NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

JENNIFER LYNN BARNES

O, YOKLUKTAN GELİYORDU

MİRAS OYUNLARI

ONLARSA HER ŞEYE SAHİPTİ

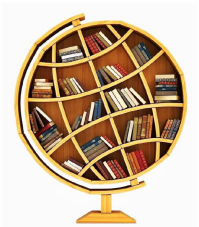
OYUN BAŞLASIN

epsilon

MİRAS OYUNLARI

Miras Oyunları
Orijinal Adı: *The Inheritance Games*
Jennifer Lynn Barnes
Çeviri: Tuba Özkat

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Gizem Çiçek
Kapak Uygulama: Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Kasım 2022
ISBN: 978-625-414-241-3

© Jennifer Lynn Barnes, 2020
Türkçe yayım hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz. Tüm hakları saklıdır.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / istanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

MİRAS OYUNLARI

JENNIFER LYNN BARNES

Çeviri:
Tuba Özkat

epsilon

telegram: @kaktusunx

Samuel'e

BÖLÜM 1

Ben çocukken annem durmadan oyunlar uydururdu. Sessizlik oyunu. Kim kurabiyesini daha uzun sürede yiyecek oyunu. Yıllar boyunca en sevdiğim oyuna gelince, marşmelov oyunuydu. Isıtıcıyı açmamak için evin içinde Goodwill'den aldığımız ceketleri giyerek marşmelov yiyorduk. Elektrik kesildiğinde el feneri oyununu oynuyorduk. Bir yere asla yürüyerek gitmezdik, koşar adımlarla giderdik. Neredeyse her zaman yerden yüksek oynar gibiydik. Yastıkların başlıca amacı kule inşa etmekti.

En uzun süren oyunumuz bir sırrım var oyunuydu çünkü annem her zaman herkesin en az bir sırrı olması gerektiğini söylerdi. Bazı günler benim sırrımı tahmin ederdi. Bazı günler etmezdi. Her hafta oynardık, ta ki on beşime bastığımda sırlarından birinin onu hastaneye düşürdüğünü öğreninceye kadar.

Sonra göz açıp kapayıncaya kadar annem gidivermişti.

"Sıra sende prenses." Tarazlı ses beni bulunduğumuz âna geri getirdi. "Tüm gün bekleyemem."

"Ben prenses değilim," diye karşılık verdim, atımı satranç tahtasında kaydırdım. "Hamle sırası sende *ihtiyar*."

Harry kaşlarını çattı. Aslında kaç yaşında olduğunu bilmiyordum, nasıl fakir kaldığı ve her sabah satranç oynadığımız bu parkta yaşamaya nasıl başladığı hakkında da hiçbir fikrim yoktu. Zorlu bir rakip olduğunu biliyordum.

Tahtayı incelerken, "Sen berbat birisin," diye homurdandı.

Üç hamle sonra onu köşeye sıkıştırdım. "Şah mat. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun Harry."

Bana pis bir bakış attı. "Bana kahvaltı ısmarlamana izin vermek zorundayım." Uzun süreli bahsimizin şartları böyleydi. Ben kazanınca beleş yemeği geri çeviremezdi.

Hakkımı yemeyeyim, sadece birazcık böbürlendim. "Kraliçe olmak çok güzel."

***

Okula ucu ucuna yetiştim. Her şeyi son anda yetiştirmek gibi bir huyum vardı. Notlarım konusunda da aynı cambaz gibi ipte yürüyordum: Nasıl daha az çaba harcayabilir ve yine de A alabilirdim? Tembel değildim. Pratiktim. İşte fazla mesai yapmak için sınavdan doksan sekiz yerine doksan iki almayı tercih ederdim.

İspanyolca dersinde İngilizce ödevimi yapıyordum ki müdürün odasına çağrıldım. Benim gibi kızların görünmez olması gerekirdi. Müdürle karşılıklı bir görüşme için çağrılmazdık. Hepimiz gücümüzün yeteceği kadar sorun çıkarabilirdik, yani benim durumumda biri hiç sorun çıkaramazdı.

"Avery." Müdür Altman'ın selamı sıcak olarak nitelendirilecek türden değildi. "Otur."

Oturdum.

Aramızdaki masanın üzerinde ellerini birleştirdi. "Neden burada olduğunu bildiğini varsayıyorum."

Harry'nin kahvaltısını –ve bazen de kendiminkini– karşılamak için park yerinde yürüttüğüm haftalık poker oyunuyla ilgili değilse müdürün dikkatini üstüme çekmek için ne

yapmış olabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. "Üzgünüm," dedim sesimi yeterince yumuşak başlı çıkarmaya çalışarak, "ama bilmiyorum."

Müdür Altman bir müddet sessizce oturmama izin verdi, ardından zımbalanmış bir kâğıt yığınını bana uzattı. "Bu, dün girdiğin fizik sınavı."

"Peki," dedim. Bu aradığı cevap değildi ama benden alacağı tek cevaptı. Bir defalığına olsun gerçekten çalışmıştım. Müdahale gerektirecek kadar kötü yaptığımı hayal bile edemiyordum.

"Bay Yates testleri değerlendirdi Avery. Sadece sen tam puan aldın."

Yine *peki* dememek için çaba harcayarak, "Harika," dedim.

"Harika değil, genç hanım. Bay Yates sınavlarını özellikle öğrencilerinin becerilerini zorlamak için hazırlar. Yirmi yıllık öğretmenliğinde bir defa bile tam puan vermemiştir. Sorunu görüyor musun?"

İçgüdüsel cevabımı içimde tutamadım. "Öğrencilerinin çoğu geçemesin diye sınavlar hazırlayan bir öğretmen olması mı?"

Bay Altman gözlerini kıstı. "Sen iyi bir öğrencisin Avery. Bulunduğun şartlar göz önüne alındığında oldukça iyisin. Fakat eğitim sürecinde çanı belirlediğin de söylenmez."

Haklıydı, öyleyse niye karnıma bir yumruk indirmiş gibi hissediyordum?

"Durumuna anlayışlı yaklaşmıyor değilim," diye devam etti Müdür Altman, "ama bu konuda bana karşı dürüst olmanı istiyorum." Gözlerini gözlerime dikti. "Bay Yates'in bütün sınavlarının kopyasını bulutta sakladığını biliyor muydun?" Kopya çektiğimi düşünüyordu. Orada oturuyor, bana tepeden bakıyordu ve ben kendimi hiç bu kadar görünmez hissetmemiştim. "Sana yardım etmek isterim Avery.

Verdiğin hayat mücadelesini düşününce son derece iyi idare ettin. Gelecekle ilgili yapmış olabileceğin planlar varsa onların raydan çıktığını görmek istemem."

"Yapmış *olabileceğim* planlar varsa mı?" diye tekrarladım. Eğer farklı bir soyadım olsaydı, eğer diş hekimi bir babam ve ev hanımı bir annem olsaydı, gelecek benim sadece düşünmüş *olabileceğim* bir şeymiş gibi davranmazdı. Dişlerimi sıkarak, "Ben üçüncü sınıftayım," dedim. "Seneye en az iki dönemlik üniversite kredisiyle mezun olacağım. Notlarım beni Connecticut Üniversitesi'nin burs kontenjanına sokmalı, ülkedeki en iyi aktüerya* bilimleri bölümünden birine sahipler."

Bay Altman kaşlarını çattı. "Aktüerya bilimleri mi?"

"İstatiksel risk değerlendirmesi." Poker ve matematik konusunda çift dal yapabilmeme en yakın şey oydu. Ayrıca gezegende en çok çalışan alınan bölümlerden biriydi.

"Risk hesaplamayı sever misiniz Bayan Grambs?"

Kopya çekmek gibi mi? Kendime daha fazla öfkelenme izni veremezdim. Satranç oynadığımı gözümde canlandırdım. Hamleleri kafamda planladım. Benim gibi kızlar patlamazlardı. "Kopya çekmedim," dedim sakince. "Çalıştım."

Oradan buradan kalan vakitleri birleştirmiştim. Diğer derslerin ve vardiyaların arasında, yatmam gereken zamanlarda yatmayıp ayakta kalarak yapmıştım. Bay Yates'in öğrencilere imkânsız testler yapmakla ünlü olduğunu bilmek, *imkânsızı* yeniden tanımlamak istememe sebep olmuştu. Bir defalığına olsun, ne kadar yaklaşabileceğimi görmek yerine ne kadar gidebileceğimi görmek istemiştim.

Çabalarımın karşılığı da *buydu* çünkü benim gibi kızlar imkânsız denilen sınavlardan tam not almazdı.

---

* (Fr.) Aktüerya; sigorta, finans ve benzeri endüstriler ve meslek dalları hakkında mevcut riski değerlendirmek için matematiksel ve istatistiksel yöntemleri uygulayan bir disiplindir. (ç.n.)

"Sınava tekrar gireceğim," dedim. Sesimin öfkeli veya daha da kötüsü, yaralı çıkmaması için uğraşıyordum. "Yine aynı notu alacağım."

"Peki ya sana Bay Yates'in yeni bir sınav hazırladığını söylesem ne derdin? Tamamı yeni sorulardan oluşan, her şeyiyle ilki kadar zor bir sınav."

Tereddüt bile etmedim. "Gireceğim."

"Yarın üçüncü ders için bu ayarlanabilir ama seni uyarmak zorundayım, bu senin için daha iyi olmayacak, eğer sen-"

"*Şimdi.*"

Bay Altman bana boş boş baktı. "Pardon?"

Yumuşak başlı görünmeyi bıraktım. Görünmez olmayı unuttum. "Yeni sınava tam burada, odanızda ve hemen şu anda girmek istiyorum."

BÖLÜM 2

"Zor bir gün müydü?" diye sordu Libby. Ablam benden yedi yaş büyüktü ve hem kendi hem de benim iyiliğim için empati becerisi çok güçlüydü.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim. Bay Altman'ın odasına gittiğimi söylemem onu sadece endişelendirirdi ve Bay Yates ikinci testimi okuyana kadar da kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Konuyu değiştirdim. "Bu akşam bahşişler iyiydi."

"Ne kadar iyi?" Libby'nin tarz anlayışı punk ve gotik arasında bir yerdeydi ama kişilik olarak bakıldığında, en pahalı yemeğin 6,99 dolar olduğu, duvarında delik olan bir lokantada yüz dolarlık bahşiş verileceğine inanan bir iyimserdi.

Eline bir tomar buruşmuş birlik sıkıştırdım. "Kiraya yardım edecek kadar iyi."

Libby parayı geri vermeye çalıştı ama beceremeden elinden kaçtım. "Bu parayı sana atacağım," diye uyardı sertçe.

Omzumu silktim. "Eğilirim."

"İmkânsızsın." Libby istemeye istemeye parayı kaldırdı, bir yerden bir *muffin* kabı çıkardı ve gözlerini bana dikti. "Karşılığında bu *muffini* kabul edeceksin."

"Pekâlâ hanımefendi." Uzattığı elinden almak için gittim ama sonra arkasındaki tezgâha baktığımda *muffin*den fazlasını pişirdiğini fark ettim. Kapkekler de vardı. Midemin takla attığını hissettim. "Ah hayır, Lib."

"Düşündüğün gibi değil," dedi Libby. Özür dilemek için kapkek yapan biriydi. Suçluluk hissedince yapardı. Lütfen bana kızma diyeceği zaman yapardı.

"Düşündüğüm gibi değil mi?" diye tekrarladım yumuşak sesle. "Yani o, eve geri taşınmıyor mu?"

"Bu defa farklı olacak," diye yemin etti Libby. "Hem kapkekler çikolatalı!"

En sevdiğimdi.

"Asla farklı olmayacak," dedim ama onu buna inandırma yeteneğim olsaydı şimdiye kadar çoktan inanırdı.

Sanki işaretini almış gibi Libby'nin duvarları yumruklamaya meraklı ve Libby'yi yumruklamadığı için erdemlerini öven, bir küs bir barışık olduğu sevgilisi içeri girdi. Tezgâhtan bir kapkek aldıktan sonra gözlerini üzerimde gezdirdi. "N'aber çıtır?"

"Drake," dedi Libby.

"Kafa buluyorum." Drake gülümsedi. "Kafa bulduğumu biliyorsun Libby'ciğim. Kardeşinle ikinizin şaka kaldırmayı öğrenmesi gerekiyor."

Daha geleli bir dakika olmuştu ve şimdiden bize sorun çıkarıyordu. "Bu sağlıklı değil," dedim Libby'ye. Libby'nin beni yanına almasını istememişti ve bu yüzden onu cezalandırmadan duramıyordu.

"Burası senin evin değil," diye karşılık verdi Drake.

Libby, "Avery benim kardeşim," dedi ısrarla.

"Tam olarak değil," diye düzeltti Drake, sonra yeniden gülümsedi. "Şaka yapıyorum."

Şaka yapmıyordu ama haksız da değildi. Libby'yle babalarımız aynıydı ama annelerimiz farklıydı. Büyürken birbi-

gram: @kaktusunx

rimizi yılda bir iki defa görmüştük. İki yıl kadar önce velayetimi üstüne almasını kimse beklememişti. Gençti. Kendisi zor geçiniyordu. Fakat o *Libby'ydi*. İnsanları sevmek ona göreydi.

"Eğer Drake burada kalacaksa, ben kalmam," dedim sessizce.

Libby bir kapkek alıp ellerini etrafına sardı. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum Avery."

İnsanları memnun eden biriydi. Drake onu ortada bırakmaktan hoşlanıyordu. Onu incitmek için beni kullanıyordu.

Burada kalıp da *duvarları* yumruklamayı bıraktığı günü bekleyemezdim.

"Eğer bana ihtiyacın olursa arabamda yaşıyor olacağım," dedim.

BÖLÜM 3

Pontiac marka, aşırı eski arabam adeta bir hurda yığınıydı ama en azından kaloriferi çalışıyordu. Çoğunlukla. Lokantanın arka tarafına, kimsenin beni göremeyeceği yere park ettim. Libby mesaj attı ama içimden ona cevap yazmak gelmedi, onun yerine gözlerimi telefona dikip bakmakla yetindim. Ekranı çatlaktı. İnternetim yoktu, o yüzden bağlanamazdım ama sınırlı mesaj hakkım vardı.

Libby'nin haricinde hayatımda mesajlaşmaya değen tek bir kişi vardı. Max'e attığım mesajı kısa ve tatlı tuttum: *Malum kişi geri döndü.*

Hemen cevap gelmedi. Max'in ailesi "telefonsuz" geçirilen zaman konusunda çok katıydı ve onunkine sıklıkla el koyarlardı. Ayrıca ara ara mesajlarını kontrol etmeleriyle meşhurlardı, o yüzden Drake'in adını vermemiş ve geceyi nerede geçireceğimle ilgili tek kelime yazmamıştım. Olmam gereken yerde olmadığımı ne Liu ailesinin ne de sosyal hizmetler uzmanımın bilmesine gerek vardı.

Telefonumu bırakıp yolcu koltuğunda duran sırt çantama bir göz attım ama ödevimin kalanının sabahı bekleyebileceğine karar verdim. Koltuğumu geriye yatırdım ve gözlerimi

kapattım ama uyuyamadım, o yüzden torpido gözüne uzanıp annemin bana bıraktığı, değeri olan tek şeye uzandım: bir tomar kartpostal. Düzinelerce. Birlikte gitmeyi planladığımız düzinelerce yer.

Hawaii. Yeni Zelanda. Machu Picchu. Onlara sırayla bakarken kendimi burası dışında herhangi bir yerdeyken hayal ettim. Tokyo. Bali. Yunanistan. Telefonum biplediğinde ne kadar zamandır düşüncelerimde kaybolduğumdan emin değildim. Telefonu alıp bakınca Max'in Drake'le ilgili mesajıma cevap yazdığını gördüm.

Şu abasını diktiğim. Bir dakika sonra yeni mesaj geldi: *Sen iyi misin?*

Max, sekizinci sınıfın yaz tatilinde taşınmıştı. İletişimimizin çoğu yazılıydı ve ailesinin görmesinden korktuğu için küfür yazmayı reddediyordu.

O yüzden yaratıcı davranıyordu.

Ben iyiyim, yazdım ve benim adıma hissettiği haklı hiddeti salıvermek için ihtiyaç duyduğu tüm işaret bu oldu.

O DİKTİĞİMİN PATATES KAFALISI DOĞRUCA BİR ÇUKURA GİRSİN VE BİR ÇUVAL ÖRDEK YESİN!

Bir saniye geçmeden telefonum çaldı. Ben açar açmaz Max, "Gerçekten iyi misin?" diye sordu.

Kucağımdaki kartpostallara baktım ve boğazımdaki kaslar kasıldı. Liseden sağ kurtulacaktım. Uygun olduğum her burs için başvuracaktım. Uzaktan çalışmama izin verecek ve bana iyi ödeme yapacak, istihdamı kolay bir işin diplomasını alacaktım.

Dünyayı gezecektim.

Uzun, hırıltılı bir soluk verdikten sonra Max'in sorusunu cevapladım. "Beni tanıyorsun Maxine. Ben her zaman dört ayak üzerine düşerim."

BÖLÜM 4

Ertesi gün, arabamda uyumamın bedelini ödedim. Bütün vücudum sızlıyordu ve beden dersinden sonra duş almak zorunda kalmıştım çünkü lokantadaki kâğıt havlular bir yere kadar idare edebilirdi. Saçlarımı kurutacak vaktim de yoktu, o yüzden sonraki dersime saçlarım sırılsıklam halde gittim. En iyi halim değildi ama bütün hayatım boyunca aynı çocuklarla okula gitmiştim. Ben duvar kâğıdı gibiydim.

Kimse bakmıyordu.

"*Romeo ve Juliet* özlü sözlerle ile doludur. Dünyanın ve insan doğasının işleyişiyle ilgili açıklama sunan, kısa ve öz, bilgece sözlerdir." İngilizce öğretmenim genç ve azimliydi ve içimden bir ses çok fazla kahve içtiğini söylüyordu. "Şimdi Shakespeare'den biraz uzaklaşalım. Kim bana günlük hayatta kullandığımız atasözlerinden örnek verebilir?"

Misafir umduğunu değil bulduğunu yer, diye düşündüm. Beynim zonkluyordu ve su damlaları sırtımdan aşağı akıyordu. *İhtiyaçlar icatların anasıdır. Köpeğin duası kabul olsaydı gökten kemik yağardı.*

Sınıfın kapısı açıldı. Bir büro çalışanı öğretmenin kendi-

sine bakmasını bekledikten sonra bütün sınıfın duyabileceği kadar yüksek sesle duyurdu: "Avery Grambs müdürün odasında bekleniyor."

Bundan, birilerinin sınav notumu verdiğini çıkardım.

***

Özür beklememem gerektiğini biliyordum ama Bay Altman'ın beni sekreterinin masasında karşılamasını, az önce Papa tarafından ziyaret edilmiş gibi ışık saçmasını da beklemiyordum. "Avery!"

Kafamın arkasında alarm zilleri çalmaya başladı çünkü genelde kimse beni gördüğüne memnun olmazdı.

"Bu taraftan." Ofisinin kapısını açtı ve içeride iyi tanıdığım, parlak mavi bir atkuyruğu olduğunu gördüm.

"Libby?" dedim. Üzerinde kurukafa olan hastane forması ve makyajsız bir yüzle oradaydı, bunların ikisi de işten geldiğini gösteriyordu. Vardiyasının ortasında çıkıp geldiğini. Destekli yaşam tesisindeki hastane hizmetlileri vardiyalarının ortasında çıkıp gidemezdi.

Tabii yanlış giden bir şeyler olmadığı müddetçe.

"Babam..." Kendimde soruyu tamamlama gücü bulamadım.

"Babanız iyi." Durum belirten ses ne Libby'ye ne de Müdür Altman'a aitti. Başımı hızla kaldırıp kardeşimin arkasına baktım. Müdür masasının arkasındaki sandalye doluydu. Benden pek de büyük olmayan bir oğlan vardı. *Burada neler oluyor?*

Üzerinde takım elbise vardı. Sanki yanında maiyetiyle gezmesi gereken biri gibi görünüyordu.

"Dün itibariyle," diye konuşmaya devam ettiğinde alçak, tok sesi dengeli ve anlaşılırdı, "Ricky Grambs sağ, iyi ve Detroit'e bir saat uzaklıkta, Michigan'daki bir otel odasında güvenli bir şekilde sızmış durumdaydı."

Ona gözlerimi dikip bakmamaya çalışsam da başarısız oldum. *Açık renk saçlar. Açık renk gözler. Kayaları kesecek kadar keskin yüz hatları.*

"Bunu nasıl biliyor olabilirsin?" diye sordum. Beş para etmez babamın nerede olduğunu *ben* bile bilmiyordum. O nasıl bilebilirdi?

Takım elbiseli çocuk sorumu cevaplamadı. Onun yerine tek kaşını havaya kaldırdı. "Müdür Altman?" dedi. "Bize biraz izin verir misiniz?"

Müdür ağzını açtı, muhtemelen kendi odasından çıkarılmaya karşı çıkmak içindi ama çocuk kaşını daha da havaya kaldırdı.

"Bir anlaşmamız olduğunu sanıyorum."

Altman boğazını temizledi. "Elbette." Ardından öylece döndü ve kapıdan çıkıp gitti. Kapı arkasından kapandı ve ben onu kovan oğlana açık bir şekilde bön bön bakmayı sürdürdüm.

"Babanızın nerede olduğunu nasıl bildiğimi sordunuz." Gözleri takım elbisesiyle aynı renkti – gümüş rengine dönük bir gri. "Şu an için her şeyi bildiğimi varsaymanız en iyisi olur."

Sözleri olmasa sesini dinlemek memnuniyet verici olurdu. "Her şeyi bildiğini sanan bir erkek," diye homurdandım. "Bak bu yeni işte."

"Sivri dilli bir kız," diye karşılık verdi. Gümüş rengi gözleri benimkilere odaklandı, dudaklarının kenarları yukarı kıvrılmaya meyletti.

"Kimsin sen?" diye sordum. "Ayrıca ne istiyorsun?" İçimden bir ses ekledi; *benden ne istiyorsun?*

"İstediğim tek şey bir mesajı iletmek." Tam olarak anlayamadığım sebeplerden kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Geleneksel yollardan iletmenin epey zor olduğu kanıtlandı."

Yanımdaki Libby suklum puklum, "O benim hatam olabilir," diyerek durumu kabul etti.

"Ne senin hatan olabilir?" Dönüp ona baktım, gözlerimi Gri Gözluden uzaklaştırma mazeretim olmasına memnundum ve yeniden bakma dürtümle savaşıyordum.

"Bilmen gereken ilk şey," diyen Libby, kurukafalı hastane önlüğü giyen birinin olabileceği kadar samimiydi, "mektupların gerçek olduğuna dair *hiçbir* fikrim yoktu."

"Ne mektubu?" diye sordum. Bu odada, neler döndüğünü bilmeyen tek kişi bendim, bilmemenin bir sorun olduğu hissinden sıyrılamadım. Bu, tren raylarında durup trenin ne taraftan geleceğini bilmemek gibiydi.

"Son üç haftadır büyükbabamın avukatları tarafından adresinize gönderilen taahhütlü mektuplar," dedi takım elbiseli çocuk, sesi yine beni sarıp sarmaladı.

"Dolandırıcılık olduğunu düşündüm," dedi Libby.

"Sizi temin ederim ki değiller," dedi çocuk ipek gibi bir sesle.

Yakışıklı erkeklerin verdiği teminatlara güvenmemek gerektiğini gayet iyi biliyordum.

"İzin verin baştan başlayayım." Masanın üzerinde ellerini kavuşturdu, sağ elinin başparmağını sol bileğindeki kol düğmesinin üzerinde gezdiriyordu. "Adım Grayson Hawthorne. Buraya büyükbabamın varlıklarını temsil eden Dallas'taki bir hukuk firması olan McNamara, Ortega ve Jones adına geldim." Grayson'ın açık renkli gözleri benimkilere odaklandı. "Bu ayın başlarında büyükbabam vefat etti." Ağır bir sessizlik oldu. "Adı Tobias Hawthorne'du." Grayson tepkimi ölçtü – daha doğrusu tepkisizliğimi. "Bu sizin için bir anlam ifade ediyor mu?"

Tren raylarında durma hissi geri döndü. "Hayır," dedim. "Etmeli mi?"

"Buyukbabam çok varlıklı bir adamdı Bayan Grambs.

Görünüşe göre vasiyetinde ailemiz ve onun için yıllarca çalışan insanlarla birlikte sizin de adınız yer alıyor."

Sözcükleri duydum ama tam olarak işleyemedim. "*Neyinde?*"

"Vasiyeti," diye tekrarladı, dudaklarında hafif bir gülumseme belirdi. "Size ne bıraktığını tam olarak bilmiyorum ama vasiyetin okunması için orada bulunmanız gerekiyor. Haftalardır erteliyoruz."

Ben zeki biriydim ama Grayson Hawthorne İsveççe konuşuyor da olabilirdi.

"Büyükbabanız neden bana bir şey bıraksın ki?" diye sordum.

Grayson ayağa kalktı. "Günün sorusu da o, değil mi?" Masanın etrafından dolanıp çıktı, birdenbire trenin geldiği yönü *tam olarak* anladım.

Onun tarafından geliyordu.

"Sizden izin almadan yerinize yolculuk düzenlemelerini yapma cüretini gösterdim."

Bu bir davet değildi. *Emirdi.* "Sana geleceğimi düşündürten–" demeye yeltendim ama Libby cümlemi yarıda kesti. "Harika," diyerek bana yandan bir bakış attı.

Grayson alayla gülümsedi. "İkinize biraz zaman vereyim." Gözleri rahatsız edecek kadar uzun süre gözlerime kenetlendi, ardından tek bir kelime etmeden uzun adımlarla kapıdan çıktı.

O gittikten sonra Libby'yle beş saniye kadar sessiz kaldık. "Bunu yanlış anlama," diye fısıldadı en sonunda, "ama bence o Tanrı olabilir."

Alaylı bir ses çıkardım. "Kesinlikle kendisi öyle olduğunu düşünüyor." Şimdi gittiği için üzerimdeki etkisini görmezden gelmek daha kolaydı. Hangi türden bir insan kendine tamamen güvenirdi ki? Karşılıklı etkileşim sırasındaki duruşundan sözcük seçimine kadar her şeyde bu görünüyor-

du. Güç, bu adam için yerçekimi kadar hayatın değişmez bir gerçeğiydi. Dünya, Grayson Hawthorne'un iradesine boyun eğerdi. Paranın onun için alamadığı şeyleri de muhtemelen o gözlerle hallederdi.

"En başından başla," dedim Libby'ye. "Hiçbir şeyi de atlama."

Mavi atkuyruğunun mürekkep karası ucuyla oynadı. "Birkaç hafta önce mektuplar almaya başladık, benim gözetimim altında sana yollanıyordu. Sana para miras kaldığını söyleyip aramamız için bir numara vermişlerdi. Dolandırıcılık olduğunu sandım. Hani şu yabancı bir prensten olduğu söylenen e-postalardan biri gibi."

"Hiç tanışmadığım, adını bile duymadığım Tobias Hawthorne denilen bu adam neden beni vasiyetine dahil etsin ki?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Libby, "ama şu" –Grayson'ın gittiği yönü işaret etti– "dolandırıcı falan değil. Müdür Altman'la nasıl konuştuğunu *gördün* mü? Sence anlaşmaları ne? Rüşvet mi, yoksa tehdit mi?"

İkisi de. O cevabı bastırarak telefonumu çıkardım ve okulun WiFi'ına bağlandım. Tobias Hawthorne'la ilgili bir arama yaptıktan sonra, birlikte bir haber başlığını okuduk: *Tanınmış Hayırsever 78 Yaşında Hayata Gözlerini Yumdu.*

Libby. "*Hayırseverin* ne demek olduğunu biliyor musun?" diye sordu ciddiyetle. "*Zengin* demek oluyor."

"Hayır yapan kişi demek oluyor," diyerek onu düzelttim.

"Yani... *zengin*." Libby bana bir bakış attı. "Ya *sen* onun hayır işiysen? Eğer sana sadece birkaç yüz dolar bırakmış olsaydı seni alması için bu adamın torununu göndermezlerdi. Binlerce dolardan söz ediyor olmalıyız. Seyahate çıkabilirsin Avery ya da üniversite için ayırabilirsin veya daha iyi bir araba satın alabilirsin."

Kalbimin daha hızlı çarpmaya başladığını hissedebiliyordum. "Neden yabancının biri bana bir şey bıraksın ki?" diyerek dediğimi tekrarladım. Bir saniyeliğine bile hayal kurmamak için direndim çünkü başlarsam durabileceğimden emin değildim.

"Belki anneni tanıyordur?" dedi Libby. "Bilmiyorum ama o vasiyetin okunması için gitmen gerektiğini biliyorum."

"Öylece çekip gidemem," dedim ona. "Sen de öyle." İkimiz de işlerimizi asacaktık. Ben dersimi kaçıracaktım. Öte yandan, yolculuğa çıkmak Libby'yi Drake'ten uzaklaştırırdı, en azından geçici olarak.

Ve eğer bu gerçekse... İhtimalleri düşünmemek şimdiden gittikçe zorlaşıyordu.

"Önümüzdeki iki gün için vardiyalarıma benim yerime bakacaklar," dedi Libby. "Birkaç kişiyi aradım, seninkilere de bakacaklar." Elime uzandı. "Hadi Ave. Birlikte bir yolculuğa çıkmak güzel olmaz mı?"

Elimi sıktı. Bir süre sonra ben de onunkini sıktım. "Bu vasiyet tam olarak nerede okunuyor?"

"Teksas'ta!" Libby sırıttı. "Ayrıca sadece biletlerimizi almakla kalmadılar, biletleri *birinci sınıftan* aldılar."

BÖLÜM 5

Daha önce hiç uçağa binmemiştim. On mil yukarıdan aşağı bakarken Teksas'tan daha uzak bir yere gittiğimi hayal edebilirdim. Paris. Bali. Machu Picchu. Bunlar her zaman *belki bir gün* diye kurduğum hayallerdi.

Fakat şimdi...

Yanımdaki Libby cennetteydi adeta, ikram olarak verilen kokteylini yudumluyordu. "Fotoğraf zamanı," dedi. "Sokul ve sıcak çerezlerini havaya kaldır."

Koridorun diğer tarafındaki hanımefendi Libby'ye onaylamayan bir bakış attı. Bakışı Libby'nin saçına mı, formasını değiştirdikten sonra giydiği kamuflaj desenli ceketine mi, metal çivili tasma tipi kolyesine mi, çekmeye çalıştığı *selfie*'ye mi yoksa *sıcak çerez* derken kullandığı ses tonuna mı yönelikti emin olamadım.

En mağrur bakışımla ablama doğru eğildim ve sıcak çerezlerimi havaya kaldırdım.

Libby başını omzuma dayayıp fotoğrafı çekti. Bana göstermek için telefonu çevirdi. "İndiğimizde sana atarım." Yüzündeki gülümseme sadece bir saniyeliğine de olsa azaldı. "İnternete koyma, olur mu?"

Drake nerede olduğunu bilmiyor, değil mi? Ona bir hayata sahip olmaya hakkı olduğunu hatırlatma dürtümü bastırdım. Tartışmak istemiyordum. "Koymam." Bu benim açımdan büyük bir fedakârlık değildi. Sosyal medya hesaplarım vardı ama onları genelde Max'e mesaj atmak için kullanıyordum.

Lafı açılmışken... Telefonumu çıkardım. Uçak moduna aldığım için mesaj falan yoktu ama birinci sınıf bedava Wi-Fi hizmeti veriyordu. Olanlarla ilgili Max'e hızlıca bir mesaj yazdım, uçuşun kalanını Tobias Hawthorne'la ilgili şeyleri okuyarak geçirdim.

Parasını petrolden kazanmış, sonra farklı alanlarda işlere yatırmıştı. Grayson büyükbabasının "varlıklı" bir adam olduğunu söylediği ve gazete de *hayırsever* kelimesini kullandığı için onun bir çeşit milyoner olmasını beklemiştim.

Yanılmıştım.

Tobias Hawthorne sadece "varlıklı" veya "zengin" değildi. Tobias Hawthorne'un olduğu şeyi tanımlamak için kibar bir kelime yoktu, acayip zengin bir "dilediğiniz küfrü ekleyin" denilebilirdi. Milyarları vardı, çoğul olarak. Amerika Birleşik Devletleri'nin en zengin dokuzuncu adamıydı, Teksas eyaletinin ise en zenginiydi.

Kırk altı nokta iki milyar dolar. Bu net servetiydi. Rakamlar kulağa gerçek gibi bile gelmiyordu. En sonunda, hiç tanışmadığım bir adamın bana neden bir şey bırakmış olabileceğini merak etmeyi bıraktım ve ne kadar bırakmış olabileceğini merak etmeye başladım.

İnmeden hemen önce Max mesaj attı: *Benimle tarak mı geçiyorsun seni cancık?*

Sırıttım. *Hayır. Şu anda Teksas'a giden bir uçaktayım. İnmek üzereyiz.*

Max'in tek cevabı şu oldu: *Ha diktir.*

* * *

Güvenlikten geçer geçmez tepeden tırnağa beyaz takım elbise giymiş, siyah saçlı bir kadın tarafından karşılandık. "Bayan Grambs." Başıyla önce bana, sonra Libby'ye selam verirken aynı şekilde hitap etti. "Bayan Grambs." Takip etmemizi bekleyerek arkasını döndü. Beni utandırsa da ikimiz de peşine takıldık. "Ben McNamara, Ortega ve Jones'tan Alisa Ortega." Duraksadıktan sonra bana yandan bir bakış attı. "Ulaşılması oldukça zor bir genç kadınsınız."

Omzumu silktim. "Arabamda yaşıyorum."

"Orada *yaşamıyor*," dedi Libby çabucak. "Ona öyle yaşamadığını söyle."

"Gelebilmenize çok sevindik." McNamara, Ortega ve Jones'tan Alisa Ortega ona herhangi bir şey söylemem için beklemedi. Benimle yapılan bu konuşmanın formalite icabı olduğuna dair içimde bir his vardı. "Teksas'ta kaldığınız müddetçe kendinizi Hawthorne ailesinin konuğu olarak görün. Firmayla bağlantınız ben olacağım. Buradayken bir şeye ihtiyacınız olursa bana gelin."

Avukatlar saat başı ücret almaz mı? diye düşündüm. Benimle kişisel olarak ilgilenilmesi Hawthorne ailesi için ne kadara mal olmuştu? Bu kadının avukat olmayabileceği seçeneğini düşünmedim bile. Yirmilerinin sonlarında görünüyordu. Onunla konuşmak, Grayson Hawthorne'la konuşmakla aynı hissi veriyordu. Bu kadın önemliydi.

Alisa Ortega, "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sorarken otomatik kapıya doğru uzun adımlarla yürüdü, kapı zamanında açılamayabilirmiş gibi görünse de hiç yavaşlamadı.

Cevap vermek için kapıya yapışmadığından emin olana kadar bekledim. "Biraz bilgiye ne dersiniz?"

"Biraz daha açık olmanız gerekecek."

"Vasiyette ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Kaldırımın yanında bekleyen siyah sedanı işaret etti. Benim için kapıyı açtığında bindim, Libby de aynısını yaptı. Alisa öndeki yolcu koltuğuna oturdu. Sürücü koltuğu zaten doluydu. Şoförü görmeye çalıştım ama yüzünü pek seçemedim.

"Vasiyette ne olduğunu yakında öğreneceksiniz," dedi Alisa. Sözleri tıpkı üzerindeki beyaz takım elbisesi gibi temiz ve düzgündü. "Hepimiz öğreneceğiz. Vasiyetin okunması, sizin Hawthorne Malikânesi'ne varışınızdan hemen sonrası için planlandı."

Hawthorne'ların malikânesi değil. Sadece *Hawthorne Malikânesi*, sanki ismiyle falan tamamen bir İngiliz malikânesiymiş gibi.

"Orada mı kalacağız?" diye sordu Libby. "Hawthorne Malikânesi'nde?"

Dönüş biletlerimiz yarınaydı. Sadece bir gecelik eşya almıştık.

"Sizler için yatak odası ayarlandı," dedi Alisa. "Bay Hawthorne evin olduğu araziyi elli yıl kadar önce satın aldı ve onca yılı orada inşa ettiği mimari mucizeye eklenti yaparak geçirdi. Kaç yatak odası olduğunu tam olarak bilmiyorum bile ama otuzdan fazladır. Hawthorne Malikânesi... olağanüstü bir şey."

Şu ana kadar ondan duyduğumuz en kapsamlı bilgi buydu. Şansımı zorladım. "Bay Hawthorne da *olağanüstü bir şeydi* diye tahmin ediyorum?"

"İyi tahmin," dedi Alisa. Bana bir bakış attı. "Bay Hawthorne iyi tahmincilere bayılırdı."

O anda uğursuz bir hisle doldum, neredeyse önsezi de denilebilirdi. *O yüzden mi beni seçti?*

Yanımdaki Libby, "Onu ne kadar iyi tanıyordunuz?" diye sordu.

"Babam ben doğmadan önce bile Tobias Hawthorne'un avukatıydı." Alisa Ortega artık güçle dolu bir sesle konuşmuyordu. Sesi yumuşaktı. "Büyürken Hawthorne Malikânesi'nde çok zaman geçirdim."

Onun için sadece bir müvekkil değildi, diye düşündüm. "Benim neden burada olduğuma dair bir fikriniz var mı?" diye sordum. "Neden bana bir şey bırakmış olsun ki?"

"Dünyayı kurtaran türden biri misin?" diye sordu, sanki bu son derece sıradan bir soruydu.

"Hayır?" dedim.

"Hayatın hiç soyadı Hawthorne olan biri tarafından mahvedildi mi?" diye devam etti.

Gözlerimi ona diktim, bu defa daha özgüvenle cevap vermeyi başardım. "Hayır."

Alisa gülümsedi ama gülüşü gözlerine kadar ulaşmadı. "Şanslısın."

BÖLÜM 6

Hawthorne Malikânesi bir tepedeydi. Devasaydı. Geniş bir düzlüğe yayılıyordu. Bir kaleye benziyordu, kırsaldaki bir çiftlikten ziyade asilzadelere layık bir yerdi. Önünde park edilmiş yarım düzine araba ve bir tane külüstür motosiklet vardı. Parçalara ayrılıp satılması gerekiyor gibi görünüyordu.

Alisa motora baktı. "Nash eve gelmiş gibi görünüyor."

"Nash?" diye sordu Libby.

"Hawthorne torunlarının en büyüğü," diye cevapladı Alisa. Gözlerini motosikletten ayırıp kaleye baktı. "Toplamda dört torun var."

Dört torun. Aklımın tanıştığım tek Hawthorne'a yönelmesine engel olamadım. *Grayson.* Kusursuz bir şekilde dikilmiş takım elbisesi. Gümüş grisi gözleri. Her şeyi bildiğini varsaymamı söylerkenki kibri.

Alisa bana bilmiş bir bakış attı. "Daha önce o yollardan geçmiş birisi olarak söyleyeyim, asla kalbini bir Hawthorne'a kaptırma."

"Endişelenme," dedim ona. Düşüncelerimi yüzümden

görebildiği gerçeğine de varsayımına da kızdım. "Ben kalbimi kilit altında tutuyorum."

***

Evin girişi birçok evden daha büyüktü, rahat doksan metrekare vardı. Sanki burayı inşa eden kişi girişin balo düzenlemek için gerekli olabileceğinden korkup da yapmıştı. Girişin iki yanında taş kemerler vardı, iki kat yüksekliğindeki süslemeli, itinayla oyulmuş ahşap tavana doğru uzanıyordu. Yalnızca bakmak bile nefesimi kesti.

"Geldiniz." Tanıdık ses dikkatimi yeniden dünyaya çevirdi. "Tam zamanında. Uçuşunuzla ilgili bir sorun yaşamadınız diye düşünüyorum?"

Grayson Hawthorne şu anda farklı bir takım elbise giyiyordu. Bu seferki siyahtı, gömleği ve kravatı da öyleydi.

"*Sen.*" Alisa onu çelik gibi sert bir bakışla selamladı.

"Araya girdiğim için affedilmediğimi mi çıkarmalıyım?" diye sordu Grayson.

"On dokuz yaşındasın," dedi Alisa. "Yaşına göre davranman seni öldürür mü?"

"Öldürebilir." Grayson gülümseyerek dişlerini gösterdi. "Ayrıca hoş geldin." Grayson'ın araya girmekle, beni almak için gelmesini kastettiğini anlamam bir saniyemi aldı. "Hanımlar, ceketlerinizi alabilir miyim?"

"Ben çıkarmayacağım," diye cevap verdim. Kendimi aksi hissediyordum ve dünyanın geri kalanıyla aramda bir katman daha olmasının zararı olmazdı.

Grayson Libby'ye, "Peki ya siz?" diye sordu.

Hâlâ girişte heyecanlı bir şekilde duran Libby ceketini çıkarıp ona verdi. Grayson taş kemerlerden birinin altından geçti. Diğer tarafta bir koridor vardı. Duvarda ufak, kare paneller yer alıyordu. Grayson elini bir panelin üstüne koyup itti. Elini doksan derece çevirip diğer paneli itti ve sonra

benim takip edemediğim kadar hızlı bir şekilde en az iki tanesini daha itti. *Tık* sesi duydum ve bir kapı belirip duvarın kalanından ayrılarak açıldı.

"Bu da neyin..." derken yarıda kestim.

Grayson içeri uzanıp bir askı çıkardı. "Vestiyer." Bu bir açıklama değildi. Etiketti, sanki bu her eski evde bulunan eski bir vestiyerdi.

Alisa bunu bizi Grayson'ın becerikli ellerine bırakma işareti olarak gördü ve ben de ağzım balık gibi açık bir halde orada durmak yerine bir cevap bulmaya çalıştım. Grayson vestiyerin kapısını kapatacaktı ama içeriden gelen ses onu durdurdu.

Bir gıcırtı, ardından bir *tak* sesi duydum. Paltoların arkasından hışırtılar geldi ve birisi onları kenara ittikten sonra ışığa çıktı. Belki benim yaşlarımda belki benden daha küçük bir oğlandı. Üzerinde takım elbise vardı ama Grayson'la aralarındaki benzerlik orada sona eriyordu. Bu çocuğun takımı kırış kırıştı, sanki o halde uyuklamış gibiydi. Ceketi ilikli değildi. Boynunda asılı duran kravatı bağlı değildi. Uzundu ama bebek yüzlüydü ve kara, kıvırcık saçları vardı. Gözleri açık kahverengiydi, teni de öyleydi.

"Geciktim mi?" diye sordu Grayson'a.

"O soruyu saatine yönlendirmeni öneririm."

Kara saçlı çocuk sorusunu düzeltip, "Jameson burada mı?" diye sordu.

Grayson kasıldı. "Hayır."

Diğer oğlan sırıttı. "O zaman geç kalmadım!" Bakışlarını Grayson'dan uzaklaştırıp Libby ve bana baktı. "Bunlar da konuklarımız olmalı! Grayson'ın bizi tanıştırmaması ne büyük kabalık."

Grayson'ın çenesindeki kas seğirdi. "Avery Grambs," dedi resmi bir şekilde, "ve ablası Libby. Hanımlar, bu benim kardeşim Alexander." Bir an için Grayson konuşmasını

orada bitirecekmiş gibi göründü ama sonra tek kaşı havaya kalktı. "Xander ailenin bebeğidir."

"Yakışıklısıyım," diye düzeltti Xander. "Ne düşündüğünüzü biliyorum. Bu ciddi herif Armani takımını gerçekten iyi taşıyor diye düşünüyorsunuz. Fakat sorarım size, Melez James Dean'in bedeninde vücut bulmuş genç Mary Tyler Moore gibi gülümsemesiyle yeri göğe katabilir mi?" Xander tek modda konuşan birine benziyordu. O mod da hızlıydı. "Hayır," diye cevapladı kendi sorusunu. "Hayır, yapamaz."

En sonunda başka birisinin konuşmasına yetecek kadar uzun süreliğine sustu. "Tanıştığıma sevindim," demeyi başardı Libby.

"Vestiyerlerde çok zaman geçirir misin?" diye sordum.

Xander ellerindeki tozu pantolonuna vurarak sildi. "Gizli geçit," dedikten sonra elleriyle pantolonuna bulaşan tozu silkelemeye uğraştı. "Bu yer onlarla dolu."

BÖLÜM 7

Telefonumu çıkarıp fotoğraf çekmek için parmaklarım karıncalanıyordu ama direndim. Libby'nin öyle dertleri yoktu. "Matmazel..." Xander Libby'nin fotoğraflarından birini engellemek için yana adım attı. "Hız trenleri konusunda ne düşündüğünüzü sorabilir miyim?"

Libby'nin gözleri yerinden çıkacak sandım. "Bu yerde hız treni mi var?"

Xander sırıttı. "Tam olarak değil." Sonra bir baktım Hawthorne ailesinin –bir doksandan bir santim bile kısa görünmeyen– "bebeği" ablamı girişin arka tarafına çekiyordu.

Mallaştım. *Bir ev nasıl "tam olarak olmasa da" hız trenine sahip olabilir?* Yanımdaki Grayson alayla güldü. Onu bana bakarken yakaladım ve gözlerimi kıstım. "Ne?"

"Hiç," dese de dudaklarının kıvrıldığı yön bana aksini söylüyordu. "Sadece... ne düşündüğünüzü gösteren bir yüzünüz var."

Hayır, yoktu. Libby her zaman okunması zor bir yüzüm olduğunu söylerdi. Poker suratım sayesinde aylarca

Harry'nin kahvaltılarını alacak parayı bulmuştum. Ben aklından geçenler yüzüne yansıyan biri değildim.

Yüzümde göze çarpan bir şey yoktu.

"Xander adına özür dilerim," dedi Grayson. "Konuşmadan önce düşünmek gibi modası geçmiş görüşleri ve üç saniyeden fazla hareketsiz oturmayı kabullenemeyen biri." Yere baktı. "En kötü günlerinde bile o en iyimizdir."

"Bayan Ortega dört kişi olduğunuzu söyledi." Kendime mani olamadım. Bu aile hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim. *Onun* hakkında. "Dört torun."

"Üç erkek kardeşim var," dedi Grayson. "Aynı anne, farklı babalardan. Teyzemiz Zara'nın hiç çocuğu olmadı." Arkamda bir yere baktı. "Akrabalık ilişkilerim söz konusu olunca, en başından ikinci özrümü dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Gray, hayatım!" Bir kadın kumaş girdabı şeklinde bize doğru geldi. Uçuş uçuş eteği etrafına yerleştiğinde kadının yaşını tahmin etmeye çalıştım. Otuzdan fazla, elliden azdı. Onun ötesinde bir şey diyemezdim. "Büyük salonda bizi bekliyorlar," dedi Grayson'a. "Ya da kısa süre içinde hazır olacaklar. Kardeşin nerede?"

"Net ol anne."

Kadın gözlerini devirdi. "Benimle doğru tonda konuş Grayson Hawthorne." Bana döndü. "Üstünde o takımla doğdu sanırsın," derken büyük bir sır veren birinin havasıyla konuşuyordu, "ama Gray benim küçük nüdistimdir. Gerçek bir özgür ruh. Dördüne basana kadar kıyafetleri üstünde tutamazdık. Açıkçası ben de denemedim bile." Duraksadı, yaptığını gizleme zahmetine girmeden beni baştan aşağı inceledi. "Sen Ava olmalısın."

Grayson, "Avery," diye düzeltti. Eğer çocukken nüdist gibi dolanma hikâyesinden utandıysa da hiç belli etmedi. "Adı Avery, anne."

Kadın iç geçirse de gülümsedi, sanki oğluna baktığında onun varlığıyla keyiflenmemek kendisi için imkânsızdı. "Çocuklarımın bana adımla sesleneceğine yemin etmiştim," dedi bana. "Onları kendi dengim gibi yetiştirecektim, anlıyorsun ya? Fakat öte yandan, hep kızlarım olacağını hayal etmiştim. Dört oğlandan sonra..." Dünyanın en zarif omuz silkişini yaptı.

Objektif olarak baktığımda Grayson'ın annesi fazlasıyla abartılıydı. Fakat kişisel olarak baktığımda, neşesi bulaşıcıydı.

"Doğum gününün ne zaman olduğunu sorabilir miyim canım?"

Sorusu beni şaşırttı. Bir ağzım vardı. Tam olarak çalışıyordu. Fakat hızına yetişip de cevap veremedim. Elini yanağıma koydu. "Akrep? Oğlak? Balık olmadığın açık–"

"Anne," dedi Grayson, sonra düzeltti. "*Skye.*"

Bunun annesinin adı olduğunu ve kadının astrolojik olarak beni sorguya çekmesini engelleme niyetiyle, annesine takılmak için adını kullandığını anlamam bir saniyemi aldı.

"Grayson iyi bir çocuk," dedi Skye bana. "Fazla iyi." Sonra göz kırptı. "Konuşuruz."

"Bayan Grambs'in ateş başında sohbet edecek veya tarot falı baktıracak kadar uzun süre kalmayı planladığını sanmıyorum." Skye'ın yaşlarında veya daha büyük olan ikinci bir kadın konuşmamıza katıldı. Eğer Skye kabarık eteklerin ve fazla paylaşmanın temsilcisiyse bu kadın kalem eteklerin ve incilerin kadınıydı.

"Ben Zara Hawthorne-Calligaris." Beni inceledi, yüzündeki ifade de adı gibi haşindi. "Babamı nereden tanıdığınızı sormamın mahzuru var mı?"

Devasa girişe sessizlik çöktü. Yutkundum. "Tanımıyordum."

Yanımdaki Grayson'ın yine gözlerini dikip baktığını hissedebiliyordum. Kısa bir sonsuzluğun ardından Zara kasıntı bir edayla gülümsedi. "Pekâlâ, burada bulunmanıza minnettarız. Tahmin edebileceğiniz gibi, geçtiğimiz birkaç hafta biraz zorlayıcıydı."

Kimsenin bana ulaşamadığı birkaç hafta, diye boşluğu doldurdum.

"Zara?" Parlak siyah saçlı bir adam araya girip kolunu kadının beline doladı. "Bayan Ortega konuşmak istiyor." Zara'nın kocası olduğunu düşündüğüm adam bana göz ucuyla bile bakmadı.

Skye telafi etmekten fazlasını yaptı. "Ablam insanlarla 'konuşur,'" dedi. "Ben sohbet ederim. Güzel sohbetler. Açıkça görülüyor ki böyle böyle dört oğlum oldu. Dört olağanüstü adamla ettiğim harika, *samimi* sohbetlerle..."

Grayson yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifadeyle, "Şu anda susman için sana para veririm," dedi.

Oğlunun yanağını okşadı. "Rüşvet. Tehdit. Parayla satın almak. Eğer uğraşsaydın bile bundan daha Hawthorne olamazdın hayatım." Bana bilmiş bilmiş gülümsedi. "Bu yüzden ona muhtemel varis diyoruz."

Skye'ın sesindeki bir şeyler, annesi *muhtemel varis* dediğinde Grayson'ın yüz ifadesinde beliren bir şeyler, bana Hawthorne ailesinin bu vasiyetin okunmasını ne kadar çok istediğini hafife aldığımı düşündürttü.

Onlar da vasiyette ne yazdığını bilmiyor. Birdenbire, kurallarını bilmediğim bir oyunun oynandığı bir arenaya adım atmışım gibi hissettim.

Skye, "Şimdi," diyerek kolunun tekini benim koluma, diğerini de Grayson'ınkine doladı, "neden büyük salona geçmiyoruz?"

BÖLÜM 8

Büyük salon girişin üçte ikisi kadardı. Girişte kocaman taş bir şömine vardı. Şöminenin yanlarında yaratık heykelleri vardı. Gerçek anlamda yaratık heykelleri.

Grayson, Libby ile beni berjer koltuklara oturttuktan sonra müsaade isteyerek uzaklaştı. Zara ve kocasıyla konuşan, takım elbiseli üç orta yaşlı adama doğru ilerledi.

Avukatlar. Birkaç dakika sonra Alisa onlara katıldı, odada bulunan diğer kişileri inceledim. Beyaz bir çiftti, ikisi de en az altmışlardaydı. Askeri üniforma giyen kırklarındaki siyahi bir adam sırtını duvara dayamış, odadaki iki çıkışı da gören bir yerde duruyordu. Xander'ın yanında başka bir Hawthorne var gibiydi. Daha büyüktü, yirmilerinin ortasında gibiydi. Saçlarını kestirmesi gerekiyordu ve takım elbisesinin altında, tıpkı dışarıdaki motosiklet gibi daha iyi günler görmüş kovboy botları vardı.

Alisa'nın söylediği ismi anımsayarak bu adamın *Nash* olduğunu düşündüm.

Son olarak topluluğa yaşlı bir kadın katıldı. Nash kolunu uzattı ama kadın onun yerine Xander'ın koluna girdi. Xander onu doğruca Libby'yle ikimizin yanına getirdi. "Bu büyükannem," dedi. "Harbi kadındır. Efsanedir."

"Boş konuşma." Büyükanne, oğlanın koluna vurdu. "Ben bu maskaranın büyük büyükannesiyim." Büyükanne hiç sıkıntı yaşamadan yanımdaki boş yere yerleşti. "Çınarlardan daha yaşlı, hepsinden iki kat acımasızım."

Xander neşeyle, "Yufka yüreklidir," dedi. "Ve en sevdiği torunu benim."

"En sevdiğim *değilsin*," diye homurdandı büyükanne.

"Ben herkesin en sevdiğiyim!" Xander sırıttı.

"İflah olmaz büyükbabana çok benziyorsun," diye söylendi büyükanne. Gözlerini kapattı ve başını hafifçe iki yana salladığını gördüm. "Korkunç adam." Fakat bunu söylerken şefkatliydi de.

Libby nazikçe, "Bay Hawthorne oğlunuz muydu?" diye sordu. Yaşlılarla çalışıyordu ve iyi bir dinleyiciydi.

Büyükanne yeniden homurdanma fırsatını kaçırmadı. "Damadımdı."

"Ayrıca en sevdiğiydi," diye belirtti Xander. Bunu söyleyiş şeklinde dokunaklı bir yan vardı. Bu cenaze değildi. Adamı haftalar öncesinde gömmüş olmalılardı ama yası biliyordum, hissedebiliyordum, resmen *kokusunu* alabiliyordum.

Yanımda oturan Libby, "Sen iyi misin Ave?" diye sordu. Grayson'ın düşündüğüm her şeyi gösteren bir yüzüm olduğunu söyleyişi aklıma geldi.

Cenazeler ve yas tutmalar yerine Grayson Hawthorne'u düşünmek daha iyiydi.

"Ben iyiyim," dedim Libby'ye. Fakat değildim. İki yıl sonra bile, annemi özlemek bana bir tsunami gibi çarpabiliyordu. "Dışarı çıkacağım," dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak. "Biraz hava almam lazım."

Dışarı çıkarken Zara'nın kocası yolumu kesti. "Nereye gidiyorsun? Başlamak üzereyiz." Dirseğimin üzerinden kolumu tuttu.

Kolumu kıvırıp elinden kurtardım. Bu insanların kim oldukları umurumda değildi. Kimse bana elini süremezdi. "Bana Hawthorne'ların dört torunu olduğu söylendi," derken sesim

çelik gibiydi. "Doğru saydıysam hâlâ bir eksiğiniz var. Bir dakika içinde döneceğim. Gittiğimi fark etmeyeceksiniz bile."

Ön bahçeye çıkacağıma arka bahçeye çıktım, tabii buraya bahçe denilirse. Yerler tertemizdi. Bir çeşme vardı. Bir heykel bahçesi. Bir sera. Ufka uzanan yerde tek görebildiğim *araziydi.* Bazı yerleri ağaçlıktı. Kimisi açık alandı. Fakat orada durup uzaklara bakarken birisinin ufka yürüyüp asla geri dönemeyeceğini hayal etmek kolaydı.

"Eğer evet hayırsa ve bir defa aslaysa, o zaman bir üçgenin kaç kenarı vardır?" Soru tepemden bir yerden geldi. Başımı kaldırdığımda yukarıdaki balkonun kenarında oturan oğlanı gördüm, dövme demirden korkulukta tehlikeli şekilde dengede duruyordu. *Sarhoştu.*

"Düşeceksin," dedim.

Sırıttı. "İlginç bir teklif."

"Teklif değildi," dedim.

Bana tembel tembel gülümsedi. "Bir Hawthorne'a teklifte bulunmakta utanılacak bir şey yok." Saçları Grayson'ınkinden daha koyu, Xander'ınkinden daha açıktı. Üstünde gömlek yoktu.

Kışın ortasında bu gayet yerinde bir karar, diye düşündüm iğneleyici bir şekilde ama bakışlarımı yüzünden aşağı indirmeden de duramadım. Göğsü zayıf, karnı biçimliydi. Köprücük kemiğinden kalçasına kadar uzanan uzun, ince bir yara izi vardı.

"Sen Gizemli Kız olmalısın," dedi.

"Ben Avery," diye düzelttim. Hawthorne'lardan ve kederlerinden uzaklaşmak için buraya çıkmıştım. Bu oğlanın suratında umursadığına dair bir iz yoktu, sanki hayat büyük bir cümbüştü. Sanki o içerideki insanlar kadar keder duymuyordu.

"Sen ne dersen G.K," diyerek karşılık verdi. "Sana G.K diyebilir miyim Gizemli Kız?"

Kollarımı göğsümde bağladım. "Hayır."

Ayaklarını korkuluğun üstüne koyup ayağa kalktı. Ba-

cakları titredi ve bir anlığına ürpertici bir önsezim oldu. *Yas tutuyor ve fazla yüksekte.* Annem öldüğünde kendi kendimi mahvetmemek için her şeyi yapmıştım. Ancak bu o çağrıyı hissetmediğim anlamına gelmiyordu.

Ağırlığını tek ayağına verdikten sonra diğerini uzattı.

"Yapma!" Ben başka bir şey diyemeden oğlan döndü ve elleriyle korkuluğu kavradı, ayaklarını havaya kaldırıp dik durdu. Kendini aşağı bırakırken sırtındaki kasların kasıldığını, kürek kemiklerinin üzerinde toplandığını görebiliyordum. Sonra kendini bıraktı.

Tam yanıma iniverdi. "Burada olmamalısın G.K."

Ölümsüz bir şekilde balkondan atlayan *ben* değildim. "Sen de öyle."

Kalbimin ne kadar hızlı attığını fark edebilir mi diye merak ettim. Onun kalbi hiç atıyor mu diye merak ettim.

"Eğer yapmam gereken şeyleri, yapmamam gerektiğini söylediğim şeyler kadar sık yapmazsam"–dudaklarını büktü– "bu beni ne yapar?"

Jameson Hawthorne, diye düşündüm. Yakından bakınca gözlerinin rengini çıkarabildim: koyu, dipsiz bir yeşildi.

"Bu beni ne yapar?" diye tekrarladı.

Gözlerine bakmayı bıraktım. Karın kaslarına da. Gelişigüzel bir şekilde jölelenmiş saçlarına da. "Sarhoş yapar," dedim ve sinir bozucu bir cevabın geldiğini hissedebildiğim için de iki kelime daha ekledim. "Ve iki."

"Ne?" dedi Jameson Hawthorne.

"İlk bilmecenin cevabı," dedim. "Eğer *evet hayırsa* ve *bir defa aslaysa*, o zaman bir üçgenin kenar sayısı... *ikidir.*" Cevabımı uzata uzata verdim, sonuca nasıl ulaştığımı açıklamaya zahmet etmedim.

"Beni tuş ettin, G.K." Jameson yanımdan sallana sallana geçti, geçerken de çıplak kolunu hafifçe benimkine sürttü. "Tuş ettin."

BÖLÜM 9

Birkaç dakika daha dışarıda durdum. Bugünle ilgili hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Yarın Connecticut'a geri dönecektim, bir parça zengin olarak ve anlatacak bir hikâyeyle dönmeyi umut ediyordum, muhtemelen Hawthorne'ları bir daha hiç görmeyecektim.

Bir daha asla *böyle* bir manzaram olmayacaktı.

Büyük salona geri döndüğümde Jameson Hawthorne mucizevî bir şekilde bir gömlek ve bir ceket bulmayı başarmıştı. Bana gülümseyip küçük bir selam verdi. Onun yanındaki Grayson kaskatı kesildi, çenesindeki kaslar kasılıyordu.

Avukatlardan biri, "Artık herkes burada olduğuna göre başlayalım," dedi.

Üç avukat üçgen şeklinde durdu. Konuşan adam Alisa'nın siyah saçına, kahverengi tenine ve kendinden emin ifadesine sahipti. Onun McNamara, Ortega ve Jones'taki Ortega olduğunu varsaydım. Diğer ikisi –muhtemelen Jones ve McNamara– iki yanında duruyordu.

Bir vasiyeti okumak için ne zamandan beri dört avukat gerekiyor? diye düşündüm.

Bay Ortega sesini odanın her köşesine ulaşacak şekilde kullanarak konuştu. "Tobias Tattersall Hawthorne'un son arzusu ve vasiyetini duymak için buradasınız. Bay Hawthorne'un

talimatları doğrultusunda, meslektaşlarım sizlere Bay Hawthorne'un her biriniz için bıraktığı mektupları dağıtacak."

Diğer adamlar odada dolanıp zarfları birer birer dağıttı.

"Vasiyetname okunduktan sonra bu mektupları açabilirsiniz."

Bana da bir zarf verildi. Üstüne el yazısıyla tam adım yazılmıştı. Yanımdaki Libby başını kaldırıp avukata baktı ama avukat onu es geçip odadaki diğer kişilere zarfları dağıtmaya devam etti.

"Bay Hawthorne bu vasiyetin okunması için ismi okunacak tüm bireylerin fiziksel olarak bulunmaları gerektiğini şart koştu: Skye Hawthorne, Zara Hawthorne-Calligaris, Nash Hawthorne, Grayson Hawthorne, Jameson Hawthorne, Alexander Hawthorne ve Connecticut, New Castle'dan Bayan Avery Kylie Grambs."

Eğer başımı eğip de üzerimde hiç kıyafet olmadığını fark etsem kendimi bu kadar ortada hissetmezdim.

"Hepiniz burada olduğunuza göre başlayabiliriz," diye devam etti Bay Ortega.

Yanımda oturan Libby elimi tuttu.

"Ben, Tobias Tattersall Hawthorne," diye okudu Bay Ortega, "beden ve akıl sağlığım yerinde olarak, nakdi ve fiziki varlıklarım dahil olmak üzere bütün mallarımın belirtildiği şekilde dağıtılmasına karar verdim.

"Yıllar boyunca verdikleri sadık hizmetler için Andrew ve Lottie Laughlin'e kişi başı yüzer bin dolar ile birlikte Teksas'taki arazimin batı sınırında yer alan Wayback Sayfiye Evi'nde ömür boyu, kira ödemeden yaşamalarını vasiyet ediyorum."

Gördüğüm yaşlıca çift birbirine yaslandı. Tek düşünebildiğim şuydu: *YÜZ BİN DOLAR*. Laughlin'ler vasiyetin okunması için şart bile koşulmamıştı ve yüz bin dolar para bırakılmıştı. Kişi başı!

Nasıl nefes alacağımı hatırlamak için epey çabaladım.

"Hayatımı birden fazla kez ve sayamayacağım kadar değişik şekillerde kurtaran güvenlik ekibimin şefi John Oren'e şu anda McNamara, Ortega ve Jones'un ofislerinde bulunan alet çantamın içindekilerle birlikte üç yüz bin dolar bırakıyorum."

Tobias Hawthorne bu insanları tanıyordu, dedim kendime, kalbim deli gibi çarpıyordu. *Onun için çalışıyorlardı. Onun için* önemliydi. *Ben bir hiçtim.*

"Kayınvalidem Pearl O'Day'e yıllık yüz bin dolar harçlık ile birlikte ekte belirtilen tıbbi harcamalar için bir fon bırakıyorum. Vefat eden eşim Alice O'Day Hawthorne'a ait olan bütün mücevherler ölümümden sonra annesine geçecek ve onun uygun gördüğü şekilde dağıtılacaktır."

Büyükanne burnundan soludu. Geniş odaya dönüp, "Aklınıza başka şeyler gelmesin, hepinizden fazla yaşayacağım," dedi.

Bay Ortega gülümsedi ama sonra o gülümseme azaldı. "Kız..." Duraksadı ve sonra tekrar denedi. "Kızlarım Zara Hawthorne-Calligaris ve Skye Hawthorne'a ölüm tarihime ve saatime kadar birikmiş olan borçlarını ödemeye yetecek fonlar bırakıyorum." Bay Ortega yine duraksadı, dudaklarını sıkıp duruyordu. Diğer iki avukat doğruca karşıya bakarak Hawthorne ailesinin üyelerine bakmaktan kaçınıyorlardı.

"Ek olarak Skye'a pusulamı bırakıyorum, gerçek kuzeyi daima bilsin diye, Zara'ya alyansımı bırakıyorum, annesini sevdiğim kadar adanmışlıkla ve sebatla sevsin diye."

Başka bir duraksama daha oldu, bu defaki diğerinden daha katlanılmazdı.

"Devam et." Konuşan Zara'nın kocasıydı.

"Kızlarımın her birine," diye yavaşça okudu Bay Ortega, "belirtilenin haricinde ellişer bin dolarlık tek seferlik bir miras bırakıyorum."

Elli bin dolar mı? Ben bu kelimeleri düşünür düşünmez

Zara'nın kocası yüksek sesle, rahatsız olmuşçasına tekrarladı. *Tobias Hawthorne, kızlarına güvenlik şefine bıraktığından daha az para bıraktı.*

Birdenbire Skye'ın Grayson'dan *muhtemel varis* diye bahsetmesi yepyeni bir anlam kazandı.

"Bunu sen yaptın." Zara Skye'a döndü. Sesini yükseltmedi ama yine de öldürücü bir tondu.

Skye içerlemiş bir halde, "Ben mi?" dedi.

"Toby öldükten sonra babam asla eskisi gibi olmadı," diye devam etti Zara.

Skye, "Ortadan kaybolduktan sonra," diye düzeltti.

"Tanrı aşkına, kendini bir dinle!" Zara kontrollü ses tonunu kaybetti. "Adamın kafasına girdin, değil mi Skye? Kirpiklerini oynattın ve bizi es geçip her şeyi senin–"

"*Oğullarıma.*" Skye'ın sesi soğuktu. "Aradığın kelime *oğulların* olacak."

"Aradığı kelime *piçlerine.*" Nash Hawthorne odadaki herkesten daha ağır bir Teksas aksanına sahipti. "Daha önce duymadığımız bir şey değil."

"Eğer benim bir oğlum olmuş olsaydı..." Zara devamını getiremedi.

"Fakat olmadı." Skye bunu sindirmesine izin verdi. "Değil mi Zara?"

"*Yeter.*" Zara'nın kocası araya girdi. "Bu sorunu çözeceğiz."

"Korkarım çözülecek bir şey yok." Bay Ortega sahneye geri döndü. "Bu vasiyetnamenin korunduğunu göreceksiniz, karşı çıkmak isteyebilecek herkese karşı caydırıcı önlemleri var."

Bunun mealinin *kapa çeneni ve otur* demek olduğunu düşündüm.

"Şimdi, eğer devam edebilirsem..." Bay Ortega elinde tuttuğu vasiyetnameye baktı. "Torunlarım Nash Westbrook Hawthorne'a, Grayson Davenport Hawthorne'a, Ja-

meson Winchester Hawthorne'a ve Alexander Blackwood Hawthorne'a..."

"Her şeyi bıraktı elbette," diye homurdandı Zara.

Bay Ortega sesini yükseltti. "Kişi başı iki yüz elli bin dolar bırakıyorum, yirmi beşinci yaş günlerinde alacaklar, o zamana kadar para emanetçi Alisa Ortega tarafından idare edilecektir."

"Ne?" Alisa şoka girmiş gibiydi. "Yani ben... *ne?*"

"Halt," dedi Nash memnuniyetle. "Aradığın cümle *'ne haltlar oluyor?'* olacak hayatım."

Tobias Hawthorne her şeyi torunlarına bırakmamıştı. Servetinin büyüklüğü düşünülünce onlara üç kuruş bırakmıştı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Grayson, her kelimesi ölümcül bir darbe gibiydi ve çok dikkatli söylenmişti.

Tobias Hawthorne her şeyi torunlarına bırakmadı. Kızlarına bırakmadı. Beynim tam orada duruverdi. Kulaklarım çınladı.

"Lütfen," Bay Ortega elini havaya kaldırdı. "Bitirmeme izin verin."

Kırk altı nokta iki milyar dolar, diye düşündüm. Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu ve ağzım kupkuruydu. *Tobias Hawthorne'un serveti kırk altı nokta iki milyar dolardı ve torunlarına toplamda bir milyar dolar bırakmıştı. Kızlarına yüz bin dolar. Yarım milyon da hizmetkârlarına, büyükanne için de düzenli bir yıllık gelir...*

Bu matematikteki eşitlik toplamını karşılamıyordu. Karşılıyor olamazdı.

Odadaki herkes teker teker dönerek gözlerini bana dikip baktı.

Bay Ortega okumayı sürdürdü, "Bütün mülkler, parasal varlıklar ve belirtilmemiş maddi servetler de dahil olmak üzere mirasımın kalanını Avery Kylie Grambs'e bırakıyorum."

BÖLÜM 10

Bu gerçek değil.
Bu oluyor olamaz.
Rüya görüyorum.
Halüsinasyon görüyorum.

"Her şeyi *ona* mı bıraktı?" Skye'ın sesi uyuşukluk halimi bölmeye yetecek kadar tizdi. "Neden?" Burcumla ilgili bana takılan, oğullarının ve âşıklarının hikâyelerini anlatan kadın gidivermişti. Bu Skye birini öldürebilirmiş gibi görünüyordu. Gerçek anlamda.

"Bu kız kim oluyor?" Zara'nın sesi bıçak kadar keskin ve bir çan gibi netti.

"Bir hata olmalı." Grayson hatalarla başa çıkmaya alışkın birisi gibi konuşuyordu. *Rüşvet, tehdit, satın alma,* diye düşündüm. "Muhtemel varis" bana ne yapardı? *Bu gerçek değil.* Bunu kalbimin her çarpışında, aldığım ve verdiğim her nefeste hissettim. *Bu oluyor olamaz.*

"O haklı." Sözlerim bir fısıltı gibi çıktı, etrafımda yükselen seslerin arasında kayboldu. Yeniden denedim, daha yüksek sesle. "Grayson haklı." Başlar benden tarafa dönmeye

başladı. "Bir hata olmuş olmalı." Sesim boğuktu. Az önce bir uçaktan atlamışım gibi hissediyordum. Sanki hava dalışı yapıyordum ve paraşütümün açılmasını bekliyordum.

Bu gerçek değil. Gerçek olamaz.

"*Avery.*" Libby kaburgalarımı dürttü, çenemi kapatmam ve *hatalarla* ilgili konuşmaya son vermem gerektiğini ima ettiği belliydi.

Fakat böyle bir şey mümkün değildi. Karıştırmış falan olmalılardı. Hiç tanışmadığım bir adam bana multi-milyar dolarlık bir servet bırakmamıştı. Böyle şeyler olmazdı, nokta.

"Bakın." Skye söylediğim şeye yapıştı. "Ava bile bunun saçma olduğuna katılıyor."

Bu defa adımı kasten yanlış söylediğinden oldukça emindim. *Bütün mülkler, parasal varlıklar ve belirtilmemiş maddi servetler de dahil olmak üzere mirasımın kalanını Avery Kylie Grambs'e bırakıyorum.* Skye Hawthorne artık adımı biliyordu.

Hepsi biliyordu.

"Sizi temin ederim, hiçbir hata yok." Bay Ortega benimle göz göze geldi, sonra dikkatini diğerlerine çevirdi. "Ayrıca sizleri de temin ederim ki Tobias Hawthorne'un son arzusu ve vasiyeti tamamen bozulmazdır. Kalan detayların büyük çoğunluğu sadece Avery'yi ilgilendireceğinden bu merasime son vereceğiz. Fakat bir şeyi net bir şekilde açıklamama izin verin: Vasiyetin şartlarına dayanarak, Avery'nin mirasına karşı çıkan her varis miras üzerindeki hakkını tamamen kaybedecek."

Avery'nin mirası. Başım dönüyordu, midem bulanıyor gibiydi. Birisi parmaklarını şaklatarak fizik kurallarını yeniden yazmıştı adeta, yerçekimi ivmesi değişmişti ve vücudum ayak uydurmakta zorlanıyordu. Dünya ekseninden çıkarak dönüyordu.

"Hiçbir vasiyet o kadar korunaklı değildir," dedi Zara'nın kocası, sesi asit gibiydi. "Böyle bir para söz konusuyken olamaz."

Nash Hawthorne araya girerek, "İhtiyarı tanımayan biri gibi konuştun," dedi.

"Tuzak üstüne tuzak," diye mırıldandı Jameson. "Bilmece üstüne bilmece." Koyu yeşil gözlerinin üstümde olduğunu hissedebiliyordum.

Grayson bana sert bir sesle, "Sanırım gitmelisin," dedi. Rica değildi. Bir emirdi.

"Teknik olarak... bu onun evi." Alisa Ortega'nın sesi az önce arsenik yutmuş gibi çıktı.

Vasiyet hakkında hiçbir şey bilmediği belliydi. Tıpkı ailenin kalanı gibi o da her şeyden bihaberdi. *Tobias Hawthorne onları nasıl bu şekilde ters köşeye yatırabilirdi? Ne türden bir insan kendi kanından ve canından olanlara bunu yapardı?*

"Anlamıyorum," dedim yüksek sesle, başım dönüyordu ve uyuşmuştum çünkü bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

"Kızım haklı." Bay Ortega sesini tarafsız tutuyordu. "Hepsi size ait Bayan Grambs. Yalnızca serveti değil, Bay Hawthorne'un bütün mülkleriyle birlikte Hawthorne Malikânesi de. Mirasınızın şartlarına bağlı olarak, memnuniyetle sizinle birlikte üstünden geçeceğim şartlardan bahsediyorum, evin şu anki sakinleri size onları çıkarmanız için bir sebep vermediği müddetçe –ve o zamana kadar– kullanım hakkına sahipler." Sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi. "Hiçbir şart altında," diye devam etti ciddi bir biçimde, sözlerinde uyarı tonu vardı, "o sakinler sizi çıkarmaya yeltenemez."

Oda bir anda sessiz ve hareketsiz bir hal aldı. Beni öldürecekler. Bu odadaki birisi gerçekten beni öldürecek. Eski ordu mensubu olduğunu düşündüğüm adam uzun adımlarla

gelip Tobias Hawthorne'un ailesiyle aramda durdu. Hiçbir şey söylemedi, sadece kollarını göğsünde bağlayarak beni arkasında, ailenin kalanını da gözünün önünde tuttu.

"Oren!" Zara'nın sesi şok içinde çıktı. "Sen bu aile için çalışıyorsun."

"Ben Bay Hawthorne için çalıştım." John Oren durakladı ve bir parça kâğıdı kaldırdı. Onun mektubu olduğunu fark etmem bir saniyemi aldı. "Bayan Avery Kylie Grambs için çalışmaya devam etmem son arzusuydu." Bana baktı. "Güvenlik. İhtiyacınız olacak."

Solumdaki Xander, "Seni sadece bizden korumak için de değil!" diye ekledi.

"Bir adım geriye çekil lütfen," diye emretti Oren.

Xander ellerini havaya kaldırdı. "Barış," diye duyurdu. "Barış içinde vahim kehanetlerde bulunuyorum!"

"Xan haklı." Jameson bu sanki bir oyunmuş gibi gülümsedi. "Bütün dünya senden bir parça isteyecek Gizemli Kız. Bunun her tarafında *asrın hikâyesi* yazıyor."

Asrın hikâyesi. Beynim yeniden çalışmaya başladı çünkü bunun bir şaka olmadığı ortadaydı. Sanrı görmüyordum. Rüya görmüyordum.

Ben bir varistim.

BÖLÜM 11

Yerimden fırladım. Sonra bir baktım ki dışarıdayım. Hawthorne Malikânesi'nin dış kapısı arkamdan çarptı. Soğuk hava yüzüme vurdu. Nefes aldığımdan neredeyse emindim ama bütün bedenim uzak ve uyuşuk hissettiriyordu. Şok böyle bir his miydi?

"Avery!" Libby peşimden evden dışarı fırladı. "İyi misin?" Endişeli bir şekilde beni inceledi. "Ayrıca sen deli misin? Birisi sana para verince geri vermeye çalışmazsın!"

"*Sen* yapıyorsun," diye belirttim, beynimdeki kükreme öyle gürültülüydü ki kendi düşüncemi bile duyamıyordum. "Ne zaman sana bahşişlerimi vermeye çalışsam yapıyorsun."

"Burada bahşişten söz etmiyoruz!" Libby'nin mavi saçları atkuyruğundan çıkıyordu. "*Milyonlardan* bahsediyoruz."

Milyarlar, diye düzelttim sessizce ama ağzım kelimeyi söylemeyi reddederek dümdüz oldu.

"Ave." Libby elini omzuma koydu. "Bunun ne anlama geldiğini bir düşün. Bir daha asla para için endişelenmek zorunda kalmayacaksın. İstediğin her şeyi alabilirsin, ne istersen yaparsın. Annenden kalan o kartpostallar var ya?" Öne

eğilip alnını alnıma dayadı. "Her yere gidebilirsin. Olasılıkları hayal et."

Bu acımasız bir şaka gibi, benim gibi kızlara asla elde edemeyecekleri şeyi isteten evrenin bir oyunu gibi hissettirse de hayal ettim.

Hawthorne Malikânesi'nin devasa dış kapısı sertçe açıldı. Geriye sıçradım, Nash Hawthorne dışarı adım attı. Takım elbise giyiyor olsa da her santimiyle tam öğle vakti rakibiyle karşılaşmaya hazır bir kovboy gibi görünüyordu.

Kendimi hazırladım. *Milyarlar*. Daha azı için savaşlar çıkmıştı.

"Rahatla ufaklık." Nash'in Teksas aksanı viski gibi ağır ve akıcıydı. "Para istemiyorum. Asla istemedim. Bana kalırsa, evren muhtemelen hak eden bu insanlarla biraz kafa buluyor."

Hawthorne kardeşlerin en büyüğünün gözleri benden Libby'ye kaydı. Adam uzun boylu, kaslı ve güneşte yanmıştı. Libby'yse ufak tefek ve zayıftı, solgun teni koyu renk ruju ve neon saçlarıyla bariz bir tezat oluşturuyordu. İkisinin birbirine on metreden fazla yaklaşmaması gerekiyormuş gibi görünüyordu ama yine de işte orada durmuş, Libby'ye ağır ağır gülümsüyordu.

"Kendine dikkat et hayatım," dedi ablama. Sallana sallana motoruna doğru ilerledi, kaskını taktı ve çok geçmeden gidiverdi.

Libby motorun arkasından bakakaldı. "Grayson hakkında söylediğim şeyi geri alıyorum. Belki de Tanrı olan *budur*."

Şu anda hangi Hawthorne kardeşin ilah olduğuna karar vermekten daha büyük meselelerimiz vardı. "Burada kalamayız Libby. Ailenin kalanının Nash kadar bıkkın olduğundan şüpheliyim. Gitmemiz gerekiyor."

"Sizinle geliyorum," dedi kalın bir ses. Arkamı döndüm. Dış kapının yanında John Oren duruyordu. Kapıyı açtığını duymamıştım.

"Güvenliğe ihtiyacım yok," dedim adama. "Sadece buradan çıkıp gitmem gerekiyor."

"Hayatınızın kalanı boyunca korumaya ihtiyacınız olacak." O kadar açık bir şekilde konuştu ki karşı çıkmaya yeltenemedim bile. "Fakat iyi yanından bakın..." Başıyla bizi havaalanından alan arabayı işaret etti. "Araba da sürebiliyorum."

***

Oren'e bizi bir motele götürmesini söyledim. Onun yerine bizi bugüne kadar gördüğüm en havalı otele getirdi, herhalde bizi gezdirerek götürmüştü çünkü oraya vardığımızda Alisa Ortega bizi lobide bekliyordu.

"Vasiyetin tamamını okuma fırsatım oldu." Belli ki *merhaba* deme şekli böyleydi. "Senin için de bir kopyasını getirdim. Odalarınıza geçip detayların üstünden geçmeyi öneriyorum."

"Odalarımıza mı?" diye tekrarladım. Kapıcılar smokin giyiyordu. Lobide altı avize vardı. Yakınlarda bir kadın bir buçuk metrelik bir arp çalıyordu. "Burada oda tutmaya gücümüz yetmez."

Alisa bana neredeyse acır gibi bir bakış attı. "Ah tatlım," dedi, sonra profesyonelliğini geri kazandı. "Bu otel senin."

Ben... *ne*? Lobide duran diğer misafirler Libby'yle bana "bu varoşları içeri kim aldı?" dercesine bakıyorlardı. *Bu otele sahip olmam* mümkün değildi.

"Onun dışında," diye devam etti Alisa, "vasiyetin resmen onaylanması lazım. Paranın ve mülklerin emanetten çıkması biraz zaman alabilir ama o süreçte ihtiyacın olan her şey McNamara, Ortega ve Jones tarafından karşılanacak."

Libby kaşlarını çatınca alnı kırıştı. "Bu hukuk şirketlerinin yaptığı bir şey mi?"

"Bay Hawthorne'un en önemli müvekkilimiz olduğunu

muhtemelen anlamışsınızdır," dedi Alisa dikkatle. "Tek müvekkilimiz olduğunu söylemek daha doğru olur. Ve şimdi..."

Gerçek kafama dank ederken, "Şimdi o müvekkil benim," dedim.

***

Vasiyeti okumam, tekrar okumam ve tekrar okumam neredeyse bir saatimi aldı. Tobias Hawthorne varis olmam için tek bir şart koymuştu.

"Bir yıl boyunca Hawthorne Malikânesi'nde yaşaman gerekiyor, en geç üç gün sonra başlamak üzere." Alisa bunu en az iki defa belirtmişti ama zihnimin bunu kabul etmesini sağlayamıyordum.

"Milyarlarca doları miras almamın tek şartı bir malikânede yaşamak zorunda olmam."

"Doğru."

"Bu paranın kendilerine kalmasını bekleyen bir sürü insanın hâlâ yaşamakta olduğu bir malikânede. Onları kovamıyorum da."

"Olağandışı koşullar olmadığı sürece, o da doğru. Eğer teselli olacaksa orası gerçekten çok geniş bir ev."

"Ya reddedersem?" diye sordum. "Ya da Hawthorne ailesi beni öldürürse?"

Alisa sakince, "Kimse seni öldürmeyecek," dedi.

Libby diplomatik olmaya çalışarak Alisa'ya, "Bu insanların etrafında büyüdüğünü biliyorum ama kız kardeşimi kesinlikle, yüzde yüz Lizzie Borden gibi öldürecekler."

"Gerçekten baltayla öldürülmek istemem," diye vurguladım.

"Risk değerlendirmesi: düşük," diye mırıldandı Oren. "En azından şu ana kadar balta için endişelenmeye gerek yok."

Şaka yaptığını anlamam birkaç saniyemi aldı. "Bu ciddi bir konu!"

"İnan bana, biliyorum," dedi. "Fakat Hawthorne ailesini de tanıyorum. Oğlanlar bir kadına asla zarar vermezler, kadınlar da seni mahkeme salonuna taşırlar, işe baltalar karışmaz."

"Ayrıca Teksas eyaletinde eğer varis vasiyetname hâlâ işlemdeyken ölürse miras ilk baştaki kişiye geri dönmez, varisin servetinin parçası olur," diye ekledi Alisa.

Servetim mi var? diye düşündüm donuk bir şekilde. "Peki yanlarına taşınmayı reddedersem?" diye sordum yine, boğazımda koca bir top vardı.

"Reddetmeyecek." Libby gözlerinden lazer çıkararak bana döndü.

"Eğer üç gün içinde Hawthorne malikânesine taşınmayı başaramazsan servetin sana verilen kısmı hayır kurumuna geçecek," dedi Alisa.

"Tobias Hawthorne'un ailesine geçmeyecek mi?" diye sordum.

"Hayır." Alisa'nın ifadesiz yüzü hafiften değişti. Hawthorne'ları yıllardır tanıyordu. Artık benim için çalışıyor olabilirdi ama bu konuda mutlu olamazdı.

Değil mi?

"Vasiyeti baban yazdı, değil mi?" diye sordum, içinde bulunduğum çılgın durumu anlamaya çalışıyordum.

"Şirketteki diğer ortaklarla birlikte," diye doğruladı Alisa.

"Sana söyledi mi..." Söylemek istediğim şeyi daha iyi ifade edebileceğim bir şey bulmaya çalıştım, sonra pes ettim. "Sana *nedenini* söyledi mi?"

Tobias Hawthorne niçin kendi ailesini mirastan men etmişti? Niçin her şeyi *bana* bırakmıştı?

"Babamın nedenini bildiğini sanmıyorum," dedi Alisa. Bana bakarken yüzündeki ifadesizlik maskesi bir kez daha kaydı. "Sen biliyor musun?"

BÖLÜM 12

"*Hay abasını diktirdiğim,*" dedi Max. "*Şahit olası, abasını diktirdiğim.*" Sesi bir fısıltıya dönüştü ve gerçek bir küfür koyuverdi. Benim için saat gece yarısını geçmişti, onun içinse gece yarısına daha iki saat vardı. Bayan Liu'nun odaya dalıp telefonu elinden almasını bekledim ama hiçbir şey olmadı.

"Nasıl?" diye üsteledi Max. "Neden?"

Kucağımdaki zarfa baktım. Tobias Hawthorne bana bir açıklama bırakmıştı ama vasiyetin okunmasının üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen kendimde zarfı açacak gücü bulamamıştım. Yalnızdım, *sahibi olduğum otelin* çatı katı süitinin karanlık balkonunda oturuyordum, muhtemelen arabamdan daha pahalı olan, yere kadar uzanan, pofuduk bir bornoz giyiyordum ve donakalmıştım.

Max düşünceli bir şekilde, "Belki de doğumda değiştirilmişsindir," dedi. Max çok fazla televizyon izliyordu ve kitap bağımlısı olarak tanımlanabilirdi. "Belki annen yıllar önce adamın hayatını kurtarmıştır. *Belki bir gün yapay zekâ geliştireceğin için ileri bilgisayar algoritmasıyla seçilmişsindir.*"

"Maxine," diyerek alayla güldüm. Bir şekilde, bu düşünmemeye çalıştığım sözcükleri söylememe yetti. "Belki de babam gerçek babam değildir."

Bu en mantıklı açıklamaydı, değil mi? Belki Tobias Hawthorne ailesini bir yabancı için mirastan men etmemişti. Belki de ben ailesiydim.

Bir sırrım var... Zihnimde annemi canlandırdım. Bu kelimeleri söyleyişini kaç defa duymuştum?

Max hattın diğer ucundan, "İyi misin?" diye sordu.

Zarfa, üzerine süslü bir şekilde yazılmış adıma baktım. "Tobias Hawthorne bana bir mektup bıraktı."

"Ve sen daha açmadın mı?" dedi Max. "Avery, hay diktir–"

"Maxine!" Telefondan bile Max'in annesinin sesini duydum.

"Diktir dedim anne, *diktir*. Yani *'bir şeyleri diktirmek'* anlamında..." Kısa bir duraksama oldu. "Avery? Benim kapatmam lazım."

Karın kaslarım kasıldı. "Sonra konuşur muyuz?"

"Çok yakında," diye söz verdi. "Sen de bu arada O MEKTUBU AÇ."

Telefonu kapattı. Ben de kapattım. Başparmağımı zarfın kenarına soktum ama tıklatılan kapı beni zarfı açmaktan kurtardı.

Süite dönünce Oren'i kapının kenarında beklerken buldum. "Kim o?" diye sordum.

"Grayson Hawthorne," diye cevapladı Oren. Gözlerimi kapıya dikip baktım, Oren detay verdi. "Eğer adamlarım onu bir tehdit olarak görselerdi asla bulunduğumuz kata çıkamazdı. Grayson'a güvenirim. Fakat onu görmek istemezsen..."

"Hayır," dedim. *Ben ne yapıyorum?* Saat geçti ve Amerikan asilzadesinin tahtından edilmeyi nezaketle kabul edece-

ğinden şüpheliydim. Fakat Grayson'ın bana bakış şeklinde bir şeyler vardı, karşılaştığımız o ilk andan itibaren...

"Kapıyı aç," dedim Oren'e. Kapıyı açtı ve bir adım geriye çekildi.

"Beni içeri davet etmeyecek misiniz?" Grayson artık *varis* değildi ama sesinin tonundan bunu anlayamazdınız.

Bornozuma daha çok sarınarak, "Burada olmamalısın," dedim ona.

"Yarım saattir kendime aynı şeyi söyleyip durdum ve yine de işte buradayım." Gözleri gri havuzlar gibiydi, saçı dağınıktı, görünüşe göre tek uyuyamayan ben değildim. Bugün her şeyini kaybetmişti.

"Grayson–" dedim.

"Bunu nasıl yaptınız bilmiyorum." Lafımı yarıda kesti, sesi tehlikeli ve yumuşaktı. "Büyükbabama karşı neyi kullandınız ya da nasıl bir dolandırıcılık peşindesiniz bilmiyorum."

"Ben öyle bir şey–"

"Şu anda ben konuşuyorum Bayan Grambs." Elini kapıya dayadı. Gözleri konusunda yanılmıştım. Havuz değillerdi. Onlar buzdu. "Bunu nasıl kıvırdığınıza dair hiçbir fikrim yok ama öğreneceğim. Artık sizi görüyorum. Ne olduğunuzu ve elinizden neler geldiğini biliyorum, ailemi korumak için yapmayacağım şey yok. Burada oynadığınız oyun her neyse, bu düzenbazlık ne kadar sürerse sürsün, gerçeği bulacağım ve bulduğumda Tanrı sizin yardımcınız olsun."

Gözümün ucuyla Oren'in araya girdiğini gördüm ama onun harekete geçmesini beklemedim. Kapıyı ittim, Grayson'ı geriletecek kadar sertçe ittim hem de, sonra da çarpıp kapattım. Kalbim gümbür gümbürken yeniden çalmasını, kapının diğer tarafından bağırmasını bekledim. *Hiçbir şey olmadı*. Yavaşça başımı eğdim, gözlerim metale çekilen mıknatıs gibi ellerimdeki zarfa kaydı.

Oren'e son bir kez baktıktan sonra yatak odama geri döndüm. *MEKTUBU AÇ*. Bu defa açtım, zarftan bir kart çıkardım. Mesajın içeriği iki kelime uzunluğundaydı. Sayfaya gözlerimi diktim, selamını, mesajı ve imzayı tekrar tekrar okudum.

Çok Sevgili Avery,
Çok üzgünüm.
–*T.T.H.*

BÖLÜM 13

Üzgünüm mü? Ne için üzgün? Ertesi sabah bu soru hâlâ kafamda çınlıyordu. Hayatımda ilk defa geç saate kadar uyudum. Oren ve Alisa'yı süitimizin mutfağında yumuşak bir sesle konuşurken buldum.

Benim duyamayacağım kadar az çıkıyordu sesleri.

"Avery." Beni önce Oren fark etti. Alisa'ya Grayson'ı anlatıp anlatmadığını merak ettim. "Seninle üzerinden geçmek istediğim bazı güvenlik protokolleri var."

Grayson Hawthorne'a kapıları açmamak gibi şeyler mi?

"Artık bir hedefsin," dedi Alisa.

Hawthorne'ların bir tehdit olmadığı konusunda o kadar ısrarcı olduğu düşünülürse sormak zorunda kaldım: "Ne için hedef?"

"Paparaziler için elbette. Şirket şu anda her şeyi kontrol altında tutuyor ama bu uzun sürmeyecek ve başka meseleler de var."

"Adam kaçırma." Oren kelimeyi özellikle vurgulamadı. "Takip etme. İnsanlar tehditlerde bulunacak, hep bulunurlar. Gençsin ve kadınsın, bu her şeyi daha kötüleştirecek.

Ablanın da izniyle, geri döner dönmez ona da bir koruma ayarlayacağım."

Adam kaçırma. Takip etme. Tehditler. Kelimeleri kafamda oturtamadım bile. Ablamın *geri* dönmesinden bahsettiği için, "Libby nerede?" diye sordum.

"Uçakta," diye cevap verdi Alisa. "Net olmak gerekirse, senin uçağında."

"Benim uçağım mı var?" Buna *asla* alışamayacaktım.

"Birkaç tane var," dedi Alisa. "Sanırım bir tane de helikopterin var ama bunun konumuzla ilgisi yok. Ablan eşyalarınızı almak için gitti. Hawthorne Malikânesi'ne taşınmanız gereken süreyi göz önünde bulundurarak burada kalmanızın daha iyi olacağını düşündük. En geç bu akşam taşınmanızı sağlayacağız."

Oren ciddiyetle, "Bu haber dışarı çıktığı anda her gazetenin manşetinde olacaksın. Her haberin başlığı olacaksın, sosyal medyada en çok konuşulan konu bu olacak. Bazı insanlar için Cinderella olacaksın. Kimilerine göreyse Marie Antoinette," dedi.

Bazı insanlar ben olmak isteyecekti. Bazı insanlarsa iliklerine kadar benden nefret edecekti. İlk defa Oren'in yan tarafında tabanca olduğunu fark ettim.

"Sabretmen en iyisi," dedi Oren en sonunda. "Ablan akşama dönmüş olacaktır."

***

Sabahın kalanında Alisa ve ben, aklımda "Avery'nin Hayatını Kökünden Değiştirelim" oyunu olarak adlandırdığım bir oyunu oynadık. İşimden ayrıldım. Alisa okuldan alınmamla ilgilendi.

"Peki ya arabam?" diye sordum.

"Oren senin için arabaları sürüyor olacak ama eğer istersen aracını getirtebiliriz," diye önerdi Alisa. "Ya da kişisel kullanımın için yeni bir araba seçebilirsin."

Bundan bahsediş şekline bakınca marketten sakız almak hakkında konuştuğunu düşünürdünüz.

"Sedan mı tercih edersin, SUV mi?" dedi. Telefonunu sanki tek bir tuşuna basarak araba siparişi verebilecekmiş gibi tutuyordu. "Renk tercihin var mı?"

"Bana bir saniye izin ver lütfen," dedim. Yatak odama döndüm. Yatak absürt bir şekilde yüksek yastıklarla doluydu. Yatağa tırmanıp yastık dağının üzerine kendimi sırtüstü bıraktım ve telefonumu çıkardım.

Max'e mesaj atmak, aramak ve sosyal medyadan yazmak aynı sonucu verdi: hiç. Telefonuna *kesinlikle* el koyulmuştu, muhtemelen dizüstü bilgisayarına da. Yani avukatın biri lanet bir pizza siparişi verir gibi araba siparişi vermekten bahsetmeye başladığında uygun cevabın ne olacağı konusunda bana tavsiye veremezdi.

Bu gerçeküstü. Yirmi dört saat önce otoparkta uyuyordum. Savurganlık yapmaya en yakın hareketim kahvaltı için sandviç almak olurdu.

Kahvaltı sandviçi, diye düşündüm. *Harry.* Yatakta doğrulup oturdum. "Alisa?" diye seslendim. "Eğer yeni bir araba istemiyorsam, eğer o parayı başka bir şeye harcamak istiyorsam, yapabilir miydim?"

* * *

Harry'ye kalacak bir yer bulmak ve bunu kabul etmesini sağlamak kolay olmayacaktı ama Alisa halledilmiş saymamı söylemişti. Artık böyle bir dünyada yaşıyordum. Tek yapmam gereken konuşmaktı ve *hallediliyordu.*

Bu uzun sürmezdi. Süremezdi. Er ya da geç birisi bir yerlerde hata yaptığını görecekti. *O gün gelene kadar keyfini sürebilirim.*

Libby'yi almaya giderken aklımdaki bir numaralı düşünce buydu. Ablam *özel jetimden* iniyordu. Alisa ablamı Sorbonne'a sokabilir mi diye merak ettim. Ya da ona küçük bir kapkek dükkânı açabilir miydi? Ya da–

"*Libby.*" Yüzünü gördüğüm anda zihnimdeki bütün düşünceler bir anda duruverdi. Sağ gözü morarmış ve şişmiş, neredeyse kapanma evresine gelmişti.

Libby yutkundu ama gözlerini kaçırmadı. "Eğer 'ben sana demiştim' dersen karamelli kapkek yaparım ve suçluluk hissettirerek her gün ondan yemeni sağlarım."

"Bilmem gereken bir sorun mu var?" diye sordu Alisa Libby'ye, gözünü incelerken sesinde yanıltıcı bir sakinlik vardı.

"Avery karamelden nefret eder," dedi sorun oymuş gibi.

"Alisa," dedim dişlerimi sıkarak, "hukuk şirketinizde tetikçi var mı?"

"Hayır." Alisa sesini son derece profesyonel tuttu. "Fakat kaynaklarım çoktur. Bazı ayarlamalar yapabilirim."

"Şaka yapıp yapmadığını gerçekten anlayamıyorum," dedi Libby ve sonra bana döndü. "Neler olduğuyla ilgili konuşmak istemiyorum. Ben iyiyim."

"Ama–"

"*Ben iyiyim.*"

Ağzımı kapalı tutmayı başardım ve hep birlikte otele dönmeyi başardık. Planımız son ayarlamaları hallettikten sonra anında Hawthorne Malikânesi'ne geçmekti.

İşler tam olarak planladığımız gibi gitmedi.

"Bir sorunumuz var." Oren'in sesi çok canı sıkılmış gibi gelmedi ama Alisa anında telefonunu bıraktı. Oren başıyla süitimizin balkonunu işaret etti. Alisa dışarı çıkıp aşağı baktı ve küfretti.

Neler olduğunu görmek için Oren'in yanından geçip balkondan aşağı baktım. Aşağıda, otelin girişinde, otel güvenliği bir kalabalığı durdurmaya çalışıyordu. Ancak bir flaş patladığında onların kim olduğunu anladım.

Paparaziler.

Derken her kamera balkona yöneldi. Yani *bana.*

BÖLÜM 14

"Şirketinizin bunu gizli tuttuğunu söyledin sanıyordum." Oren Alisa'ya bir bakış attı. Alisa ona kaşlarını çattıktan sonra hızla üç telefon görüşmesi yaptı, ikisi İspanyolcaydı ve sonra güvenlik şefime döndü. "Sızıntı bizden değil." Gözlerini Libby'ye çevirdi. "Senin sevgilinden."

Libby'nin cevabı zar zor duyulur bir fısıltıdan ibaretti. "Eski sevgilim."

***

"Üzgünüm." Libby en az on defa özür dilemişti. Drake'e her şeyi anlatmıştı. Vasiyeti, mirasımın şartlarını, nerede kaldığımızı. *Her şeyi.* Nedenini bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Çekip gelseydi onu öfkelendirmiş olacaktı. Onu yumuşatmaya çalışmış olmalıydı. Ona paradan bahsettiği anda o da peşine takılıp gelmeyi talep etmişti. Hawthorne parasını harcamak için planlar yapmaya başlamış olmalıydı. Libby de paranın onların olmadığını, *onun* olmadığını ve harcayamayacaklarını söylemiş olmalıydı.

O Libby'ye vurdu. Libby onu terk etti. O da basına

gitti. İşte şimdi buradaydık. Oren beni yan kapıdan dışarı çıkarırken koca bir grup üzerime geldi.

"İşte orada!" diye bağırdı bir ses.

"Avery!"

"Avery, bu tarafa bak!"

"Avery, Amerika'daki en zengin genç olmak nasıl hissettiriyor?"

"Dünyanın en genç milyarderi olmak nasıl bir his?"

"Tobias Hawthorne'u nereden tanıyordun?"

"Tobias Hawthorne'un gayrimeşru kızı olduğun doğru mu?"

Apar topar SUV'ye bindirildim. Muhabirlerin kükreyerek sorduğu soruların üzerine kapı kapandı. Yolculuğumuzun tam olarak yarısındayken bir mesaj geldi, Max'ten değildi. Bilinmeyen numaraydı.

Açtığında bir haber başlığının ekran görüntüsünü gördüm. *Avery Grambs: Hawthorne Varisi Kim?*

Fotoğrafa kısa bir mesaj eşlik ediyordu.

Selam, Gizemli Kız. Artık resmi olarak ünlüsün.

***

Hawthorne malikânesinin kapılarının dışında daha fazla paparazi vardı ama onları geçtikten sonra dünyanın kalanı yok oluverdi. Hoş geldin partisi yoktu. Jameson yoktu. Grayson yoktu. Hawthorne'ların hiçbiri yoktu. Devasa ön kapıya uzandım, kilitliydi. Alisa evin arka tarafına gidip kayboldu. En sonunda geri geldiğinde yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Bana geniş bir zarf uzattı.

"Yasal olarak Hawthorne ailesi sana anahtar vermekle yükümlü. Yasal olmayan şekilde söylersek..." Gözlerini kıstı. "Hawthorne ailesi baş belasıdır."

Oren kuru kuru, "Bu yasal bir terim mi?" diye sordu.

Zarfı yırtıp açtım ve Hawthorne ailesinin bana anahtarları vermiş olduğunu gördüm. Yaklaşık yüz tane vardı.

"Bunlardan hangisinin ön kapıyı açtığını biliyor musunuz?" diye sordum. Normal anahtarlar değillerdi. Kocaman ve süslülerdi. Hepsi antika gibi görünüyordu ve her anahtarın üstünde farklı tasarımlar, farklı metaller vardı, hepsi farklı boyut ve uzunluktaydı.

"Çözersin sen," dedi birisi.

Başımı kaldırdım, kendimi bir diyafona bakarken buldum.

"Kes oyunu Jameson," dedi Alisa. "Bu düşündüğünüz kadar sevimli bir şey değil."

Cevap yoktu.

"Jameson?" diye denedi tekrar Alisa.

Sessizliğin ardından, "Sana inanıyorum G.K," dedi.

Diyafon kesildi ve Alisa uzun, bezgin bir soluk verdi. "Tanrı beni Hawthorne'lardan korusun."

Libby şaşkınca, "G.K?" diye sordu.

"Gizemli Kız," diye açıkladım. "Anladığım kadarıyla Jameson Hawthorne'un lakaptan anladığı bu." Dikkatimi elimdeki anahtarlara çevirdim. Bariz çözüm hepsini denemek olurdu. Bu anahtarlardan birinin ön kapıyı açacağını varsayarsak en sonunda şansım yaver gidecekti. Fakat sadece şansla olacak iş değildi. Ben zaten dünyadaki en şanslı kızdım.

Bir parçam bunu hak etmek istiyordu.

Anahtarları çevirip tasarımları inceledim. *Bir elma. Bir yılan. Suyu andıran girdap deseni.* Havalı, eski tarzda bir yazı stiliyle alfabenin her harfi vardı. Rakamların olduğu, şekillerin olduğu anahtarlar vardı, bir tane denizkızı ve dört tane de farklı gözü gösteren anahtar vardı.

"Ee?" dedi Alisa aniden. "Telefon etmemi ister misin?"

"Hayır." Dikkatimi anahtarlardan kapıya çevirdim. Tasarım basit, geometrikti, şu anda baktığım anahtarlarla uyumlu değildi. *Bu çok kolay olurdu*, diye düşündüm. *Fazla*

Aynı. Bir saniye sonra buna paralel bir fikir aklıma geldi. *Yanıltmaca basit değil.*

Bu kadarını satranç oynarken öğrenmiştim. Birinin stratejisi ne kadar karmaşık görünürse rakibi o kadar az basit cevap arardı. Karşınızdaki kişinin dikkatini atınıza çekebilirseniz onları bir piyonla alabilirdiniz. *Detayların ötesine bak. Karmaşıklığın ötesine bak.* Odağımı anahtarların sapından gerçekten kilidin içine girecek kısmına çevirdim. Anahtarların boyutları farklılık gösterse de kilide girecek kısmının boyutu benzerdi.

Sadece boyut *olarak benzer değiller,* iki anahtarı yan yana koyup baktığımda fark ettiğim buydu. Desen –kilidi gerçekten döndürecek olan mekanizma– ikisinde de aynıydı. Üçüncü anahtara geçtim. *Aynı.* Halkadaki anahtarları tek tek geçerek kıyasladım. *Aynı. Aynı. Aynı.*

Bu halkada yüz anahtar yoktu. Ne kadar hızlı elden geçirirsem o kadar emin oluyordum. İki tane vardı – yanlış anahtarın düzinelerce kopyası vardı, sadece birbirlerinden farklı görünsün diye tasarlanmışlardı ve sonra...

"Bu." En sonunda diğerlerinden farklı desende bir anahtar buldum. Diyafon çatırdadı ama Jameson diğer taraftaysa bile tek kelime etmedi. Anahtarı kilide soktum ve çevirdiğimde damarlarım adrenalinle doldu.

Evreka.

"Hangi anahtarı kullanacağını nasıl bildin?" diye sordu Libby.

Cevap diyafondan geldi. Jameson Hawthorne garip bir şekilde düşünceli gelen bir sesle, "Bazen dışarıdan çok farklı görünen şeyler aslında içlerinde tamamen aynıdır," dedi.

BÖLÜM 15

"Eve hoş geldin Avery." Alisa girişe adım attı ve dönüp bana baktı. Eşikten geçerken bir anlığına nefes almayı bıraktım. Buckingham Sarayı veya Hogwarts'a adım atıp da oranın *size* ait olduğunun söylenmesi gibiydi.

"Şu koridorun ilerisinde sinema salonu, müzik odası, sera, güneş odası yer alıyor..." Odaların yarısının ne olduğunu bile bilmiyordum. "Büyük salonu gördün elbette," diye devam etti Alisa. "Resmi yemek odası daha ileride, onun ilerisinde mutfak, şef mutfağı var..."

"Şef mutfağı mı var?" deyiverdim.

"Sushi, İtalyan, Tayvan, vejetaryen ve pasta şefleri var." Bunları söyleyen ses bir erkeğe aitti. Arkamı döndüğümde vasiyetin okunduğu gün gördüğüm yaşlı çiftin büyük salonun girişinde durduğunu gördüm. Laughlin'ler. "Fakat günlük yemekleri karım yapar," diye devam etti Bay Laughlin.

"Bay Hawthorne mahremiyetine çok düşkün biriydi." Bayan Laughlin beni inceledi. "Çoğu gün benim yemeklerimle yetinirdi çünkü dışarıdan gelenlerin evde gereğinden fazla kalmasından hoşlanmazdı."

Ev kelimesinin baş harfini büyük söylediğinden ve beni de *dışarıdan gelen biri* olarak gördüğünden adım kadar emindim.

"Burada hizmet etmek için çalışan düzinelerce kişi var," diye açıkladı Alisa. "Hepsi tam zamanlı maaş alır ama emre amade çalışırlar."

"Eğer bir şeyin yapılması gerekiyorsa yapacak birisi vardır," diye basitçe açıkladı Bay Laughlin, "ve bunun son derece ağzı sıkı bir şekilde yapıldığından emin olurum. Çoğu zaman burada olduklarını anlamazsınız bile."

"Fakat ben anlayacağım," diye açıkladı Oren. "Arazideki hareketler sıkı bir şekilde takibe tâbi tutulacak ve geçmiş sorgulaması yapılmadan kapılardan içeri kimse alınmayacak. İnşaat ekibi, temizlik ve bahçe çalışanları, her masöz, şef, stilist veya şarap garsonu – hepsi ekibimin denetiminden geçiyor."

Şarap garsonu. Stilist. Şef. Masöz. Beynim o listeyi tersinden düşündü. Baş döndürücüydü.

Alisa, "Spor salonu bu koridorun aşağısında," diyerek tur rehberi rolüne geri döndü. "Tam ölçülerinde bir basketbol ve duvar tenisi kortu, kaya tırmanış duvarı, bovling salonu var–"

"Bovling salonu mu?" diye tekrarladım.

Alisa, sanki birinin evinde *ufak* bir bovling salonu olması son derece mantıklıymış gibi, "Sadece dört şerit var," diyerek açıklama yaptı.

Tam buna uygun bir cevap bulmaya çalışıyordum ki arkamdaki dış kapı açıldı. Önceki gün Nash Hawthorne buralarla işi bitmiş biri imajı uyandırmıştı ama işte buradaydı.

Libby kulağıma, "*Motosikletli kovboy*," diye fısıldadı.

Yanımdaki Alisa kaskatı oldu. "Eğer burada her şey yolundaysa şirkete gidip kontrol etmem gereken şeyler var." Ceketinin cebine uzanıp bana yeni bir telefon uzattı. "Kendi

numaramı, Bay Laughlin'inkini ve Oren'inkini kaydettim. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Nash'e tek kelime etmeden çıkıp gitti ve Nash de onun gidişini izledi.

Kapı kapandığı anda Bayan Laughlin en büyük Hawthorne kardeşine tavsiyede bulundu. "Ona dikkat et. Aşkta reddedilen bir kadının gazabı cehennemde bile görülmez."

Bu, bazı şeyleri benim için pekiştirdi. *Alisa ve Nash.* Avukatım bana kalbimi Hawthorne'lardan birine kaptırmamamı tavsiye etmişti ve hayatımın onlardan biri tarafından mahvedilip mahvedilmediğini sorduğunda ve ona hayır cevabını verdiğimde şanslı *olduğumu* söylemişti.

Nash, Bayan Laughlin'e, "Lee-Lee'nin düşmanla işbirliği yaptığını düşünerek kendini kandırma," dedi. "Avery kimsenin düşmanı değil. Burada düşman falan yok. Onun istediği bu."

O. *Tobias Hawthorne.* Ölümünde bile yaşamdan daha büyüktü.

"Bunların hiçbiri Avery'nin suçu değil," dedi yanımdaki Libby. "O sadece bir çocuk."

Nash dikkatini ablama çevirdi, ablamın hiçliğe karışmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Nash Libby'nin saçlarının arasından görünen morarmış gözüne baktı. "Burada ne oldu?" diye mırıldandı.

Libby çenesini havaya dikerek, "Ben iyiyim," dedi.

"Bunu görebiliyorum," diyerek yumuşak bir sesle cevap verdi Nash. "Fakat eğer bana bir isim vermeye karar verirsen, o ismi alırım."

O sözlerin Libby'nin üzerinde yarattığı etkiyi görebiliyordum. Benden başka birinin onun tarafını tutmasına alışkın değildi.

"Libby." Oren dikkatini çekti. "Eğer bir saniyen varsa seni Hector'la tanıştırmak isterim, güvenliğin ondan sorula-

cak. Avery, ben yokken Nash'in seni baltayla öldürmeyeceğini veya diğerlerinin baltayla öldürmesine izin vermeyeceğini şahsen garanti edebilirim."

Bu Nash'in alaylı bir ses çıkarmasına sebep oldu, Oren'e dik dik baktım. Onlara ne kadar az güvendiğimin reklamını yapmasına gerek yoktu! Libby evin derinliklerine doğru Oren'i takip ederken en büyük Hawthorne'un onun gidişini izlediğinin ziyadesiyle farkındaydım.

"Onu rahat bırak," dedim Nash'e.

"Korumacısın," dedi Nash, "ve pis dövüşüyor gibi görünüyorsun. Eğer saygı duyduğum bir şey varsa, o da bu iki özelliğin birleşmesidir."

Uzaktan bir çarpma, sonra da bir *tak* sesi geldi.

Nash dalgın bir şekilde, "İşte bu da geri dönmemin ve memnun edici göçebe hayatımı yaşayamamamın sebebi olmalı," dedi.

Bir *tak* sesi daha geldi.

Nash gözlerini devirdi. "Bu eğlenceli olacak." Yakındaki bir koridora doğru uzun adımlarla ilerledi. Omzunun üzerinden baktı. "Peşimden gelmek isteyebilirsin ufaklık. Vaftizler ve ateşle ilgili neler dediklerini biliyorsundur*."

* Orduda bir askerin ilk çarpışması veya zorlu bir durumla yüzleşme için kullanılan bir deyimden bahsediyor. (ç.n.)

BÖLÜM 16

Nash'in bacakları uzundu, o yüzden o sallana sallana yürüdüğünde yetişmek için benim koşturmam gerekti. Yanından geçtiğimiz her odaya baktım ama sanat, mimari ve doğal ışıktan bir bulanıklıktan ibaretlerdi. Uzun koridorun sonunda Nash bir kapıyı itip açtı. Kendimi bir kavganın kanıtını, bir kavganın sonucunu görmeye hazırladım. Onun yerine Grayson ve Jameson'ı nefesimi kesen bir kütüphanenin karşı uçlarında dururken gördüm.

Oda daire şeklindeydi. Kitaplıklar beş altı metre yüksekliğindeydi ve her biri sert kapaklı kitaplarla doluydu. Yoğun, zengin bir ahşaptan yapılmıştı. Üst raflara ulaşmak için odaya dağılmış dört tane dövme demirden dönen merdiven vardı, tıpkı bir pusulanın uçları gibiydi. Kütüphanenin merkezinde devasa bir ağaç kütüğü vardı, rahat üç metre boyundaydı. Uzakta olsam bile ağacın yaşını gösteren halkaları görebiliyordum.

Bir masa olarak kullanılması için yapıldığını fark etmem bir dakikamı aldı.

Sonsuza kadar burada kalabilirim, diye düşündüm. *Sonsuza kadar bu odada kalabilirim ve asla da ayrılmam.*

"Ee," dedi yanımdaki Nash, kardeşlerini rahat bir şekilde inceledi. "Önce kimin kıçını tekmelemem gerekiyor?"

Grayson tuttuğu kitaptan başını kaldırdı. "Her zaman yumruk yumruğa mı çözmek zorundayız?"

"Sanırım ilk tekmelenecek kıç için bir gönüllüm var," dedi Nash. Sonra dövme demirden merdivenlerden birine yaslanan Jameson'a ölçen bir bakış atıldı. "İkinci gönüllüm var mı?"

Jameson pis pis güldü. "Uzak kalamadın, değil mi ağabeyciğim?"

"Avery'yi burada siz mankafalarla mı bıraksaydım?" Nash adımı anana kadar ikisi de onun arkasındaki varlığımdan bihaber gibiydi ama görünmezliğimin öylece yok oluverdiğini hissettim.

"Bayan Grambs hakkında çok fazla endişelenmezdim," dedi Grayson, gümüş rengi gözleri keskin bakıyordu. "Kendisine bakabildiği gayet açık."

Açıklaması: Ben ruhsuz, para peşindeki bir dolandırıcıyım ve o doğruca içimi görüyor.

"Gray'i takma," dedi Jameson tembel tembel. "Hiçbirimiz takmıyoruz."

"Jamie," dedi Nash. "Kapa çeneni."

Jameson onu görmezden geldi. "Grayson Çekilmezlik Olimpiyatları'na hazırlanıyor ve aslında hepimiz başarılı olabileceğini düşünüyoruz, tabii eğer o çomağı biraz daha itip–"

İçimdeki Max'in sayesinde, *kıçına* yerine *tankına* diye düşündüm.

"Yeter," dedi Nash.

"Ne kaçırdım?" Xander kapıdan içeri girdi. Üzerinde özel okul üniforması vardı, blazer ceketini akıcı bir hareketle çıkarıverdi.

"Hiçbir şey kaçırmadın," dedi Grayson. "Bayan Grambs

de gitmek üzereydi." Bakışlarını bana çevirdi. "Yerleşmek istediğinizden eminim."

Artık milyarder olan bendim ve hâlâ emir veriyordu.

"Bekle bir dakika." Xander birden kaşlarını çattı, odanın halini inceledi. "Bensiz kavga mı ediyordunuz?" Ben hâlâ kavga veya yıkıma dair bir işaret görmüyordum ama belli ki Xander benim görmediğim bir şeyleri fark etmişti. "Okulu ekmeyen kişi olarak ödülüm bu yani," dedi kederle.

Okuldan bahsedilmesiyle birlikte Nash bakışlarını Xander'dan Jameson'a çevirdi. "Üniforma yok," dedi. "Devamsızlık mı yapıyorsun Jamie? O zaman kıçını iki defa tekmeleyeceğim."

Xander *kıç tekmeleme* lafını duyunca sırıttı, ayaklarının üstünde yaylandı ve hiçbir uyarıda bulunmadan fırlayıp Nash'i yere indirdi. Sadece kardeşler arasında dostça bir boğuşmaydı.

Xander zaferle, "Seni yıktım!" diye duyurdu.

Nash ayak bileğini Xander'ın bacağına takıp onu çevirdi, altına alıp yere sabitledi. "Bugün değil, küçük kardeşim." Nash sırıttı, sonra diğer iki kardeşine daha kara bir bakış attı. "*Bugün değil.*"

Onların dördü bir ekipti. *Hawthorne'lardı.* Ben değildim. Şimdi bunu fiziksel bir şekilde hissetmiştim. Dışarıdan gelenlerin anlamadığı bir bağı paylaşıyorlardı.

"Gitmeliyim," dedim. Buraya ait değildim ve eğer kalırsam tek yapacağım gözümü dikip bakmak olacaktı.

Grayson ters bir şekilde, "En başından burada *olmamalıydınız*," diye cevap verdi.

"Ağzına bir çorap tık Gray," dedi Nash. "Olan oldu ve eğer ihtiyar böyle bir şey yaptıysa bunu bozmanın bir yolu olmadığını sen de benim kadar biliyorsun." Nash başını Jameson'a çevirdi. "Sana gelince: Kendine zarar vermeye meyilli olman düşündüğün kadar sevimli değil."

"Avery anahtarları çözdü," dedi Jameson gelişigüzelce. "Hepimizden daha hızlıydı."

Odaya girdiğimden beri ilk defa dört kardeş de uzun bir sessizliğe gömüldü. *Burada neler oluyor?* diye merak ettim. O an gergin, elektrik gibi, neredeyse katlanılmaz ve–

Grayson, "Ona anahtarları mı verdin?" diyerek sessizliği bozdu.

Anahtarları hâlâ elimde tutuyordum. Birden elimde ağırlaştı. *Jameson'ın bana bunları vermemesi gerekiyordu.*

"Yasal olarak ona vermekle yükümlüyüz."

"Bir anahtarı." Grayson Jameson'ın konuşmasını böldü ve yavaş yavaş ona doğru gitmeye başladı, elindeki kitabı da şak diye kapattı. "Yasal olarak ona *bir* anahtar vermekle yükümlüydük Jameson, *anahtarları* değil."

Benimle dalga geçildiğini varsaymıştım. Bir test olduğunu falan düşünmüştüm. Fakat konuşmalarına bakılırsa bu daha çok bir gelenekti. Bir davetti.

Bir giriş töreniydi.

"Nasıl yapacağını merak ettim." Jameson tek kaşını havaya kaldırdı. "Süresini öğrenmek ister misiniz?"

"Hayır," diye patladı Nash. Jameson'ın sorusuna mı cevap veriyordu, yoksa Grayson'a kardeşlerinin üzerine gitmeyi kesmesini mi söylüyordu emin değildim.

"Artık kalkabilir miyim?" diyerek araya girdi Xander, hâlâ Nash'in altındaydı ve diğer üçünün toplamından daha iyi ruh halinde görünüyordu.

"Hayır," diye cevap verdi Nash.

Grayson ona yaklaşmaya devam ederken Jameson, "Size onun özel olduğunu söylemiştim," diye mırıldandı.

"Ben de sana ondan uzak durmanı söyledim." Grayson Jameson'ın dibine gelince durdu.

Xander neşeyle, "Bakıyorum da ikiniz yine konuşuyorsunuz!" yorumunda bulundu. "Harika."

Harika falan değil, diye düşündüm, gözlerimi birkaç metre ötede toplanan fırtınadan uzaklaştıramıyordum. Jameson daha uzundu, Grayson'ın omuzları daha genişti. Jameson'ın yüzündeki pis gülüş, Grayson'ın çelik gibi sertliğine denkti.

"Hawthorne Malikânesi'ne hoş geldin Gizemli Kız." Jameson'ın karşılaması benden ziyade Grayson içinmiş gibi geldi. Kavgaları her ne hakkındaysa sadece son olaylarla ilgili fikir ayrılığından ibaret değildi.

Bu sadece benimle ilgili değildi.

"Bana Gizemli Kız demeye son ver." Kütüphanenin kapısı açıldığından beri doğru düzgün konuşmamıştım ama gözlemciyi oynamaktan gına gelmek üzereydi. "Benim adım Avery."

"Sana Varis demeye de gönüllüydüm," dedi Jameson. Bir adım ileri çıkarak tavan penceresinden düşen ışığın altına adım attı. Artık Grayson'la karşı karşıyaydı. "Ne düşünüyorsun Gray? Yeni ev sahibemiz için bir takma isim tercihin var mı?"

Ev sahibesi. Jameson suratına suratına vuruyordu, veliaht her şeyini kaybettiği sürece kendisinin mirası kaybetmiş olmasıyla başa çıkabiliyordu sanki.

Grayson alçak sesle, "Seni korumaya çalışıyorum," dedi.

"Sanırım senin koruduğun tek kişinin kendin olduğunu hepimiz biliyoruz," diye cevap verdi Jameson.

Grayson tamamen, ölümcül derecede hareketsiz kaldı.

"Xander." Nash ayağa kalkıp en küçük kardeşini ayağa kaldırdı. "Neden gidip Avery'ye kendi kanadını göstermiyorsun?"

Sanırım bu bir çizginin geçilmesini önlemek için yaptığı bir şeydi ya da çoktan geçildiğine delaletti.

"Hadi." Xander omzunu hafifçe benimkine çarptı. "Yolda kurabiye almak için dururuz."

Eğer bu lafı odadaki gerilimi dağıtmak için söylediyse de

işe yaramadı ama Grayson'ın bir anlığına dikkatini Jameson'dan uzaklaştırmasını sağladı.

"Kurabiye yok." Grayson'ın sesi boğuluyor gibiydi, sanki sözler boğazını tıkıyordu. Jameson'ın son sözleri nefesini tamamen kesmişti adeta.

Xander neşeyle, "Olur," diye cevap verdi. "Zorlu pazarlık yapıyorsun Grayson Hawthorne. Kurabiye yok." Xander bana göz kırptı. "Yağlı çörek alacağız."

BÖLÜM 17

"İlk yağlı çöreğe deneme çöreği demekten hoşlanırım." Xander çöreği komple ağzına tıkarken birini bana uzattı, sonra yutkunup dersine devam etti. "Üçüncüye, yok ya, *dördüncüye* kadar çörek yeme uzmanlığı falan edinemezsin."

İfadesiz bir şekilde, "Çörek yeme uzmanlığı," diye tekrarladım.

"Şüpheci bir yapın var," dedi Xander. "Bu koridorlarda işine yarayacaktır ama insan varlığıyla ilgili tek bir evrensel gerçek varsa, o da çörek damak tadının bir gecede oluşmayacağıdır."

Gözümün ucuyla Oren'i gördüm ve ne kadar zamandır peşimizde dolandığını merak ettim. "Neden burada durup çöreklerden bahsediyoruz?" diye sordum Xander'a. Oren, Hawthorne kardeşlerin fiziksel bir tehdit oluşturmadığında ısrar etmişti ama ne olur ne olmazdı! Hiç olmadı, Xander hayatımı sefil hale getirmeye çalışabilirdi. "Benden nefret etmen gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Senden nefret ediyorum," diye cevap verirken üçüncü çöreğini mutlulukla yalayıp yuttu. "Eğer fark ettiysen yabanmersinlileri kendim yiyorum ve sana da limon aroma-

hları veriyorum, derken titredi. "Bu sana olan nefretimin derinliğini şahsen ve prensipte gösterişim."

"Bu şaka değil." Harikalar Diyarı'na düşmüşüm gibi hissettim ve sonra tekrar düşüyordum, o tavşan deliğinden tekrar tekrar, korkunç bir döngüyle düşüp duruyordum.

Jameson'ın, *tuzak üstüne tuzak,* dediğini duyabiliyordum. *Ve bilmece üstüne bilmece.*

Xander en sonunda, "Neden senden nefret edeyim Avery?" diye sordu. Sesinde daha önce orada olmayan duygu katmanları vardı. "Bunu yapan sen değilsin."

Tobias Hawthorne yapmıştı.

"Belki sen suçsuzsun." Xander omzunu silkti. "Belki de Gray'in düşündüğü gibi şeytani bir dehasın ama günün sonunda, büyükbabamızı bunu yapması için manipüle ettiğini *düşündüysen* bile, seni manipüle edenin o olduğunu garanti ederim."

Tobias Hawthorne'un bana bıraktığı mektubu düşündüm, iki kelimecikti, açıklama falan yoktu.

"Büyükbaban takdire şayan biriymiş," dedim.

Dördüncü çöreği aldı. "Katılıyorum. Bu çöreği onun onuruna yiyorum." Tam olarak dediğini yaptı. "Artık odalarınızı göstermemi ister misin?"

Bunda bir numara olmalı. Xander Hawthorne'da göründüğünden fazlası olmak zorundaydı. "Doğru yönü göstersen yeter," dedim.

"O meseleye gelince..." En küçük Hawthorne yüzünü buruşturdu. "Hawthorne Malikânesi'nde yön bulmanın azıcık zor olma ihtimali var. Eğer yapabilirsen şöyle düşün, bir labirent ile *Waldo nerede* oyunu birleşip bebek yapmışlar gibi. Ancak burada Waldo dediğimiz odalarınız oluyor."

Saçma cümleyi tercüme etmeye yeltendim. "Hawthorne Malikânesi'nin geleneksel olmayan bir düzeni var."

Xander beşinci ve son çöreği ağzına tıktı. "Sana hiç kelimelerle aranın iyi olduğunu söyleyen oldu mu?"

* * *

"Hawthorne Malikânesi Teksas eyaletinde şahsa ait olan en geniş yerleşim alanı." Merdivenden yukarı çıkarken Xander açıklamaya devam etti. "Kaç hektarlık bir alan olduğunu söyleyebilirdim ama sadece tahmini olurdu. Hawthorne Malikânesi'ni diğer çok geniş, kale gibi yapılardan gerçekten ayıran şey ne boyutu ne de doğası. Büyükbabam her yıl en az bir yeni oda veya kanat ekledi. Eğer becerebilirsen şöyle düşün, M. C. Escher'ın çizimi ile Leonardo da Vinci'nin en usta tasarımları bir çocuk yapmış gibi..."

"Dur," diye emrettim. "Yeni kural: Artık bu evi veya sen de dahil olmak üzere içindeki kişileri tarif etmek için bebek yapma terminolojisini kullanmaya iznin yok."

Xander dramatik bir şekilde elini göğsüne koydu. "Haşinsin."

Omzumu silktim. "Benim evim, benim kurallarım."

Bana ağzı açık bakakaldı. Ben de bunu söylediğime inanamadım ama Xander Hawthorne'da varlığım için özür dilemek zorunda hissettirmeyen bir şeyler vardı.

"Çok mu erken oldu?" diye sordum.

"Ben bir Hawthorne'um." Xander bana en vakur bakışıyla baktı. "Laf sokmaya başlamak için asla çok erken değildir." Tur rehberini oynamaya devam etti. "Şimdi, dediğim gibi, doğu kanadı aslında kuzeydoğu kanadı, ikinci katta yer alıyor. Eğer kaybolursan sadece bizim ihtiyarı ara." Xander duvardaki bir portreyi işaret etti. "Şu son birkaç ayda bu onun kanadıydı."

Tobias Hawthorne'un fotoğraflarını internetten görmüştüm ama portresine baktığım anda gözlerimi ayıramadım. Gümüş grisi saçları ve fark ettiğimden daha yıpranmış bir yüzü vardı. Gözleri Grayson'ınkilerinin aynısıydı, cüssesi Jameson'ınkine, çenesi Nash'inkine benziyordu. Eğer Xander'ı hareket halindeyken görmeseydim Tobias Hawthorne'la

aralarında bir benzerlik görmeyebilirdim ama Tobias Hawthorne'un bütün hatlarının birleşmiş hali oradaydı. Sadece gözleri, burnu veya ağzının değil hepsinin birleşimiydi.

"Onunla hiç tanışmadım." Gözlerimi portreden ayırıp Xander'a baktım. "Tanışsam hatırlardım."

"Emin misin?" diye sordu.

Kendimi yeniden portreye bakarken buldum. Milyarderle hiç tanışmış mıydım? Yollarımız bir an için bile olsa kesişmiş miydi? Zihnim boştu, tekrar tekrar aklımda dönüp duran tek bir cümle vardı. *Çok üzgünüm.*

BÖLÜM 18

Xander kendi kanadımı keşfetmem için beni bıraktı.

Kendi kanadım. Kelimeleri düşünürken bile saçma sapan hissettim. *Malikânemde.* İlk dört kapı süitlere açılıyordu, her biri büyük boy yatağı ufacık gösterecek boyuttaydı. Dolaplar yatak odası kadardı. Hele *banyolar*! İçinde oturma kısımları olan ve *en az* üç farklı duş başlığı olan duşlar vardı. Kontrol panelleri olan devasa küvetler vardı. Her aynada gömme televizyon vardı.

Sersemlemiş bir halde koridorumdaki beşinci ve son kapıya ilerledim. Açtığımda *yatak odası olmadığını* fark ettim. *Bir ofisti.* Altı tane kocaman deri sandalye nal şeklinde yerleştirilmiş, balkona bakıyordu. Duvarlarda cam vitrinler vardı. Raflarda yer alan eşyalar bir müzeye ait gibi görünüyordu. Jeotlar, antik silahlar, oniks ve taştan heykeller. Balkonun karşısında, odanın arka tarafında bir masa vardı. Yaklaştıkça masanın yüzeyine işlenmiş geniş, bronz pusulayı gördüm. Parmağımı pusulanın üzerinde gezdirdim. *Kuzeybatıya* döndü ve masadaki bir bölme açıldı.

Bu kanat Tobias Hawthorne'un son birkaç ayını geçirdi-

ği yer, diye düşündüm. Birden sadece açık bölmeye bakmayı değil, Tobias Hawthorne'un masasındaki her çekmeceyi kurcalamayı istedim. Bir yerlerde bana ne düşündüğünü söyleyebilecek bir şeyler olmak zorundaydı. Neden burada olduğumu, neden benim için ailesini bir kenara attığını. Onu etkileyecek bir şey mi yapmıştım? Bende bir şey mi görmüştü?

Ya da annemde?

Açık bölmenin içine yakından baktım. İçinde derin yivler vardı, *T* harfi şeklinde kazınmıştı. Parmaklarımı çizgilerin üzerinde gezdirdim. Hiçbir şey olmadı. Çekmeceleri denedim. Kilitliydi.

Masanın arkasındaki raflar plaketlerle ve ödüllerle doluydu. Onlara doğru yürüdüm. İlk plaketin üzerinde, altın sarısı arka planın üzerine *Amerika Birleşik Devletleri* kelimeleri vardı, altındaysa bir mühür yer alıyordu. Biraz daha okuduktan sonra bunun bir patent olduğunu fark ettim ve Tobias Hawthorne'a verilmemişti.

Bu patent Xander'a verilmişti.

Duvarda en az yarım düzine patent vardı, birkaç dünya rekoru ve hayal edilebilecek her şekilde ödüller yer alıyordu. Bronz bir boğaya binen kişi. Bir sörf tahtası. Bir kılıç. Madalyalar vardı. Birkaç siyah kuşak. Motokrostan yüzmeye ve tilt oyununa kadar şampiyonluk kupaları vardı, bazıları *ulusal* şampiyonluklardı. Dört Hawthorne torunu tarafından yazılmış dört çerçeveli çizgi roman serisi vardı, filmlerini yaptıkları türden süper kahramanlar olduklarını fark ettim. Üzerinde Grayson'ın adı olan bir fotoğraf kitabı vardı.

Bu sadece bir sergi değildi. Bu resmen bir tapınaktı. Tobias Hawthorne'un dört olağanüstü torununa övgüsüydü. Bu hiç mantıklı değildi. Üçü ergen olan dört insanın bu kadar çok şeyi başarabilmiş olması mantıklı değildi, hele de bun-

ları ofisinde sergileyen adamın onlardan *hiçbirinin* servetini hak etmediğine karar vermiş olması daha da mantıksızdı.

Büyükbabamızı bunu yapması için manipüle ettiğini düşündüysen *bile, seni manipüle edenin o olduğunu garanti ederim.* Xander'ın sözlerini duyabiliyordum.

"Avery?"

Adımı duyduğum anda ödüllerden uzaklaştım. Aceleyle masada açtığım bölmeyi kapattım.

"Buradayım," diye seslendim.

Libby kapıda belirdi. "Bu gerçeküstü," dedi. "Bu yer tamamıyla *gerçeküstü.*"

"Açıklayacak tek kelime bu." Ablamın mor gözüne değil de Hawthorne Malikânesi'nin olağanüstülüğüne odaklanmaya çalıştım ama başarısız oldum. Mümkünmüş gibi şimdi daha da kötü görünüyordu.

Libby kollarını gövdeme doladı. "Ben iyiyim," dedi bakışımı fark edince. "O kadar çok acımıyor."

"Lütfen onunla işinin bittiğini söyle." Sözleri durduramadan ağzımdan kaçıp gittiler. Libby'nin şu anda desteğe ihtiyacı vardı, yargılanmaya değil. Fakat Drake'le daha önce de ayrıldığını düşünmeden edemiyordum.

"Buradayım, değil mi?" dedi. "Seni *seçiyorum.*"

Onun *kendisini* seçmesini istiyordum ve bunu da söyledim. Libby saçının yüzüne dökülmesine izin verip balkona döndü. Bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra yeniden konuştu.

"Önceden annem bana vururdu. Sadece gerçekten stresli olduğunda. Bekâr bir anneydi ve her şey zordu. Bunu anlayabilirdim. Her şeyi kolaylaştırmaya çalıştım."

Onu çocukken hayal edebiliyordum, dayak yediği halde ona bunu yapan insan için her şeyi yapmaya çalıştığını gözümde canlandırabiliyordum. "Libby..."

"Drake beni sevdi Avery. Sevdiğini biliyorum ve anlamak

için çok uğraştım..." Şimdi kendine daha çok sarılıyordu. Tırnaklarındaki siyah oje yeni görünüyordu. *Harika*. "Fakat sen haklıydın."

Kalbim birazcık kırıldı. "Haklı olmak istemedim."

Libby birkaç saniye daha orada durdu, sonra balkona yürüyüp kapıyı açmayı denedi. Peşinden gittim ve onunla birlikte gece havasına adım attım. Aşağıda bir yüzme havuzu vardı. Isıtılıyor olmalıydı çünkü birisi içinde yüzüyordu.

Grayson. Bedenim onu zihnimden önce tanıdı. Kolları suyu haşin kelebek stiliyle dövüyordu. Sırt kaslarıysa...

"Sana bir şey söylemem lazım," dedi Libby yanıbaşımda.

Bu gözlerimi havuzdan ve oradaki yüzücüden ayırmamı sağladı. "Drake hakkında mı?" diye sordum.

"Hayır. Bir şeye kulak misafiri oldum." Libby yutkundu. "Oren beni korumamla tanıştırırken Zara'nın kocasının konuşmalarını duydum. DNA testi yaptırıyorlar, *senin* için."

Zara ve kocasının DNA örneğimi nasıl aldıklarına dair hiçbir fikrim yoktu ama şaşırdığımı da söyleyemezdim. Benim de aklımdan geçmişti. Vasiyetine yabancı birini eklemenin en basit açıklaması o kişinin tam olarak bir yabancı olmaması olurdu. En basit açıklama benim bir Hawthorne olmam olurdu.

Grayson'ı izlemeye hiç mi hiç hakkım yoktu.

"Eğer Tobias Hawthorne senin babansa," demeyi başardı Libby, "o zaman babamız, *benim* babam, senin baban değil demektir. Eğer babamız aynı değilse ve büyürken de birbirimizi doğru düzgün görmediğimiz için–"

"Sakın kardeş olmadığımızı söylemeye kalkma," dedim.

"Beni yine de burada ister miydin?" diye sordu, parmaklarını boynundaki tasma kolyede gezdirdi. "Eğer değilsek–"

"Seni burada istiyorum," dedim ona güvence vererek. "Ne olursa olsun."

BÖLÜM 19

O gece, hayatımın en uzun duşunu aldım. Sıcak su kaynağının sonu yoktu. Duş kabininin cam kapıları buharı içeride tutuyordu. Sanki kendi kişisel saunam vardı. Pofuduk, büyük havlularla kurulandıktan sonra yırtık pırtık pijamalarımı giydim ve Mısır pamuğundan olduğuna emin olduğum çarşafın üstüne kendimi bıraktım.

Bir şey duyduğumda orada ne kadar süredir uzandığımdan emin değildim. Bir ses geldi. "Şamdanı çek."

Anında ayağa fırlayıp dönerek sırtımı duvara dayadım. Bir silaha ihtiyacım olma ihtimaline karşı şifonyerin üstünde bıraktığım anahtarlara içgüdüsel olarak uzandım. Konuşan kişiyi bulmak için gözlerim odayı taradı ve elim boş kaldı.

"Şöminenin üzerindeki şamdanı çek, Varis. Tabii burada sıkışıp kalmamı *istiyorsan* başka?"

İlk baştaki kaç ya da savaş içgüdümün yerini öfke aldı. Odamın gerisindeki taş şömineye gözlerimi kısarak baktım. Elbette rafında çok kollu, büyük bir şamdan vardı.

"Bunun sapıklık sayıldığından eminim," dedim şömineye, daha doğrusu şöminenin diğer tarafındaki oğlana. Yine de şamdanı çekmemezlik edemezdim. Öyle bir şeye kim di-

renebilirdi ki? Şamdanı dibinden kavradım. Bir dirençle karşılaştım, şöminenin arkasından başka bir öneri daha geldi.

"Sadece çekme. Aşağı doğru indir."

Söylendiği gibi yaptım. Şamdan aşağı doğru indi, bir klik sesi duydum ve şöminenin arkası yerinden santim santim ayrıldı. Bir saniye sonra boşluktan çıkan parmak uçlarını gördüm, şöminenin arka tarafının kaldırılmasını ve rafın arka tarafında ortadan kaybolmasını izledim. Artık şöminenin arkası açıktı. Jameson Hawthorne oradan geçti. Doğruldu, sonra şamdanı dikey pozisyona getirdi ve az önce kullandığı giriş bir kez daha yavaş yavaş kapandı.

"Gizli geçit," diye açıkladı gereksizce. "Ev onlarla dolu."

"Bunu rahatlatıcı bulmam mı gerekiyor?" diye sordum. "Ya da korkutucu?"

"Sen söyle Gizemli Kız. Rahatladın mı, korktun mu?" Bir an düşünmeme izin verdi. "Ya da ilgini çekmiş olması mümkün mü?"

Jameson Hawthorne'la ilk karşılaştığımda sarhoştu. Bu defa nefesinde alkol kokusu yoktu ama vasiyetin okunduğu zamandan beri ne kadar uyuduğunu merak ettim. Saçları dağınık falan değildi ama parlak yeşil gözlerinde vahşi bir şeyler vardı.

"Anahtarlarla ilgili soru sormuyorsun." Jameson bana çarpık bir gülümsemeyle gülümsedi. "Anahtarları sormanı bekledim."

Anahtarları havaya kaldırdım. "Bu senin işindi."

Soru değildi, o da soru muamelesi yapmadı zaten. "Aile geleneği gibi bir şey sayılır."

"Ben aileden değilim."

Başını yana yatırdı. "Buna inanıyor musun?"

Tobias Hawthorne'u ve Zara'nın kocasının yaptırdığı DNA testini düşündüm. "Bilmiyorum."

"Eğer akrabaysak yazık olur," yorumunda bulundu.

Bana ağır ağır ve keskin bir gülümsemeyle baktı. "Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Benim Hawthorne erkekleriyle sorunum neydi? *Gülümsemesini düşünmeyi kes. Dudaklarına bakmayı kes. Sadece – kes artık.*

"Zaten başa çıkamayacağın kadar çok aile üyen olduğunu düşünüyorum." Kollarımı göğsümde bağladım. "Ayrıca göründüğün kadar sakin olmadığını da düşünüyorum. Bir şey istiyorsun."

Matematiğim her zaman iyi olmuştu. Her daim mantıklıydım. Burada, benim odamda, bir sebepten benimle flört ediyordu.

"Yakında herkes senden bir şey isteyecek, Varis." Jameson gülümsedi. "Soru şu ki; kaçımız senin vermeye istekli olduğun şeyi istiyoruz?"

Sadece sesinden, sözleri söyleyiş şeklinden bile – ona doğru eğilmek istediğimi hissedebiliyordum. Bu *saçmalıktı.*

"Bana Varis deyip durma," diye karşılık verdim. "Eğer sorumu cevaplamayı bir çeşit bilmeceye dönüştüreceksen güvenliği çağırıyorum."

"Mesele de o, Gizemli Kız. Herhangi bir şeyi bilmeceye dönüştürdüğümü düşünmüyorum. Buna mecbur olduğumu sanmıyorum. Asıl sen büyükbabamın son bilmecesi, yapbozu, oyunusun."

Şu anda bana öyle yoğun şekilde bakıyordu ki gözlerimi kaçırmaya cüret etmedim.

"Sence bu evin neden bu kadar çok gizli geçidi var? Neden hiçbir kilide uymayan o kadar çok anahtar var? Büyükbabamın satın aldığı her masanın gizli bölmeleri vardır. Sinema salonunda bir org var, eğer belli notaları çalarsan gizli bir çekmeceyi açıyor. Çocukluğumdan büyükbabamın öldüğü geceye kadar, her cumartesi sabahı kardeşlerimle beni oturtur ve bize çözmemiz için bir bilmece, bir yapboz, imkânsız

bu meydan okuma verirdi. Sonra öldü. Ve sonra..." Jameson bana doğru bir adım attı. "Sen çıktın."

Ben

"Grayson senin bir tür manipülasyon dehası olduğunu düşünmüyor. Teyzem senin Hawthorne kanından olduğuna ikna olmuş. Fakat bence sen bizim ihtiyarın son bilmecesisin, çözülmesi gereken son yapbozsun." Bir adım daha atıp daha çok yaklaştı. "Seni bir sebepten seçti Avery. Sen özelsin ve bence o bizim –*benim*– bunun nedenini çözmemizi istedi."

"Ben yapboz falan değilim." Kalbimin boğazımda attığını hissedebiliyordum. Artık nabzımı görecek kadar yakındı.

"Kesinlikle öylesin," diye cevap verdi. "Hepimiz öyleyiz. Bir parçanın bizi çözmeye çalışmadığını söyleme şimdi. Grayson'ı. Beni. Hatta belki Xander'ı bile."

"Bunların hepsi senin için bir oyun mu?" Daha fazla yaklaşmaması için elimi kaldırdım. Son bir adım atarak beni avucumu göğsüne dayamak zorunda bıraktı.

"Her şey bir oyundur, Avery Grambs. Bu hayatta karar vereceğimiz tek şey, kazanmak için oynayıp oynamayacağımız." Uzanıp saçımı yüzümden geriye itti, geri geri gittim.

"Çık dışarı," dedim alçak sesle. "Bu defa normal kapıyı kullan." Hayatım boyunca hiç kimse bana onun az önce dokunduğu kadar nazikçe dokunmamıştı.

"Kızgınsın," dedi Jameson.

"Sana söyledim – eğer bir şey istiyorsan sor. Buraya gelip de benim ne kadar özel olduğumu söyleme. Yüzüme dokunma."

"Sen özelsin." Jameson ellerini kendine sakladı ama gözlerindeki kurnaz bakış asla değişmedi. "*İstediğim* şeyse nedenini anlamak. Neden sen, Avery?" Geriye çekilip bana alan bıraktı. "Senin de öğrenmek istemediğini söyleme bana."

İstiyordum. Elbette istiyordum.

"Konuyu burada bırakıyorum." Jameson bir zarfı kaldırdı. Dikkatli bir şekilde şömine rafının üstüne koydu. "Oku bunu, sonra bana bunun kazanılacak bir oyun olmadığını söyle. Bunun bir bilmece olmadığını söyle." Jameson şamdana uzandı ve şöminedeki geçit bir kez daha açıldı. Gitmeden önce hedefi vurarak son sözü söyledi. "Sana bir servet bıraktı Avery ve bize bıraktığı tek şey de *sensin*."

BÖLÜM 20

Jameson karanlığın içinde kaybolduktan ve şömine kapısı kapandıktan çok sonra bile orada durup boş boş baktım. Odamdaki tek gizli geçit bu muydu? Böyle bir evde gerçekten yalnız olduğumdan nasıl emin olabilirdim?

İçimdeki her şey söylediği şeye isyan etse de, en sonunda Jameson'ın şömine rafına bıraktığı zarfı almak için ilerledim. Ben yapboz değildim. Ben sadece bir kızdım.

Zarfı çevirince üzerinde Jameson'ın adının yazılı olduğunu gördüm. *Bu onun mektubuydu. Vasiyetin okunduğu gün verilen mektup.* Kendi mektubumdan ne çıkarım yapacağım konusunda, Tobias Hawthorne'un hangi konuda özür dilediği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Belki Jameson'ın mektubu bir şeyleri açıklığa kavuşturuyordu.

Mektubu açıp okudum. Metin benimkinden daha uzundu ve daha da anlamsızdı.

Jameson,

Tanıdığın düşman tanımadığın dosttan yeğdir. Yoksa değil midir? Güç yozlaştırır. Mutlak güç muhakkak yozlaşır. Parlayan her şey altın değildir. Hiçbir şey mutlak değildir, ölüm ve vergiler dışında. Düşündükçe halime şükrediyorum.

Yargılama.
–Tobias Tattersall Hawthorne

* * *

Sonraki sabah Jameson'ın mektubundaki her şeyi ezberlemiştim. Günlerce uyumamış biri tarafından yazılmış gibiydi – manik halde, basmakalıp sözleri birbiri ardına söylemişti. Fakat sözler zihnimin gerisinde ne kadar birbirine karışırsa Jameson'ın haklı olma olasılığını o kadar düşünmeye başlıyordum.

Mektuplarda bir şeyler var. Jameson'ınkinde. Benimkinde. Bir cevap veya en azından bir ipucu.

Devasa yatağımdan yuvarlanıp çıktım, telefonlarımı şarjdan çıkarmaya gittim, birden fazla telefonum vardı. Eski telefonumun kapandığını fark ettim. Açma tuşuna birkaç defa bastıktan ve birazcık da şansla tekrar açmayı başardım. Son yirmi dört saati Max'e nasıl açıklamaya başlayabileceğimi bile bilmiyordum ama biriyle konuşmam gerekiyordu.

Gerçek olduğunun sağlamasını yapmam gerekiyordu.

Yüzden fazla cevapsız arama ve mesaj vardı. Aniden, Alisa'nın bana neden yeni bir telefon verdiği netleşti. Yıllardır konuşmadığım insanlar bana mesaj atıyordu. Hayatlarını beni görmezden gelerek geçiren kişiler dikkatimi çekmek için yaygara koparıyorlardı. İş arkadaşlarım. Sınıf arkadaşlarım. Hatta *öğretmenlerim* bile. Yarısının numaramı nereden bulduklarını bilmiyordum. Yeni telefonumu alıp internete girdim ve e-posta ile sosyal medya hesaplarımda durumun daha da kötü olduğunu keşfettim.

Binlerce mesajım vardı – çoğu tanımadığım insanlardandı. *Kimi insanlar için Cinderella olacaksın, kimileri içinse Marie Antoinette.* Karın kaslarım kasıldı. İki telefonu da bırakıp ayağa kalktım, elimle ağzımı kapattım. Bunun geldiğini görmem gerekirdi. Böyle bir şoka yol açmamalıydı. Fakat hazır değildim.

Bir insan böyle bir şeye nasıl hazır olabilirdi?

"Avery?" Odamda bir ses duydum – kadın sesiydi ve Libby değildi.

"Alisa?" Yatak odamın kapısını açmadan önce tekrar kontrol ettim.

"Kahvaltıyı kaçırdın," cevabı geldi. Kısa, iş bitiren bir ses, kesinlikle Alisa'ydı.

Kapıyı açtım.

"Bayan Laughlin neyi sevdiğini bilemedi, o yüzden her şeyden biraz yaptı," dedi Alisa. Tanımadığım bir kadın –belki yirmilerinin başındaydı– peşinden bir tepsiyle odaya girdi. Tepsiyi komodinimin üstüne bıraktı, kısık gözlerle bana baktı ve sonra tek kelime etmeden gitti.

Kapı kapanır kapanmaz Alisa'ya dönerek, "Çalışanlar sadece gerektikçe geliyor sanıyordum," dedim.

Alisa uzun bir soluk verdi. "Çalışanlar, çok ama çok sadıklar ve şu anda fazlasıyla endişeliler. O," –Alisa kapıyı işaret etti– "en yeni işe alınanlardan biri. Nash'inkilerden."

Gözlerimi kıstım. "Nash'inkilerden derken neyi kastediyorsun?"

Alisa'nın sakinliği hiç azalmadı. "Nash bir nevi göçebedir. Gider. Dolaşır. Ücra yerde bir bar bulup barmenlik yapar ve sonra aleve çekilen pervane gibi geri döner. Genelde de peşinde bir veya iki umudunu yitirmiş kişi olur. Tahmin edebileceğinden eminim, Hawthorne Malikânesi'nde yapılacak çok fazla iş var ve Bay Hawthorne'un Nash'in kayıp ruhlarını işe almak gibi bir alışkanlığı vardı."

"Peki az önce buraya gelen kız?" diye sordum.

"Bir yıldır burada." Alisa'nın ses tonu hiçbir şeyi ele vermedi. "Nash için ölür. Pek çoğu gibi."

"O ve Nash..." Bunu nasıl ifade edeceğimden emin değildim. "Birliktelik yaşadılar mı?"

"Hayır!" dedi Alisa net bir sesle. Derin bir nefes aldı ve

devam etti. "Nash üzerinde herhangı bir gucü olabileceği biriyle bir şey olmasına asla izin vermezdi. Kusurları vardır –kurtarıcı kompleksi de onlardan biri– fakat öyle şeyleri yok."

Odadaki fili daha fazla görmezden gelemedim, o yüzden ortaya çıkardım. "O senin eski sevgilin."

Çenesini havaya dikti. "Bir zamanlar nişanlıydık," dedi. "Gençtik. Sorunlar vardı. Fakat seni temin ederim ki konu seni temsil etmeme geldiğinde hiçbir çıkar çatışmam yok."

Nişanlı mı? Ağzım açık kalmasın diye özellikle uğraşmam gerekti. Avukatım bir Hawthorne'la *evlenmeyi* planlamıştı ve bunun bahsedilmeye değer bir şey olmadığını mı düşünmüştü?

Alisa kaskatı bir şekilde, "Eğer istersen aracı görevini yerine getirmesi için başka birini ayarlayabilirim," dedi.

Kendimi ona ağzım açık bir şekilde bakmayı kesmeye zorladım ve durumu değerlendirmeyi denedim. Alisa profesyonellik dışı hiçbir şey yapmamıştı ve işinde neredeyse korkutucu şekilde iyiydi. Ayrıca bütün bu bozulan nişan olayı düşünülünce, Hawthorne'lara sadık *olmamak* için bir sebebi vardı.

"Sorun değil," dedim. "Yeni bir aracıya ihtiyacım yok."

Bu ufak da olsa gülümsemesini sağladı. "Seni iznini almadan Heights Country Day'e kaydettirdim." Alisa merhametsiz bir yetenekle listesindeki sonraki maddeye geçiverdi. "Xander ve Jameson'ın gittikleri okul. Grayson geçen yıl mezun oldu. Seni mirasınla ilgili bilgiler basına çıkmadan önce okula kaydettirip en azından uyum sağlamanı umuyordum ama bize verilen kartlarla oyunumuzu oynayacağız." Bana bir bakış attı. "Sen Hawthorne varisisin, Hawthorne değilsin. Bu dikkatleri çekecek, hatta varsıl olan tek kişinin sen olmayacağı Country Day gibi bir yerde bile."

Varsıl olmak, diye düşündüm. Zengin insanların *zengin* kelimesi dışında kullanacağı kaç kelime vardı?

"Birkaç kolejli çocukla başa çıkabileceğimden eminim," desem de bundan emin değildim. Hem de hiç.

Alisa telefonlarıma göz attı. Çömelip eski telefonumu yerden aldı. "Senin için bundan kurtulacağım."

Ne olduğunu anlamak için ekrana bakması bile gerekmedi. *Hâlâ* olmaya devam eden şeyi anlaması için telefonun sessizce titreyip durması yeterli bir işaretti.

"Bekle," dedim. Telefonu alıp mesajları görmezden geldim ve Max'in numarasını aldım. Yeni telefonuma aktardım.

"Yeni numarana kimlerin ulaşacağını çok dikkatli bir şekilde belirlemeni öneririm," dedi Alisa. "Bu kısa sürede bitmeyecek."

"Bu," diye tekrarladım. Medyanın ilgisi. Yabancıların mesajlar göndermesi. Beni hiç önemsememiş insanların dost olduğumuza karar vermesi.

"Country Day'deki öğrenciler biraz daha sağduyulu olacaktır ama hazırlıklı olman lazım. Kulağa ne kadar berbat geliyor olsa da para güçtür ve güç çekicidir. İki gün önce olduğun insan değilsin."

O noktada ona karşı çıkmak istedim ama zihnim Tobias Hawthorne'un Jameson'a yazdığı mektuba döndü, sözleri kafamda yankılanıyordu. *Güç yozlaştırır. Mutlak güç muhakkak yozlaşır.*

BÖLÜM 21

"Mektubumu okudun." Jameson Hawthorne SUV'nin arka koltuğunda gelip yanıma oturdu. Oren arabanın güvenlik özelliklerini bana çoktan anlatmıştı. Camlar kurşun geçirmezdi ve filmliydi, Tobias Hawthorne tuzaklara karşı gerekli olursa diye benzer SUV'lerden birkaç tanesine sahipti.

Heights Country Day'e gitmek o tuzaklardan biri değildi belli ki.

Oren sürücü koltuğundan, "Xander gelmiyor mu?" diye sordu, aynada Jameson'la göz göze geldi.

"Xan cuma günleri okula erken gidiyor," dedi. "Müfredat dışı faaliyetleri var."

Oren'in aynadaki bakışları bana kaydı. "Yanında birinin olması sorun olur mu?"

Dün gece bir şöminenin içinden çıkan ve yatak odama giren Jameson Hawthorne'la yakın olmak benim için sorun olur muydu? *Yüzüme dokundu–*

O ânın gözümde canlanmasıyla pelteye dönerken, "Sorun değil," dedim Oren'e.

Oren arabayı çalıştırdı ve sonra omzunun üzerinden bir

bakış attı. "Paket o," dedi Jameson'a. "Eğer bir olay olursa..."

"Önce onu kurtarırsın," diye bitirdi Jameson. Tek ayağını ortadaki konsola uzattı ve kapıya yaslandı. "Büyükbabam her zaman Hawthorne erkeklerinin dokuz canı olduğunu söylerdi. Beş canımdan fazlasını yememişimdir herhalde."

Oren önüne döndü ve arabayı çalıştırdı, sonra da yola koyulduk. Camlar kurşun geçirmez olsa da dış kapılardan geçerken çıkan ufak çaplı kükremeyi duyabildim. Paparazziler. Öncesinde en az bir düzineydiler. Şimdi sayıları iki katı, belki daha bile fazlaydı.

Bunun üzerinde çok durmadım. Gözlerimi gazetecilerden uzaklaştırdım ve Jameson'a baktım. "Al." Çantama uzanıp ona kendi mektubumu uzattım.

"Ben sana benimkini gösterdim," dedi Jameson, sözlerini iki tarafa da çekilecek şekilde kullanıyordu. "Sen de bana seninkini göster."

"Çeneni kapa da oku."

Okudu. "Bu kadar mı?" diye sordu bitirince.

Başımla onayladım.

"Neden özür dilediğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu Jameson. "Geçmişinde büyük ve kimin yaptığını bilmediğin hatalar oldu mu?"

"Bir tane." Yutkundum ve göz temasını kestim. "Fakat annemin çok nadir bir kan grubu olmasından ve nakil listesinde çok alt sıralarda yer almasından büyükbabanın sorumlu olduğunu düşünmüyorsan, muhtemelen büyükbaban temizdir."

Bunun kulağa alaycı gelmesini istemiştim, acı verici değil.

"Senin mektubuna sonra geri döneceğiz." Jameson sesimdeki duygusallığı görmezden gelme inceliğini gösterdi. "Dikkatimizi benimkine vereceğiz. Mektuptan ne çıkardığını merak ediyorum Gizemli Kız?"

Bunun başka bir test olduğuna dair bir hisse kapıldım. Değerimi göstermem için bir fırsat. *Meydan okuma kabul edildi.*

Bariz olanla başlayarak, "Mektubunda özlü sözler var," dedim. "*Parlayan her şey altın değildir. Mutlak güç muhakkak yozlaşır.* Para ve gücün tehlikeli olduğunu söylüyor. İlk *cümleye gelirsek –tanıdığın düşman tanımadığın dosttan yeğdir– yoksa değil midir?* Burası açık, değil mi?"

Ailesi Tobias Hawthorne'un tanıdığı düşmanıydı, bense tanımadığıydım. Fakat eğer bu doğruysa – neden ben? *Eğer ben bir yabancıysam neden beni seçmişti?* Haritaya bir ok atıp mı seçmişti? Max'in hayali bilgisayar algoritmasıyla mı?

Eğer ben bir yabancıysam neden üzgündü?

"Devam et," diye üsteledi Jameson.

Odaklandım. "*Hiçbir şey mutlak değildir, ölüm ve vergiler dışında.* Bana sanki öleceğini biliyormuş gibi geldi."

"Hasta olduğunu bile bilmiyorduk," diye mırıldandı Jameson. Bu tam can evinden vurdu. Belli ki Tobias Hawthorne sır tutma şampiyonuydu – annem gibi. *Annemi tanıyor olsa bile ben tanımadığı biri olabilirdim. Annem yabancı olmasa bile ben yine de bir yabancıydım.*

Jameson'ın beni kafamın içini görebiliyor mu diye merak etmeme sebep olacak biçimde izlediğini hissedebiliyordum.

Mektuba geri dönerek, "*Düşündükçe halime şükrediyorum,*" diye okudum, bunu bitirmeye niyetliydim. "Farklı şartlar altında, herhangi birimiz başka birinin yerinde olabilirdi," diye tercüme ettim.

"Zengin oğlan yoksul olabilir." Jameson ayağını ortadaki konsoldan indirdi ve başını tamamen bana doğru çevirdi, yeşil gözleri bütün bedenimi alarma geçirecek bir şekilde beni inceledi. "Yoksul muhitlerdeki bir kız da neye dönüşebilir?.."

Bir prensese. Bilmeceye. Varise. Bir oyuna.

Jameson gülümsedi. Eğer bu bir testse geçmiştim. "Geli şigüzel bir şekilde bakarsan mektup zaten bildiğimiz şeylerin hatlarını çiziyor: Büyükbabam öldü ve her şeyini tanımadığı birine bıraktı, bununla birlikte de birçok kişinin talihini değiştirdi. Neden? Çünkü güç yozlaştırır. Mutlak güç muhakkak yozlaşır."

Deneseydim bile ondan başka yere bakamazdım.

"Peki ya sen Varis?" diye devam etti Jameson. "Sen şerefli misin? O yüzden mi servetini senin ellerine bıraktı?" Dudaklarının kenarlarında oynaşan ifade gülümseme değildi. Ne olduğundan tam olarak emin değildim, sadece mıknatıs gibi çekici olduğunu biliyordum. "Büyükbabamı tanırım." Beni dikkatlice süzdü. "Burada daha fazlası var. Kelimelerinde bir oyun var. Bir şifre. Gizli bir mesaj. *Bir şey.*"

Mektubumu geri verdi. Alıp baktım. "Büyükbaban benim mektubumu baş harflerini yazarak imzalamış." Son gözlemimi de ona ilettim. "Seninkine tam adını yazmış."

"Peki bundan ne çıkarıyoruz?" diye sordu önemsemeden.

Biz. Bir Hawthorne ve ben nasıl *biz* olmuştuk? Tedbirli olmalıydım. Oren'in ve Alisa'nın garanti vermesine rağmen mesafemi korumalıydım. Fakat bu aileyle ilgili bir şeyler vardı. Bu oğlanlarla ilgili bir şeyler.

Oren, "Neredeyse vardık," dedi. Konuşmalarımızı dinliyorsa bile hiçbir tepki vermedi. "Country Day müdüriyeti durumla ilgili bilgilendirildi. Yıllar önce oğlanların kayıtlarını yaptırırken okulun güvenliğini de onayladım. Burada iyi olacaksın Avery fakat hiçbir şart altında kampüsten ayrılma." Arabamız güvenlikli kapıdan geçti. "Uzakta olmayacağım."

Zihnimi mektuplardan –Jameson'ınkinden ve benimkinden– uzaklaştırıp bu arabanın dışında beni neyin beklediğine odaklandım. *Burası lise mi?* Pencereden dışarıdaki manzarayı izlerken aklımdan geçen buydu. Daha çok bir

üniversiteye veya bir müzeye benziyordu, bütün öğrencilerin güzel ve gülümseyen kişiler olduğu katalogdan çıkma gibiydi. Birdenbire giymem için verilen üniforma bedenime ait değilmiş gibi hissettirdi. Süslenip oynayan bir çocuktum ben, kafasına tencere geçirmenin kendisini bir astronota, suratının her yerine bulaştırdığı rujun da kendisini bir yıldıza dönüştüreceğini sanan bir çocuktum.

Dünyanın geri kalanı için aniden ünlü olan biriydim. Büyük merak konusu ve bir hedeftim. Fakat burada? Böyle para içinde büyüyen insanlar benim gibi bir kızı nasıl dolandırıcıdan başka bir şey olarak görebilirlerdi?

"Bilmeceleri çözüp kaçmaktan nefret etsem de Gizemli Kız..." SUV dururken Jameson'ın eli çoktan kapı kolundaydı. "Bu okuldaki ilk gününde ihtiyacın olan son şey benimle yakın olduğunun birisi tarafından görülmesi olur."

BÖLÜM 22

Jameson göz açıp kapayıncaya kadar gitti. Bordo rengi ceketlerin ve parlak saçların oluşturduğu kalabalığın arasında gözden kayboldu, bense kemerim takılı bir halde, kıpırdamadan yerimde kaldım.

"Sadece bir okul," dedi Oren. "Onlar da sadece çocuk."

Zengin çocuklar. Normal olma kavramları muhtemelen "sadece" bir beyin cerrahının veya başarılı bir avukatın çocuğu olmaktı. Üniversiteyi düşündüklerinde, muhtemelen Harvard veya Yale'den bahsediyorlardı. Bir de ben vardım, pilili ekose etek ve bordo blazer ceket giyiyordum, ceketimin yakasında lacivert bir taç kabartması ile birlikte nasıl okuyacağımı bilmediğim Latince kelimeler vardı.

Yeni cep telefonumu açıp Max'e bir mesaj yolladım. *Ben Avery. Yeni numaram. Ara beni.*

Tekrar ön koltuğa göz attıktan sonra kendimi kapıyı açmaya zorladım. Oren'in görevi üzerime titremek değildi. İşi beni korumaktı – bu arabadan çıktığım anda bana yöneleceğinden emin olduğum bakışlardan korumak değildi.

"Günün sonunda seninle burada mı buluşacağım?" diye sordum.

"Burada olacağım."

Oren'in başka talimatları olabilir diye biraz bekledim, sonra kapıyı açtım. "Bıraktığın için sağ ol."

* * *

Kimse bana bakmıyordu. Kimse fısıldaşmıyordu. Aslında ana binanın girişini gösteren ikiz kemerlere doğru yürürken bu kayıtsızlığın kasten yapıldığına dair bir hisse kapıldım. Bakmamaları, konuşmamaları. Birkaç adımda bir ufak bakışlar atılıyordu. Ben ne zaman onlara baksam gözlerini kaçırıyorlardı.

Kendime, muhtemelen gelişim büyük bir olay *değilmiş* gibi davranmaya çalıştıklarını, kibarlığın böyle bir şey olduğunu söyledim ama yine de bir balo salonuna girmişim de herkesin vals için eşi varmış ve sanki ben orada yokmuşum gibi etrafımda dönüp durduklarını hissettim.

Ben kemerlere yaklaşırken uzun, siyah saçlı bir kız, üstündeki kalitesiz jokeyi atan bir safkan edasıyla beni görmezden gelme trendini bozdu. Dikkatli bir şekilde beni izledi, etrafındaki kızlar da birer birer aynısını yaptı.

Yanlarına gittiğimde siyah saçlı kız gruptan ayrılıp benim yanıma geldi.

"Ben Thea," dedi gülümseyerek. "Sen Avery olmalısın." Sesi son derece hoş, hatta melodik olmanın sınırındaydı. Eğer isterse şarkı söyleyerek denizcileri denize çekebileceğini bilen bir siren gibiydi. "Sana müdürün odasını göstereyim."

* * *

"Müdürümüz Dr. McGowan. Kendisinin Princeton'dan doktora derecesi var. Seni en az yarım saat odasında tutup *fırsatlar* ve *gelenekler* hakkında konuşacaktır. Eğer kahve teklif ederse kabul et, özel kavrulmuş kahvedir ve ölmeye değer bir tadı var." Thea, artık herkesin bize baktığının

fazlasıyla farkındaymış gibi görünüyordu. "Dr. Mac ders programını verdiğinde her gün öğle yemeği için vaktin olduğundan emin ol. Country Day modüler program denilen bir şey kullanıyor, bu da haftada beş gün okulumuz olsa bile altı günlük ders görüyoruz demek oluyor. Dersler üç ila beş döngü halinde olabiliyor, yani eğer dikkat etmezsen A ve B gününde öğle arası dahil tüm gün ders görürken C ve F gününde resmen hiçbir dersin olmadan kalabilirsin."

"Tamam." Başım dönüyordu ama kendimi bir kelime daha söylemeye zorladım. "Teşekkürler."

"Bu okuldaki insanlar Kelt mitolojisindeki periler gibidir," dedi Thea. "Bize iyilik borcun olmasını istemiyorsan teşekkür etme."

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim, o yüzden hiçbir şey söylemedim. Thea da alınmış görünmedi. Beni duvarlarında eski sınıf fotoğraflarının olduğu uzun bir koridordan geçirirken sessizliği konuşarak doldurdu. "Aslında o kadar kötü değiliz. En azından birçoğumuz. Benimle olduğun sürece iyi olursun."

Bu beni sinirlendirdi. "Ne olursa olsun iyi olacağım," dedim ona.

"Orası açık," dedi vurgular biçimde. Paraya imada bulunuyordu. Öyle olmalıydı. Değil mi? Thea'nın koyu renkli gözleri benimkilerde gezindi. "O oğlanlarla aynı evde yaşamak zor olmalı," derken gülümsemesinin hiçbir şekilde saklayamadığı bir yoğunlukla cevabımı bekledi.

"Gayet iyi," dedim.

"Ah tatlım." Thea başını iki yana salladı. "Eğer Hawthorne ailesinin olmadığı bir şey varsa, o da iyiliktir. Sen buraya gelmeden önce çarpık, yıkık bir karmaşaydılar ve sen gittiğinde de çarpık, yıkık bir karmaşa olacaklar."

Gittiğinde. Thea tam olarak nereye gideceğimi düşünüyordu?

Koridorun sonuna ve müdürün odasının kapısına ulaştık. Kapı açıldı ve dört oğlan aynı anda dışarı çıktı. Dördünün de kanayan yerleri vardı. Dördü de gulumsüyordu. Xander dördüncüsüydü. Beni gördü – ve sonra kiminle birlikte olduğumu gördü.

"Thea," dedi.

Thea ona aşırı tatlı bir şekilde gülümsedi, sonra elini ona, daha doğrusu kanayan dudağına doğru kaldırdı. "Xander. Kaybetmişe benziyorsun."

Xander sabırlı bir şekilde, "Robot Savaşı Ölüm Karşılaşması Dövüş Kulübü'nde kaybeden yoktur," diye açıkladı. "Yalnızca galipler ve robotları biraz patlayıvermiş kişiler vardır."

Tobias Hawthorne'un ofisini, duvarlarında gördüğüm patentleri düşündüm. Xander Hawthorne ne türden bir dehaydı? Ayrıca *kaşının* teki mi yoktu?

Thea, sanki üzerine yorum yapılacak hiçbir şey yokmuş gibi devam etti. "Avery'ye müdürün odasını gösterip Country Day'de hayatta kalma konusunda ipuçları veriyordum."

"Ne etkileyici!" dedi Xander. "Avery, pek hoş olan Thea Calligaris sana amcasının teyzemle evli olduğundan bahsetmiş miydi?"

Zara'nın soyadı Hawthorne-Calligaris'ti.

"Zara ve amcanın vasiyete itiraz etmenin yollarını aradığını duydum." Xander Thea'yla konuşuyormuş gibi görünüyordu ama aslında bana üstü kapalı bir uyarıda bulunduğuna dair bir hisse kapıldım.

Thea'ya güvenme.

Thea korkusuzca, zarif bir şekilde omzunu silkti. "Ben nereden bileyim?"

BÖLÜM 23

"Seni Amerikan Kültürü ve Edebiyatı ile Bilinçli Farkındalık derslerine yerleştirdim. Bizim ders yükümüzün çok fazla olmadığını varsayarsak fen ve matematikte normal müfredat programına devam edebilirsin." Dr. McGowan kahvesinden bir yudum aldı. Ben de aynısını yaptım. Thea'nın dediği kadar iyiydi ve bu da diğer söylediklerinin ne kadarı doğru diye merak ettirdi.

O oğlanlarla aynı evde yaşamak zor olmalı.

Sen buraya gelmeden önce çarpık, yıkık bir karmaşaydılar ve sen gittiğinde de çarpık, yıkık bir karmaşa olacaklar.

"Şimdi," diye devam etti Dr. Mac – kendisine böyle hitap edilmesinde ısrarcıydı, "seçmeli derslere gelecek olursak, sana Anlam Yaratma dersini önerebilirim, sanat eserleriyle nasıl anlam aktarıldığına odaklanıyor ve yerel müzelerle, sanatçılarla, tiyatro yapımlarıyla, bale firmalarıyla, operayla, vs. sivil katılımın güçlü bir bileşimini içeriyor. Hawthorne Vakfı bu girişimleri geleneksel olarak destekliyordu, bu dersi... işe yarar bulacağına inanıyorum."

Hawthorne Vakfı mı? Kelimeleri tekrarlamamayı –zorlukla– başardım.

"Şimdi, programının kalanı için bana gelecekle ilgili planlarından biraz bahsetmen gerekecek. Hangi konuda tutkuların var Avery?"

Müdür Altman'a söylediğim şeyleri ona da sövlemek dilimin ucuna kadar geldi. Ben planı olan bir kızdım ama o plan her zaman pratiklik üzerine kurulmuştu. Sağlam bir iş sahibi olmamı sağlayacak bir üniversite bölumu seçmiştim. Şimdi yapılacak en faydalı şey o plana sadık kalmaktı. Bu okulda eski okulumdakinden daha fazla kaynak olmalıydı. Standart testlerim konusunda bana yardım edebilir, lisedeyken aldığım üniversite kredisini artırmamı sağlayabilir, universiteyi dört yıl yerine üç yılda bitirmem için beni kusursuz bir konuma getirebilirdi. Eğer kartlarımı doğru oynarsam, Zara ve kocası Tobias Hawthorne'un yaptığını bozmayı bir şekilde başarsa bile kârlı çıkabilirdim.

Fakat Dr. Mac sadece planlarımı sormamıştı. Hangi konuda tutkulu olduğumu sormuştu. Hawthorne ailesi vasiyete itiraz etmeyi başarsa bile yine de muhtemelen yüklü bir miktar alırdım. Sırf gideyim diye bana kaç milyon dolar ödemeyi kabul edebilirlerdi? En kötü ihtimalle bile, hikâyemi üniversite paramı karşılamaya yetecek kadar bir paraya satabilirdim.

"Seyahat," deyiverdim. "Hep seyahat etmek istedim."

"Neden?" diye sordu Dr. Mac. "Seni diğer yerlere çeken şey ne? Sanat mı? Tarih mi? İnsanlar ve kültürleri mi? Yoksa doğal dünyanın harikalarına mı çekiliyorsun? Dağlarla uçurumları, okyanuslarla devasa sekoya ağaçlarını, yağmur ormanlarıyla–"

"Evet," dedim hevesle. Yaşların gözlerime battığını hissedebiliyordum ve nedeninden tam olarak emin değildim. "Hepsi. *Evet.*"

Dr. Mac uzanıp elimi tuttu. "Bakman için seçmeli ders listesini getireceğim," dedi yumuşak bir sesle. "Eşine az rast-

lanan şartların sebebiyle önümüzdeki yıl yurt dışında okumanın bir seçenek olmayacağını anlıyorum ama sonrasında düşünebileceğin nefis programlarımız var. Mezuniyeti biraz erteleme fikri bile hoşuna gidebilir."

Eğer bir hafta önce birisi gelip de herhangi bir şeyin lisede gerekenden bir saniye fazla kalmam için aklımı çelebileceğini söyleseydi, hayal gördüklerini söylerdim. Fakat burası normal bir okul değildi.

Artık hayatımla ilgili hiçbir şey normal değildi.

BÖLÜM 24

Öğlene doğru Max aradı. Heights Country Day'deki modüler ders programı, olmam gereken bir yer olmadan programımda boşluklar olması anlamına geliyordu. Koridorlarda dolanabilirdim. Dans stüdyosunda, karanlık odada veya spor salonlarından *birinde* vakit geçirebilirdim. Öğle yemeğimi ne zaman yiyeceğim tam olarak bana kalıyordu. O yüzden Max aradığında boş bir sınıfa girdim, kimse beni durdurmadı ve kimse umursamadı.

"Burası bir cennet," dedim Max'e. "*Gerçek. Cennet.*"

"Malikâne mi?" diye sordu Max.

"Okul," diyerek nefesimi bıraktım. "Programımı görmelisin. Sınıfları!"

"Avery," dedi Max sertçe. "Anladığım kadarıyla sana bazilyon dolar para miras kaldı ve sen yeni *okulun* hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

Onunla konuşmak istediğim öyle çok şey vardı ki. Bildiği ve bilmediği şeyleri hatırlamak için düşünmek zorunda kaldım. "Jameson Hawthorne büyükbabasının ona bıraktığı mektubu gösterdi ve mektup delice, yapboz-bulmaca tarzı

bir şey. Jameson benim de öyle olduğuma ikna olmuş durumda, çözmesi gereken bir bulmaca olduğuma inanıyor."

"Şu anda Jameson Hawthorne'un bir fotoğrafına bakıyorum," dedi Max. Arka plandan sifon sesi geldiğini duydum ve tuvalette olması gerektiği kafama dank etti – öğrencilerine buradaki kadar boş zaman vermeyen bir okuldaydı. "Söylemem gerek. Çocuk dikilesi."

Ne dediğini kavramam bir saniyemi aldı. "Max!"

"Diyorum ki dikiş makinesini kullanmayı bilen birine benziyor. Muhtemelen dikiş yapma konusunda gerçekten harikadır. Bahse varım uzak mesafeden bile dikiş yapabilir."

"Artık neden bahsettiğin hakkında bir fikrim bile yok," dedim.

Sırıttığını resmen duyabiliyordum. "Benim de yok! Şimdi kesiyorum çünkü fazla zamanımız yok. Ailem bu konuda kafayı yemek üzere. Şu sıralar dersi kaçırmam için doğru zamanlar değil."

"Ailen mi kafayı yemek üzere?" Kaşlarımı çattım. "Niye ki?"

"Avery, ne kadar çok telefon aldığımı biliyor musun? Bir muhabir kapımızda bitiverdi. Annem sosyal medyamı, e-postamı, her şeyimi kapatmakla tehdit ediyor."

Max'le olan arkadaşlığımı asla herkese açık bir şey gibi düşünmemiştim ama kesinlikle bir sır da değildi.

"Muhabirler seninle röportaj yapmak istiyorlar," dedim bunu aklıma oturtmaya çalışarak. "Benim hakkımda."

"Haberleri *gördün* mü?" diye sordu.

Yutkundum. "Hayır."

Bir duraksama oldu. "Belki de... görmesen daha iyi." Bu tavsiye kırıntısı her şeyi anlatıyordu. "Bu çok fazla, Ave. Sen iyi misin?"

Yüzümdeki saçı üfledim. "Ben iyiyim. Avukatım ve güvenlik şefim bir cinayet teşebbüsünün ihtimal dışı olduğu konusunda beni temin etti."

"Koruman var," dedi hayranlıkla. "Vay onun bunun çocuğu, artık havalı bir hayatın var."

"Çalışanlarım, hizmetkârlarım var, bu arada benden nefret ediyorlar. Ev gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Ve aile! O oğlanlar, Max. Patentleri, dünya rekorları ve–"

"Şu anda hepsinin fotoğrafına bakıyorum," dedi Max. "Annenize gelin, sizi leziz tunçlar."

"Tunçlar?" diye tekrarladım.

"Burçlar?" diye denedi.

Alayla kahkaha attım. Benimle konuşana kadar ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

"Üzgünüm Ave. Gitmem lazım. Bana mesaj at ama–"

"Ne yazdığıma dikkat ederim," diye bitirdim.

"O arada kendine güzel bir şeyler al."

"Ne gibi?" diye sordum.

"Sana bir liste yaparım," diye söz verdi. "Seni seviyorum cancık."

"Ben de seni seviyorum Max." Kapattıktan birkaç saniye sonra bile telefonu kulağımdan ayırmadım. *Keşke burada olsaydın.*

Bir şekilde kafeteryayı bulmayı başardım. İçeride yemek yiyen belki iki düzine insan vardı. Onlardan biri Thea'ydı. Ayağıyla masasındaki sandalyenin birini dışarı çıkardı.

O *Zara'nın yeğeni*, diye hatırlattım kendime. *Ve Zara gitmemi istiyor.* Yine de oturdum.

"Bu sabah biraz aşırıya kaçtıysam üzgünüm." Thea masadaki diğer kızlara baktı, hepsi onun gibi süslü ve güzeldi. "Sadece senin konumunda olsaydım bilmek isterdim."

Yem attıklarını anladım ama kendimi sormaktan alıkoyamadım. "Neyi?"

"Hawthorne kardeşleri. Uzun zaman boyunca her erkek onlar gibi olmak ve erkeklerden hoşlanan herkes de onlarla çıkmak istedi. Görünüşleri. Davranışları." Thea duraksadı.

"Sırf Hawthorne'lara komşu olmak bile insanların sana bakışını değiştirirdi."

Kızlardan biri, "Önceden bazı zamanlar Xander'la ders çalışırdım, dedi. "Şeyden önce..." Konuşmasını tamamlamadı.

Neyden önce? Burada bir şeyleri kaçırıyordum – büyük bir şeyi.

"Sihirli gibiydiler." Thea'nın yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. "Onların eksenine girdiğinde sen de kendini sihirli hissediyordun."

"Yenilmez," diyerek araya girdi bir başkası.

Jameson'ı düşündüm, tanıştığımız gün ikinci katın balkonundan atlamıştı, Grayson, Müdür Altman'ın masasında oturuyor ve tek kaşını kaldırarak müdürü kendi odasından çıkarıyordu. Bir de Xander vardı: bir doksan boyuyla sırıtan, kan kaybeden ve robotların patlaması hakkında konuşan Xander.

"Onlar olduklarını düşündüğün kişiler değiller," dedi Thea. "Hawthorne'larla aynı evde yaşamak istemezdim."

Bu bana tedirginlik verme teşebbüsü müydü? Eğer Hawthorne Malikânesi'nden ayrılırsam –eğer taşınırsam– mirasımı kaybederdim. Bunu biliyor muydu? Ona bunu yaptıran amcası mıydı?

Bugün okula gelirken bana çöp gibi davranmalarını beklemiştim. Okuldaki kızlar Hawthorne erkekleri hakkında sahiplenici olursa veya onlar için okuldaki herkes benden nefret ederse hiç şaşırmazdım. Fakat bu...

Bu başka bir şeydi.

"Gitmeliyim." Ayağa kalktım ama Thea da benimle birlikte kalktı.

"Benim hakkımda ne düşünürsen düşün," dedi. "Fakat bu okula gelip de Hawthorne kardeşlerle takılan son kıza ne oldu biliyor musun? Sürekli o evde vakit geçiren son kız? Öldü."

BÖLÜM 25

Yemeğimi yer yemez kafeteryadan ayrıldım, sonraki dersime kadar nerede saklanacağımdan emin değildim. Thea'nın yalan söyleyip söylemediği konusunda da emin değildim. *Sürekli o evde vakit geçiren son kız?* Beynim kelimeleri tekrar edip duruyordu. Öldü.

Bir koridorun sonuna geldikten sonra diğerini döndüm ve yakındaki laboratuvardan çıkan Xander Hawthorne'a rastladım. Elinde mekanik bir ejderha tutuyordu.

Aklımda sadece Thea'nın az önce söylediği şey vardı.

"Robot bir ejderhaya ihtiyacın var gibi görünüyorsun," dedi Xander. "Al." Elindeki şeyi ellerime tutuşturdu.

"Bununla ne yapacağım ki?" diye sordum.

"Kaşlarına ne kadar bağlı olduğuna göre değişir." Xander kalan tek kaşını epey havaya kaldırdı.

Bir karşılık vermeye çalıştım ama hiçbir şey diyemedim. *Sürekli o evde vakit geçiren son kız? Öldü.*

"Aç mısın?" diye sordu Xander. "Yemekhane arka tarafta."

Thea'nın kazanmasına izin vermekten ne kadar nefret etsem de Xander'a –Hawthorne'larla ilgili her şeye– karşı tedbirliydim. "Yemekhane?" diye tekrarlarken sesimi normal çıkarmaya çalıştım.

Xander sırıttı. "Kafeteryanın kolejcesi."

"Kolejce bir dil değil," diye belirttim.

"Herhalde sonra Fransızcanın da bir dil olmadığını söyleyeceksin." Xander robot ejderhanın başını okşadı. Robot geğirdi. Ağzından hafif bir duman yükseldi.

Onlar olduklarını düşündüğün kişiler değiller, Thea'nın beni uyarışını duyabiliyordum.

"İyi misin?" diye sordu Xander ve sonra parmaklarını önümde şıklattı. "Thea aklına girdi, değil mi?"

Ejderhayı patlamadan ona geri verdim. "Thea hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ne tesadüf, ben de Thea hakkında konuşmaktan nefret ederim. Onun yerine dün gece Jameson'la yaptığınız küçük *tête-à-tête** hakkında mı konuşalım?"

Ağabeyinin odamda olduğunu biliyordu. "*Tête*-à-*tête* falan değildi."

"Sen ve Fransızcaya olan garezin." Xander beni inceledi. "Sana mektubunu gösterdi, değil mi?"

Bunun sır olup olmaması gerektiğinden emin değildim. "Jameson bir ipucu olduğunu düşünüyor," dedim.

Xander bir an sessiz kaldı, sonra başıyla yemekhanenin aksi yönünü işaret etti. "Hadi."

Peşinden gittim çünkü ya peşinden gidecektim ya da kendimi yine gelişigüzel boş bir sınıfta bulacaktım.

Bir köşeyi döndüğümüzde aniden, "Eskiden kaybederdim," dedi. "Cumartesi sabahları büyükbabam bize bir meydan okuma hazırladığında hep kaybederdim." Bana bunu niçin anlattığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. "En küçükleriydim. Onlar kadar rekabetçi değildim. Dikkati çöreklerle veya karmaşık makinelerle dağılmaya meyilli olan da bendim."

"Ama..." diye üsteledim. Sesinin tonundan bir "ama" geldiğini duyabiliyordum.

---

* (Fr.) Özel görüşme. (ç.n.)

"Ama," diye cevap verdi, "kardeşlerim bıtış çizgisine varmak için birbirini yerken, ben çöreklerimi comertçe ihtiyarla paylaşıyordum. Korkunç gevezeydi, sürekli hikâyeler, gerçekler ve çelişkiler anlatırdı. Bir tanesini duymak ister misin?"

"Bir çelişki mi?" diye sordum.

"Bir gerçek." Xander kaşlarını *-kaşını-* oynattı. "Göbek adı yoktu."

"Ne?" dedim.

"Büyükbabam Tobias Hawthorne olarak doğdu," dedi bana. "Göbek adı yoktu."

Yaşlı adam Xander'ın mektubunu da Jameson'ınkini imzaladığı gibi mi imzaladı diye merak ettim. *Tobias Tattersall Hawthorne.* Benimkine sadece baş harflerini yazmıştı – üçünü de.

"Eğer bana mektubunu göstermeni isteseydim, gösterir miydin?" diye sordum ona. Büyükbabasının oyunlarında genelde sonuncu olduğunu söylemişti. Bu, bu oyunu oynamadığı anlamına gelmiyordu.

"Bak şimdi, onda eğlence nerede?" Xander beni kalın, ahşap bir kapının önünde durdurdu. "Oradayken Thea sana bulaşamaz. Onun bile gezmeye cesaret edemediği yerler var."

Kapıdaki temiz camdan içeri göz attım. "Kütüphane mi?"

Xander kurnazca, "Arşiv," diye düzeltti. "*Kütüphanenin* kolejcesi, ders aralarında yalnız başına vakit geçireceğin bir yer arıyorsan takılmak için fena bir yer değil."

Tereddütle kapıyı itip açtım. "Sen geliyor musun?" diye sordum.

Gözlerini yumdu. "Gelemem." Bundan fazla açıklamada bulunmadı. O uzaklaşırken bir şeyi gözden kaçırdığım hissini üstümden atamadım.

Belki de birden fazla şeyi kaçırıyordum.

Sürekli o evde vakit geçiren son kız? Öldü.

BÖLÜM 26

Arşiv, bir liseninkinden ziyade bir üniversitenin kütüphanesine benziyordu. Kemerli geçitler ve vitraylarla doluydu. Sayısız kitaplık her türden kitapla ağzına kadar doluydu ve tam ortada bir düzine dikdörtgen masa vardı. Masaların içinde bulunan ışık kaynakları ve kenarlarına eklenmiş kocaman büyüteçlerle teknoloji harikasıydı.

Bir masa dışında hepsi boştu. Sırtı bana dönük bir kız vardı. Kestane rengi saçları vardı, bugüne kadar bir insanda gördüğüm en koyu kızıldı. Ondan birkaç masa öteye, yüzüm kapıya dönük şekilde oturdum. Kızın, okuduğu kitabın sayfasını değiştirme sesi dışında kütüphane sessizdi.

Çantamdan Jameson'ın mektubuyla kendiminkini çıkardım. *Tattersall.* Tobias Hawthorne'un Jameson'ın mektubundaki imzasına eklediği göbek adının üzerinde parmağımı gezdirdim, sonra da benimkine karalanmış baş harflere baktım. El yazısı uyuyordu. Bir şey beni rahatsız etti ve ne olduğunu anlamam bir dakikamı aldı. *Vasiyette de göbek adını kullanmıştı.* Ya buradan bir bit yeniği çıkarsa? Ya geçersiz kılmak için bu yeterliyse?

Alisa'ya mesaj attım. Cevap anında geldi: *Yasal isim değişimi, yıllar önce oldu. Sıkıntımız yok.*

Xander, büyükbabasının Tobias Hawthorne olarak doğduğunu, göbek adı olmadığını söylemişti. Neden en başından bana bunu anlatmıştı? Soyadı Hawthorne olan birini asla anlamayacağımı düşündüm, masaya bağlı olan büyütece uzandım. Elim kadardı. İki mektubu büyütecin altında üst üste koydum ve masanın içindeki ışığı açtım.

Özel okullara bir puan.

Kâğıt, ışığın içinden geçmeyeceği kadar kalındı ama büyüteç yazıyı çabucak normalden on kat büyük hale getirdi. Ayarlayıp Jameson'ın mektubundaki imzaya odakladım. Artık Tobias Hawthorne'un el yazısında daha önce göremediğim detayları görebiliyordum. *R*'de hafif bir kanca vardı, büyük *t*'leri asimetrikti. Göbek adında fark edilir bir boşluk vardı, aradaki boşluk diğer iki harfin toplamından iki kat daha fazlaydı. Büyütünce o aradaki boşluk ismi iki ayrı kelime gibi gösterdi.

*Tatters all**. *Tatters, all.* "Yani hepsini parçalanmış halde bırakmış mı oluyor?" Yüksek sesle fikir yürüttüm. Bu bir adımdı ama Jameson bu mektupta göze çarpandan çok daha fazlası olduğuna o kadar eminken bu çok büyük bir şey gibi gelmedi. Xander büyükbabasının göbek adı olmadığını imalı bir şekilde söylemişken. Eğer Tobias Hawthorne, Tattersall'u ekletmek için ismini yasal olarak değiştirmişse ismi kendi başına seçmiş olmalıydı. *Ne amaçla?*

Birden burada yalnız olmadığımı hatırlayıp başımı kaldırdım ama koyu kızıl saçlı kız gitmişti. Alisa'ya bir mesaj daha attım: *TH adını ne zaman değiştirdi?*

İsim değişimi, ailesini milyarderlere yaraşan paçavralarla bırakıp her şeyi bana verdiği zamana mı denk geliyordu?

Bir dakika sonra bir mesaj geldi ama Alisa'dan değildi.

* (İng.) Hepsini parçala. (ç.n.)

Jameson'dandı. Numaramı nasıl aldığını hiç bilmiyordum - hem yeni hem de eski telefonumun.

Şimdi görüyorum, Gizemli Kız. Sen görüyor musun?

Kanatlardan beni izliyor olabileceğine dair bir hisse kapılarak etrafıma bakındım ama her anlamda yalnızdım.

Göbek adı mı? yazdım.

Hayır. Bekledim ve ikinci mesaj tam bir dakika sonra geldi. *Son cümlesi.*

Bakışlarım Jameson'ın mektubunun sonuna kaydı. Hemen imzadan önce, tek bir kelime vardı: *Yargılama.*

Ailesine hasta olduğunu söylemeden öldüğü için Hawthorne aile reisini mi yargılamayacaktı? Mezarından bile oynadığı oyunları mı yargılamayacaktı? Kızları ve torunlarından desteğini çekiş şekli yüzünden mi yargılamayacaktı?

Jameson'ın mesajına, sonra yine mektubuna baktım ve bir kez daha en başından okudum. *Tanıdığın düşman tanımadığın dosttan yeğdir. Yoksa değil midir? Güç yozlaştırır. Mutlak güç muhakkak yozlaşır. Parlayan her şey altın değildir. Hiçbir şey mutlak değildir, ölüm ve vergiler dışında. Düşündükçe halime şükrediyorum.*

Jameson olduğumu ve bu mektubu aldığımı, cevap beklerken yerine bu basmakalıp sözleri bulduğumu hayal ettim. Bu özlü sözleri. Beynim anında kelimeyi buluverdi ve gözlerim son cümleye kaydı. Jameson bir kelime oyunu veya şifre aradığımızı düşünmüştü. Bu mektubun her satırında, özel isim dışındaki her cümle bir atasözü veya atasözü varyasyonuydu.

Biri hariç her cümle.

Yargılama. Eski İngilizce öğretmenimin atasözleriyle ilgili dersinin çoğunu kaçırmıştım ama bu kelimenin kullanıldığı bir tane şey aklıma geliyordu.

"Kitabı kapağına göre yargılama" senin için bir anlam ifade ediyor mu? diye sordum Jameson'a.

Anında cevap verdi. Çok iyi, Varis. Bir dakika sonra bir tane daha geldi: *Hem de nasıl ediyor.*

BÖLÜM 27

"Olmayan bir şeyden anlam çıkarıyor olabiliriz," dedim saatler sonra. Jameson'la birlikte Hawthorne Malikânesi'nin kütüphanesinde duruyorduk. Yerden beş buçuk metre yukarıdaki tavana kadar kitaplarla dolu olan odada rafların arasında dolaşıp bakınıyorduk.

"Hawthorne doğan ya da Hawthorne olan, oynayacak bir şey vardır her zaman." Jameson şarkı söyler gibi bir ritimle, sanki çocuklara ait bir ip atlama oyununun şarkısı gibi söyledi. Fakat bakışlarını raflardan bana çevirdiğinde ifadesinde çocuğa benzeyen hiçbir yan yoktu. "Hawthorne Malikânesi'nde her şey, bir şeydir."

Her şey, diye düşündüm. *Ve herkes.*

"Hayatım boyunca büyükbabamın bulmacaları beni kaç defa bu odaya yönlendirdi biliyor musun?" Jameson yavaşça bir daire çizdi. "Görmem bu kadar uzun sürdüğü için muhtemelen mezarında ters dönüyordur."

"Ne aradığımızı düşünüyorsun?" diye sordum.

"*Sen* ne aradığımızı düşünüyorsun Varis?" Jameson konuşurken her şeyi bir meydan okumaymış ya da bir davetmiş gibi söylüyordu.

Ya da ikisi birden.

Odaklan, dedim kendime. Buradaydım çünkü ben de en az yanımdaki oğlan kadar cevap istiyordum. "Eğer ipucu *kapağına göre kitapsa*," dedim bilmeceyi kafamda evirip çevirerek, "sanırım o zaman bir kitap veya bir kapak arıyoruz ya da ikisinin uyumsuz olduğu bir kitabı?"

"Kapağıyla uyumlu olmayan bir kitap mı?" Jameson'ın yüzü bu öneri hakkında ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu vermedi.

"Yanılıyor olabilirim."

Jameson'ın dudakları kıvrıldı, ne tam bir gülümseme ne de alaylı bir gülüştü. "Bazen herkes biraz yanılır Varis."

Bir davet – ve bir meydan okuma. Konu o olunca *biraz yanılmak* gibi bir niyetim yoktu. Bedenim bunu ne kadar çabuk hatırlarsa o kadar iyiydi. Kendi etrafımda tam tur atmak için Jameson'dan uzaklaştım, yavaşça odayı inceledim. Başımı kaldırıp raflara bakmak bile Büyük Kanyon'un kenarında duruyormuşum gibi hissettirdi. Neredeyse ikinci kata kadar çıkan kitaplarla çevrelenmiştik. "Burada binlerce kitap olmalı." Kütüphanenin ne kadar büyük olduğuna, rafların ne kadar yüksek olduğuna bakınca, eğer kapakla uyumsuz bir kılıf arıyorsak...

"Bu saatler sürebilir," dedim.

Jameson bu defa dişlerini göstererek gülümsedi. "Saçmalama Varis. Günler sürebilir."

***

İşimizi sessizlik içinde yaptık. İkimiz de akşam yemeği için gitmedik. Bir kitabın ilk baskısını tuttuğumu fark ettiğim her seferde heyecanla doluyordum. Arada sırada bir kitabı açtığımda imzalandığını görüyordum. Stephen King. J. K. Rowling. Toni Morrison. En sonunda elimde tuttuğum şeylere hayretle bakmak için duraksamaya bir son vermeyi

başardım. Zaman kavramımı kaybettim, raflardan çektiğim kitapların ve kitaplardan çıkardığım ciltlerin, cildi geri takıp kitabı yerine koymamın ritmi dışındaki her şeyin kavramını kaybettim. Jameson'ın çalıştığını duyabiliyordum. Kendi bölgelerimizde ilerleyip gittikçe birbirimize yaklaşıyor olsak da onun buradaki varlığını hissedebiliyordum. O üstteki kısmı almıştı. Ben altta çalışıyordum. En sonunda yukarı göz attığımda tam tepemde olduğunu gördüm.

"Ya vaktimizi boşa harcıyorsak?" diye sordum. Sorum odada yankılandı.

"Zaman paradır, Varis. Sende harcayacak çok zaman var."

"Bana şöyle demeyi kes."

"Sana bir şekilde seslenmek zorundayım, Gizemli Kız dememden veya kısaltmasını kullanmamdan memnun değil gibisin."

Benim ona hiçbir şey demediğimi söylemek dilimin ucuna kadar geldi. Bu odaya girdiğimizden beri bir kere bile adını söylememiştim. Fakat bir şekilde, bu karşılığı vermek yerine ona baktığımda ağzımdan farklı bir soru çıktı.

"Bugün arabada, ihtiyacım olan son şeyin birinin bizi birlikte görmesi olduğunu söylerken ne demek istedin?"

Bir cevap almadan önce kitapları raftan aldığını, cildini çıkardığını, sonra ikisini de yerine koyduğunu –tekrar tekrar– duydum. "Heights Country Day denilen güzide kurumda bir gün geçirdin," dedi. "Ne demek istediğimi düşünüyorsun?"

Her zaman soruları soran illa kendisi olmak zorundaydı, her zaman her şeyi tersine çevirmeye mecburdu.

Tepeden, "Sakın bana hiç fısıltı duymadığını söyleme," diye mırıldandı.

Duyduğum şeyi düşününce donakaldım. "Bir kızla tanıştım." Kendimi raftaki işime devam etmeye zorladım, kitabı

çıkar, cildi çıkar, cildi tak, kitabı rafa geri koy. "Thea."

Jameson alaylı bir ses çıkardı. "Thea kız falan değil. Hortumun kasırgaya, kasırganın da çeliğe sarılmış hali ve okuldaki her kız onun liderliğini takip ediyor. Bu da benim istenmeyen insan ilan edildiğim ve bir yıldır da öyle olduğum anlamına geliyor." Duraksadı. "Thea sana ne söyledi?" Eğer yüzüne bakıyor olsaydım Jameson'ın sesini sıradan bir tonla çıkarmaya çalışma çabası beni kandırabilirdi ama bunu destekleyecek yüz ifadesini görmeyince altta yatan tonu duydum. Önemsiyordu.

Birden Thea konusunu açmamış olmayı diledim. Muhtemelen onun amacı araya nifak sokmaktı.

"Avery?"

Jameson'ın gerçek adımı kullanması sadece cevabı istemekle kalmadığını, o cevaba ihtiyacı olduğunu doğruluyordu.

"Thea bu ev hakkında konuşup durdu," dedim dikkatle. "Burada yaşamamın nasıl olduğuyla ilgili." Bu doğruydu – ya da kısmen doğru diyebilirdim. "Hepinizle ilgili."

Jameson kibirle, "Eğer önemli olan şeyi gizliyorsan ama teknik olarak doğruyu söylüyorsan yine de yalan mıdır?" diye sordu.

Gerçeği istiyordu.

"Thea bir kız olduğunu ve kızın öldüğünü söyledi." Bir yara bandını söker gibi konuştum, söyleyeceğim şey konusunda düşünemeyecek kadar hızlı söyledim.

Yukarıda Jameson'ın ritminde yavaşlama oldu. O konuşmadan önce sessizlik içinde beşe kadar saydım. "Adı Emily'ydi."

Tam olarak nasıl olduğunu bilmesem de, eğer yüzünü görebiliyor olsaydım bunu söylemeyeceğini biliyordum.

"Adı Emily'ydi," diye tekrarladı. "Ve o sıradan bir kız değildi."

Nefesim kesildi. Kendimi zorlayarak soluğumu bıraktım ve kitapları kontrol etmeye devam ettim çünkü ses tonundan ne kadarını duyduğumu bilmesini istemiyordum. *Emily onun için önemliydi. Hâlâ önemli.*

"Üzgünüm," dedim. Konuyu açtığım için de Emily öldüğü için de üzgündüm. "Bu akşamlık bırakmalıyız." Saat geç olmuştu ve pişman olabileceğim başka bir şey söylememe konusunda kendime güvenmiyordum.

Jameson'ın ritmik çalışma sesi durdu ve onun yerini dövme demir dönen merdivenden aşağı inen ayak sesleri aldı. Çıkışla aramda durdu. "Yarın aynı saatte?"

Birdenbire, onun yeşil gözlerine bakmak için kendime izin vermemem gerekiyormuş gibi hissettim. "İyi ilerleme kaydediyoruz," dedim ve kendimi kapıya doğru ilerlemeye zorladım. "Bir kestirme bulamazsak bile bir hafta içinde bütün rafları taramış oluruz."

Ben geçerken Jameson bana doğru eğildi. "Benden nefret etme," dedi yumuşak bir sesle.

Neden senden nefret edeyim? Nabzımın boğazıma çıktığını hissettim. Az önce söylemiş olduğu şey yüzünden miydi, yoksa bana yakınlığı yüzünden miydi?

"Bunu bir hafta içinde bitirme ihtimalimiz yok denecek kadar az."

Ona bakmaktan kaçındığımı unutarak, "Niye ki?" diye sordum.

Dudaklarını kulağıma dayadı. "Burası Hawthorne Malikânesi'ndeki tek kütüphane değil."

BÖLÜM 28

Bu yerde kaç tane kütüphane vardı? Jameson'dan uzaklaşırken odaklandığım şey buydu. Benimkine çok yakın duran bedeninin verdiği hisse, Thea'nın ölen kızla ilgili söylediği şeyin yalan olmadığına değil.

Emily. Zihnimdeki fısıltıyı uzaklaştırmaya çalışsam da başarısız oldum. *Adı Emily'ydi*. Ana merdivene geldiğimde tereddüt ettim. Eğer şimdi kendi kanadıma gidip uyumaya çalışırsam aklımda Jameson'la yaptığım konuşmayı kafamda evirip çevirecektim. Beni takip etmediğini görmek için omzumun üzerinden göz attım ve onun yerine Oren'i gördüm.

Güvenlik şefim burada güvende olduğumu söylemişti. Buna inanıyor gibiydi. Fakat yine de beni takip ediyordu. Kendi görülmek isteyene kadar görünmezdi.

"Geceyi sonlandırıyor musun?" diye sordu Oren.

"Hayır." Uyuyabilmemin, hatta gözlerimi kapatabilmemin bile imkânı yoktu, o yüzden keşfe çıktım. Uzun bir koridorda ilerlediğimde bir tiyatro sahnesi buldum. Sinema salonu gibi değildi, opera sahnesine daha yakın bir şeydi.

Duvarları altın sarısıydı. Kırmızı kadife bir perde sahne olması gereken şeyi gizliyordu. Koltuklar arkaya doğru yükseliyordu. Tavan kemerliydi ve ışığı açtığımda o kemerde yüzlerce minik ışık hayat buldu.

Dr. Mac'in, Hawthorne Vakfı'nın sanatı desteklediğini anlatmasını hatırladım.

Diğer oda müzik aletleriyle doluydu, hem de düzinelercesiyle. Tellerinin yanına S harfi kazınmış bir kemana bakmak için eğildim, diğerinin aynısıydı.

"O bir Stradivarius." Kelimeler bir tehdit gibi söylendi.

Dönüp baktığımda Grayson'ın kapıda durduğunu gördüm. Bizi takip edip etmediğini ve ediyorsa bunu ne kadar zamandır yaptığını merak ettim. Gözlerini bana dikti, gözbebekleri kara ve dipsizdi, etrafındaki irisleri buz grisiydi. "Dikkatli olmalısınız Bayan Grambs."

Kemandan uzaklaşırken, "Bir şeyi kıracak değilim," dedim.

Grayson sesini yumuşak ama ölümcül tutarak tekrarladı. "Jameson konusunda dikkatli olmalısınız. Siz ve tüm bunlar kardeşimin ihtiyacı olan son şey."

Oren'e göz attım ama yüzü sakindi, sanki aramızda geçen hiçbir şeyi duyamıyordu. İşi kulak kabartmak değil. İşi beni korumak ve Grayson'ı tehdit olarak görmüyor.

"Tüm bunlar diyerek beni mi kastediyorsun?" diye karşılık verdim. "Yoksa büyükbabanızın vasiyetindeki şartlarını mı?" Hayatlarını alaşağı eden ben değildim. Fakat ben buradaydım, Tobias Hawthorne değildi. Mantıksal olarak en iyi seçeneğimin yüzleşmekten ve *ondan* tamamen kaçınmak olduğunu biliyordum. Bu büyük bir evdi.

Grayson'a bu kadar yakın dururken ev yeterince büyük gelmiyordu.

"Annem günlerdir odasından çıkmadı." Grayson bana ve doğruca içime bakıyordu. "Xander bugün neredeyse kendini

havaya uçuruyordu. Jameson da hayatını mahvetmekten bir adım uzakta ve hiçbirimiz basın tarafından takip edilmeden evden ayrılamıyoruz. Sadece onların sebep olduğu mülk hasarı bile..."

Hiçbir şey söyleme. Arkanı dön. Tartışmaya girme. "Benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordum onun yerine. "Paparaziler tarafından takip edilmek istediğimi mi sanıyorsun?"

"Parayı istiyorsunuz." Grayson Hawthorne bana tepeden baktı. "Nasıl büyüdüğünüze bakılınca, nasıl istemezsiniz ki?"

Cümlesinden resmen burnu büyüklük damlıyordu. "Sanki sen parayı istemiyorsun?" diye karşılık verdim. "*Senin* nasıl büyüdüğün düşünülürse? Belki hayatım boyunca her şey önüme sunulmamış olabilir ama–"

Grayson kısık sesle, "Ne kadar hazırlıksız olduğunuza dair hiçbir fikriniz yok," dedi. "Sizin gibi bir kız mı?"

"Beni tanımıyorsun." Lafını keserken damarlarıma öfke hücum etti.

"Tanıyacağım," diye söz verdi Grayson. "Yakında hakkınızdaki her şeyi öğrenmiş olacağım." Bedenimdeki her kemik onun sözünü tutan bir insan olduğunu söylüyordu. "Şu anda kaynaklara erişimim sınırlı olabilir ama Hawthorne isminin hâlâ bir anlamı var. Her zaman bize iyilik yapmak için önümüze kapanacak insanlar olacak." Kıpırdamadı, gözünü kırpmadı, fiziksel olarak hiçbir şekilde agresif değildi ama üzerinden güç akıyordu ve o bunu biliyordu. "Her ne saklıyorsanız bulacağım. En ufak sırrı bile. Birkaç gün içinde hayatınızdaki herkesle ilgili detaylı bir dosyam olacak. Ablanız. Babanız. Anneniz–"

"Annem hakkında konuşma." Göğsüm sıkıştı. Nefes alıp vermek artık bir mücadeleydi.

"Ailemden uzak durun Bayan Grambs." Grayson yanımdan geçti. Baştan savılmıştım.

"Yoksa ne olur?" diye seslendim arkasından. Ardından tam olarak adlandıramadığım bir şey tarafından ele geçirilip devam ettim. "Yoksa Emily'ye olanlar benim başıma da mı gelir?"

Grayson bir anda durdu, vücudundaki her kas gerildi. "Sakın onun adını söyleme." Duruşu kızgındı ama sesi parçalara ayrılmak üzereymiş gibi çıktı. Sanki onu deşmişim gibi.

Sadece Jameson değil. Ağzım kurudu. *Emily sadece Jameson için önemli değildi.*

Omzumda birinin elini hissettim. *Oren.* İfadesi nazikti ama bunun peşini bırakmamı istediği belliydi.

"Bu evde bir ay dayanamayacaksınız." Grayson, hüküm veren bir asilzade gibi, bu öngörüyü paylaşacak kadar kendini toplamayı başardı. "Aslına bakarsanız, paramı bir hafta içinde gideceğinize koyardım."

BÖLÜM 29

Odama döndükten kısa bir süre sonra Libby beni buldu. Kucağında elektronik aletlerden bir yığın vardı. "Alisa senin için bir şeyler almamı söyledi. Kendin için hiçbir şey almadığını söyledi."

"Vaktim olmadı." Yorgundum, bezmiştim ve Hawthorne Malikânesi'ne taşındığımdan beri olan *herhangi bir şeyi* algılayabileceğim kısmı geçmiştim.

Emily dahil.

"Şanslısın," dedi Libby, "bende zamandan *bol* bir şey yok." Bu konuda pek mutlu değil gibiydi ama ben daha fazla üsteleyemeden eşyaları masama koymaya başladı. "Yeni bilgisayar. Bir tablet. Bir e-okuyucu, eğer bir kaçışa ihtiyacın olursa içi romantik romanlarla dolu."

"Şu eve bir bak," dedim. "Şu anda hayatım kaçış yeri gibi."

Bu Libby'nin sırıtmasını sağladı. "Spor salonunu gördün mü?" diye sordu. Sesindeki hayranlık onun gördüğünü söylüyordu. "Ya da şef mutfağını?"

"Henüz görmedim." Bakışlarım birden şömineye çevrildi

ve kendimi dinlerken, merak ederken buldum: Orada birisi var mıydı? *Bu evde bir ay dayanamayacaksınız.* Grayson'ın bunu fiziksel bir tehdit olarak söylediğini düşünmüyordum ve Oren tehdit edilmişim gibi tepki vermemişti. Yine de titredim.

"Ave? Sana göstermem gereken bir şey var." Libby yeni tabletimin kılıfını açtı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bağırmak istersen bağır."

"Neden bağırayım–" Açtığı şeyi gördüğümde lafımı yarıda kestim. Drake'in bir videosuydu.

Bir muhabirin yanında duruyordu. Saçının taranmış olması bana bu röportajın sürpriz olmadığını söylüyordu. Ekranda şöyle yazıyordu: *Grambs ailesinin dostu.*

"Avery hep yalnızdı," diyordu ekrandaki Drake. "Arkadaşı yoktu."

Max'im vardı ve benim için yeterdi.

"Kötü bir insan olduğunu söylemiyorum. Sanırım sadece ilgi meraklısıydı. Önemli olmak isterdi. Öyle bir kız, zengin, yaşlı bir adam..." Lafını yarım bıraktı. "Kesinlikle bazı baba sorunları olduğunu söyleyelim öyle kalsın."

Libby videoyu orada kapattı.

"Ona bakabilir miyim?" diye sordum. Yüreğimde –ve muhtemelen gözlerimde– cinayet isteğiyle tableti işaret ettim.

"En kötüsü bu," diyerek beni temin etti. "Şimdi bağırmak ister misin?"

Sana değil. Tableti aldım ve ilgili videolarda gezindim – hepsi benimle ilgili röportajlar veya yazılardı. Eski sınıf arkadaşlarım. İş arkadaşlarım. Libby'nin annesi. Röportajları görmezden geldim, ta ki görmezden gelemeyeceğim birine denk gelene kadar. Başlığı basitti: *Skye Hawthorne ve Zara Hawthorne-Calligaris.*

İkisi bir çeşit basın konferansı yapılan bir yerde, bir pod-

yumun arkasında duruyordu. Grayson'ın annesinin günlerdir odadan çıkmadığına dair iddiaları da buraya kadardı.

"Babamız harika bir adamdı." Zara'nın saçı hafif bir rüzgârla uçuştu. Yüzündeki ifade metanetliydi. "Çığır açan bir girişimciydi, her nesilde bir defa çıkacak bir hayırseverdi ve her şeyden ötesi ailesine değer veren bir adamdı." Skye'ın elini tuttu. "Biz onun vefatının yasını tutarken, diğerleri de hayatını adadığı işinin onunla birlikte öldüğünü görmeyeceğimizden emin olacaklar. Hawthorne Vakfı etkinliklerini sürdürecek. Babamın sayısız yatırımı hiçbir ani değişikliğe maruz kalmayacak. Mevcut durumun hukuki geçerlilikleriyle ilgili karmaşıklıklar üzerine yorumda bulunamayız ancak bu durumun temeline inmek için yetkililerle, yaşlı istismarı uzmanlarıyla, tıp ve hukuk alanındaki profesyonellerle çalıştığımıza dair sizi temin edebilirim." Gözleri akmayan gözyaşlarıyla dolu olan Skye'a döndü – kusursuz, etkili, dramatikti.

"Babamız bir kahramandı," dedi Zara. "Ölmüş olsa bile onun bir kurbana dönüştürülmesine izin vermeyeceğiz. Bu düşünceyle, siz basın mensuplarına DNA testinin sonuçlarını vereceğiz. Yapılan karalayıcı haberlerin ve spekülasyonların aksine, Avery Grambs babamızın sadakatsizliğinin bir sonucu değildir, babamız sevgili karısına, annemize karşı evlilikleri boyunca hep sadık olmuştur. Biz de bu olaylar karşısında en az sizler kadar şaşkınız ancak genler yalan söylemez. Bu kız her ne olursa olsun, bir Hawthorne değildir."

Video kesildi. Mallaşmış bir halde Grayson'ın yanımdan ayrılmadan önce söylediği şeyi düşündüm. *Aslına bakarsanız, paramı bir hafta içinde gideceğinize koyardım.*

"Yaşlı istismarı uzmanları mı?" Libby yanımda heyecan ve dehşet içindeydi.

"Ve yetkililer," diye ekledim. "Artı tıp uzmanlarından oluşan bir ekip. Oraya çıkıp da bunama yaşayan bir adamı

dolandırmaktan dolayı soruşturulduğumu söylememiş olabilir ama açık seçik ima ettiği ortada."

"Bunu yapamaz." Libby'nin tepesi attı. Atkuyruğu yaptığı mavi saçlarıyla gotik bir hiddet balonu gibiydi. "Canı ne istiyorsa onu söyleyemez. Alisa'yı ara. Avukatların var!"

Şu anda sahip olduğum tek şey baş ağrısıydı. Bu beklenmedik bir şey değildi. Söz konusu servetin boyutuna bakınca kaçınılmazdı. Oren, kadınların mahkeme salonunda peşime düşeceği konusunda beni uyarmıştı.

"Alisa'yı yarın ararım," dedim Libby'ye. "Şimdi yatmaya gidiyorum."

BÖLÜM 30

"Yasal bir dayanakları yok."

Sabahleyin Alisa'yı aramak zorunda kalmadım. O gelip beni buldu.

"Gerisi halledildi, bunun yolunu kapatacağız. Babam bugün Zara ve Constantine'le toplantı yapacak."

"Constantine?" diye sordum.

"Zara'nın kocası."

Thea'nın amcası, diye düşündüm.

"Vasiyete karşı çıkarak büyük bir şeyi kaybetme riskine girdiklerini biliyorlar elbette. Zara'nın yüklü borçları var ve eğer dava açarsa o borçlar kapanmayacak. Zara ve Constantine'in bilmediği ve babamın bugün onlara gayet açık bir şekilde anlatacağı şey şu ki, sadece bir yargıç bile Bay Hawthorne'un en son vasiyetini hükümsüz kılarsa servetinin dağılımı bir önceki vasiyetine göre yapılacak ve *o vasiyette* Hawthorne ailesine bundakinden daha az şey bıraktı."

Tuzak üstüne tuzak. Vasiyet okunduktan sonra Jameson'ın söylediği şeyi ve Xander'la çörek yerken yaptığımız sohbeti düşündüm. *Büyükbabamızı bunu yapması için ma-*

nipüle ettiğini düşündüysen *bile, seni manipüle edenin o olduğunu garanti ederim.*

"Tobias önceki vasiyetini ne kadar zaman önce yazdı?" diye sordum. Bunu bu vasiyetini kuvvetlendirme amacıyla yapıp yapmadığını merak ediyordum.

"Yirmi yıl önce, ağustos ayında." Alisa o olasılığı sildi. "Vasiyeti bütün servetinin hayır kurumuna gitmesiydi."

"Yirmi yıl mı?" diye tekrarladım. Bu, Nash dışındaki Hawthorne torunlarının hayatta olamayacağı kadar uzun bir zamandı. "Kızlarını yirmi yıl önce vasiyetinden çıkardı ve onlara hiç söylemedi mi?"

"Görünüşe göre öyle. Dünkü sorunu cevaplamaya gelirsek," –Alisa tam bir makine gibiydi– "Bay Hawthorne'un adını yirmi yıl önce ağustos ayında yasal yollarla değiştirdiği şirket kayıtlarında yer alıyor. Ondan önce bir göbek adı yokmuş."

Tobias Hawthorne ailesini mirasından men ettiği tarihte kendine bir göbek adı almıştı. *Tattersall. Hepsini parçala.* Jameson ve Xander'ın bana büyükbabalarıyla ilgili anlattıkları şeye bakınca, bu bir mesaj gibi geliyordu. Mesele parayı bana –veya benden önce hayır kurumuna– bırakması değildi.

Ailesini mirastan men etmesiydi.

"Yirmi yıl önce ağustos ayında ne halt oldu?"

Alisa cevabını ölçüp biçiyor gibi görünüyordu. Gözlerimi kıstım ve içinde hâlâ Nash'e sadık bir parçası var mı diye merak ettim. Nash'in ailesine de.

"O yaz Bay Hawthorne ve eşi oğullarını kaybettiler. Toby'yi. On dokuzundaydı, çocuklarının en küçüğüydü." Alisa duraksadı, ardından devam etti. "Toby birkaç arkadaşını ailesinin tatil evlerinden birine götürdü. Bir yangın çıktı. Toby ve diğer üç genç can verdi."

Aklımı söylediği şeye vermeye çalıştım: Tobias Hawthorne, oğlunun ölümünden sonra kızlarını mirasından men et-

mişti. Zara, kardeşinin oğulları yüzünden bir kenara atıldığını düşündüğü için, *Toby öldükten sonra babam asla eskisi gibi olmadı*, demişti. Skye'ın cevabını hatırlamak için aklımı zorladım.

Skye, *ortadan kaybolduktan sonra*, diye ısrar etmişti ve Zara aklını yitirmişti.

"Neden Skye Toby'nin ortadan kaybolduğunu söyledi?"

Alisa soruma hazırlıksız yakalandı. Vasiyet okunurken yaşanan konuşmayı hatırlamadığı belliydi.

Kendini toparladıktan sonra, "Yangın ve o geceki fırtına yüzünden, Toby'nin kalıntıları asla bulunmadı," dedi.

Beynim bu bilgiyi birleştirmeye uğraşırken aşırı çalıştı. "Zara ve Skye avukatlarına eski vasiyetin de geçersiz olduğunu savunduramaz mı?" diye sordum. "Baskı altındayken ve kederle çıldırmışken yazdığına dair falan?"

"Bay Hawthorne her yıl vasiyetini doğrulayan bir belge imzaladı," dedi Alisa. "Asla değiştirmedi, sen gelene kadar."

Ben gelene kadar. Sadece düşününce bile bütün bedenim karıncalandı. "Bu ne kadar zaman önce oldu?" diye sordum.

"Geçen yıl."

Tobias Hawthorne'un bütün varlığını bir hayır kurumu yerine bana bırakmaya karar vermesine sebep olacak ne olmuş olabilirdi?

Belki annemi tanıyordu. Belki annemin öldüğünü biliyordu. Belki üzgündü.

"Şimdi merakın dindiğine göre, daha acil meselelere geri dönmek istiyorum," dedi. "Zara ve Constantine konusunu babamın halledebileceğine inanıyorum. Kalan en büyük halkla ilişkiler sorunumuz..." Alisa kendini hazırladı. "Ablan."

"Libby mi?" Beklediğim şey bu değildi.

"Göze batmamaya çalışması herkesin yararına olur."

"Göze batmaması nasıl mümkün olabilir ki?" diye sordum. Bu, gezegendeki en büyük hikâyeydi.

"Yakın gelecekte evde kalmasını tavsiye ettim," dedi Alisa. Libby'nin zamandan bol bir şeyinin olmaması hakkındaki yorumu aklıma geldi. "Eninde sonunda, eğer isterse hayır işlerini düşünebilir ama şimdilik gidişatı kontrol edebilmemiz lazım ve ablan... dikkat çekiyor."

Bununla Libby'nin giyim tarzına mı, yoksa morarmış gözüne mi atıfta bulunuyordu emin olamadım. Öfke içimde fokurdadı. "Ablam ne istiyorsa onu giyebilir," dedim düz sesle. "Canı ne istiyorsa onu yapabilir. Eğer Teksas sosyetesi ve magazinciler bundan hoşlanmıyorsa kendileri bilir."

"Bu hassas bir durum," diye cevap verdi sakince. "Özellikle de basın mevzusu. Ve Libby..."

"Basınla konuşmadı," dedim. Bundan adım gibi emindim.

"Eski sevgilisi konuşuyor. Annesi konuşuyor. İkisi de para koparmanın yollarını arıyor." Alisa bana bir bakış attı. "İkramiye kazananların çoğunun aile ve arkadaşlarının ricaları ve talepleriyle boğulurken sefil hale geldiklerini söylememe gerek yok herhalde. Neyse ki sende ikisi de az. Öte yandan Libby, başka bir konu."

Eğer miras benim yerime Libby'ye kalmış olsaydı, kimseye hayır diyemezdi. Kancalarını ona geçiren herkese verir de verirdi.

Tamamen iş moduna geçen Alisa, "Anneye tek seferlik bir ödeme yapmayı düşünebiliriz," dedi. "Tabii basına gidip seninle veya Libby'yle ilgili konuşmasını önlemek için bir de gizlilik sözleşmesi imzalatılır."

Libby'nin annesine para verme fikrine midem isyan etti. O kadın bir kuruşu bile hak etmiyordu. Fakat Libby durup durup annesinin gece haberlerinde onu satışını görmek zorunda kalmayı hak etmiyordu.

"Peki," dedim dişlerimi sıkarak, "ama Drake'e hiçbir şey vermem."

Alisa dişlerini göstererek gülümsedi. "Onu sırf *zevkine* sustururum." Kalın bir dosyayı uzattı. "Bu arada sana bazı anahtar bilgileri toparladım, bu öğlen gardırobun ve dış görünüşün üzerinde çalışmak için de birileri gelecek."

"*Neyim* üzerinde?"

"Senin de dediğin gibi, Libby ne istiyorsa onu giyebilir ama senin öyle bir lüksün yok." Alisa omzunu silkti. "Buradaki asıl hikâye sensin. Duruma uygun giyinmek her zaman atılacak ilk adımdır."

Bu konuşmanın nasıl olup da yasalar ve halkla ilişkiler konularından Hawthorne aile trajedisine, oradan da avukatımın bana baştan yaratılmam gerektiğini söylemesine geldiğini anlayamadım.

Alisa'nın uzattığı dosyayı alıp masanın üstüne attım, sonra kapıya yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan.

Neredeyse *kütüphaneye* diyecektim ama Grayson'ın bir gün önce yaptığı uyarı hâlâ aklımda tazeydi. "Bu yerde bir bovling salonu falan yok mu?"

BÖLÜM 31

Gerçekten bovling salonu vardı. Evimde. *Evimde* bir bovling salonu vardı. Söylendiği gibi "sadece" dört şerit vardı ama onun dışında bir bovling salonundan beklediğiniz her şey vardı. Topları geri döndüren mekanizma vardı. Her şeritte lobutları kendi kendine dizen mekanizma vardı. Oyunları ayarlamak için dokunmatik ekran ve skoru takip etmek için yukarıda elli beş inçlik monitörler vardı. Her şeyin –topların, şeritlerin, dokunmatik ekranların, monitörlerin– üzerine süslü bir H harfi arması işlenmişti.

Bunu, bunların bana ait olmaması gerektiğine dair bir hatırlatıcı olarak görmemeye çalıştım.

Onun yerine doğru topu seçmeye odaklandım. Doğru ayakkabıları – çünkü yandaki rafta en az kırk çift bovling ayakkabısı vardı. *Kimin kırk çift bovling ayakkabısına ihtiyacı var ki?*

Dokunmatik ekrana dokundum, baş harflerimi girdim. AKG. Bir saniye sonra monitörde hoş geldin yazısı belirdi.

HAWTHORNE MALİKÂNESİ'NE HOŞ GELDİN, AVERY KYLIE GRAMBS!

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Geçtiğimiz birkaç günde adımı buraya kaydetmenin birisi için öncelikli bir mesele olduğundan şüpheliydim. *O zaman bunun anlamı...*

"Sen miydin?" diye sordum yüksek sesle, sözlerim Tobias Hawthorne'aydı. Dünyada yaptığı son şeylerden biri bu hoş geldin yazısını programlamak mı olmuştu?

Ürperti hissimi bastırdım. İkinci şeridin sonunda lobutlar beni bekliyordu. Topumu seçtim, koyu yeşil topun üzerinde gümüş rengi H harfi olan, on beş kiloluk bir toptu. Evdeyken bowling salonu aylık doksan dokuz sent istiyordu. Annemle sürekli giderdik.

Burada olmasını diledim, sonra da merak etmeden edemedim: Eğer o hayatta olsaydı, ben yine de burada olur muydum? Ben Hawthorne değildim. Yaşlı adam beni gelişigüzel bir şekilde seçmediyse, dikkatini çeken bir şeyler yapmadıysam, her şeyi bana bırakmış olmasının annemle bir ilgisi olmalıydı.

Eğer annem hayatta olsaydı parayı ona mı bırakırdın? En azından bu defa Tobias Hawthorne'a sesli bir şekilde sormadım. *Ne için üzgündün? Ona bir şey mi yaptın? Ona bir şey yapmadın da, onun için mi bir şey yaptın?*

Bir sırrım var... Annemin bunu söylediğini duydum. Topu atmam gerekenden daha sert attım ve sadece iki lobutu devirdim. Eğer annem burada olsaydı benimle alay ederdi. Ardından odaklandım ve topu gönderdim. Beş oyun sonra terle kaplıydım ve kollarım sızlıyordu. Kendimi iyi hissettim, eve geri dönüp spor salonunu arayacak kadar iyi hissettim.

Atletizm tesisi demek çok daha uygun bir terim olabilirdi. Basketbol sahasına çıktım. Salon L şeklindeydi, salonun kısa kısmında iki ağırlık sehpası ve yarım düzine spor aleti vardı. Arka duvarda bir kapı vardı.

Oz'da Dorothy'yi oynadığım sürece...

Kapıyı açtım ve kendimi yukarı bakarken buldum. İki kat

yukarı kadar tırmanma duvarı vardı. Birisi duvardaki dikey kısımda, emniyet düzeneği olmadan neredeyse altı metre yukarıdaydı. *Jameson.*

Bir şekilde beni sezmiş olmalıydı. "Hiç bunlardan birine tırmandın mı?" diye seslendi.

Yine Grayson'ın uyarısını düşündüm ama bu defa, kendime Grayson Hawthorne'un bana söylediği hiçbir şeyi takmadığımı söyledim. Tırmanma duvarına doğru yürüyüp ayağımı alttaki kısma yerleştirdim ve ellerimle ayaklarımı koyacağım uygun yerleri çabucak araştırdım.

"İlk seferim," diye seslendim Jameson'a ve tutunma yerlerinden birine uzandım. "Ama hızlı öğrenirim."

Yerden iki metre kadar yukarı çıkmıştım ki duvar işleri zorlaştırmak için farklı bir eğimle kıvrıldı. Tek bacağımı ayak konulan yere dayadım ve diğerini de duvara dayadım, kolumu birkaç santim uzaktaki bir yere uzattım.

Iskaladım.

Tepemdeki çıkıntıdan bir el aşağı uzandı ve benimkini yakaladı. Ben havada sallanırken Jameson pis pis güldü. "Düşebilirsin," dedi, "veya seni yukarı çekmeye çalışabilirim."

Yap. Kelimeyi yuttum. Oren görünürde yoktu ve yapmam gereken son şey bir Hawthorne'la birlikte daha yükseğe çıkmaktı. Onun yerine kolunu bıraktım ve kendimi çarpmaya hazırladım.

Yere indikten sonra ayağa kalktım, Jameson'ın duvardan aşağı inişini, ince, beyaz tişörtünün içindeki kaslarının gerilmesini izledim. *Bu kötü bir fikir*, dedim kendime. Kalbim gümbür gümbür çarpıyordu. *Jameson Winchester Hawthorne çok kötü bir fikir.* Aklımda belirene kadar göbek adını hatırladığımı bile fark etmemiştim, tıpkı adı gibi göbek adı da bir soyadıydı. *Ona bakmayı kes. Onu düşünmeyi kes. Önümüzdeki yıl zaten şeysiz daha karmaşık olacak... karmaşıklıklar olmadan.*

Birden izlendiğimi hissedince kapıya doğru döndüm ve Grayson'ı doğruca bana bakarken gördüm. Açık renkli gözleri kısılmış ve bana odaklanmıştı.

Beni korkutmuyorsun Grayson Hawthorne. Kendimi ona arkamı dönmeye zorladım, yutkundum ve Jameson'a seslendim. "Kütüphanede görüşürüz."

BÖLÜM 32

Dokuzu çeyrek geçe kütüphanenin kapısından adım attığımda içerisi boştu ama çok uzun süre boş kalmadı. Jameson dokuz buçukta geldi, dokuzu otuz bir geçe de Grayson geldi.

Grayson kardeşine, "Bugün ne yapıyoruz?" diye sordu.

"*Biz mi?*" diye karşılık verdi Jameson.

Grayson titizlikle kol düğmelerini açtı. Spordan sonra üstünü değiştirmiş, kolalı yakalı gömleği bir zırh gibi kuşanmıştı. "Bir ağabey sorguya çekilmeden küçük kardeşiyle ve şüpheli niyetleri olan davetsiz bir misafirle vakit geçiremez mi?"

"Seninle birlikte vakit geçirmeme güvenmiyor," diye tercüme ettim.

"Nasıl da narin bir çiçeğim." Jameson'ın sesi neşeliydi ama gözleri tamamen farklı bir hikâye anlatıyordu. "Korunmaya ve daimi gözetime ihtiyacım var."

Alaycılık Grayson'ı yıldırmadı. "Orası kesin." Gülümsedi, yüz ifadesi jilet gibi keskindi. "Bugün ne yapıyoruz?" diye tekrarladı.

Sesinde onu görmezden gelmeyi imkânsız hale getiren ne vardı hiç bilmiyordum.

Jameson imalı bir şekilde, "Varis ve ben bir önseziyi takip ediyoruz, senin zirva olarak düşüneceğinden emin olduğum şey üzerinde vaktimizi hiç şüphesiz boşa harcıyoruz."

Grayson kaşlarını çattı. "Ben öyle konuşmuyorum.

Jameson havaya kaldırdığı tek kaşının kendi yerine konuşmasına izin verdi.

Grayson gözlerini kıstı. "Peki ikiniz hangi önseziyi takip ediyorsunuz?"

Jameson'ın bir cevap vermeyeceği belli olunca, ben verdim. Grayson Hawthorne'a cevap borcum olduğu için falan değildi. Çünkü uzun süreli galibiyet stratejisinin bir kısmı da ne zaman rakibinizin beklentilerine göre oynayacağınızı ve ne zaman onları bozacağınızı bilmekten geliyordu. Grayson Hawthorne benden hiçbir şey beklemiyordu. *İyi bir şey.*

"Büyükbabanızın Jameson'a bıraktığı notta ne düşündüğüne dair bir ipucu olduğunu düşünüyoruz."

"Ne düşündüğüne," diye tekrarladı Grayson, keskin gözleri gelişigüzel bir şekilde yüzümde gezindi, "ve neden her şeyi *sana* bıraktığına."

Jameson kapı kirişine yaslandı. "Kulağa oyun gibi geliyor, değil mi?" diye sordu Grayson'a. "Son bir oyun?"

Jameson'ın sesinden, Grayson'ın evet demesini istediğini duyabiliyordum. Ağabeyinin katılmasını veya belki de onayını istiyordu. Belki bir parçası bunu birlikte yapmak istiyordu. Kısa bir an için Grayson'ın gözlerinde de *bir şeyler* parladı ama öyle hızlı bir şekilde sönüverdi ki, ışık ve aklım bana oyun mu oynuyor diye düşünmeden edemedim.

"Açıkçası Jamie, hâlâ ihtiyarı biraz olsun tanıdığını hissetmene şaşırdım," dedi Grayson.

"Sürprizlerle doluyum." Jameson kendini Grayson'dan bir şey isterken yakalamış olmalıydı çünkü onun gözlerindeki ışık da söndü. "Dilediğin zaman gidebilirsin Gray."

"Sanırım gitmeyeceğim," diye cevap verdi Grayson. "Tanıdığın düşman tanımadığın dosttan yeğdir." Sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi. "Yoksa öyle değil midir? Güç yozlaştırır. Mutlak güç muhakkak yozlaşır."

Gözlerimi Jameson'a çevirdim, urpertici bir şekilde, tamamen hareketsiz duruyordu.

Jameson en sonunda kapıdan uzaklaşıp odada volta atarken, "Sana da aynı mesajı bıraktı," dedi. "Aynı ipucunu."

"İpucu falan değil," diye karşı çıktı Grayson. "Aklının başında olmadığına dair bir emare."

Jameson dönüp ona baktı. "Buna inanmıyorsun." Grayson'ın yüzünü, duruşunu değerlendirdi. "Fakat bir yargıç inanabilir." Jameson bana bir bakış attı. "Eğer yapabilirse mektubunu sana karşı kullanır."

Mektubunu çoktan Zara ve Constantine'e vermiş olabilir, diye düşündüm. Fakat Alisa'nın bana söylediği şeye göre, bunun bir önemi olmazdı.

"Bundan önce başka bir vasiyet daha varmış," dedim bir ona, bir diğerine bakarak. "Büyükbabanız o vasiyette ailenize daha az şey bırakmış. Sizi benim *için* mirasından mahrum etmemiş." O kelimeleri ederken Grayson'a baktım. "Bütün Hawthorne ailesini daha siz doğmadan önce mirasından men etmiş, dayınız öldükten hemen sonra."

Jameson volta atmayı kesti. "Yalan söylüyorsun." Bütün bedeni gergindi.

Grayson gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Söylemiyor."

Eğer bu konuşmanın seyrini tahmin edecek olsaydım Jameson'ın bana inanacağını ve Grayson'ın şüpheci olacağını söylerdim. Ne olursa olsun, şu anda ikisi de gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Göz temasını önce Grayson kesti. "O mektubun ne anlama geldiğini düşündüğünü bana da söyleyebilirsin Jamie."

Jameson sıktığı dişlerinin arasından, "Ne diye oyunu öyle bozayım?" dedi.

Eskiden birbirleriyle rekabet eder, bitiş çizgisine itiş kakış giderlermiş. Buraya, onların arasındaki yere, ait olmadığım hissini üzerimden atamadım.

"Bu odada ikinizle birlikte istediğim kadar kalabileceğimin farkındasın, değil mi Jamie?" dedi Grayson. "Neler yaptığınızı gördüğüm anda mantığını çıkaracağım. Ben de tıpkı senin gibi oyunlarla büyüdüm."

Jameson ağabeyine sertçe baktı, sonra gülümsedi. "Bu şüpheli niyetleri olan davetsiz misafire kalmış." Gülümsemesi pis pis sırıtmaya dönüştü.

Grayson'ı sepetlememi bekliyor. Muhtemelen tam da bunu yapmalıydım ama burada vaktimizi boşa harcama ihtimalimiz vardı ve Grayson Hawthorne'unkini de harcamaya karşı çıkamazdım.

"Kalabilir."

Odadaki gerilimi bıçakla bile kesebilirdiniz.

"Pekâlâ, Varis." Jameson bana yine deli deli gülümsedi. "Dilediğin gibi olsun."

BÖLÜM 33

Fazladan bir çift el olunca işlerin daha hızlı gideceğini bekliyordum ama iki Hawthorne'la, özellikle de bu ikisiyle, aynı odaya kapatılmanın böyle hissettirmesini beklememiştim. İşimizi yaparken Grayson arkamda, Jameson tepemdeydi. Her zaman yağ ve su gibi olup olmadıklarını, Grayson her zaman çok ciddiyken Jameson her zaman *hiçbir şeyi* ciddiye almadan oyun mu çıkarıyor diye merak ettim. Acaba bu ikisi varislik rolünü doldurmak için yetiştirilmiş ve Nash, Hawthorne tahtını bırakacağını belli edince de değerlenmiş mi diye merak ettim.

Emily'den önce anlaşıp anlaşamadıkları aklımdan geçti.

"Burada bir şey yok." Grayson bu lafını kitaplardan birini rafa biraz sertçe geri koyarak vurguladı.

Jameson tepeden, "Tesadüfe bak ki, *senin* de burada olmana gerek yok," dedi.

"Eğer o buradaysa ben de buradayım."

"Avery ısırmaz." Jameson ilk defa gerçek adımı kullanarak benden bahsetmişti. "Madem yakınlığımızı olumsuz şekillerde ifade ediyoruz, o zaman o oyuna varsa ben de varım."

Kendi tükürüğümle boğuluyordum ve onu boğazlamayı ciddi ciddi düşündüm. Beni kullanarak Grayson'ı yemliyordu.

"Jamie?" Grayson'ın sesi fazlasıyla sakindi. "Çeneni kapa da bakmaya devam et."

Ben tam olarak dediğini yaptım. Kitabı çıkar, cildini çıkar, cildini tak, rafa geri koy. Saatler akıp geçti. Grayson'la çalışa çalışa birbirimize yaklaştık. Onu gözümün ucuyla görebileceğim kadar yaklaştığında, sadece benim duyabileceğim ve Jameson'ın hiç duymayacağı bir sesle konuştu.

"Kardeşim büyükbabamızın yasını tutuyor. Elbette bunu anlayabiliyorsunuzdur."

Anlayabiliyordum ve anlıyordum da. Hiçbir şey demedim.

"Kendisi duygu peşinde koşar. Acı. Korku. Neşe. Fark etmez." Grayson artık bütün dikkatimi üstüne çekmişti ve bunu biliyordu. "Acı çekiyor ve oyunun heyecanına ihtiyaç duyuyor. Bunun bir anlama gelmesine ihtiyacı var."

Bu derken büyükbabasının mektubu mu? Vasiyet mi? Ben mi?

"Sen ise anlamı olmadığını düşünüyorsun," derken sesimi kısık tuttum. Grayson özel olduğumu düşünmüyordu, bunun çözmeye değer bir bulmaca olduğuna inanmıyordu.

"Bu aileye karşı bir tehdit oluşturmak için bu hikâyedeki kötü kişi olmanız gerektiğini düşünmüyorum."

Eğer Nash'le tanışmamış olsaydım, Grayson'ın en büyük çocuk olduğunu düşünürdüm.

"Hep ailenin kalanı hakkında konuşup duruyorsun," dedim. "Ama bu sadece onlarla ilgili değil. Ben senin için bir tehdidim."

Onun serveti bana miras kalmıştı. *Onun* evinde yaşıyordum. Büyükbabası beni seçmişti.

Grayson artık yanımdaydı. "Tehdit altında değilim." Fi-

ziksel olarak göz korkutmuyordu. Kontrolunu kaybettiğini hiç görmemiştim. Ancak bana yaklaştığında vucudum kendini alarm durumuna alıyordu.

"Varis?"

Jameson konuşunca irkildim. Refleks olarak kardeşinden uzaklaştım. "Evet?"

"Sanırım bir şey buldum."

Grayson'ın yanından geçip merdivene doğru ilerledim. Jameson bir şey bulmuştu. *Kapağına uymayan bir kitap.* Bu benim varsayımımdı ama ikinci kata çıktığımda ve Jameson'ın dudaklarındaki gülümsemeyi gördüğümde haklı olduğumu biliyordum.

Sert kapaklı bir kitabı kaldırdı.

Adını okudum. "*Sail Away.*"

"İçinde de..." Jameson yürekten bir şovmendi. Cildi havayla çıkardı ve kitabı bana attı. *The Tragical History of Doctor Faustus.**

"*Faust*," dedim.

"Tanıdığın düşman mı," diye cevapladı Jameson, "yoksa tanımadığın mı?"

Bu bir tesadüf olabilirdi. Var olmayan bir anlamı çıkarıyor olabilirdik, bulutların şekline bakarak geleceği yorumlamaya çalışan insanlar gibiydik. Fakat bu, kollarımdaki tüylerin havaya dikilmesini engellemedi. Kalp atışımın hızlanmasını da engelleyemedi.

Hawthorne Malikânesi'nde her şeyin bir anlamı vardır.

Bu düşünce nabzımı hızlandırdı, elimdeki *Faust*'un kopyasını açtım. İşte; kapağın iç kısmına saydam, kırmızı bir kare yapıştırılmıştı.

"Jameson." Gözlerimi kitaptan ayırdım. "Burada bir şey var."

Grayson aşağıdan bizi dinliyor olmalıydı ama bir şey de-

* (İng.) Doktor Faustus'un Trajik Tarihi – (e.n.)

medi. Jameson anında yanımda bitiverdi. Parmaklarını kırmızı kareye değdirdi. İnceydi, bir tür plastik filmden yapılmıştı, yaklaşık on santimetreydi.

"Bu nedir?" diye sordum.

Jameson kitabı temkinli bir şekilde elimden aldı ve kareyi dikkatle kitaptan ayırdı. Kaldırıp ışığa tuttu.

"Filtre kâğıdı." Ses aşağıdan geldi. Grayson odanın ortasında durmuş, bize bakıyordu. "Kırmızı asetat kâğıdı. Büyükbabamızın favorilerinden, özellikle gizli mesajları ortaya çıkarmak için kullanışlı. Sanıyorum o kitaptaki yazılar kırmızı mürekkeple yazılmamış?"

İlk sayfayı çevirdim. "Siyah mürekkep," dedim. Çevirmeye devam ettim. Mürekkebin rengi hiç değişmedi ama birkaç sayfa sonra bir kelimenin kalemle daire içine alındığını gördüm. Damarlarım adrenalinle doldu. "Büyükbabanızın kitapları çizmek gibi bir alışkanlığı var mıydı?" diye sordum.

"Faust'un ilk basımını mı?" Jameson alaylı bir ses çıkardı. Bu kitabın değerinin ne kadar olduğunu veya sayfadaki küçük bir dairenin ne kadarına mal olduğunu hiç bilmiyordum ama bir şeyleri bulduğumuzu iliklerimde hissediyordum.

"*Eğer*," diye okudum kelimeyi. Kardeşler bir yorumda bulunmadı, o yüzden sonraki sayfayı çevirdim ve ardından diğerini. Elli sayfa kadar ilerlemiştim ki daire içinde bir kelimeye daha denk geldim.

"*Gerçekten...*" Sayfaları çevirmeye devam ettim. Artık çizilmiş kelimeler daha hızlı geliyordu, bazen birleşiklerdi. "*Mutlaka bir...*"

Jameson yakındaki raftan bir kalem kaptı. Kâğıt yoktu, o yüzden kelimeleri sol eline yazmaya başladı. "Devam et."

Devam ettim. "*Yol.*" Neredeyse kitabın sonuna gelmiştim. "*Bulunur*," dedim en sonunda. Sayfaları daha yavaşça çevirdim. *Hiç. Hiç. Hiç.* En sonunda başımı kaldırdım. "Bu kadar."

Kitabı kapattım. Jameson elini bedeninin önünde tuttu, daha iyi bakmak için yaklaştım. Elimi onunkine doğru kaldırıp yazdığı kelimeleri okudum. *Eğer. Gerçekten. Mutlaka. Bir. Yol. Bulunur.*

Bundan ne çıkarmamız gerekiyordu?

"Kelimelerin yerini değiştirsek?" dedim. Bulmacaya yetecek kadar kelime vardı.

Jameson'ın gözleri parladı. "*Eğer gerçekten...*"

Bıraktığı yerden devam ettim. "*Mutlaka bir yol bulunur.*"

Jameson'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Bir kelimeyi atlıyoruz," diye mırıldandı. "İstenirse. Başka bir özlü söz. Eğer gerçekten *istenirse*, mutlaka bir yol bulunur." Düşüncelerini yüksek sesle dile getirirken elindeki kırmızı asetat kâğıdını salladı. "Renkli bir filtreden bakınca o rengin çizgileri kaybolur. Gizli mesaj yazmanın bir yoludur. Metni iki farklı renkle katmanlayarak yazarsın. Kitap siyah mürekkeple yazılmış, o yüzden asetat bu kitap üzerinde kullanılmak için verilmemiş." Jameson artık daha hızlı konuşuyordu, sesindeki enerji bulaşıcıydı.

Grayson odanın tam merkezinden konuştu. "Kitabın *içindeki* mesajla, bizi filmi kullanacağımız yere yönlendiriyor."

Büyükbabalarının oyunlarını oynamaya alışkındılar. Çocukluklarından beri bunun için hazırlanmışlardı. Ben hazırlanmamıştım ama onların söyleyip durduğu şeyler noktaları birleştirmeme yetmişti. Asetat gizli bir yazıyı açık edecekti ama o yazı kitapta değildi. Ancak kitap, tıpkı mektup gibi bir ipucu barındırıyordu – bu durumda, cümlede eksik olan tek kelime vardı.

Eğer gerçekten istenirse, *mutlaka bir yol bulunur.*

En çok istenilen şey. Bulmacayı kafamda evirip çevirirken yavaşça, "Sizce bir yerlerde büyükbabanızın kırmızı mürekkeple yazılmış bir vasiyetinin olma ihtimali nedir?" dedim.

BÖLÜM 34

Alisa'ya vasiyeti sordum. Aslında bir bakıma bana kafayı çizmişim gibi bakmasını bekliyordum ama *kırmızı* kelimesini kullandığım anda yüz ifadesi değişti. Kırmızı Vasiyet'e bakmanın ayarlanabileceği konusunda beni bilgilendirdi ama önce onun için bir şey yapmak zorundaydım. O *şey*, Saks Fifth Avenue'daki her şeyi yatak odama getirecek gibi görünen iki kardeşle alakalı çıktı. Kadın stilist ufak tefekti ve neredeyse hiçbir şey söylemedi.

Erkek kardeşi iki metreye yakındı ve hiç durmadan gözlemlerini dile getirdi. "Sarı giyemezsin, *turuncu* ve *krem* renklerini sözlüğünden çıkarman için seni yüreklendireceğim ama onun dışındaki her renk bir seçenektir." Üçümüz benim odamdaydık, Libby de yanımızdaydı, on üç askı kıyafet, düzinelerce mücevher tepsisi vardı ve banyoya da tam bir bakım salonu kurulmuştu. "Parlak ve pastel renkler, toprak tonları kararında olmalı. Sert kumaşlara mı çekiliyorsun?"

Üstümdeki kıyafetime baktım: Gri bir tişört ve ikinci el, rahat kot pantolonum vardı. "Sadeliği severim."

"Sadelik bir yalandır," diye mırıldandı kadın. "Fakat arada sırada güzel bir sadelik hariç."

Yanımdaki Libby alayla güldü ve ben de sırıtmamı bastırdım. Ona dik dik baktım. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi?" diye sordum esrarengiz bir tonla. Sonra onun giydiği şeylere baktım. Elbise siyahtı, bu Libby'ye uygundu ama tarzı bir golf kulübüne uyacak gibiydi.

Alisa'ya ona baskı yapmamasını *söylemiştim*. "Giyinme şeklini değiştirmek zorunda değil–" demeye yeltendim ama Libby lafımı kesti.

"Bana rüşvet verdiler. Botlarla." Arka duvarı gosterdi, sıra sıra botlar vardı. Hepsi deri, mor, siyah ve mavi tonlarındaydı. Bileğe kadar, alt baldırın ortasına kadar, hatta bir tanesi üst baldıra kadardı.

"Ayrıca ürpertici madalyonlar da var," diye ekledi. Eğer lanetli gibi görünen bir mücevher varsa, Libby *oradaydı*.

"On beş çift bota ve ürpertici madalyonlara karşılık seni değiştirmelerine izin mi veriyorsun?" dedim. Kendimi hafifften ihanete uğramış hissettim.

"Ayrıca inanılmaz yumuşak deri pantolonlara," diye ekledi. "Kesinlikle değer. Ben hâlâ benim, sadece... daha süslüyüm." Saçı hâlâ maviydi. Tırnaklarında hâlâ siyah oje vardı. Stil ekibinin şu anda odaklandığı kişi o değildi.

Erkek stilist can sıkıcı lülelerimi inceleyerek, "Saçla başlamalıyız," diye buyurdu. "Sence de öyle değil mi?" diye sordu kız kardeşine.

Askılardan birinin arkasında kaybolan kadından bir cevap gelmedi. Başka bir askılığı kurcaladığını, kıyafetleri yeniden düzenlediğini duyabiliyordum.

"Gür. Tam olarak dalgalı değil ama düz de değil. İstediğin şekilde kullanabilirsin." Bu devasa adam bana saç tarzı konusunda tavsiye vermesi gereken biri gibi değil, Amerikan futbolunda çizgi oyuncusu gibi görünüyordu. "Çenenin dört santim aşağısından kısa, sırtının ortasından da uzun olmamalı. Hafif katların zararı olmaz." Libby'ye göz attı. "Eğer kakülü tercih ettiyse onu kardeşlikten reddetmeni öneririm."

Libby ciddiyetle, "Bunu aklımda bulunduracağım," dedi. "Atkuyruğu yapacağın kadar uzun olmazsa sefil olursun," dedi bana.

"Atkuyruğu." Bu bana defans oyuncusu kılıklı adamdan eleştiren bir bakış kazandırdı. "Saçından nefret mi ediyorsun, acı çekmesini falan mı istiyorsun?"

"Nefret etmiyorum." Omzumu silktim. "Sadece umursamıyorum."

"Bu da başka bir yalan." Kadın kıyafetlerin arkasından geri çıktı. Ellerinde yarım düzine kıyafet vardı ve ben onu izlerken onları önleri dışarı bakacak şekilde askılığa astı. Sonuçta üç farklı kıyafet vardı.

"Klasik." Buz mavisi bir etekle eşleştirilmiş uzun kollu bir bluzu işaret etti. "Doğal." Stilist ikinci seçeneğe doğru ilerledi – en az bir düzine kırmızı ve pembe tonlarıyla bezenmiş, rahat ve uçuş uçuş, çiçekli bir elbiseydi. "Havalı ve hafif seksi." Son seçenek kahverengi deri bir etek içeriyordu, diğerlerinden daha kısaydı ve muhtemelen daha dardı. Beyaz yakalı bir gömlek ve eflatun-gri bir hırkayla eşleştirmişti.

"Hangisi sana hitap ediyor?" diye sordu erkek stilist. Libby'den bir alaylı ses daha çıktı. Bundan kesinlikle çok fazla keyif alıyordu.

"Hepsi iyi." Çiçekli elbiseyi inceledim. "Şu biraz kaşındırabilirmiş gibi sanki."

Stilistler her an migren atağı yaşayabilecekmiş gibi görünüyorlardı. Kız kardeşine, "Günlük seçenekler?" diye sordu acı içinde. Kadın kayboldu ve üç kıyafetle geri geldi, onları da ilk üçüne ekledi. Siyah tayt, kırmızı bluz ve dizlere kadar gelen beyaz bir hırka klasik bölümüne eklendi. Su yeşili, dantel bir gömlek ve koyu yeşil pantolon çiçekli garabete katıldı ve normalden büyük, kaşmir kazak ile yırtık kot pantolon da deri eteğin yanına asıldı. "Klasik. Doğal. Havalı ve hafif seksi." Kadın seçeneklerimi tekrarladı.

"Renkli pantolonlara itirazlarım var," dedim. "O yüzden o olmaz."

"Kıyafetlere sadece bakma," diye talimat verdi adam. "Onları özümse."

Benim iki katım birine gözlerimi devirmek muhtemelen yaptığım en akıllıca hareket değildi.

Kadın stilist bana doğru geldi. Öyle uçarcasına yürüyordu ki tek birini bile kırmadan çiçeklerin arasından yürüyüp gidebilirmiş gibiydi. "Giyinme şeklin, saçını yapma biçimin – bunlar aptalca şeyler değil. Sığlık değil. Bu..." Arkasındaki askıyı işaret etti. "Sadece kıyafet değil. Bu bir mesaj. Ne giyeceğine karar vermiyorsun. Görüntünün anlatmasını istediğin hikâyeye karar veriyorsun. Saf, genç ve tatlı bir kız mısın? Doğuştan bu servet dolu ve olağanüstü hayatın içindeymişsin gibi mi giyinmek istiyorsun, yoksa aynı çizgide mi gitmek istiyorsun? Aynı ama farklı, genç ama azimli?"

"Neden bir hikâye anlatmak zorundayım?" diye sordum.

"Çünkü eğer sen hikâyeyi anlatmazsan başka birisi senin yerine anlatır." Arkamı döndüğümde Xander Hawthorne'un elinde çörek tabağıyla kapıda durduğunu gördüm. "Stilistler, tıpkı Rube Goldberg makinelerinin karmaşık düzeneği gibi, heveslilerdir."

Ona gözlerimi kısmak istedim ama Xander ve çörekleri dik bakış geçirmezdi.

"Stilistler hakkındaki şeyleri nasıl biliyorsun?" diye homurdandım. "Eğer erkek olsaydım bu odada maksimum iki sıra kıyafet olurdu."

"Ve ben de eğer beyaz olsaydım," diye karşılık verdi kibirle, "insanlar bana yarı Hawthorne'muşum gibi bakmazdı. Çörek?"

Bu şevkimi kırdı. Xander'ın yargılanmanın veya hayatı farklı kurallara göre oynamak zorunda olmanın nasıl olduğunu bilmeyeceğini düşünmemiş olmam saçmaydı. Bir an-

lığına. bu evde büyümenin onun için nasıl olduğunu merak ettim. Hawthorne olarak büyümenin.

"Yabanmersinli çörek alabilir miyim?" diye sordum. Bu da benim barış teklifimdi.

Xander limonlu bir çörek verdi. "O kadar aceleci davranmayalım."

***

Makul bir diş sıkışla üçüncü seçeneği seçmeyi başardım. *Havalı* kelimesinden, en az *hafif seksi* iddiasında bulunmaktan hoşlanmadığım kadar nefret ettim ama her şeyi göz önünde bulundurunca kocaman gözlerle bakan ve masum biri gibi davranamazdım ve bu dünyada doğuştan hazırmışım gibi davranmaya yeltenmenin beni kaşındıracağına – gerçekten değil, tenimin altından altından– dair şüphelerim vardı.

Ekip saçlarımı uzun bıraksa da kat verdi ve yataktan yeni kalkmışım gibi dalga dalga yaptı. Aralara sarılar atmayı önermelerini bekliyordum ama onlar tam aksi yöne gittiler: aralara normal küllü kumralımdan bir ton daha koyu ve daha yoğun bir renk attılar. Kaşlarımı aldılar ama kalın bir şekilde bıraktılar. Bana basit bir cilt bakımının temel adımlarını anlattılar, kendimi havalı boya tabancasıyla bronzlaştırılırken buluverdim. Fakat makyajımı minimumda tuttular; gözler ve dudaklar, fazlası yoktu. Aynada kendime bakınca oradan bana bakan kızın bu eve ait olduğuna neredeyse inanabilirdim.

Libby'ye dönüp, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Pencerenin kenarında duruyordu, ışık arkasından vuruyordu. Elindeki telefonu sıkıca tutmuştu, gözlerini ekrandan ayırmıyordu.

"Lib?"

Başını kaldırdı ve çok iyi bildiğim bakışıyla fara yakalanmış geyik gibi baktı.

Drake. Lib'e mesaj atıyordu. Libby ona cevap veriyor muydu?

"Harika görünüyorsun!" Libby'nin sesi samimiydi çünkü kendisi samimiydi. Her zaman. Samimi, içten ve fazlasıyla iyimserdi.

O*na vurdu*, diye hatırlattım kendime. *Bizi sattı. Libby onu geri kabul etmeyecek.*

"Harika görünüyorsun," diye belirtti Xander. "Ayrıca yaşlı bir adamı baştan çıkarıp milyarlarını alabilecek birine de benzemiyorsun, yani bu iyi."

"Gerçekten mi Alexander?" Zara tantanaya mahal vermeden bizi varlığından haberdar etti. "Kimse Avery'nin büyükbabanı baştan çıkardığına inanmaz."

Onun hikâyesi –görüntüsü– *klas* ile *saçmalığa yer bırakmayan* arasında bir yerdeydi. Fakat basın toplantısındaki halini görmüştüm. Babasının itibarına önem veriyor olsa da benim itibarıma karşı bir düşkünlüğü olmadığını biliyordum. Ben ne kadar kötü görünürsem onun için daha iyiydi. Tabii oyun değişmediği sürece.

"Avery?" Zara'nın gülümsemesi giydiği kış renkleri kadar soğuktu. "Seninle konuşabilir miyim?"

BÖLÜM 35

Zara, ikimiz yalnız kaldığımız anda konuşmaya başlamadı. Sessizliği o bozmazsa ben bozarım dedim. "Avukatlarla konuştun." Neden burada olduğunun bariz cevabı buydu.

"Konuştum." Zara özür falan dilemedi. "Şimdi de seninle konuşuyorum. Daha erken yapmadığım için beni bağışlayabileceğinden eminim. Senin de tahmin edebileceğin gibi, bunların hepsi biraz şoke edici."

Biraz mı? Alaylı bir ses çıkarıp havadan sudan konuşmaya son verdim. "Babanın bunadığını ve benim de yaşlı istismarı nedeniyle soruşturma geçirdiğimi ima eden bir basın konferansı düzenledin."

Zara antika masanın kenarına oturdu – odada aksesuarlarla veya kıyafetlerle kaplanmamış birkaç yüzeyden biriydi. "Evet, şey, bazı gerçekleri daha önce ortaya sermedikleri için hukuk ekibine teşekkür edebilirsin."

"Eğer ben bir şey almazsam sen de almazsın." Buraya gelip de gerçeğin etrafında dolanıp durmasına izin vermeyecektim.

"Sen... iyi görünüyorsun." Zara konuyu değiştirdi ve

yeni kıyafetimi inceledi. "Senin için seçeceğim bir şey olmazdı ama düzgün görünüyorsun."

Düzgün ama hafif seksi. "Sağ ol," diye homurdandım.

"Bu geçişi senin için kolaylaştırmak adına yapabileceğim her şeyi yaptığımda bana teşekkür edebilirsin."

Birdenbire değişim geçirdiğine inanacak kadar saf değildim. Eğer önceden benden nefret ettiyse şimdi de benden nefret ediyordu. Eğer yeterince uzun süre beklersem istediği şeyin tam olarak ne olduğunu bana söyleyeceğini fark ettim.

"Alisa sana ne kadarını anlattı emin değilim ama babamın kişisel servetine ek olarak aile vakfının kontrolü de sana geçti." Zara devam etmeden önce yüz ifademi inceledi. "Ülkenin en geniş kapsamlı özel hayır kurumlarından biri. Yılda yüz milyon dolar yardımda bulunuyoruz."

Yüz milyon dolar. Buna asla alışamayacaktım. Böyle rakamlar gerçek gibi gelmiyordu. Sersemleyerek, "Her yıl mı?" diye sordum.

Zara sakince gülümsedi. "Bileşik faiz hoş bir şey."

Sadece *bir yılda* faizi yüz milyon dolar – ve sadece vakıftan bahsediyordu, Tobias Hawthorne'un şahsi servetinden de değil. İlk defa aklımdan gerçekten hesaplama yaptım. Eğer vergiler servetin yarısını alsa ve ben getirinin ortalama yüzde dördünü alsam bile – yine de yılda bir milyar dolar kazanmış oluyordum. *Hiçbir şey yapmadan.* Bu sadece yanlıştı.

"Vakıf parayı kime veriyor?" diye sordum sessizce.

Zara masadan kalktı ve odada volta atmaya başladı. "Hawthorne Vakfı çocuklara ve ailelere, sağlık girişimlerine, bilimsel teşvike, toplu konutlara ve sanata yatırım yapıyor."

Bu başlıklar altında neredeyse her şeye destek verebilirdin. *Ben* neredeyse her şeye destek verebilirdim.

Dünyayı değiştirebilirdim.

"Yetişkinlik hayatımın tamamını vakfın işlerini yürüterek geçirdim." Zara'nın dudakları gerildi. "Bizim desteğimize ihtiyacı olan kurumlar var. Kendini ortaya koymaya

niyetliysen bunu yapmanın doğru ve yanlış yolları var." Tam önümde durdu. "Bana ihtiyacın var Avery. Her ne kadar tüm bunlardan elimi eteğimi çekmeyi istiyor olsam da bu kadar uzun süre, bu kadar zorlu çalışmayı işin mahvolduğunu görmek için yapmadım."

Söylediği -ve söylemediği- şeyi dinledim. "Vakıf sana ödeme yapıyor mu?" diye sordum. Cevap verene kadar geçen saniyeleri saydım.

"Katkıda bulunduğum becerilerle orantılı bir maaş aldım."

Artık hizmetine ihtiyaç olmadığını söylemek her ne kadar tatmin edici olacak olsa da, o kadar fevri ve acımasız değildim. "Ben de dahil olmak istiyorum," dedim. "Sadece şov olsun diye de değil. Kararlar vermek istiyorum."

Evsizlik. Fakirlik. Aile içi şiddet. Önleyici sağlık hizmetlerine erişme imkânı. Yılda yüz milyon dolarla neler yapabilirdim?

"Paranın bütün dertleri çözeceğine inanacak kadar gençsin," derken sesi neredeyse hasretle doluydu.

Paranın çözebileceği sorunların ağırlığını tahmin edemeyecek kadar zengin biri gibi konuştu.

"Vakıfta rol alma konusunda ciddiysen..." Zara bunu söylemek kendisine çöplerin arasına dalmak veya dişine kanal tedavisi yaptırmak kadar keyif veriyormuş gibi konuşuyordu. "Sana bilmen gerekenleri öğretebilirim. Pazartesi günü. Okuldan sonra. Vakıf binasında." Her kelimeyi bu sırayla, kendi özel cümleleri içinde söyledi.

Vakıf binasının tam olarak nerede olduğunu soramadan kapı açıldı. Oren tam yanımda durdu. *Kadınlar seni mahkeme salonuna taşırlar,* demişti bana. Fakat Zara artık yasal yollarla peşime düşemeyeceğini biliyordu.

Güvenlik şefim onunla birlikte bu odada yalnız kalmamı istemiyordu.

BÖLÜM 36

Sonraki gün –pazar– Oren kırmızı vasiyeti görmem için beni Ortega, McNamara ve Jones'a götürdü.

"Avery." Alisa, Oren ve benimle şirketin lobisinde buluştu. Mekân moderndi, minimalist ve kromla doluydu. Bina yüz avukat barındıracak kadar büyüktü ama Alisa bir resepsiyonist ile güvenlik görevlisinin yanından geçip asansöre doğru ilerlerken tek bir kişi bile görmedim.

Asansör yukarı çıkmaya başlayınca, "Şirketin tek müşterisi olduğumu söylemiştin," dedim. "Bu şirket tam olarak ne kadar büyük?"

"Birkaç farklı birim var," cevabını verdi Alisa. "Bay Hawthorne'un mal varlıkları epey çeşitlidir. Bu da farklı alanlarda avukat gerektiriyor."

"İstediğim vasiyet, o burada mı?" Cebimde Jameson'dan bir hediye vardı; *Faust*'un iç kapağında bulduğumuz kare, kırmızı asetat. Ona buraya geldiğimi söylemiştim ve o da sanki bana kardeşlerine güvendiğinden daha fazla güveniyormuş gibi hiçbir soru sormadan çıkarıp vermişti.

"Kırmızı vasiyet burada," diye doğruladı Alisa. Oren'e

döndü. "Bugün ne kadar eşlikçimiz vardı?" diye sordu. *Eşlikçi* derken, *paparazileri* soruyordu. *Bizden* kastı da aslında *bendim*.

"Biraz daha azaldılar," diye rapor verdi Oren. "Fakat biz gidene kadar kapının dışına yığılmış olma ihtimalleri yüksek."

Eğer günü *Dünyanın En Zengin Ergeni Avukatlarına Gitti* diye en az bir manşet görmeden bitirirsek Libby'nın yeni botlarından birini yerdim.

Üçüncü kata çıktığımızda bir güvenlik noktasını daha geçtik ve ardından, en sonunda Alisa beni bir köşe ofise yönlendirdi. Oda döşenmişti ama masadan başka bir şey yok gibiydi. Ağır, maun masanın tam ortasında vasiyet duruyordu. Ben vasiyeti gördüğüm sırada Oren kapının dışında yerini almıştı. Ben masaya yaklaşırken Alisa beni takip etmek için hareket etmedi. Masaya yaklaştıkça yazı resmen üstüme atladı.

Kırmızı.

"Babama bu vasiyeti burada tutması ve sen –ya da oğlanlardan biri– bakmaya gelirseniz göstermesi talimatı verildi," dedi Alisa.

Arkamı dönüp ona baktı. "Talimatı verildi," diye tekrarladım. "Tobias Hawthorne tarafından mı?"

"Doğal olarak."

"Nash'e söyledin mi?" diye sordum.

Alisa'nın yüzüne soğuk bir maske yerleşti. "Artık Nash'e hiçbir şey anlatmıyorum." Bana son derece ciddi bakışını attı. "Eğer başka bir şey yoksa seni baş başa bırakıyorum."

Alisa onun ne olduğunu bir defa sormamıştı bile. Kapının kapandığını duyana kadar bekledikten sonra gidip masaya oturdum. Cebimdeki ince filmi çıkardım. "Eğer gerçekten *istenirse*," diye mırıldanırken kareyi vasiyetin ilk sayfasına koydum. "Mutlaka bir yol bulunur."

Kırmızı asetatı kâğıdın üzerinde kaydırmaya başladım ve

altından geçen kelimeler yok oldu. *Kırmızı metin. Kırmızı film.* Tam da Jameson ve Grayson'ın tarif ettiği gibiydi. Eğer bütün vasiyet kırmızıyla yazıldıysa bunun yapacağı tek şey yazılanları yok etmek olacaktı. Fakat eğer kırmızı yazının altında başka renkle yazılmış bir katman varsa, o zaman o renkle yazılan şey her neyse görünür olacaktı.

Tobias Hawthorne'un Laughlin'lere, Oren'e, kayınvalidesine miras bıraktığı kısmı geçtim. *Hiçbir şey yoktu.* Zara ve Skye'la ilgili kısma geldim ve kırmızı filmi kelimelerin üstünden geçirdiğimde yok oldular. Sonraki cümleye göz attım.

Torunlarım Nash Westbrook Hawthorne'a, Grayson Davenport Hawthorne'a, Jameson Winchester Hawthorne'a ve Alexander Blackwood Hawthorne'a...

Filmi sayfanın üzerinde gezdirdiğimde kelimeler kayboldu ama hepsi değil. Dördü yerinde kaldı.

Westbrook.

Davenport.

Winchester.

Blackwood.

Skye'ın oğullarının onun, yani büyükbabalarının soyadını taşıdıklarını ilk defa fark ettim. *Hawthorne.* Her oğlanın göbek adı da ayrıca bir soyadı. *Babalarının soyadı mı?* Beynim bunu kavrarken belgenin devamını inceledim. Bir tarafım kendi adıma geldiğimde bir şey görmeyi bekledi ama adım da metnin kalanı gibi kayboldu. Hawthorne torunlarının göbek adları dışındaki her şey yok oldu.

"Westbrook. Davenport. Winchester. Blackwood." Sesli bir şekilde söyleyerek onları hafızama işledim.

Ardından Jameson'a mesaj attım ve onun Grayson'a haber verip vermeyeceğini merak ettim.

BÖLÜM 37

"Dikkat et ufaklık. Yangın nerede?"

Hawthorne Malikânesi'ne dönmüştüm ve Jameson'la buluşmaya gidiyordum ki Hawthorne kardeşlerden biri beni olduğum yerde durdurdu. *Nash.*

"Avery vasiyetin özel bir kopyasını okudu, oradan geliyor," dedi arkamdaki Alisa. *Eski sevgilisine artık hiçbir şey anlatmaması buraya kadarmış.*

"Vasiyetin özel bir kopyası." Nash bakışlarını bana çevirdi. "Bunun ihtiyarın mektubumda yazdığı bir sürü laf salatasıyla bağlantısı olduğunu varsaymam doğru olur mu?"

"Mektubun," diye tekrarladım, beynim dönüp duruyordu. Bu şaşkınlık yaratmamalıydı. Tobias Hawthorne, Grayson ve Jameson'a benzer ipuçları bırakmıştı. *Nash'e ve muhtemelen Xander'a da.*

"Endişelenme," dedi uzata uzata konuşarak. "Buna dahil olmuyorum, parayı istemiyorum."

Alisa, "Burada söz konusu şey para değil," dedi sertçe. "Vasiyet–"

"–her yönden korunaklı," diye onun için tamamladı Nash. "Sanırım bunu bir iki defa duydum."

Alisa gözlerini kıstı. "Dinleme konusunda asla iyi olmadın."

"*Dinlemek*, her zaman *aynı fikirde olmak* anlamına gelmez Lee-Lee." Nash'in lakabı kullanışı -sevimli gulumsemesi ve aynı sevimlilikteki ses tonu- odadaki bütün oksijeni çekip aldı.

"Gitmeliyim." Alisa jet hızıyla bana dondu. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa-"

"Ararım," diye bitirdim. Konuşmaları sırasında kaşlarımın nereye kadar kalktığını merak ediyordum.

Alisa kapıyı arkasından çarparak kapattı.

O gidince Nash tekrar, "Böyle aceleyle nereye gittiğini söyleyecek misin?" diye sordu.

"Jameson onunla güneş odasında buluşmamı söyledi."

Nash tek kaşını havaya kaldırdı. "Güneş odasının nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Bilmediğimi biraz geç fark ettim. "Güneş odasının *ne* olduğunu bile bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Güneş odaları abartılan şeylerdir." Nash omzunu silkti ve beni değerlendirircesine baktı. "Söylesene ufaklık, genelde doğum gününde ne yaparsın?"

Durup dururken sormuştu. Bunun şaşırtmacalı bir soru olduğunu düşünsem de cevap verdim. "Pasta yerim?"

"Her yıl doğum günlerimizde..." Nash gözlerini uzaklara dikti. "İhtiyar bizi çalışma odasına çağırır ve aynı üç cümleyi söylerdi. *Yatırım yap. Kendini ada. Yarat.* Bize yatırım yapmamız için on bin dolar verirdi. Sekiz yaşındaki bir çocuğa hisse senedi seçtirdiğini hayal edebiliyor musun?" Nash alayla güldü. "Sonra bir yıl boyunca kendimizi adayacağımız bir yetenek ya da ilgi alanı seçerdik. Bir dil, hobi, sanat veya spor. Hiçbir masraftan kaçınılmazdı. Eğer piyanoyu seçtiysen ertesi gün kocaman bir piyano gelir, anında özel dersler başlardı ve yılı ortaladığında Carnegie Hall'da en iyilerden tüyolar alıyor olurdun."

"Bu harika," dedim. Aklım Tobias Hawthorne'un ofisinde gördüğüm ödüllere gitti.

Nash tam olarak hayran görünmüyordu. "İhtiyar ayrıca her yıl bir meydan okuma da veriyordu," diye devam etti, sesi sertleşiyordu. "Bir görev, sonraki doğum günümüze kadar yaratmamızı beklediği bir şey. Bir icat, bir çözüm, müze kalitesinde bir sanat eseri. *Bir şey.*"

Duvardaki çerçevelenmiş çizgi romanları düşündüm. "Bu kulağa o kadar korkunç gelmiyor."

Nash uzun uzun düşünerek, "Gelmiyor, değil mi?" dedi. "Hadi." Başıyla yakındaki koridoru işaret etti. "Sana güneş odasını göstereyim."

Yürümeye başladı, ben de yetişmek için koşmak zorunda kaldım.

Yürürken bir yandan da Nash, "Jameson sana ihtiyarın haftalık bilmecelerinden söz etti mi?" diye sordu.

"Evet, anlattı."

"Bazı zamanlar oyunun başında, ihtiyar birkaç objeyi dizerdi. Bir balık oltası, bir etiket, cam balerin, bir bıçak." Gözünde canlanan anılarla başını iki yana salladı. "Bulmaca çözüldüğünde eğer hepsini kullanmadıysak vay halimize." Gülümsedi ama gözlerine ulaşmadı. "Ben çok daha büyüktüm. Avantajım vardı. Jamie ve Gray bana karşı birlik olurdu, sonra da sona yaklaşınca birbirlerine sırtlarını dönerlerdi."

"Bana bunu neden anlatıyorsun?" diye sorduğumda en sonunda adımları yavaşladı, neredeyse duracak kadar. "Bunların birazını bile neden bana anlatıyorsun?" Doğum günlerini, hediyelerini, beklentilerini.

Nash hemen cevap vermedi. Onun yerine yakındaki bir koridoru işaret etti. "Güneş odası sağda."

"Teşekkürler," dedim. Nash'in söylediği kapıya doğru yürüdüm ve tam varış noktama ulaşmadan arkamdan seslendi.

"Oyunu oynadığını düşünüyor olabilirsin hayatım ama Jamie öyle görmüyor." Nash'in sesi nazik olsa da sözleri değildi. "Biz normal değiliz. Bu yer normal değil ve sen oyuncu değilsin ufaklık. Sen cam balerinsin – ya da bıçak."

BÖLÜM 38

Güneş odası, kubbeli cam tavanları ve cam duvarları olan devasa bir odaydı. Jameson ortasında durup ışıkla yıkanıyor ve tepesindeki kubbeye doğru bakıyordu. Onunla ilk tanıştığım zamanki gibi üstünde bir şey yoktu. Yine onunla ilk tanıştığımdaki gibi sarhoştu.

Grayson görünürde yoktu.

"Sebebi ne?" diye sordum, başımla yakındaki viski şişesini işaret ettim.

"Westbrook, Davenport, Winchester, Blackwood." Jameson teker teker isimleri saydı. "Söylesene Varis, bundan ne çıkarıyorsun?"

"Hepsi soyadı," dedim dikkatlice. Duraksadım ve sonra *niye olmasın* dedim. "Babalarınızın mı?"

"Skye babalarımız hakkında konuşmaz," diye cevapladı Jameson. Sesi biraz boğuktu. "Ona kalsa Athena-Zeus olayı gibi bir durum. Biz sadece ama sadece onu aidiz."

Dudağımı ısırdım. "Dört harika sohbeti olduğunu söylemişti..."

"Dört harika adamla..." diye bitirdi Jameson. "Fakat

onları bir daha göreceği kadar harika değiller miydi? Bize onlarla ilgili tek bir şey anlatacağı kadar?" Artık sesi daha sertti. "Öyle ki lanet olası soyadlarımızla ilgili sorduğumuz bir soruya bile cevap vermezdi ve işte bu" -içki şişesini yerden alıp bir yudum aldı- "içme sebebim." Şişeyi geri bırakıp gözlerini kapattı, güneşin altında kollarını iki yana açıp biraz daha durdu. Bir saniye için gövdesi boyunca ilerleyen yara izini fark ettim.

Aldığı her nefesle belirginleşiyordu.

"Gidelim mi?" Gözlerini açtı. Kollarını indirdi.

"Nereye?" diye sordum. Varlığının fiziksel anlamda öylesine farkındaydım ki neredeyse canımı acıtıyordu.

"Hadi ama Varis," diyerek bana yaklaştı. "Bundan daha iyisin."

Yutkundum ve kendi sorumu cevapladım. "Anneni görmeye gidiyoruz."

***

Beni girişteki vestiyerin içine soktu. Bu defa duvardaki kapıyı açan panellere daha fazla dikkat kesildim. Vestiyerin içinde onu takip ettim, orada asılı duran paltoları kenara ittim, sonraki yaptığı şeyi görebilmek için gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim.

Bir şeye dokundu. Çekti mi? O kadarını çıkaramadım. Sonra çarkların dönme sesini duydum ve vestiyerin arka duvarı yana kaydı. Eğer dolabın içi karanlıksa ilerisi daha da karanlıktı.

"Bastığım yerlere bas Gizemli Kız. Ayrıca kafana dikkat et."

Jameson yolu aydınlatmak için cep telefonunu kullandı. Bunun benim için olduğuna dair bir hisse kapıldım. Bu gizli koridorların her kıvrımını ve dönüşünü biliyordu. Beş dakika kadar sessizlik içinde yürüdükten sonra durdu ve bir gözetleme deliği olduğunu varsaydığım yerden baktı.

"Meydan temiz." Jameson neyin temiz olduğunu tam olarak belirtmedi. "Bana güveniyor musun?"

Telefon ışığıyla aydınlatılan koridorda duruyordum, vücut ısısını kendi tenimde hissedeceğim kadar yakındı. "Kesinlikle hayır."

"Güzel." Uzanıp elimi tuttu ve beni yakına çekti. "Tutun."

Kollarımı ona doladım ve ayaklarımızın altındaki zemin hareket etmeye başladı. Arkamızdaki duvar dönüyor ve biz de onunla birlikte dönüyorduk, vücudum onunkine yapışmış haldeydi. *Jameson Winchester Hawthorne*'unkine. Duvarın dönmesi durdu ve geriye çekildim.

Burada bulunmamızın bir sebebi vardı ve o sebebin vücudumu onunkine dayamamla kesinlikle bir ilgisi yoktu.

Sen buraya gelmeden önce çarpık, yıkık *bir karmaşaydılar ve sen gittiğinde de çarpık, yıkık bir karmaşa olacaklar.* Aklımda bunun yankısıyla, lüks kırmızı halıyla ve duvarlardaki altın rengi süslemelerle kaplı uzun bir koridora adım attım. Jameson koridorun sonundaki bir kapıya doğru uzun adımlarla yürüdü. Kapıya vurmak için elini kaldırdı.

Onu durdurdum. "Bunun için bana ihtiyacın yok," dedim. "Vasiyet için de bana ihtiyacın yoktu. Alisa'ya verilen talimatlara göre eğer isteseydin görmene izin verilecekti."

"Sana ihtiyacım var." Jameson ne yaptığını tam olarak biliyordu. Bana bakış şekli, dudaklarını büküşü. "Nedenini henüz bilmiyorum ama ihtiyacım var."

Nash'in uyarısı kafamda çınladı. "Ben bıçağım." Yutkundum. "Balık oltası, cam balerin, her ne haltsa."

Bu onu *neredeyse* şoke etti. "Kardeşlerimden biriyle konuşmuşsun." Duraksadı. "Grayson'la değil." Gözleri benimkilerin üzerinde gezindi. "Xander'la mı?" Gözleri önce dudaklarıma indi, sonra yine yukarı çıktı. "Nash'le," dedi emin bir şekilde.

"Haksız mı?" diye sordum. Tobias Hawthorne'un torunlarının doğum günlerinde onu görmeye gitmesini düşündüm. Olağanüstü olmaları beklenmişti. Onlardan kazanmaları beklenmişti. "Ben sadece amaca götüren yol muyum? Bulmacana nasıl uyacağımı anlayana kadar etrafında tutmaya değen biri miyim?"

"Bulmaca *sensin*, Gizemli Kız." Jameson buna inanıyordu. "Pes edebilirsin, cevapları bulmadan yaşayabileceğine karar verebilirsin ya da cevaplara ulaşırsın, benimle birlikte."

Bir davet. Bir meydan okuma. Bunu onun için değil, öğrenmeye ihtiyaç duyduğum için yaptığımı söyledim. "Hadi cevapları alalım," dedim.

Jameson kapıyı tıklattığında kapı içeri açıldı. "Anne?" diye seslendi ve sonra selamını değiştirdi. "Skye?"

Cevap tıpkı zillerin çınlayışı gibi geldi. "Buradayım hayatım."

Burası dediği yerin, odasındaki banyo olduğu ortaya çıktı.

"Bir saniyen var mı?" Jameson banyonun çift kanatlı kapısının önünde durdu.

"Binlerce var." Skye cevabın tadını çıkarıyor gibiydi. "Milyonlarca. İçeri gel."

Jameson kapının dışında kaldı. "Uygun vaziyette misin?"

"Öyle olduğumu düşünüyorum," diye cevap verdi annesi. "En azından zamanın yarısında."

Jameson banyo kapısını itip açtı, bir podyumun üzerinde, hayatımda gördüğüm en büyük küvet beni karşıladı. Şu anda küvetin içinde bulunan kadına değil de, küvetin pençe gibi görünen ayaklarına odaklandım. Ayaklar, koridordaki kalıplarla uyumlu ve altın rengiydi.

"Uygun vaziyette olduğunu söyledin." Jameson'ın sesi şaşkın gelmedi.

"Köpüklerle kaplıyım," diye cevap verdi arsızca. "Bundan daha uygun halde olamam. Şimdi, neye ihtiyacın olduğunu söyle annene."

Jameson arkasını dönüp bana bir bakış attı, sanki *"bir de niye içkiye ihtiyacım olduğunu soruyorsun,"* diyordu.

"Ben burada kalacağım," dedim. Arkamı dönmeden önce daha fazla köpük gördüm.

Skye banyonun içinden, "Ah, iffet kumkuması olma Abigail," diye seslendi. "Burada hepimiz dostuz, değil mi? Doğuştan hakkım olanı benden çalan kişilerle arkadaş olmak gibi bir prensip edindim."

Hiç böyle bir pasif agresiflik görmemiştim.

Jameson, "Eğer *Avery*'yle uğraşmayı bitirdiysen, biraz sohbet etmek istiyordum," diyerek araya girdi.

"Niye o kadar ciddisin Jamie?" Skye yüksek sesle iç geçirdi. "Pekâlâ, devam et hadi."

"Göbek adım. Sana daha önce de bana babamın anısına mı bu adı verdin diye sormuştum."

Skye bir an sessiz kaldı. "Bana şu şampanyayı uzatsana."

Jameson'ın arkamda dolandığını duydum, herhalde şampanyayı alıyordu. "Ee?" diye sordu.

"Eğer kız olmuş olsaydın," derken bir şair edasıyla konuştu, "sana kendi adımı verirdim. Skylar belki de. Ya da Skyla." Sadece şampanya olduğunu varsaydığım şeyden bir yudum aldı. "Toby de babamın adını almıştı, biliyorsun."

Uzun zaman önce ölen kardeşinden bahsetmesi dikkatimi çekti. Nasılını veya nedenini bilmiyordum ama tüm bunlar Toby'nin ölümüyle başlamıştı.

"Göbek adım," diye hatırlattı Jameson. "Nereden geliyor?"

"Sorunu cevaplamaktan mutluluk duyarım hayatım." Skye duraksadı. "Sevimli, küçük arkadaşınla bize biraz izin verirsen."

BÖLÜM 39

Eğer çıplak, köpüklerle kaplı Skye Hawthorne'la baş başa sohbet edeceğimi bilseydim, muhtemelen ben de kendimi içkiye verirdim.

"Olumsuz duygular seni yaşlandırır." Skye küvetteki pozisyonunu değiştirince kenarlardan su taşmasına sebep oldu. "Merkür retrosu varken bir insanın yapacakları ancak bir yere kadar olabiliyor ama..." Uzun, yapmacık bir sesle iç geçirdi. "Seni bağışlıyorum, Avery Grambs."

"Bağışlamanı istemedim ki," diye cevap verdim.

Beni duymamış gibi devam etti. "Elbette bana makul miktarda finansal destek sağlamaya devam edeceksindir."

Bu kadın ciddi ciddi başka bir gezegende mi yaşıyor diye merak etmeye başladım.

"Neden sana bir şey vereyim?"

Sert bir cevap bekledim ama burada saçmalayan kişi *benmişim* gibi anlayışlı bir şekilde hımladı.

"Eğer Jameson'ın sorusunu cevaplamayacaksanız ben gidiyorum," dedim.

Kapıdan tam çıkıyordum ki alçak sesle, "Bana destek

vereceksin," dedi. "Çünkü onların annesiyim. Sen benim sorularıma cevap verir vermez ben de senin soruna cevap vereceğim. Oğluma karşı niyetin ne?"

"Pardon?" Ona bakmak için döndüğümde, burada bulunduğum süre boyunca neden ona *bakmamaya* çalıştığımı birkaç saniye gecikmeyle hatırladım.

Köpükler görmek istemediğim şeyi gizliyordu ama zar zor.

"Odama üstünde bir şey olmayan, yas tutan oğlumla birlikte geldin. Bir annenin endişeleri olur ve Jameson özeldir. Tıpkı babam gibi akıllı. Toby gibi."

"Kardeşin," dedim ve aniden bu odadan çıkma konusunda ilgimi kaybettim. "Ona ne oldu?" Alisa çok az detayla özet geçmişti.

"Babam Toby'yi mahvetti." Skye şampanya kadehinin kenarından cevap verdi. "Onu şımarttı. Varis hep o olacaktı, anlıyorsun ya. Ve o gidince... şey, Zara ve ben kaldık." Yüzü karardı ama sonra gülümsedi. "Ve sonra..."

"Oğulların oldu," diye bitirdim. Sonra Toby gittiği *için mi* onları yaptı diye merak ettim.

"Babamın favorisi neden kusursuz, görev insanı Grayson yerine Jameson'dı biliyor musun?" diye sordu Skye. "Jamie'm akıllı, güzel veya karizmatik olduğu için değildi. Jameson Winchester Hawthorne *aç* olduğu içindi. Bir şeyler arıyor. Doğduğu günden beri bir şeyler arıyordu." Kalan şampanyayı tek bir yudumda bitirdi. "Grayson Toby'nin olmadığı her şey ve Jameson tıpkı Toby gibi."

"Jameson gibi kimse yok." Bu sözleri sesli olarak dile getirmek gibi bir amacım asla yoktu.

"Bak." Bana bilmiş bir bakış attı, Alisa'nın Hawthorne Malikânesi'ndeki ilk günümde bana attığı bakışın aynısıydı. "Sen çoktan onunsun." Gözlerini kapadı ve küvette arkasına yaslandı. "Küçükken onu kaybederdik. Saatlerce, bazı

zamanlar bir gün boyunca. Bir anlığına gözümüzü üzerinden ayırırdık ve duvarların içinde ortadan kaybolurdu. Onu her bulduğumuzda kucağıma alıp sımsıkı sarılırdım ve yeniden kaybolmak istediğini ruhumun ta derinliklerinde bilirdim." Gözlerini açtı. "İşte sen de busun." Skye ayağa kalktı ve bir bornoz aldı. Üstüne geçirirken gözlerimi kaçırdım. "Kaybolmanın başka bir yolusun. O da öyleydi."

O. "Emily," deyiverdim.

"Güzel bir kızdı," diye devam etti, "ama çirkin de olabilirdi, fark etmezdi, onu yine de aynı şekilde severlerdi. Onunla ilgili bir şeyler vardı."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordum.

Üzerine basa basa, "Sen Emily değilsin," dedi. Eğilip şampanya şişesini aldı ve bardağını doldurdu. Çıplak ayaklarıyla ve su damlatarak bana doğru geldi, bardağı uzattı. "Şampanyayı her derde deva olarak görüyorum." Bakışları yoğundu. "Durma. İç."

Ciddi miydi? Geriye çekildim. "Şampanyadan hoşlanmam."

"Ve ben de," –Skye büyük bir yudum aldı– "oğullarımın göbek adlarını koyan kişi değilim." Şerefime –veya kıyametime– kaldırıyormuş gibi bardağını havaya kaldırdı.

"Eğer onları sen seçmediysen kim seçti?"

Skye şampanyayı bitirdi. "Babam."

BÖLÜM 40

Jameson'a annesinin bana anlattığı şeyi anlattım.

Bana gözlerini dikip baktı. "İsimlerimizi ihtiyar seçti." Jameson'ın kafasında dönen çarkları görebiliyordum ve sonra – *hiç*. "İsimlerimizi seçti," diye tekrarladı. Uzun koridorda kafese kapatılmış bir hayvan gibi yürüyordu. "Onları seçti ve sonra da Kırmızı Vasiyetname'de onları vurguladı." Jameson tekrar durdu. "Yirmi yıl önce bütün aileyi mirasından men etti ve hemen sonrasında Nash'inki hariç, göbek adlarımızı seçti. Grayson on dokuzunda. Ben on sekizim. Xan önümüzdeki ay on yedi olacak."

Bundan bir anlam çıkarmaya çalıştığını *hissedebiliyordum*. Kaçırdığımız şeyi görmeye çalışıyordu.

"İhtiyar uzun süren bir oyun oynuyordu," dedi Jameson. Bedenindeki her kas geriliyordu. "Tüm hayatımız boyunca süren."

"İsimlerin bir anlamı olmalı," dedim.

"Babalarımızın kim olduğunu biliyor olabilir." Jameson olasılığı gözden geçirdi. "Skye bunu bir sır olarak tuttuğunu düşünmüş olsa da ondan sır saklanmazdı." Bunu söylerken

Jameson'ın sesinin altında yatan tonu duydum – derin, yaralayan ve berbat bir şeydi.

Senin sırlarından hangilerini biliyordu?

Oğlana değil de bilmeceye odaklanmaya çalışarak, "Araştırma yapabiliriz," dedim. "Ya da Alisa benim yerime o soyada sahip adamları araştırması için bir özel dedektif tutar."

"Ya da," diyerek karşı bir düşünce sundu, "tamamen ayılmam için bana altı saat verebilirsin ve ben de sana bir bulmacayı çözerken duvara tosladığımda ne yaptığımı gösteririm."

***

Yedi saat sonra Jameson beni şöminedeki geçitten aldı ve evin uzak kanadına yönlendirdi. Mutfaktan, büyük salondan geçirdikten sonra bugüne kadar gördüğüm en geniş garaja soktu. Aslında galeriden farksızdı. Duvardaki devasa rafta bir düzine motosiklet vardı, onun iki katı kadar da araba yarım daire şeklinde park edilmişti. Jameson yanlarından geçip gitti. Ardından bilim kurgu filmlerinden fırlamış gibi görünen bir arabanın önünde durdu.

"Aston Martin Valkyrie," dedi Jameson. "Saatte üç yüz otuz kilometre hız yapan, hiper otomobil." Sıradakileri gösterdi. "Bu üçü Bugatti. Chiron favorim. Neredeyse bin beş yüz beygir gücüne sahip ve pistte fena değil."

"Pist," diye tekrarladım. "Yani *yarış pisti* mi?"

"Bunlar büyükbabamın bebekleriydi," dedi. "Ve şimdi..." Dudaklarına yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. "Hepsi senin."

O gülümseme şeytaniydi. Tehlikeliydi.

"Ya ne demezsin," dedim. "Yanımda Oren olmadan evden ayrılmama bile izin yok. Ayrıca böyle arabaları süremem!"

"Şanslısın," diye cevap verirken duvardaki bir kutuya

doğru ilerledi. "Ben sürebilirim." Kutunun içine Rubik küpe benzer bir şey yapılmıştı ama gümüştü ve karelere değişik şekiller işlenmişti. Jameson hemen onları çevirmeye, bükmeye, düzenlemeye başladı. Kutu açıldı. Parmaklarını anahtarların üzerinde gezdirdikten sonra birini seçti. "Aklını dağıtmak veya yoluna çıkan şeylerden kurtulmak için biraz hız gibisi yok." Aston Martin'e doğru yürümeye başladı. Bazı bulmacalar saatte üç yüz otuz kilometre hız yapınca daha mantıklı geliyor."

"Orada iki kişiye yetecek yer var mı?" diye sordum.

Jameson, "Oh be, Varis, hiç sormayacaksın sandım," diye mırıldandı.

* * *

Jameson, arabayı bizi malikânenin alt kısmına yönlendirecek bir rampaya sürdü. Bir tünelden geçtik ve ben ne olduğunu anlamadan var olduğunu bile bilmediğim arka kapıdan çıktık.

Jameson hız yapmadı. Gözlerini yoldan ayırmadı. Sadece sessizce sürdü. Yanındaki koltukta otururken bedenimdeki her sinir ucu beklentiyle canlandı.

Bu çok kötü bir fikir.

Önden aramış olmalıydı çünkü piste vardığımızda bizim için hazırdı.

"Martin teknik olarak bir yarış arabası değil," dedi Jameson. "Aslına bakarsan, büyükbabam teknik olarak satın aldığında satışta bile değildi."

Ve teknik olarak benim evden ayrılmamam gerekirdi. Arabayı almamalıydık. Burada olmamalıydık.

Fakat yüz seksenle falan gitmeye başladığımızda *yapmamız gereken* şeyleri düşünmeyi bıraktım.

Adrenalin. Coşku. Korku. Kafamda başka bir şeye yer yoktu. Önemli olan tek şey hızdı.

Hız ve yanımdaki çocuk.

Yavaşlamasını istemedim. Arabanın durmasını istemedim. Vasiyet okunduğundan beri ilk defa özgür hissettim. Sorular yok. Şüpheler yok. Dik bakışlar veya hiç bakmayışlar yok. Burası ve şu an dışında hiçbir şey yoktu.

Jameson Winchester Hawthorne ve benim dışımda hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM 41

Eninde sonunda araba yavaşlayıp durdu. Eninde sonunda gerçeklik bizi altına alıp ezdi. Oren, peşinde ekibiyle oradaydı. *O-oh.*

Arabadan çıktığımız anda güvenlik şefim, Jameson'a, "Sen ve ben, küçük bir konuşma yapacağız," dedi.

Oren'in yanında getirdiği desteği gözlerken, "Ben büyük bir kızım," dedim. "Eğer birine bağırmak istiyorsan bana bağır."

Oren bağırmadı. Beni şahsen odama kadar bıraktı ve sabahleyin "konuşacağımızı" söyledi. Ses tonuna bakınca Oren'le yapacağım bir *konuşmadan* hasar görmeden kurtulacağımdan emin değildim.

O gece doğru düzgün uyumadım, beynim ateşlemeyi kesmeyen –kesemeyen– elektriksel uyarımlarla dolu bir karmaşa içindeydi. Kırmızı Vasiyet'te vurgulanan isimlerden ne çıkaracağım konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu, gerçekten babalarıyla mı ilgiliydi, yoksa Tobias Hawthorne tamamen farklı bir sebepten mi torunlarına o isimleri seçmişti?

Tek bildiğim Skye'ın haklı olduğuydu. Jameson açtı. *Ben*

de öyle. Fakat Skye'ın önemli olmadığımı, bir Emily etmeyeceğimi söyleyişini de duyabiliyordum.

O gece uykuya daldığımda rüyamda genç bir kızı gördüm. Bir gölge, bir siluet, bir hayalet, bir kraliçeydi. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım, koridorları aşsam da ona asla yetişemedim.

Sabaha karşı telefonum çaldı. Uyku sersemi ve aksi bir halde uzanıp en yakın pencereye atma niyetiyle telefonu aldım, sonra arayan kişiyi fark ettim.

"Max, saat sabahın beş buçuğu."

"Bana göre üç buçuğu. O arabayı nereden aldın?" Max'in sesi azıcık bile uykulu değildi.

Özür dilercesine, "Garaj dolusu araba," diye cevap verdim ve sonra zihnim sorusundaki imaları anlamama yetecek kadar uykudan arındı. "Sen arabayı nereden biliyorsun?"

"Havadan çekilmiş fotoğraf," diye cevapladı. "Helikopterden çekmişler ve *garaj dolusu araba* derken ne demek istiyorsun? Bu garaj tam olarak ne kadar büyük?"

"Bilmem." İnleyip yatakta döndüm. Elbette paparaziler beni Jameson'la yakalamıştı. Dedikodu sayfalarının neler söylediklerini öğrenmek bile istemiyordum.

"Aynı şekilde önemli bir sorum var, Jameson Hawthorne'la ihtiras dolu bir ilişki mi yaşıyorsun, bahar düğünü planlamalı mıyım?"

"Hayır." Kalkıp yatakta oturdum. "Öyle bir şey değil."

"Hadi be oradan."

"Bu insanlarla birlikte yaşamak zorundayım," dedim Max'e. "Bir yıl boyunca. Benden nefret etmek için zaten yeterli sebepleri var." Bunu söylerken Skye'ı, Zara'yı, Xander'ı veya Nash'i düşünmüyordum. Grayson'ı düşünüyordum. Gümüş gözlü, takım elbise giyen, tehditler savuran Grayson. "Jameson'la bir şeyler yaşamak sadece ateşe benzin dökmek gibi olur."

"Ah, ne hoş bir ateş olurdu," diye mırıldandı Max.

Hiç kuşku yok ki kötü etkisi olan bir dosttu. "Yapamam," dedim. "Ayrıca... bir kız varmış." Rüyama geri döndüm ve Jameson Emily'yi hiç arabayla çıkardı mı, Tobias Hawthorne'un oyunlarından birini hiç oynadı mı diye merak ettim. "Ölmüş."

"Dur bakayım. Ölmüş derken ne demek istiyorsun? Nasıl?"

"Bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsin?"

Yorganı çekip sarıldım. "Adı Emily'ymiş. Dünyada Emily adında kaç kişi var biliyor musun?"

"Aklı hâlâ onda mı?" diye sordu. Jameson'dan bahsediyordu ama Emily'nin adını söylediğim anda aklım Grayson'a gitmişti. Onu yaralamıştı. Mahvetmişti.

Kapım tıklatıldı. "Max, gitmem lazım."

***

Oren, bir saat boyunca bana güvenlik protokollerini anlattı. Aklıma kazınana kadar her sabah şafakta aynı şeyi yapmaktan mutluluk duyacağını bildirdi.

"Anlaşılmıştır," dedim. "Uslu olacağım."

"Hayır olmayacaksın." Bana bir bakış attı. "Ama ben daha iyi olacağım."

***

Özel okulumdaki ikinci günüm –ve ilk haftamın başlangıcı– aşağı yukarı önceki haftaki gibiydi. İnsanlar gözlerini dikip bakmamak için ellerinden geleni yaptı. Jameson benden kaçındı. Ben Thea'dan kaçındım. Jameson birlikte görülürsek nasıl dedikodulara sebep olacağımızı düşünüyordu bilmiyordum, Emily öldüğünde fısıltılar olmuş muydu diye merak ettim.

Nasıl öldüğünü merak ettim.

Sen oyuncu değilsin. Nash'in uyarıları aklıma geldi, Jameson'ı koridorda gördüğüm her seferde, tekrar tekrar. *Sen cam balerinsin – ya da bıçak.*

"Duyduğuma göre hız tutkun varmış." Xander fizik laboratuvarının dışında bana laf attı. Keyfi yerindeydi. "Tanrı paparazileri korusun, haksız mıyım? Ayrıca annemle çok özel bir konuda sohbet ettiğini de duydum."

Ağzımdan laf almaya mı çalışıyordu, yoksa derdini mi paylaşıyordu emin değildim. "Annen bambaşka bir şey."

"Skye karmaşık bir kadındır." Xander ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Fakat bana tarot falı bakmayı ve cildimi nemli tutmamı öğretti, o yüzden ben kimim ki şikâyet ediyorum?"

Onları zorlayan, iten, meydan okumalarını sağlayan, imkânsızı bekleyen Skye değildi. Onlara *sihir* yaptıran Skye değildi.

"Ağabeylerinin hepsi büyükbabandan aynı mektubu aldı," dedim tepkisini inceleyerek.

"Öyle miymiş?"

Gözlerimi hafifçe kıstım. "Senin de aldığını biliyorum."

Xander neşeyle, "Belki aldım," diye kabul etti. "Fakat varsayalım ki aldım ve varsayalım ki bu oyunu oynuyorum ve sadece bu seferliğine –sadece varsayım olarak– kazanmak istiyorum..." Omzunu silkti. "Kendi yöntemimle yapmak istiyorum."

"Kendi yolun robotları ve çörekleri mi içeriyor?"

"Ne içermiyor ki?" Sırıtarak beni dürtüp laboratuvara doğru itti. Country Day'deki diğer her şey gibi, burası da bir milyon dolarlık gibi görünüyordu – mecazi anlamda. Muhtemelen bir milyon dolardan fazla ederdi, gerçek anlamda. Kıvrılan laboratuvar masaları daire biçiminde dizilmişti. Dört duvardan üçü tavandan yere kadar camdı. Pencerelerin üzerinde renkli yazılar vardı. Farklı el yazılarıyla yapılmış

hesaplamalardı, tıpkı karalama kâğıdı gibiydi. Her laboratuvar masasında geniş bir monitör ve dijital bir beyaz tahta vardı. Mikroskopların boyutlarından bahsetmeye gerek bile yoktu.

NASA'ya girmişim gibi hissettim.

Sadece iki boş yer vardı. Biri Thea'nın yanındaydı. Diğeriyse Thea'dan olabildiğince uzakta, arşivde gördüğüm kızın yanındaydı. Koyu kızıl saçlarını ensesinden bağlayıp atkuyruğu yapmıştı. Renk tonları gözlerini dikip bakmalıktı –o kızıllıkta saçlar, o solgunlukta ten– ama o aşağı bakıyordu.

Thea'yla göz göze geldik, amirane bir tavırla yanındaki boş yeri işaret etti. Kızıl saçlı kıza baktım.

"Onun hikâyesi ne?" diye sordum Xander'a. Kimse onunla konuşmuyordu. Kimse ona bakmıyordu. Bugüne kadar gördüğüm en güzel insanlardan biriydi ve görünmez deseniz de olurdu.

Duvar kâğıdı gibi muamele görüyordu.

Xander iç geçirdi. "Onun hikâyesi talihsiz aşkı, sahte randevuyu, kalp kırıklığını, trajediyi, çarpık aile ilişkilerini, kefareti ve uzun süre hatırlanacak bir kahramanlığı içeriyor."

Ona bir bakış attım. "Sen ciddi misin?"

"Şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi," diye cevap verdi keyifle, "ben ciddi olan Hawthorne değilim."

Thea'nın yanındaki yere otururak beni kızıl saçlı kızın yanına gitmem için bir başıma bıraktı. Gayet uygun bir laboratuvar partneriydi: sessiz, odaklanmış ve neredeyse her şeyi kafasından hesaplayan biriydi. Beraber geçirdiğimiz süre boyunca bana tek kelime bile etmedi.

Bitirdiğimizde, "Ben Avery," dedim. Hâlâ kendini tanıtmayacağı barizdi.

"Rebecca." Sesi yumuşaktı. "Laughlin." Soyadını söylediğinde yüz ifademdeki değişimi gördü ve düşündüğüm şeyi doğruladı. "Büyükannemle büyükbabam Hawthorne Malikânesi'nde çalışıyor."

Onlar Hawthorne Malikânesi'ni yönetiyorlardı ve ikisi de benim için çalışma fikrine fazla coşkulu yaklaşmıyor gibiydi. Rebecca'nın benimle bu yüzden mi konuşmadığını merak ettim.

Başka biriyle de konuşmuyor.

Rebecca, "Ödevlerini tabletinle nasıl teslim edeceğini sana gösteren oldu mu?" diye sordu. Sorusu çekimserdi, sanki geri çevrilmeyi bekliyordu. Böylesine güzel birinin herhangi bir konuda çekimser olabilmesini aklıma oturtmaya çalıştım.

"Hayır," dedim. "Sen gösterebilir misin?"

Rebecca gösterdi, dokunmatik ekrana birkaç dokunuşun ardından sonuçlarını yükledi. Bir saniyenin ardından tableti ana ekrana döndü. Duvar kâğıdında bir fotoğraf vardı. Fotoğrafta Rebecca diğer tarafa bakıyordu, kehribar rengi saçları olan bir kız kahkaha atarak doğruca kameraya bakıyordu. İkisinin de başlarında çiçeklerden bir taç vardı ve gözleri aynıydı.

Diğer kız Rebecca'dan daha güzel değildi, hatta daha az güzeldi ama nasıl oluyorsa gözlerimi ondan ayırmam imkânsızdı.

"O kardeşin mi?" diye sordum.

"Kardeşimdi." Rebecca tabletinin kapağını kapattı. "Hayatını kaybetti."

Kulaklarımda bir kükreme oldu ve işte o anda tam olarak kime baktığımı anladım. Bir açıdan, onu gördüğüm anda tanıdığımı hissettim. "Emily mi?"

Rebecca'nın zümrüt rengi gözleri benimkilere odaklandı. Başka bir şey söylemem gerekiyormuşçasına panikledim. *Kaybın için üzgünüm* ya da öyle bir şeyler.

Fakat Rebecca cevabımı tuhaf ya da itici bulmuşa benzemiyordu. Tabletini kucağına çekerken tek söylediği, "Seninle tanışmak çok ilgisini çekerdi," oldu.

BÖLÜM 42

Emily'nin yüzünü aklımdan çıkaramadım ama fotoğrafa yüzünün her detayını hatırlamama yetecek kadar yakından bakmamıştım. Gözleri yeşildi. Saçları kızıla dönük sarıydı, kehribara vuran güneş ışığı gibiydi. Başındaki çiçekten tacı hatırlıyordum ama saçının boyunu hatırlamıyordum. Yüzünü gözümde canlandırmak için ne kadar uğraştıysam da hatırlayabildiğim şeyler sadece kahkaha attığı ve doğruca kameraya baktığıydı.

"Avery." Oren ön koltuktan seslendi. "Geldik."

Geldiğimiz yer Hawthorne Vakfı'ydı. Zara'nın bana işin inceliklerini göstermeyi teklif etmesinin üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi. Oren arabadan çıkıp kapımı açarken ilk defa görünürde bir muhabir veya fotoğrafçı olmadığını fark ettim.

Belki de yavaş yavaş azalıyordur, diye düşünerek Hawthorne Vakfı'nın lobisine adım attım. Duvarlar açık gümüşi griydi ve düzinelerce devasa, siyah-beyaz fotoğrafla doluydu, sanki havada asılı duruyor gibi görünüyorlardı. Büyük olanların etrafında yüzlerce daha ufak fotoğraf vardı.

İnsanlar. Dünyanın dört bir yanından, hareket halindeyken, her açıdan, her perspektiften, akla gelebilecek her ölçüden, her yaştan, cinsiyetten, ırktan ve kulturden. İnsanlar. Gulerken, ağlarken, dua ederken, oynarken, yerken, dans ederken, uyurken, coşkuluyken, kucaklaşırken – her şekilde.

Dr. Mac'in neden seyahat etmek istediğimi soruşunu düşündüm. *Buydu. İşte sebebi buydu.*

"Bayan Grambs."

Başımı kaldırdığımda Grayson'ı gördüm. Ne kadar zamandır burayı inceleyişimi izlediğini merak ettim. Yüzümde ne gördüğünü de.

"Zara'yla buluşmam gerekiyordu," dedim. Kaçınılmaz saldırısını baştan savuşturdum.

"Zara gelmiyor." Grayson yavaşça bana doğru yürüdü. "Sizin bir tür... *rehberliğe* ihtiyacınız olduğuna ikna olmuş." O kelimeyi söyleyiş şeklinde savunma mekanizmamı aşıp geçen ve doğruca tenime işleyen bir şeyler vardı. "Nedendır bilinmez, teyzem o rehberliği benim vermemin en iyisi olduğuna inanıyor."

Tıpkı onunla tanıştığım günkü gibi görünüyordu, Armani takım elbisesinin içindeydi. Takımı da gözleriyle aynı tonda griydi – bu odanın rengindeydi. Birdenbire Tobias Hawthorne'un çalışma odasında gördüğüm kitabı hatırladım. Fotoğraflarla dolu, kenarında Grayson'ın adının yer aldığı kitabı.

Nefesim kesilirken, "Bunları sen mi çektin?" dedim, gözlerimi etrafımı sarmalayan fotoğraflarda gezdirdim. Bu bir tahmindi – ama her zaman iyi tahmin yürüten biri olmuştum.

"Büyükbabam dünyayı değiştirmek için önce onu görmen gerektiğine inanırdı." Grayson bana baktı, sonra da gözlerini diktiğini fark etti. "Her zaman iyi bir gözüm olduğunu söylerdi."

Yatırım yap. Kendini ada. Yarat. Nash'in çocukluklarını

anlatışı tekrar aklıma geldi ve Grayson'ın kaç yaşındayken eline bir kamera aldığını, kaç yaşındayken dünyayı gezmeye, görmeye, ânı yakalamaya başladığını merak ettim.

Sanatçı olanın o olduğu hiç aklıma gelmezdi.

Onun hakkında herhangi bir şey düşünmek zorunda kaldığım için rahatsızlık duyarak gözlerimi kıstım. "Teyzen tehdit etmeye meyilli olduğunu fark etmedi herhalde. Ölmüş annemin geçmişini araştırma olayını da bilmediğine bahse girerim. Aksi halde *seninle* çalışmayı tercih edeceğime kanaat getirmesine imkân yok."

Grayson'ın dudakları seğirdi. "Zara fazla şeyi gözden kaçırmaz. Ayrıca geçmiş araştırmasına gelince..." Resepsiyon masasının arkasına geçti ve elinde iki dosyayla çıktı. Ona dik dik baktığımda tek kaşını havaya kaldırdı. "Araştırmalarımın sonuçlarını sizden gizlememi mi tercih ederdiniz?"

Bir dosya uzattı, elinden aldım. Bunu yapmaya, annemin ve benim hayatıma burnunu sokmaya hiç hakkı yoktu. Ancak elimdeki dosyaya bakarken kafamda annemin sesini net bir şekilde duydum. *Bir sırrım var...*

Dosyayı açtım. İş kayıtları, ölüm belgesi, kredi raporu, sabıka kaydı yok, bir fotoğraf...

Dudaklarımı sımsıkı bastırdım, fotoğrafa bakmayı bırakmayı denedim. Fotoğrafta gençti ve kucağında ben vardım.

Kendimi Grayson'ın gözlerine bakmaya zorladım, ona saldırmaya hazırdım ama sakince bana ikinci dosyayı verdi. Benim hakkımda ne bulduğunu merak ettim. Bu dosyada büyükbabasının bende ne gördüğünü açıklayabilecek bir şey var mıydı? Açtım.

İçinde bir tane kâğıt vardı ve boştu.

"Miras kaldığından beri aldığınız her şeyin listesi. Sizin için alınan şeylerin ama..." Grayson gözlerini sayfaya çevirdi. "Hiçbir şey yok."

"Geldiğin yerde buna özür mü deniliyor?" diye sordum.

Onu şaşırtmıştım. Servet avcısı gibi davranmıyordum.

"Korumacı olduğum için özür dilemeyeceğim. Bu ailenin başından yeterince şey geçti, Bayan Grambs. Eğer sizinle onlar arasında bir seçim yapmam gerekseydi onları seçerdim, her zaman ve daima. Ancak..." Gözleri tekrar benim gözlerime döndü. "Sizi yanlış yargılamış olabilirim."

O sözlerde, yüzündeki ifadede yoğun bir şeyler vardı. Dünyayı görmeyi öğrenen çocuk beni *görmüş* gibi.

"Yanılıyorsun." Dosyayı kapatıp ona arkamı döndum. "Biraz para harcamayı denedim. Büyük para. Alisa'dan bir arkadaşımı bulmasını istedim."

"Nasıl bir arkadaş?" diye sordu Grayson. Yüz ifadesi değişti. "Erkek arkadaş mı?"

"Hayır," diye cevap verdim. Erkek arkadaşım olup olmamasını ne diye umursuyordu? "Parkta satranç oynadığım bir adam. Orada yaşıyor. Parkta."

"Evsiz mi?" Grayson artık bana farklı bakıyordu, hiçbir seyahatinde böyle bir şeyle hiç karşılaşmamış gibi. Benim gibi bir şeyle. Bir ya da iki saniye sonra bundan sıyrıldı. "Teyzem haklı. Fazlasıyla eğitime ihtiyacınız var."

Yürümeye başladı, onu takip etmekten başka bir şansım yoktu ama annesinin peşinden giden yavru ördek gibi arkasına takılmayı reddettim. Konferans odasında durup benim için kapıyı açık tuttu. Ona değerek geçtim ve o kısacık süren temas bile saatte üç yüz yirmiyle gidiyormuşum gibi hissettirdi.

Kesinlikle olmaz. Eğer Max'le telefonda konuşuyor olsaydık kesinlikle bunu söylerdim. Benim sorunum neydi? Grayson birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunda beni tehdit etmiş, benden *nefret* etmişti.

Konferans odasının kapısını arkasından kapattı, arka duvara doğru yürümeyi sürdürdü. Duvarda haritalar vardı: ilki dünya haritasıydı, diğeri kıta haritasıydı, sonra ülkeler haritası vardı, ilerledikçe eyaletler ve kasabalara doğru düşüyordu.

"Onlara bir bakın," diyerek başıyla haritaları işaret etti, "çünkü burada tehlikede olan bu. Her şey. Her kişi. Şahıslara para vermek pek bir şey yapmaz."

"O insanlar için çok şey yapar," dedim sessizce.

"Şu anda sahip olduğunuz kaynaklarla artık bireysel şeyler için endişelenemezsiniz." Grayson, sanki bu ders kendisine zorla öğretilmiş gibi konuşuyordu. *Kim tarafından? Büyükbabası mı?* "Siz, Bayan Grambs, dünyadan sorumlusunuz."

O kelimelerin bir çakmak, bir kıvılcım, bir alev gibi yandığını hissettim.

Grayson haritalarla dolu duvara döndü. "Vakıftaki usul ve işleyişi öğrenmek için üniversiteye bir yıl ara verdim. Büyükbabam hayırseverlerin bağışlarının yöntemleri üzerinde çalışmamı istedi, bizimkini geliştirme amacıyla. Önümüzdeki aylarda ikna etmeye çalışacaktım." Grayson dümdüz asılmış haritaya sertçe baktı. "Sanırım şimdi sizi ikna etmem gerekecek." Sözlerinin kalanını tartıyor gibiydi. "Vakfın yöneticisinin kendi evrak işleri var. Yirmi bir başına geldiğinizde, diğer her şey gibi o da sizin."

Bu canını vasiyetin şartlarından daha fazla yakıyordu. Skye'ın, Jameson'ın Tobias Hawthorne'un favorisi olduğu konusunda ısrarcı olsa da Grayson'dan muhtemel varis diye bahsetmesini düşündüm. Grayson üniversiteye gitmeden önceki yılını vakfa adamıştı. Fotoğrafları lobide asılıydı.

Fakat büyükbabası beni seçti. "Ben–"

"Üzgün olduğunuzu söylemeyin." Grayson duvara bir müddet daha baktıktan sonra dönüp bana baktı. "Üzgün olmayın Bayan Grambs. Buna layık olun."

Bana ateş, toprak veya hava olmamı emretse de olurdu. Bir insan milyarlarca dolara layık olamazdı. Mümkün değildi, kimse için değildi ve hele benim için hiç değildi.

"Nasıl?" diye sordum. *Herhangi bir şeye nasıl layık olurum?*

Hemen cevap vermedi, kendimi sessizlikleri doldurabilen türden bir kız olmayı dilerken buldum. Pervasızca kahkaha atan, saçlarına çiçekler takan bir kız.

"Size bir şeyi nasıl *olacağınızı* öğretemem Bayan Grambs. Fakat eğer istekliyseniz düşünme şeklini öğretebilirim."

Emily'nin yüzünü aklımda gerilere ittim. "Buradayım, değil mi?"

Grayson oda boyunca yürümeye başladı, haritaları bir bir geçti. "Bir yabancı yerine tanıdığınız birine vermek veya gözlerinizi yaşartan bir derneğe bağışta bulunmak daha iyi *hissettirebilir* ama işte beyniniz size o noktada oyunlar oynuyor. Nihayetinde hareketin ahlaki yönü sonuçlarına bağlıdır."

Konuşma şeklinde, hareket edişinde bir güç vardı. Deneseydim bile gözlerimi ondan ayıramaz veya dinlemeyi bırakamazdım.

"Hislerimize göre davranarak vermemeliyiz," dedi Grayson. "Objektif analizler en geniş etkiyi nerede yaratabileceğimizi söylüyorsa kaynaklarımızı oraya yönlendirmeliyiz."

Muhtemelen anlayamayacağım şekilde konuştuğunu düşünüyordu ama *objektif analizler* dediğinde gülümsedim. "Geleceğin aktüerya öğrencisi gibi konuşuyorsun Hawthorne. Bana grafiklerini göstersene."

* * *

Grayson bitirdiğinde rakamlar ve planlarla başım dönüyordu. Aklının nasıl çalıştığını tam olarak görebiliyordum – ve rahatsız edecek ölçüde benimkine benziyordu.

"Rasgele dağıtma yaklaşımının neden işe yaramayacağını anlıyorum," dedim. "Büyük sorunlar büyük düşünmeyi ve büyük müdahaleleri gerektiriyor–"

"Geniş kapsamlı müdahaleler," diye düzeltti. "Stratejik."

"Ayrıca riski bölmemiz de gerekiyor."

"Ampirik olarak yönlendirilen maliyet-fayda analizleriyle."

Herkesin açıklanamayacak şekilde çekici bulduğu şeyler vardı. Görünüşe göre benimki ampirik kelimesini kullanan ve ne anlama geldiğini bilmemi doğal karşılayan, takım elbise giyen, gümüş gözlü adamlardı.

Aklını götünden çıkar Avery. Grayson Hawthorne sana göre değil.

Telefonu çalınca ekrana göz attı. "Nash arıyor," dedi bana.

"Durma," dedim. "Aç." Şu noktada ondan ama ayrıca *bundan* uzaklaşmam gerekiyordu. Matematiği anlıyordum. Planlamaları kafamda bir yere oturtabiliyordum. Ama bu?

Bu gerçekti. Bu güçtü. *Yılda yüz milyon dolar.*

Grayson telefonuna cevap verdi ve odadan çıktı. Etrafta dolanıp duvardaki haritalara baktım, her ülkenin, her şehrin, her kasabanın ismini hafızama kazıyordum. Hepsine yardım edebilirdim – veya hiçbirine. Benim sayemde yaşayabilecek veya benim yüzümden ölebilecek insanlar vardı, benim seçimlerimle gelecekleri iyiye veya kötüye gidebilirdi.

O seçimleri yapan kişi olmak için nasıl bir hakkım olması gerekiyordu?

Bunalarak duvardaki son haritanın önünde durdum. Diğerlerinin aksine bu elle çizilmişti. Bunun Hawthorne Malikânesi ve çevresindeki arazi olduğunu biraz geç fark ettim. Gözlerim öncelikle Wayback Sayfiye Evi'ne kaydı, arazinin arka köşesine kondurulmuş ufak bir binaydı. Vasiyetin okunduğu günden hatırlıyordum, Tobias Hawthorne Laughlin'lere bu binayı ömürleri boyunca kullanmaları için vermişti.

Rebecca'nın büyükanne ve büyükbabası, diye düşündüm. *Emily'nin.* Kızlar küçükken gelmişler miydi, arazide ve Hawthorne Malikânesi'nde ne kadar vakit geçirmişlerdi?

Jameson ve Grayson Emily'yi ilk fark ettiğinde Emily kaç yaşındaydı?

Öleli ne kadar olmuştu?

Konferans odasının arkamdaki kapısı açıldı. Grayson'ın yüzümü göremiyor olmasına memnundum. Emily hakkında düşündüğümü bilmesini istemedim. Önümdeki haritayı, araziyi inceliyormuşum gibi yaptım. Kuzeydeki Black Wood denilen ormandan arazinin batı tarafından akan ufak dereye kadar.

The Black Wood. Yazıyı tekrar okudum, o an damarlarıma hücum eden kan sağır ediciydi. *Blackwood.* İşte, kıvrılarak giden akarsuyun üstünde de ufak yazılar vardı. Dere değildi. Irmaktı.

Arazinin batı kıyısında bir ırmak vardı. Adı da Westbrook'tu.

Blackwood. Westbrook.

"Avery." Grayson arkamdan seslendi.

"Ne?" Aklımı haritadan ve orada saklı olan şeylerden tamamen ayıramadım.

"Arayan Nash'ti."

"Biliyorum," dedim. Cevap vermeden önce arayanın kim olduğunu söylemişti.

Grayson elini nazikçe omzuma koydu. Aklımın gerisinde alarmlar çaldı. Niçin bu kadar nazik davranıyordu? "Nash ne istedi?"

"Ablanla ilgili."

BÖLÜM 43

"Drake'le ilgileneceğini söyledin sanıyordum." Telefonu tutan elim kasıldı ve boştaki elim yanımda yumruk oldu. "Sırf eğlence olsun diye."

Arabaya varır varmaz Alisa'yı aramıştım. Grayson peşimden gelmiş ve arka koltukta yanıma oturup kemerini bağlamıştı. Yanımdaki varlığının üzerinde duracak vaktim yoktu ve aklım doluydu. Oren arabayı sürüyordu. Kızgındım.

"Onunla ilgilendim," diyerek garanti verdi Alisa. "Sen ve ablan geçici uzaklaştırma kararıyla korunuyorsunuz. Eğer Drake sizinle temasa geçerse veya ne sebeple olursa olsun üç yüz metre yakınınıza gelirse hapse girer."

Yumruğumu açmaya çalıştım ama telefonu tutuşumu gevşetmeyi başaramadım. "O zaman neden şu anda Hawthorne Malikânesi'nin dış kapısında?"

Drake buradaydı. Teksas'ta. Nash aradığında Libby güvenli bir şekilde evin içindeydi ama Drake mesajlarla ve aramalarla onu taciz ediyor, yüz yüze görüşmeyi talep ediyordu.

"Bununla ben ilgileneceğim Avery." Alisa neredeyse anında ayıldı. "Şirketin yerel polis teşkilatından dikkat çekmeyecek bazı bağlantıları var."

Şu anda *dikkat çekmemek* önceliğim değildi. Önceliğim Libby'ydi. "Ablamın bu uzaklaştırma kararından haberi var mı?"

"Belgeleri imzaladı." Laf dolandırmayı nerede görsem tanırdım. "Ben halledeceğim Avery. Sen göze batmamaya çalış." Telefonu kapattı, telefonu tutan elimin kucağıma düşmesine izin verdim.

"Daha hızlı sürebilir misin?" diye sordum Oren'e.

Libby'nin kendi koruması vardı. Drake onu incitemezdi – fiziksel olarak.

"Nash ablanızla birlikte." Arabaya bindiğimizden beri Grayson ilk defa konuştu. "Sizi temin ederim ki beyefendi ona parmağının ucuyla bile dokunmaya çalışsa ağabeyim o parmağı ayırmaktan zevk alacaktır."

Grayson söz konusu parmağı Libby'nin bedeninden mi, yoksa Drake'in bedeninden mi ayrılacağını söylüyordu emin değildim.

"Drake beyefendi değil," dedim Grayson'a. "Ayrıca sadece şiddete meyilli olmasından endişeli değilim." Asabi olmak yerine tatlı, hatta endişeli olmasından daha çok endişeleniyordum, öyle nazik ve şefkatli olacaktı ki Libby gözündeki solmakta olan morluğu sorgulamaya başlayacaktı.

Oren, "Eğer daha iyi hissettirecekse onun uzaklaştırılmasını sağlayabilirim," teklifinde bulundu. "Fakat bu basına malzeme çıkarabilir."

Basın mı? Beynimdeki çarklar dönmeye başladı. "Vakıfta hiç paparazi yoktu." Oraya gittiğimizde fark etmiştim. "Evdeler miydi?"

Arazinin etrafındaki duvar basın görevlilerini mülkten uzak tutuyordu ama halka açık bir sokakta toplanmalarını engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Oren, "Eğer bahse giren bir adam olsaydım, Drake'in seyirci toplamak için birkaç gazeteciyi aradığına bahse girerdim," dedi.

* * *

Oren araç yoluna girdiğinde ve kalabalık muhabirler topluluğunun yanından geçerken bizi karşılayan manzaranın dikkat çekmemekle uzaktan yakından alakası yoktu. Dövme demirden dış kapıların dışındaki Drake'i görebiliyordum. Yanında iki adam duruyordu. Bu mesafeden bile üzerlerindeki polis üniformalarını görebiliyordum.

Paparazileri de.

Alisa'nın polis teşkilatındaki arkadaşlarının göze çarpmaması buraya kadardı. Dişlerimi sıktım ve Drake'in araç yolundan sürüklenerek götürülüşünün görüntüsüyle Libby'ye duygu sömürüsü yapma yollarını düşündüm.

"Arabayı durdur," diye patladım.

Oren durdu, sonra bana bakmak için koltuğunda döndü. "Sana aracın içinde kalmanı tavsiye ederim." Bu tavsiye değildi. Emirdi.

Kapı koluna uzandım.

"Avery." Oren'in ses tonu beni olduğum yerde durdurdu. "Eğer dışarı çıkıyorsan önce ben çıkacağım."

O sabah yaptığımız küçük sohbeti hatırlayınca onu test etmemeye karar verdim.

Yanımdaki Grayson kemerini açtı. Bileğime uzandığında dokunuşu nazikti. "Oren haklı. Dışarı çıkmamalısınız."

Elimi tutan eline baktım ve iki saniye sonra başımı yukarı kaldırdım. "Peki *sen* aileni korumak için ne yapardın, ne kadar ileri giderdin?"

Onu köşeye kıstırmıştım ve o da bunu çok iyi biliyordu. Elini elimden çekti, bunu öyle yavaşça yaptı ki parmak uçlarının eklemlerime değip geçişini hissettim. Artık daha hızlı nefes alıp veriyordum, kapıyı açtım ve kendimi hazırladım. Hawthorne Varisi ile ilgili basının elindeki en büyük haber Drake'ti çünkü onlara daha büyük bir şey vermemiştik. Henüz.

Çenemi yukarıda tutarak arabadan çıktım. *Bana bakın. Buradaki hikâye benim.* Araç yolundan ilerleyip sokağa doğru yürüdüm. Topuklu botlarımı ve Country Day'in pilili eteğini giyiyordum. Yürürken üniformamın blazer ceketi üstüme yapıştı. Yeni saçlarım, makyajım ve tavrım vardı.

Buradaki hikâye benim. Bu akşamın dedikodusu Drake'le ilgili olmayacaktı. Dünyanın gözü onun üstünde olmayacaktı. Gözleri kendi üstümde tutacaktım.

Oren, "Doğaçlama basın konferansı mı?" diye fısıldadı. "Koruman olarak, Alisa'nın seni öldüreceği konusunda uyarmam gerektiğini hissettim."

O gelecekteki Avery'nin sorunuydu. Kusursuz dalgalı saçımı savurdum ve omuzlarımı dimdik tuttum. Biz yaklaştıkça muhabirlerin adımı haykırışları daha da gürültülü bir hal aldı.

"Avery!"

"Avery, bu tarafa bak!"

"Avery, dedikodular hakkında ne söyleyeceksin–"

"Gülümse Avery!"

Artık tam önlerinde duruyordum. İlgileri üzerimdeydi. Yanımdaki Oren tek elini kaldırdı ve kalabalık anında sessizleşti.

Bir şey söyle, bir şey söylemem gerekiyor.

"Ben... ımmm..." Boğazımı temizledim. "Bu büyük bir değişiklik oldu."

Birkaç kişi kahkaha attı. *Bunu yapabilirim.* Bu kelimeleri düşündüğüm anda evren bunun hesabını bana sordu. Arkamda Drake ve polisler arasında bir arbede yaşandı. Kameralar benden uzaklaşmaya başladı, uzun mesafe lensleriyle kapıya zumladılar.

Konuşmak için konuşma. Hikâyeyi anlat. Dinlemelerini sağla.

"Tobias Hawthorne'un vasiyetini neden değiştirdiğini bi-

liyorum," dedim yüksek sesle. Bu duyuruya verdikleri yanıt elektrik akımı gibiydi. Bunun on yılın hikâyesi olmasının bir sebebi vardı, herkesin bilmek istediği tek şeydi. "Neden beni seçtiğini biliyorum." Bana, sadece bana bakmalarını sağladım. "Bilen tek kişi benim. Gerçeği biliyorum." Her şeyimle bu yalanı onlara satıyorum. "Eğer biriniz bile arkamdaki rezil insan müsveddesiyle ilgili tek bir kelime yazacak olursa bunu asla ama asla öğrenmeyeceğinizden emin olmak hayatımın amacı olur."

BÖLÜM 44

Güvenli bir şekilde Hawthorne Malikânesi'ne dönene kadar yaptığım şeyin büyüklüğünü anlamadım. *Basına aradıkları cevabın bende olduğunu söyledim.* Onlarla ilk defa konuşmuştum, benimle ilgili ellerindeki tek kayıttı ve gözlerinin içine baka baka yalan söylemiştim.

Oren haklıydı. Alisa beni öldürecekti.

Libby'yi mutfakta, kapkeklerle çevrelenmiş bir şekilde buldum. Cidden, yüzlerce kapkek vardı. Evdeyken özür dilemek için kapkek yapardı, endüstriyel üçlü fırınların olduğu bir mutfaktayken resmen uçmuştu.

"Libby?" Ona tedbirli bir şekilde yaklaştım.

"Sence sonra kırmızı kadife mi yapsam, yoksa tuzlu karamelli mi?" Libby krema torbasını iki eliyle birden tutuyordu. Mavi saçı atkuyruğundan çıkmış ve yüzüne yapışmıştı. Gözlerime bakmadı.

"Saatlerdir bunu yapıyor," dedi Nash. Paslanmaz çelikten buzdolabına yaslanmış, başparmaklarını yıpranmış kotunun kemer gözlerine geçirmiş duruyordu. "Telefonu da o kadar zamandır çalıp duruyor."

"Sanki ben burada değilmişim gibi konuşma." Libby krema sıkmaya ara verip gözlerini kısarak Nash'e baktı.

"Peki han'fendi." Nash'in gülümsemesi geniş ve yavaştı. Ne kadar süredir onun yanında olduğunu ve *neden* yanında olduğunu merak ettim.

"Drake gitti," dedim Libby'ye. Nash'in burada ona gerek olmadığına dair ipucunu almasını umuyordum. "Ben ilgilendim."

"Benim seninle ilgilenmem gerekiyordu." Libby saçını yüzünden çekti. "Bana öyle bakmayı bırak Avery. Dağılmayacağım."

Nash buzdolabına dayandığı yerden, "Elbette dağılmayacaksın hayatım," dedi.

"Sen..." Libby ona baktı, gözlerinde öfke kıvılcımı yanıp söndü. "Çeneni kapat."

Libby'nin hayatı boyunca birine çenesini kapatmasını söylediğini hiç duymamıştım ama en azından sesi kırılgan, incinmiş veya Drake'e mesaj yazma tehlikesi varmış gibi çıkmıyordu. Alisa'nın, Nash Hawthorne'da kurtarıcı kompleksi olduğunu söylediğini hatırladım.

"Hemen çenemi kapatıyorum." Nash bir kapkek aldı ve onu elma gibi ısırdı. "Bir anlam ifade eder mi bilmiyorum ama ben oyumu kırmızı kadifeden yana kullanıyorum."

Libby bana döndü. "O zaman tuzlu karamel olsun."

BÖLÜM 45

O gece Alisa "eğer bana izin vermezsen işimi yapamam" diyerek beni azarlamak için aradığında karşılığında ağzımı açtırmadı. Daha fazla cezanın sözü gibi gelen ters bir vedalaşmanın ardından bilgisayarımın başına oturdum.

"Ne kadar kötü?" dedim yüksek sesle. Görünüşe göre cevap her haber sitesinde manşet olduğumdu.

Hawthorne Varisi'nin Sırları Var.

Avery Grambs Ne Biliyor?

Paparazilerin çektiği fotoğraflarda kendimi zorlukla tanıdım. Fotoğraflardaki kız güzel ve haklı olarak öfke doluydu. Tıpkı bir Hawthorne gibi kibirli ve tehlikeli görünüyordu.

Ben o kız gibi hissetmiyordum.

Max'ten bir mesaj gelmesini, neler olduğunu öğrenmeyi talep etmesini bekliyordum ama ben ona mesaj attığımda bile bana geri dönmedi. Tam bilgisayarımı kapatacakken durdum çünkü Max'e, *Emily* çok yaygın bir isimken Emily'ye ne olduğu hakkında hiçbir fikrimin olmadığını söylediğimi hatırladım. Daha önce onu hiç arayamamıştım.

Fakat şimdi soyadını biliyordum. "Emily Laughlin," de-

dim sesli bir şekilde. Arama çubuğuna adını yazdım, sonra sonuçları daraltmak için Heights Country Day Okulu'nu da ekledim. Parmağım geri tuşunun üzerinde oyalandı. Uzun bir ânın sonrasında tetiği çektim.

Enter tuşuna bastım.

Bir ölüm ilanı çıktı ama o kadardı. Haber yoktu. Bölgede yaşayan altın kızın şüpheli bir şekilde öldüğünü söyleyen makaleler yoktu. Grayson veya Jameson Hawthorne'dan bahsedilmiyordu.

İlanda bir fotoğraf vardı. Emily bu defa kahkaha atmak yerine gülümsüyordu ve beynim daha önce kaçırdığım her detayı sünger gibi çekti. Saçı kat kattı ve uzundu. Uçları dalgalıydı ama kalan kısımları ipek gibi dümdüzdü. Gözleri yüzü için çok büyüktü. Üst dudağının şekli bana kalbi hatırlattı. Dağılmış halde çilleri vardı.

Tak. Tak. Tak.

Gürültüyle başımı kaldırdım ve bilgisayarımı kapattım. İstediğim son şey birinin az önce neye baktığımı öğrenmesiydi.

Tak. Bu defa sesi duyunca fazlasını yaptım. Başucu lambamı açtım, ayaklarımı yere bastım ve sesin geldiği yöne yürüdüm. Şömineye doğru ilerlerken diğer tarafta kimin olduğunu biliyordum.

Geçidi açmak için şamdanı çekerken, "Hiç kapı kullanıyor musun?" diye sordum Jameson'a.

Jameson tek kaşını kaldırdı ve başını yana eğdi. "Kapıyı kullanmamı *ister misin?*"

Aslında sorduğu şeyin, normal olmasını isteyip istemediğim olduğuna dair bir hisse kapıldım. Son sürat giderken yanında oturduğumu ve tırmanma duvarını, elimi yakalamak için uzanışını hatırladım.

"Basın konferansını gördüm." Jameson'ın yüzünde yine o ifade vardı. Sanki satranç oynuyormuşuz ve meydan okuma olarak görülen bir hamle yapmış gibiydi.

Huysuzca, "Aslında basın konferansından ziyade kötü bir fikirdi," diye itiraf ettim.

Kasti olduğunu düşündüğüm bir bakışla, "Sana hiç kötü fikirlerin köpeği olduğumu söyledim mi?" diye mırıldandı.

Burada beliriverdiğinde Emily'nin adını aratarak onu çağırmışım gibi hissetmiştim ama şimdi bu gece yarısı ziyaretini olduğu haliyle görüyordum. Jameson Hawthorne geceleyin burada, yatak odamdaydı. Üzerimde pijamalarım vardı ve bana doğru eğiliyordu.

Bunların hiçbiri tesadüfi değildi.

Sen oyuncu değilsin ufaklık. Sen cam balerinsin – ya da bıçak.

"Ne istiyorsun Jameson?" Vücudum ona doğru eğilmemi istedi. Mantıklı olan kısmımsa geri adım atmak istedi.

"Basına yalan söyledin." Jameson bakışlarını kaçırmadı. Gözünü kırpmadı, ben de öyle. "Onlara söylediğin... *yalandı*, öyle değil mi?"

"Elbette öyleydi." Eğer Tobias Hawthorne'un servetini neden bana bıraktığını biliyor olsaydım bunu çözmek için Jameson'la birlikte çalışmazdım.

Vakıftaki haritayı görünce nefesim kesilmezdi.

"Konu sen olunca bazen söylemesi zor oluyor," dedi Jameson. "Tam olarak açık bir kitap değilsin." Bakışları dudaklarımın kenarına odaklandı. Yüzü benimkine yaklaştı.

Asla kalbini bir Hawthorne'a kaptırma.

"Bana dokunma," dedim ama geri çekilirken bile bir şey hissettim. Vakıf binasındayken Grayson'a değerek geçtiğimde hissettiğim şeyin aynısıydı.

Hiçbir şekilde hissetmemem gereken bir şeydi – ikisi için de.

"Dün geceki heyecan verici yolculuğumuzun karşılığını aldık," dedi Jameson. "Aklımı boşaltmak bulmacaya yeni gözle bakmamı sağladı. Göbek adlarımızla ilgili neler öğrendiğimi sor bakalım."

"Sormama gerek yok," dedim. "Ben de çözdüm. Blackwood. Westbrook. Davenport. Winchester. Sadece isim değiller. Bölge isimleri – en azından ilk ikisi öyle. The Black Wood. The West Brook." Kendimi bulmacaya odaklanmaya zorladım. Bu odada sadece tek bir lambanın yandığını ve birbirimize çok yakın durduğumuza odaklanmadım. "Henüz diğer ikisinden emin değilim ama..."

"Ama..." Jameson'ın dudakları yukarı kıvrıldı, dişleri parlıyordu. "Çözeceksin." Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "*Biz* çözeceğiz, Varis."

Biz diye bir şey yok. Gerçekten yok. Ben senin için sadece seni amaca götüren yolum. Buna inanıyordum. İnanıyordum ama nedense kendimi, "Yürüyüşe çıkmak ister misin?" derken buldum.

BÖLÜM 46

Bu sadece bir yürüyüş değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Black Wood devasa bir yer. Eğer ne aradığımızı bılmezsek orada bir şey bulmak imkânsız olacaktır." Jameson adımlarını yavaş ve sakin tutarak benimkilere uydurdu. "Irmak daha kolay. Arazi boyunca akıyor ama eğer büyükbabamı tanıyorsam aradığımız şey suyun içinde değildir. Köprünün üstünde –veya altında– bulunan bir şeyi arıyoruz."

"Ne köprüsü?" diye sordum. Gözümün ucuyla bir hareket gördüm. *Oren.* Gölgelerde kalıyordu ama oradaydı.

"Büyükbabamın büyükanneme evlenme teklifi ettiği köprü," diye cevap verdi. "Wayback Sayfiye Evi'ne yakın. O zaman büyükbabamın sahip olduğu tek yer orasıymış. İmparatorluğu büyüdükçe etrafındaki arazileri de almış. Malikâneyi yaptırdı ama sayfiye evini hep elinde tuttu."

Haritadaki evi gözümde canlandırırken, "Şimdi orada Laughlin'ler yaşıyor," dedim. "Emily'nin büyükanne ve büyükbabası." Adını söylediğim için bile suçluluk hissettim ama bu beni cevabını beklemekten alıkoymadı. *Onu sevdin mi? Nasıl öldü? Neden Thea suçu senin ailene atıyor?*

Jameson dudaklarını büktü. "Xander, Rebecca'yla sohbet ettiğini söyledi," dedi en sonunda.

"Okulda kimse onunla konuşmuyor," diye mırıldandım.

"Düzeltme," diye karşılık verdi. "Rebecca okulda kimseyle konuşmuyor. Aylardır o şekilde." Bir an sessiz kaldı, ayak seslerimiz diğer her şeyi yutuyordu. "Rebecca her zaman utangaç olandı. Sorumluluk sahibi. Ailesinin iyi kararlar vermesini bekledikleri kişi."

"Emily değil." Boşluğu doldurdum.

"Emily..." Onun adını söylerken Jameson'ın sesi farklıydı. "Emily sadece eğlenmek isterdi. Doğuştan gelen bir kalp rahatsızlığı vardı. Ailesi saçma şekilde aşırı korumacıydı. Çocukken onun bir şey yapmasına asla izin vermezlerdi. On üçündeyken nakil yapıldı ve ondan sonra sadece *yaşamak* istedi."

Hayatta kalmak değil. Günü geçirmek değil. *Yaşamak.* Kameraya bakarak kahkaha atışını düşündüm, vahşi, özgür ve biraz da kurnazdı. Sanki o fotoğraf çekildiğinde daha sonra hepimizin neye bakacağını biliyor gibiydi. Ona.

Skye'ın Jameson'ı tarif ediş şeklini düşündüm. *Aç.*

"Onu da arabayla gezmeye çıkardın mı?" diye sordum. Eğer sorumu geri alabilseydim alırdım ama aramızda havada asılı kaldı.

"Emily'yle yapmadığımız *hiçbir şey* yoktu." Jameson sözcükler ondan koparılıp alınıyormuş gibi konuştu. "Biz aynıydık," dedi ve sonra düzeltti. "Ben aynı olduğumuzu sandım."

Grayson'ın, bana Jameson'ın duygu arayan biri olduğunu söylediğini hatırladım. Korku. Acı. Neşe. Emily onun için bunlardan hangisiydi?

"Ona ne oldu?" diye sordum. İnternet arayışımdan hiçbir cevap alamamıştım. Thea sanki suçlusu Hawthorne'larmış gibi konuşmuştu, sanki Emily Hawthorne Malikânesi'nde vakit geçirdiği için ölmüştü. "Sayfiye evinde mi yaşıyordu?"

Jameson ikinci sorumu dikkate almadı ve ilkini cevapladı. "Başına Grayson geldi."

Emily'nin adını Grayson'ın onunde söylediğim andan itibaren kızın onun için önemli olduğunu anlamıştım. Fakat Jameson onunla ilişkisi olan kişi olduğu konusunda epey açık gibiydi. *Emily'yle yapmadığımız* hiçbir şey *yoktu*.

"Başına Grayson geldi demekle ne kast ediyorsun?" diye sordum. Arkama göz attım ama artık Oren'ı göremiyordum.

"Hadi bir oyun oynayalım," dedi Jameson karamsar bir şekilde. Bir tepeye vardığımızda yürüyüşü biraz daha hızlandı. "Sana hayatımla ilgili bir gerçek, iki de yalan söyleyeceğim ve hangisinin hangisi olduğuna karar vermek sana kalacak."

"Onun iki gerçek, bir yalan olması gerekmiyor muydu?" diye sordum. Eskiden çok fazla partiye gitmemiş olabilirdim ama bir taşın altında da büyümemiştim.

"Başkasının kurallarıyla oynamanın eğlencesi nerede?" diye karşılık verdi. Bana sanki bunu anlamamı bekliyormuş gibi bakıyordu.

Onu anlamamı.

"Birincisi," diyerek başladı. "Sen buraya gelmeden önce büyükbabamın vasiyetinde ne olduğunu biliyordum. İkincisi; seni alması için Grayson'ı ben gönderdim."

Tepenin zirvesine ulaştık, uzaktaki bir binayı görebiliyordum. Bir sayfiye evi – ve onunla aramızda da bir köprü.

"Üçüncüsü," dedi ve birkaç saniyeliğine tıpkı bir heykel gibi hareketsiz kaldı. "Emily Laughlin'in ölümünü izledim."

BÖLÜM 47

Jameson'ın oyununu oynamadım. Az önce söylediği şeylerden hangisi gerçek diye tahmin yürütmedim ama son kelimeleri söylerken boğazının kasılışını gözden kaçırmak mümkün değildi.

Emily Laughlin'in ölümünü izledim.

Bu ona ne olduğunu açıklamamıştı. Başına *Grayson* geldi diyerek ne demek istediğini açıklamamıştı.

"Dikkatimizi köprüye çevirelim mi Varis?" Jameson bana tahmin ettirmedi. Gerçekten yapmamı istediğinden de emin değildim.

Kendimi önümüzdeki manzaraya odaklanmaya zorladım. Tablo gibiydi. Burada ay ışığını engelleyen daha az ağaç vardı. Akarsuyun üzerinde yükselen köprüye giden yolu görebiliyordum ama altındaki suyu göremiyordum. Köprü tahtadandı, korkulukları ve direkleri elde titizlikle yapılmış gibi görünüyordu. "Büyükbaban bunu kendisi mi yaptı?"

Tobias Hawthorne'la hiç tanışmamıştım ama onu tanıyormuşum gibi hissetmeye başlıyordum. Her yerdeydi – bu bulmacada, evde, torunlarında.

"O mu inşa etti bilmiyorum. Jameson, Cheshire kedisi gibi sırıttı, ay ışığında dişleri parlıyordu. "Fakat eğer bu konuda haklıysak, kesinlikle içine bir şeyler koydu."

Jameson rol yapma konusunda uzmandı – Emily hakkında hiç soru sormamışım gibi davranıyordu, az önce bana onun ölümünü izlediğini söylememiş gibi rol yapıyordu.

Gece yarısından sonra olanlar karanlıkta kalıyormuş gibi davranıyordu.

Köprüye çıktı. Ben de peşinden gittim. Eskiydi ve biraz gıcırdıyordu ama kaya gibi sağlamdı. Jameson köprünün sonuna gelince aynı yoldan geri döndü, ellerini yanlarına açıp parmak uçlarını hafifçe korkuluklara sürttü.

"Ne aradığımıza dair bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Gördüğümde anlayacağım." *Görürsem sana da söylerim* dese de yeriydi. Emily'yle birbirlerine benzediklerini söylemişti ve Emily'nin pasif bir katılımcı olmasını beklemezdi hissini üzerimden atamadım. Ona oyunun başka bir parçasıymış gibi davranmazdı, sonunda işe yarasın diye başında kafası kıyak olmazdı.

Ben bir insanım. Becerikliyim. Buradayım. Oynuyorum. Ceketimin cebinden cep telefonumu çıkarıp fenerini açtım. Köprüye geri dönerek korkuluğun kirişini aydınlattım, bir çeşit girinti veya oyulmuş bir şeyler arıyordum. Gözlerim tahtadaki çivileri takip etti, onları sayıyor, her birinin arasındaki mesafeyi aklımdan hesaplıyordum.

Bir korkuluğu bitirdiğimde çömelip korkulukların parmaklıklarını inceledim. Karşımdaki Jameson da aynısını yaptı. Sanki dans ediyormuşuz gibi hissettim – iki kişilik bir gece yarısı dansıydı.

Buradayım.

"Gördüğümde anlayacağım," dedi Jameson tekrar. Bu bir çeşit mantra ve bir sözdü.

"Ya da belki ben görürüm." Doğruldum.

Jameson başını kaldırıp bana baktı. "Bazen, farklı bir ışık açısı gerekir. Varış."

Zıpladı, sonra bir baktım ki korkuluğun üzerinde duruyordu. Aşağıdaki suyu göremesem de sesini duyabiliyordum. Gece, onun dışında sessizdi, ta ki Jameson yürümeye başlayana kadar.

Yeni baştan balkonda sallanarak durmasını izlemek zordu.

Köprü o kadar yüksek değil. Su muhtemelen derin değildir. Elimdeki ışığı ona doğru çevirirken ayağa kalktım. Altımdaki köprü gıcırdadı.

"Aşağı bakmamız lazım," dedi Jameson. Köprünün uzak kenarına çıkmış, kenarında dengede duruyordu. "Bacaklarına tut," dedi bana ama daha ben nereden tutacağımı çözemeden ya da onun ne yapacağını anlayamadan fikrini değiştirdi. "Hayır. Ben fazla iriyim. Beni düşürürsün." Sanki yerinde oradan aşağı indi. "Ben seni tutacağım."

***

Annem öldükten sonra hiç vakit bulamadığım bir sürü ilk vardı. İlk randevu. İlk öpücük. İlk seferler. Fakat özellikle bu ilk – eski kız arkadaşının ölümünü izlediğini itiraf eden bir oğlan tarafından bacaklarından tutulup köprüden aşağı sallandırılmak – yapılacaklar listemde yoktu.

Eğer seninle birlikteyse niçin başına Grayson'ın geldiğini söyledin?

"Telefonunu düşürme," dedi Jameson. "Ben de seni düşürmeyeceğim."

Elleri kalçalarımdaydı. Baş aşağı duruyordum, bacaklarımı korkuluk direklerinin arasından sokmuştum ve gövdem köprünün kenarından sarkıyordu. Eğer bırakırsa başım belaya girerdi.

Sarkma oyunu, neredeyse annemi duyabiliyordum.

Jameson ağırlığını, benimkini dengeleyecek şekilde ayarladı. *Dizi benimkine değiyor. Elleri üzerimde.* Kendi bedenimin, kendi tenimin öylesine farkındaydım ki, böyle hissettiğimi hiç anımsamıyordum.

Hissetme. Sadece bak. Işığımı köprünün altına çevirdim. Jameson bırakmadı.

"Bir şey görüyor musun?"

"Gölgeler," diye cevap verdim. "Biraz yosun." Kıvrılıp sırtımı biraz gerdim. Kan beynime hücum ediyordu. "Alttaki döşemeler üstte gördüklerimizden farklı," dedim. "En az iki kat tahta var." Tahtaları saydım. *Yirmi bir.* Kıyıyla buluşan kısmı incelemek için birkaç saniye daha harcadıktan sonra seslendim, "Burada hiçbir şey yok Jameson. Beni yukarı çek."

***

Köprünün altında yirmi bir döşeme tahtası vardı ve az önce yaptığım sayıma göre üst taraftaki de aynı sayıdaydı. Her şey uyuyordu. Eksik bir şey yoktu. Jameson volta atıyordu ama ben tamamen hareketsizken daha iyi düşünüyordum.

Daha doğrusu onun volta atışını izlemiyor olsaydım hareketsizken daha iyi düşünürdüm. Hareket edişinde bir şeyler vardı – dile getirilmeyen bir enerji, esrarengiz bir zarafet. "Geç oluyor," dedim bakışlarımı kaçırarak.

"Zaten geçti," dedi Jameson. "Eğer balkabağına dönüşecek olsaydın şimdiye kadar dönüşürdün zaten Cinderella."

Başka bir gün, başka bir lakap daha. Bundan bir anlam çıkarmak istemedim, zaten bundan *ne* anlam çıkaracağımdan da emin değildim. "Yarın okulumuz var," diye hatırlattım.

"Belki vardır." Jameson köprünün sonuna geldi, döndü ve tekrar geriye yürüdü. "Belki yoktur. Kurallara göre oyna-

yabilirsin veya kuralları kendin koyabilirsin. Ben hangisini tercih ettiğimi biliyorum Varis."

Emily'nin hangisini tercih ettiğini. Aklımı oraya gitmekten alıkoyamadım. Bu âna, elimizdeki bulmacaya odaklanmaya çalıştım. Köprü gıcırdadı. Jameson volta atmaya devam etti. Zihnimi temizledim. Köprü yine gıcırdadı.

"Bekle." Başımı yana eğdim. "Dur." Şoke ediciydi ama Jameson emrettiğim şeyi yaptı. "Geri gel. Yavaşça." Bekledim ve dinledim. Sonra yine gıcırtıyı duydum.

"Aynı döşeme." Jameson benimle aynı anda sonuca vardı. "Her seferinde." Daha iyi bakmak için çömeldi. Ben de yanında diz çöktüm. Tahta döşeme diğerlerinden farklı görünmüyordu. Parmağımı üzerinde gezdirip bir şey –ne olduğundan emin değildim– hissetmeye çalıştım.

Yanımdaki Jameson da aynı şeyi yapıyordu. Bana değip geçti. Hiçbir şey hissetmemeye çalıştım ve geri çekilmesini bekledim ama onun yerine parmaklarını benimkilerin arasından geçirip ellerimizi birleştirdi, tahtanın üstünde dümdüz tuttu.

Aşağı bastırdı.

Ben de aynısını yaptım.

Tahta gıcırdadı. Tahtaya doğru eğildim, Jameson ellerimizle daireler çizmeye başladı, yavaşça. Tahtanın bir yanından diğerine doğru.

"Hareket ediyor." Başımı hızla ona doğru kaldırdım. "Çok az."

"Çok az yeterli değil." Parmaklarını yavaşça benimkilerin arasından çekti, dokunuşu tüy gibi hafif ve sıcaktı. "Bir tür mandal arıyoruz, tahtayı tamamen dönmekten alıkoyan bir şey."

En sonunda dediği şeyi bulduk, tahtanın korkuluğun direkleriyle kesiştiği yerde ufak çıkıntılar vardı. Jameson soldakini aldı. Ben de sağdakini. Senkronize bir şekilde hareket

ederek bastırdık. Bir tak sesi geldi. Yeniden ortada buluşup bir kez daha denediğimizde döşeme rahatça hareket etti. Birlikte çalışarak tahtanın alt yüzü yukarı bakana kadar çevirdik.

Telefonumun feneriyle tahtayı aydınlattım. Jameson da kendi telefonuyla aynısını yaptı. Tahtaya kazınmış bir sembol vardı.

Jameson parmağını şeklin üzerinde gezdirirken, "Sonsuzluk işareti," dedi.

Başımı yana eğdim ve daha pragmatik bir yaklaşım sergiledim. "Ya da sekizdir."

BÖLÜM 48

Hemencecik sabah oldu. Nasıl oldu bilmem ama sürünerek yataktan çıkıp üstümü giyindim. Saç ve makyaj kısmını atlayabilir miyim diye düşündüm ama Xander'ın kimse sana hikâyeyi anlatmasın diye hikâyeyi senin anlatman gerektiğiyle ilgili konuşmasını hatırladım.

Dün basın karşısında yaptığım numaradan sonra güçsüz görünmeyi göze alamazdım.

Süslenmeyi bitirdim; buna, savaş suratım diyordum. Tam o sırada kapım tıklatıldı. Kapıyı açtığımda Alisa'nın "Nash'inkilerden biri" dediği hizmetçiyi gördüm. Elinde bir kahvaltı tepsisi vardı. Bayan Laughlin Hawthorne Malikânesi'ndeki ilk günümden beri odama kahvaltı göndermemişti.

Bunu hak edecek ne yaptığımı merak ettim.

Hizmetçi tepsiyi bıraktıktan sonra bana, "Ekibimizle salı günleri evin her yerinde dip köşe temizlik yapıyoruz," diye bilgi verdi. "Eğer sizin için de sorun olmayacaksa sizin banyonuzdan başlayacağım."

"Şu havlumu asmama izin ver," dedim. Kız bana, sanki önünde çırılçıplak yoga yapacağımı duyurmuşum gibi baktı.

"Havlunuzu yere bırakabilirsiniz. Zaten onları yıkayacağız."

Bu çok yanlış hissettirdi. "Ben Avery." Elbette adımı biliyor olsa da kendimi tanıttım. "Senin adın ne?"

"Mellie." Ondan daha fazlasını söylemedi.

"Teşekkürler Mellie." Bana boş boş baktı. "Yardımın için." Tobias Hawthorne'un yabancıları Hawthorne Malikânesi'ne mümkün olduğunca yaklaştırmadığını düşündüm. Ancak yine de salı günleri temizliğe gelen koca bir ekip vardı. Bunu şaşırtıcı bulmamalıydım. Bütün ekibin her gün temizlik için burada olmaması daha şaşırtıcıydı. *Ancak yine de...*

Libby'nin koridorun karşısındaki odasına gittim çünkü bunun ne kadar gerçeküstü ve rahatsız edici hissettirdiğini anlayacağını biliyordum. Hâlâ uyuyordur diye kapıyı hafifçe tıklattım ve kapı içeri doğru aralandı, tekli koltuğu ve kanepeyi – ve şu anda onları işgal etmekle meşgul olan adamı görmeme yetecek kadardı.

Nash Hawthorne uzun bacaklarını kanepeye uzatmıştı, çizmeleri hâlâ ayağındaydı. Suratını bir kovboy şapkasıyla kapatmıştı. Uyuyordu.

Ablamın odasında.

Nash Hawthorne ablamın odasında uyuyordu.

İstemsizce bir ses çıkardım ve geriye çekildim. Nash irkildi, sonra beni gördü. Elinde şapkasıyla koltuktan kalktı ve koridorda bana katıldı.

"Libby'nin odasında ne yapıyorsun?" diye sordum. Yatağında değildi ama fark etmezdi. Hawthorne kardeşlerin en büyüğünün ablamın odasında nöbet tutması da ne halt demek oluyordu?

"Bir şeyler atlatıyor," dedi Nash. Sanki benim haberim yokmuş gibi. Sanki önceki gün Drake'in üstesinden gelen ben değilmişim gibi.

"Libby senin projelerinden biri değil," dedim ona. Son birkaç günde birlikte ne kadar vakit geçirdiklerinden emin değildim. Mutfaktayken Libby onu rahatsız edici buluyor gibiydi. *Libby rahatsız olmaz ki. O gotik bir gün ışığı gibi.*

"Projelerim mi?" diye tekrarladı, gözleri gittikçe kısılıyordu. "Lee-Lee sana tam olarak ne anlattı?"

Avukatım için durmadan kullanıp durduğu lakap bana sadece onların nişanlanmış olduğunu hatırlatıyordu. *O Alisa'nın eski sevgilisi. Çalışanlardan kim bilir kaçını "kurtardı." Ve geceyi de ablamın odasında geçirdi.*

Bunun sonunun iyi olması mümkün değildi. Fakat ben tek kelime edemeden Mellie odamdan çıktı. Banyoyu daha bitirmiş olamazdı, yani bizi duymuş olmalıydı. Nash'i duymuştu.

Nash, "Günaydın," dedi ona.

"Günaydın," dedi kız da gülümseyerek. Sonra bana, Libby'nin odasına, açık kapıya baktı ve gülümsemeyi bıraktı.

BÖLÜM 49

Oren elinde bir bardak kahveyle benimle arabada buluştu. Dün gece Jameson'la çıktığım küçük maceram hakkında tek kelime etmedi ve ben de ona ne kadarını izlediğini sormadım. Arabanın kapısını açarken bana doğru eğildi. "Seni uyarmadığımı söyleme."

Ne hakkında konuştuğunu hiç bilmiyordum, sonra ön koltukta oturmakta olan Alisa'yı fark ettim. "Bu sabah sakin görünüyorsun," yorumunda bulundu.

Sakin kelimesini *daha az aceleci ve bu sebeple de magazin skandalına sebep olma ihtimalin daha az* olarak algıladım. Libby'nin odasında karşılaştığım manzarayı nasıl tarif ederdi diye merak ettim.

Bu hiç iyi değil.

Alisa, "Umarım bu hafta sonu için planların yoktur Avery," derken, Oren arabayı çalıştırdı. "Ya da önümüzdeki hafta sonu." Ne Jameson ne de Xander bize katılmıştı, yani arabulucu olarak kullanacağım biri yoktu ve belli ki Alisa ciddi anlamda kızgındı.

Avukatım bana ceza veremez, değil mi?

Alisa imalı bir şekilde, "Seni biraz daha uzun süre spot ışıklarından uzak tutmayı umuyordum," diye devam etti, "ama o plan rafa kaldırıldığına göre bu cumartesi gecesi pembe kurdele yardım gecesine ve önümüzdeki pazar günü de bir maça katılacaksın."

"Maç mı?" diye tekrarladım.

"Ulusal Futbol Ligi," dedi kısaca. "Takım senin. Üst düzey sosyal etkinliklere katılmanın dedikodu kazanını kaynatmaya yetmesini umuyorum, böylece sana gerçek bir medya eğitimi verene kadar ilk röportajını erteleyebiliriz."

Daha Ulusal Futbol Ligi bombasını sindirmeye çalışırken medya eğitimi kelimeleri boğazıma bir keder düğümü gibi oturdu.

"Mecbur muyum–"

"Evet," dedi Alisa. "Bu hafta sonu katılacağın galaya da, önümüzdeki hafta gideceğin maça da, medya eğitimine de."

Şikâyet etmek için başka bir şey demedim. Er ya da geç ceremesini çekeceğimi bile bile bu ateşi körüklemiştim – ve Libby'yi korumuştum.

***

Okula vardığımızda bana bakan o kadar fazla göz vardı ki Heights Country Day'de geçirdiğim son iki günü hayal mi ettim diye kendimi sorgulamaya başladım. Asıl ilk gün beklediğim şeydi bu. Tıpkı ilk günkü gibi, bana doğru gelen ilk kişi Thea oldu.

"Bir şey yaptın," derken sesindeki ton yaptığım şeyin hem yaramazca hem de nefis bir şey olduğunu ima ediyordu. Açıklanamayacak şekilde, aklım Jameson'a, köprüdeyken parmaklarımın arasından geçirdiği parmaklarına kaydı.

Thea, "Tobias Hawthorne'un her şeyi neden sana bıraktığını gerçekten biliyor musun?" diye sordu, gözleri parladı. "Bütün okul bundan bahsediyor."

"Bütün okul istediği şey hakkında konuşabilir."

"Benden pek hoşlanmıyorsun," dedi Thea. "Sorun değil. Ben çok rekabetçi, kazanmaktan ve *böyle* görünmekten hoşlanan biseksüel bir mükemmeliyetçiyim. Benden nefret edilmesine yabancı değilim."

Gözlerimi devirdim. "Senden nefret etmiyorum." Henüz onu ondan nefret edecek kadar iyi tanımıyordum.

Thea kendinden memnun bir gülümsemeyle, "Bu iyi," diye cevapladı, "çünkü birlikte çok fazla zaman geçireceğiz. Annemle babam şehir dışına çıkıyor. Eğer beni kendi başıma bırakırlarsa hoş olmayan şeyler yapabileceğime inanıyor gibiler, o yüzden amcamla kalacağım ve anladığım kadarıyla Zara'yla birlikte Hawthorne Malikânesi'nde kalıyorlar. Sanırım aile evlerini bir yabancıya teslim etmeye hazır değiller."

Zara iyiyi oynuyordu – ya da en azından *daha iyiydi*. Fakat eve taşındığından hiç haberim yoktu. Öte yandan Hawthorne Malikânesi öyle devasaydı ki içeride koca bir beyzbol takımı yaşasa bile fark etmeyebilirdim.

Kim bilir, belki profesyonel bir beyzbol takımım da vardır.

"Neden Hawthorne Malikânesi'nde kalmak istiyorsun ki?" diye sordum. Gitmem için beni uyaran oydu.

"Sanılanın aksine, her zaman istediğim şeyi yapmam." Thea kara saçlarını omzunun üstünden savurdu. "Ayrıca, Emily benim en iyi arkadaşımdı. Geçen yıl olanlardan sonra, Hawthorne kardeşlerin cazibesine karşı bağışıklığım var."

BÖLÜM 50

En sonunda Max'e ulaştığımda kendini konuşkan hissetmiyordu. Bir şeylerin yolunda olmadığını fark ediyordum ama ne olduğunu bilmiyordum. Thea'nın taşınmasıyla ilgili tek bir sahte küfür bile etmedi, karşılıklı konuşmamız sırasında da Hawthorne kardeşlerin fizikleriyle ilgili hiçbir yorumda bulunmadı. Her şey yolunda mı diye sordum. Kapatması gerektiğini söyledi.

Öte yandan Xander, Thea gelişmesini tartışmaya dünden razıydı. O öğleden sonra, sanki evin kulakları olabilirmiş gibi sesini alçaltarak, "Eğer Thea buradaysa bir şeyler karıştırıyordur," dedi.

"Bir şeyler karıştıran Thea mı?" diye sordum imalı şekilde. "Yoksa teyzen mi?"

Zara vakıfta Grayson'la ikimizi bir araya getirmişti ve şimdi de Thea eve taşınıyordu. Altında neler yattığını göremesem de birinin bir işler karıştırdığının farkındaydım.

"Haklısın," dedi Xander. "Thea'nın kendi isteğiyle ailemizle vakit geçirmek istediğinden cidden şüpheliyim. Bağırsaklarımın akbabalar tarafından deşilmesini diliyor olması mümkün."

"Senin mi?" dedim. Thea'nın Hawthorne kardeşlerle ilgili sorunları Emily etrafında dolanıyor gibi görünüyor ve bu sebeple Jameson ve Grayson'la ilgili olduğunu varsaymıştım. "Ne yaptın?"

Xander iç geçirerek, "Bu talihsiz aşkın, sahte randevunun, trajedinin, kefaretin... ve muhtemel akbabaların olduğu bir hikâye."

Xander'a Rebecca Laughlin'i sorduğum zamanı düşündüm. Onun Emily'nin kardeşi olduğunu ima eden hiçbir şey söylememişti. Neredeyse az önce Thea hakkında söylediği şeyin aynısını mırıldanmıştı.

Xander uzun süre dalıp gitmeme izin vermedi. Onun yerine beni sürükleyerek evdeki dördüncü favori odası olduğunu söylediği yere götürdü. "Eğer Thea'yla rekabet edeceksen hazırlıklı olman lazım."

"Kimseyle rekabet falan etmeyeceğim," dedim net bir şekilde.

"Buna inanman ne sevimli." Xander iki koridorun birleştiği yerde durdu. Bir doksanlık boyunun her santimini kullanarak yukarı uzanıp köşedeki pervaza dokundu. Bir tür mandala falan basmış olmalıydı çünkü pervazı tutup çekerek arkasındaki boşluğu açığa çıkardı. Elini pervazın arkasındaki boşluktan içeri soktu ve bir saniye sonra duvarın bir kısmı bir çeşit kapı gibi bize doğru çıkıntı yaptı.

Buna *asla* alışamayacaktım.

"İnime hoş geldin!" Xander bu kelimeleri söylemekten acayip mutlu gibiydi.

"İnine" adım attım ve gördüğüm şey bir... makine miydi? Aslında *düzenek* daha doğru bir terim olurdu. Düzinelerce dişli, makara ve zincir ile birlikte birbiriyle bağlantılı rampalar, birkaç kova, iki taşıma kayışı, bir sapan, bir kuş kafesi, dört rüzgâr gülü ve en az dört balondan oluşan karmaşık bir şey vardı.

"Şu bir örs mü?" diye sordum. Kaşlarımı çattım ve daha iyi bakmak için öne eğildim.

Xander gururla, "Bu bir Rube Goldberg makinesi. Şu işe bak ki, acayip karmaşık yollarla basit şeyleri yapan makineleri yapmakta üç defa dünya şampiyonu oldum." Bana bir misket verdi. "Bunu rüzgâr gülünün içine koy."

Koydum. Rüzgâr gülü dönerek bir balonu şişirdi, o kovayı devirdi...

Mekanizmanın sonraki yaptığı şeyi izlerken gözümün ucuyla en küçük Hawthorne'a baktım. "Bunun Thea'nın taşınmasıyla ne ilgisi var?"

Bana hazır olmam gerektiğini söylemiş, ardından beni buraya getirmişti. Bunun bir çeşit metafor falan mı olması gerekiyordu? Hareketleri karmaşık görünse de Zara'nın nihai amacının basit olduğuna dair bir uyarı mıydı? Thea'nın görevine dair bir öngörü müydü?

Xander bana yandan bir bakış attı ve sırıttı. "Bunun Thea'yla herhangi bir ilgisinin olduğunu kim söyledi?"

BÖLÜM 51

O gece, Thea'nın gelişinin şerefine Bayan Laughlin ağızda eriyen bir biftek yaptı. Orgazm kadar zevk veren sarımsaklı patates püresi. Fırında kuşkonmaz, brokoli ve üç farklı *crème brulée.*

Bayan Laughlin'in benim için hiçbir şey yapmazken Thea için var gücüyle çalıştığını gördüğümde, elimde olmadan bunun ne kadar açıklayıcı olduğunu hissettim.

Umursamamaya çalışarak "yemek odasındaki" resmi yemek masasına oturdum, aslında buraya ziyafet salonu demelilerdi. Devasa masaya on bir kişilik servis açılmıştı. Bu küçük aile yemeğinin katılımcılarını saydım: dört Hawthorne erkeği. Skye. Zara ve Constantine. Thea. Libby. Büyükanne. Ve ben.

Zara adeta fazla memnun bir sesle, "Thea, çim hokeyi nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Bu sezon yenilgisiz devam ediyoruz." Thea bana döndü. "Sen hangi sporu yapacağına karar verdin mi Avery?"

Alayla gülme dürtüme direnmeyi zor da olsa başardım. "Ben spor yapmam."

Xander, "Country Day'de herkes bir sporu yapar," diye bilgilendirdi, ardından ağzını biftekle doldurdu. Çiğnerken gözleri zevkle yukarı döndü. "Bu ciddi ciddi, gerçek bir şart, Thea'nın hoş bir şekilde kinci hayal gücünün bir ürünü değil."

Nash, "Xander," diyerek uyardı.

Xander masumca, "*Hoş bir şekilde* kinci olduğunu söyledim," dedi.

Thea güneyli güzeli gülümsemesiyle konuşarak, "Eğer erkek olsaydım insanlar bana hırslı olduğumu söylerdi," dedi.

Constantine, "Thea," diyerek onu azarladı.

"Doğru ya." Peçetesiyle dudaklarını sildi. "Yemek masasında feminizm yoktu."

Bu defa alaylı gülüşümü bastıramadım. *Thea'ya bir puan.*

Durup dururken Skye, "Kadeh kaldıralım," diyerek şarap kadehini havaya kaldırdı. Dili dolanarak konuşmasına bakılırsa zaten yeterince içmişti.

Büyükanne sertçe, "Skye, hayatım, bir yerde sızmayı hiç düşündün mü?" dedi.

Skye kadehini havada tutmaya devam ederek, "Kadeh kaldıralım," diye tekrarladı. "Avery'ye."

İlk defa adımı doğru söylemişti. Giyotinin düşmesini bekledim ama Skye başka hiçbir şey söylemedi. Zara kadehini kaldırdı. Teker teker kadehler yukarı kalktı.

Bu odada bulunan herkes muhtemelen mesajı almıştı: Vasiyete itiraz etmekten hiçbir yarar çıkmazdı. Ben düşman olabilirdim – ama parası olan da bendim.

O yüzden mi Zara Thea'yı buraya getirdi? Benimle yakınlaşsın diye? O yüzden mi vakıfta beni Grayson'la yalnız bıraktı?

Jameson solumdan, "Sana Varis," diye mırıldandı. Ona bakmak için döndüm. Dün geceden beri onu görmemiştim. Okulu ektiğinden emindim. Günü Black Wood'da sonraki ipucunu arayarak mı geçirdi diye merak ettim. *Bensiz.*

Thea bardağı hâlâ havadayken birdenbire, "Emily'ye," diye ekledi. Gözleri Jameson'ın üzerindeydi. "Huzur içinde yatsın."

Jameson kadehini indirdi. Sandalyesini sertçe iterek masadan uzaklaştırdı. Daha ileride oturan Grayson kendi kadehinin sapını öyle sıkı tuttu ki eklemleri bembeyaz oldu.

Constantine, "*Theadora*," diye tısladı.

Thea bir yudum aldı ve yüzüne dünyanın en masum bakışını oturttu. "Ne?"

***

İçimdeki her şey Jameson'ı takip etmemi istedi ama müsaade istemeden önce birkaç dakika daha bekledim. Sanki bu, tam olarak nereye gittiğimi bilmelerini engelleyecekmiş gibi.

Girişe gelince avucumu duvarda panellere bastırdım, vestiyerin kapısını açık etmek için tasarlanan diziyi girdim. Black Wood'a gitme girişiminde bulunacaksam kabanıma ihtiyacım olacaktı. Jameson'ın gittiği yerin orası olduğundan emindim.

Elimi çengele taktığım sırada arkamdan gelen bir ses, "Jameson'ın ne işler karıştırdığını sormayacağım. Sizin de," dedi.

Grayson'la yüzleşmek için döndüm. "Bana sormayacaksın," diye tekrarladım. Çenesinin duruşunu ve o kurnaz, gümüş gözleri inceledim. "Çünkü zaten biliyorsun."

"Dün gece oradaydım. Köprüde." Grayson'ın sesinde bir keskinlik vardı. Sert değildi ama bir yandan da keskindi. "Bu sabah Kırmızı Vasiyet'i görmeye gittim."

"Şifre çözücü hâlâ bende," diye belirttim. Kardeşiyle beni köprüde görmüş olmasından ve bundan dolayı sesinin mutlu çıkmamasından bir anlam çıkarmamaya çalışıyordum.

Grayson omzunu silkti, omuzları takımının dikişlerini gerdi. "Kırmızı asetat kâğıdı kolay bulunan bir şey."

Eğer Kırmızı Vasiyet'i görmüşse göbek adlarının ipucu olduğunu biliyordu. Onun da aklı ilk önce babalarına gitti mi diye merak ettim. Jameson'ın canını yaktığı gibi, onun da canını yaktı mı diye merak ettim.

Bana söylediği şeyi tekrarlayarak, "Dün gece oradaydın," dedim. "Köprüde." Ne kadarını görmüştü? Ne kadarını biliyordu?

Jameson'la birbirimize dokunduğumuzda ne hissetmişti?

"Westbrook. Davenport. Winchester. Blackwood." Grayson bana doğru bir adım attı. "Bunlar soyadı ama aynı zamanda konum belirtiyorlar. Siz ve kardeşim gittikten sonra köprüdeki ipucunu buldum."

Bizi oraya kadar takip etmişti. Bulduğumuz şeyi bulmuştu.

"Ne istiyorsun Grayson?"

Yumuşak bir sesle uyarıda bulundu. "Eğer akıllıysanız Jameson'dan uzak durursunuz. Oyundan da." Başını eğdi. "Benden de." Yüzünden bazı duygular gelip geçti ama ben tam olarak ne hissettiğini söyleyemeden gizledi. "Thea haklı," dedi sert bir sesle. Bana arkasını döndü – benden *uzaklaşıyordu*. "Bu aile – biz dokunduğumuz her şeyi yok ediyoruz."

BÖLÜM 52

Haritadan Black Wood'un nerede olduğunu aşağı yukarı biliyordum. Jameson'ı ormanın eteklerinde, ürpertici şekilde hareketsiz dururken buldum. Sanki hareket *edemiyordu*. Bir anda hareketsizliğini bozup yakındaki bir ağacı öfkeyle yumrukladı, sert ve hızlı bir darbeyle, ağacın gövdesi ellerinde parçalandı.

Thea Emily'nin konusunu açtı. Ondan bahsedilmesi bile Jameson'a bunu yapıyor.

"Jameson!" Artık neredeyse ona ulaşmıştım. Başını bana doğru çevirdi ve burada olmamam gerektiğine dair bir hisle dolup taşarak duruverdim. Hawthorne erkeklerinin bu kadar çok acı çekmesine tanık olmaya hakkım yoktu.

Aklıma gelen tek şey, az önce gördüğüm şey o kadar da önemli değilmiş gibi davranmaya çalışmaktı. "Son zamanlarda parmak kırdın mı?" diye sordum neşeyle. Önemli Değilmiş Gibi Davranma Oyunu.

Jameson oynamaya hazır ve istekliydi. Ellerini havaya kaldırdı, eklemlerini kıvırırken homurtular çıkardı. "Hâlâ tek parça halindeler."

Gözlerimi ondan uzaklaştırıp etrafımıza bakındım. Bu-

lunduğumuz yerde ağaçlar öyle yoğundu ki eğer yapraklarını dökmemiş olsalardı ormanın zeminine hiç ışık ulaşmazdı.

"Ne arıyoruz?" diye sordum. Belki de bu avda beni gerçek bir ortak olarak görmüyordu. Belki de gerçekten biz diye bir şey yoktu – ama o cevap verdi.

"Tahminin benimki kadar iyi, Varis."

Etrafımızdaki çıplak dallar iskeletimsi ve çarpık bir şekilde göğe uzanıyordu.

Jameson ellerinde kan toplayan yerleri hissedemiyormuş gibi gülümsedi. "Dört göbek adı. Dört konum. Dört ipucu – muhtemelen bir yere kazınmış. Eğer köprüdeki ipucu sonsuzluk işaretiyse semboller, sekizse de rakamlar."

Dün gece ile Black Wood'a girmek arasındaki kısımda kafasını boşaltmak için ne yaptığını merak ettim. *Tırmanış. Yarış. Atlayış.*

Duvarların içinde kayboluş.

"Dört dönüm araziye kaç ağaç sığdırabilirsin Varis?" diye sordu kaygısızca. "Sağlıklı bir ormanda iki yüz tane."

"Peki Black Wood'da?" Ona doğru bir adım attım, sonra bir adım daha.

"En az onun iki katı."

Yeni baştan kütüphaneye dönmüş gibiydik. Ya da anahtarlara. Bir kestirme yol, görmediğimiz bir numara olmalıydı.

"İşte." Jameson eğildi, sonra elime karanlıkta parlayan banttan tutuşturdu, verirken de parmaklarını benimkilere değdirdi. "Kontrol ettikçe ağaçları işaretliyordum."

Sözlerine odaklandım, dokunuşuna değil. Çoğunlukla. "Daha iyi bir yol olmalı," dedim. Elimdeki bandı evirip çevirirken gözlerim bir kez daha onunkileri buldu.

Jameson'ın dudakları tembel, kaygısız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Önerin var mı Gizemli Kız?"

***

İki günün sonrasında Jameson'la işleri hâlâ zor yoldan yapıyorduk ve hâlâ hiçbir şey bulamamıştık. Gittikçe daha da azimli birine dönüştüğünü görebiliyordum. Jameson Winchester Hawthorne duvara çarpana kadar zorlamaya devam ediyordu. İlerleme kaydetmek için bu defa ne yapacağından emin değildim ama arada sırada onu bana bakarken yakalıyordum ve aklında bazı fikirler olduğunu düşünmeme sebep oluyordu.

Şu anda da bana aynı şekilde bakıyordu. Alacakaranlık yavaş yavaş karanlığa yol verirken, "Sonraki ipucunu arayan sadece biz değiliz," dedi. "Grayson'ı elinde haritayla ormanda dolanırken gördüm."

"Thea da benim peşimde dolanıyor," dedim. Bir parça bant kopardım, etrafımızdaki sessizliğin fazlasıyla farkındaydım. "Sadece Xander'la uğraşma fırsatını gördüğünde ondan kurtulabiliyorum."

Jameson nazikçe bana değerek yanımdan geçti ve sonraki ağacı işaretledi. "Thea kin besliyor, Xander'la ayrıldıklarında olanlar çirkindi."

"Çıktılar mı?" Jameson'ın yanından geçip sonraki ağacı araştırdım, parmaklarımı gövdenin üstünde gezdirdim. "Thea bir nevi kuzeniniz sayılır."

"Constantine Zara'nın ikinci kocası. Yeni evlendiler ve Xander her zaman yasal boşlukları sever."

Hawthorne kardeşlerle ilgili hiçbir şey basit değildi – şu anda Jameson'la yaptığımız şey de buna dahildi. Ormanın ortasına doğru ilerlerken ağaçların arası gittikçe açılıyordu. Önümüzde geniş bir açıklığın uzandığını görebiliyordum, Black Wood'da orman zemininde çimen büyüyen tek yerdi.

Sırtım Jameson'a dönük bir halde yeni ağaca doğru yürüdüm ve ellerimi gövdede gezdirmeye başladım. Neredeyse anında parmaklarım bir girintiye denk geldi.

"Jameson." Hava henüz tam kararmamıştı ama Jameson fazladan ışıkla yanımda belirene kadar ne bulduğumu çöze-

meyeceğim kadar az ışık vardı. Ağaca kazınmış olan harflerin üzerinde parmağımı yavaşça gezdirdim.

TOBIAS HAWTHORNE II

Bulduğumuz ilk sembolün aksine, bu harfler düzgün değildi. Oyma işlemi dengeli bir elle yapılmamıştı. Sanki bir çocuk tarafından oyulmuş gibiydi.

"Sondakiler I harfi değil," dedi Jameson, sesi gittikçe heyecanlı bir hal alıyordu. "İkinci Tobias Hawthorne."

Toby, diye düşündüm ve sonra bir patlama sesi duydum. Peşinden sağır edici bir yankı geldi ve dünya patladı. Ağaç gövdesi uçtu. Vücudum geriye savruldu.

Jameson, "Eğil!" diye bağırdı.

Onu doğru düzgün duyamadım bile. Beynim duyduğum şeyi, az önce olanları algılayamadı. *Kan kaybediyorum.*

Acı hissediyorum.

Jameson beni yakalayıp aşağı çekti. Sonrasında vücuduyla benimkine siper oldu ve ikinci bir silah sesi daha geldi.

Silah. Birisi bize ateş ediyor. Göğsümde batan bir acı vardı. *Vuruldum.*

Ormandan hızla gelen ayak seslerini duydum ve sonra Oren bağırdı, "Yerde kalın!" Silahını çeken korumam kendini bizimle ateş eden kişinin arasına attı. Küçük bir sonsuzluk geçti. Oren seslerin geldiği yöne doğru koşmaya başladı ama açıklayamadığım bir önseziyle ateş eden kişinin gittiğini biliyordum.

"İyi misin Avery?" Oren iki büklüm oldu. "Jameson, o iyi mi?"

"Kan kaybediyor." Konuşan Jameson'dı. Vücudumdan uzaklaşmış, yukarıdan bana bakıyordu.

Hemen köprücük kemiğimin altında, vurulduğum yerde göğsüm zonkladı.

"Yüzün." Jameson'ın tenime dokunuşu hafifti. Parmak uçları elmacık kemiğimin üstünden tüy gibi geçtiğinde oradaki sinir uçlarım hayata döndü. *Acıyor.*

Afallamış bir halde, "Beni iki defa mı vurdular?" diye sordum.

"Saldırgan seni hiç vurmadı." Oren hızla Jameson'ı uzaklaştırdı ve ellerini ustaca vücudumda gezdirip bir hasar aradı. "Ağacın kabuğu sıçrayıp vücuduna isabet etti." Köprücük kemiğimin altındaki yaramı elledi. "Diğeri sadece bir kesik ama burada derine saplanmış. Dikiş atılmasına hazır olana kadar çıkarmayacağız."

Kulaklarım çınladı. "Dikiş atacaksınız." Sadece söylediği şeyi ona tekrar etmek istemedim ama ağzımın yaptığı şey gerçekten tam olarak buydu.

"Şanslısın." Oren ayağa kalktı, sonra ağacı ve kurşunun çarptığı yeri kontrol etti. "Birkaç santim sağa gelseydi çıkaracağımız şey kıymık değil, kurşun olacaktı." Korumam ilerleyip ağacın arkamızdaki başka bir ağaca çarptığı yere gitti. Tek bir hareketle kemerinden bir bıçak çıkardı ve ağaca sapladı.

Kurşunu çıkardığını anlamam birkaç saniyemi aldı.

"Bunu ateşleyen gitti bile," dedi. Kurşunu mendile benzeyen bir şeye sardı. "Fakat bununla izini sürebiliriz."

Bu dediği kurşundu. Birisi az önce bizi vurmaya çalışmıştı. *Beni.* Beynim en sonunda arayı kapatıyordu. *Jameson'a nişan almıyorlardı.*

"Az önce burada ne oldu?" İlk defa Jameson'ın sesi oynuyor gibi değildi. Kalbi benimki kadar hızlı ve şiddetli çarpıyormuş gibi konuşuyordu.

Oren ileriye bakarak, "Olan şu, birisi ikinizi burada gördü, kolay hedef olduğunuza karar verdi ve tetiği çekti. İki kez," diye cevap verdi.

BÖLÜM 53

Birisi bana ateş etti. Ben kendimi... *uyuşmuş* hissediyordum ki bu doğru kelime değildi. Ağzım çok kuruydu. Kalbim çok hızlı atıyordu. Canım acıyordu ama sanki uzaktan canım yanıyor gibi hissettiriyordu.

Şoktu.

"Kuzeydoğu bölgesine bir ekip istiyorum." Oren telefonla konuşuyordu. Söylediği şeye odaklanmaya çalıştım ama hiçbir şeye, hatta koluma bile odaklanamıyordum. "Ateşli silahla saldıran bir saldırganımız var. Şu anda gittiğinden eminim ama ne olur ne olmaz diye ormanı tarayacağız. İlkyardım çantası getirin."

Oren telefonu kapattı, sonra dikkatini yeniden Jameson'a ve bana verdi. "Peşimden gelin. Destek ekibi buraya gelene kadar sizi koruyabileceğimiz bir yerde kalacağız." Bizi ormanın güney ucuna, ağaçların daha yoğun olduğu yere yönlendirdi.

Ekibin gelmesi uzun sürmedi. ATV'lerle geldiler – iki kişiydiler. *İki adam, iki araç.* Onlar kenara çektikleri anda Oren koordinatları söyledi: nerede ateş açıldığını, kurşunların geldiği yönü, kurşunun gittiği yönü.

Adamlar karşılık vermedi. Silahlarını çektiler. Oren dört koltuklu ATV'ye bindi, Jameson ve benim de binmemizi bekledi.

Adamlardan biri, "Malikâneye mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

Oren astıyla göz göze geldi. "Kulübeye."

***

Wayback Sayfiye Evi'ne giderken yarı yolda beynim yeniden çalışmaya başladı. Göğsüm acıyordu. Yaramın ustune bastırmam için kompres vermişlerdi ama Oren henüz tedavi etmemişti. Önceliği bizi daha güvenli bir yere götürmekti. *Bizi Wayback Sayfiye Evi'ne götürüyor. Hawthorne Malikânesi'ne değil.* Kulübe daha yakındı ama Oren'in adamlarına söylediği şeyin aslında malikânedeki insanlara güvenmediği olduğu hissini üstümden atamadım.

Beni –tekrar tekrar– güvende olduğuma ikna etmesi buraya kadardı. Güya Hawthorne ailesi tehdit değildi. Black Wood da dahil olmak üzere bütün arazi duvarla çevrilmişti. Kapsamlı bir sorgulama yapılmadan kapılardan kimsenin girmesine izin verilmiyordu.

Oren dışarıdan gelen bir tehditle uğraştığımızı düşünmüyor. Bunu bir sindirdim, sınırlı sayıdaki şüphelilerin listesini aklımdan geçirirken mideme bir ağırlık çöktü. *Hawthorne'lar – ve çalışanlar.*

***

Wayback Sayfiye Evi'ne gitmek risk gibi geldi. Laughlin'lerle fazla iletişim kurmamıştım ama bir defa bile burada hoş karşılandığım izlenimini vermemişlerdi. *Hawthorne ailesine tam olarak ne kadar sadıklar?* Alisa'nın, Nash'in getirdiği kişilerin onun için öleceğini söylemesi aklıma geldi.

Onun için öldürürler mi peki?

Wayback'e vardığımızda Bayan Laughlin oradaydı. *Saldırgan o değil,* diye düşündüm. *Buraya vaktinde geri dönemezdi. Değil mi?*

Yaşlı kadın, Oren'e, Jameson'a ve bana bir bakış attıktan sonra bizi hemen aceleyle eve aldı. Eğer kan kaybettiği için mutfak masasında dikiş atılan birinin olması olağanüstü bir durumsa bile hiç belli etmedi. Bunu doğal karşılaması rahatlatıcı mıydı yoksa şüphe uyandırıcı mıydı emin değildim.

"Biraz çay yapacağım," dedi. Kalbim çarpıyordu, bana verdiği bir şeyi içmem güvenli olur mu diye merak ettim.

"Benim ilgilenmem sıkıntı olur mu?" diye sordu Oren. Beni bir sandalyeye oturttu. "Alisa'nın havalı bir estetik cerrah ayarlayabileceğinden eminim."

Bunların hepsi benim için sıkıntıydı. Herkes baltayla öldürülmeyeceğimden öyle emindi ki gardımı indirmiştim. İnsanların bana miras kalan şeylerden çok daha azı için cinayet işledikleri bilgisini geri plana itmiştim. Hawthorne kardeşlerin her birinin savunmamı geçmesine izin vermiştim.

Xander değildi. Ne kadar denersem deneyeyim bedenimi sakinleştiremedim. *Jameson tam yanımdaydı. Nash para istemiyordu ve Grayson yapmazdı...*

Yapmazdı.

Oren, "Avery?" diye üsteledi. Derin sesine sızan bir endişe de vardı.

Aklımın hızla çalışmasını durdurmayı denedim. Midem bulanıyordu, gerçekten. *Panik yapmayı bırak.* Etime girmiş bir ağaç parçası vardı. Etimde ağaç parçası olmamasını tercih ederdim. *Kendini topla.*

"Kanamayı durdurmak için ne yapman gerekiyorsa yap," dedim Oren'e. Sesim sadece azıcık titredi.

Ağaç parçasını çıkarmak canımı yaktı. Dezenfektan çok daha fazla acıttı. İlkyardım çantasında bir dozluk lokal anestezik de vardı ama hiçbir anestezi miktarı, Oren derimi

dikerek yeniden birleştirmeye başladığında beynimin iğnenin girişini algılamasını engelleyemezdi.

Ona odaklan. Bırak acısın. Bir dakika sonra gözlerimi Oren'den ayırdım ve Bayan Laughlin'in hareketlerini takip ettim. Bana çayımı vermeden önce içine –epeyce– viskı koydu.

"Tamamdır." Oren başıyla bardağımı işaret etti. "İç onu."

Beni buraya getirmişti çünkü Laughlin'lere Hawthorne'lara güvendiğinden daha çok güveniyordu. Bana bunu içmenin güvenli olduğunu söylüyordu. Fakat bana çok fazla şey söylemişti.

Birisi bana ateş etti. Beni öldürmeye çalıştı. Ölmüş olabilirdim. Ellerim titriyordu. Oren ellerimi tuttu. Gözleri anlayışla doluydu, bardağımı kaldırıp bir yudum aldı.

Sorun değil. Bana sorun olmadığını gösteriyor. Bir daha hiç kaç veya savaş modundan çıkabilecek miydim emin değildim ama kendimi içmeye zorladım. Çay sıcaktı. Viski sertti.

Boğazımı yaka yaka gitti.

Bayan Laughlin bana neredeyse anaç bir bakış attı, sonra Oren'e bakıp kaşlarını çattı. "Bay Laughlin neler olduğunu öğrenmek isteyecektir," dedi. Sanki kendisi neden mutfak masasında kan kaybetmekte olduğumu hiç merak etmiyordu. "Ayrıca birisi zavallı kızın yüzünü temizlemeli." Bana anlayışlı bir bakış atıp dilini şaklattı.

Öncesinde bir yabancıydım. Şimdiyse anne tavuk gibi etrafımda dönüyordu. *Hepi topu birkaç kurşun yetti.*

Oren, "Bay Laughlin nerede?" diye sordu. Sohbet eder gibi konuşsa da sesindeki soruyu ve altında yatan imayı duydum. *Burada değil. İyi nişan alır mı? O yapar mı–*

Sanki çağırılmış gibi Bay Laughlin ön kapıdan girdi ve kapıyı arkasından çarptı. Botlarında çamur vardı.

Ormandan mı?

Bayan Laughlin kocasına sakince, "Bir şey oldu," dedi.

Bay Laughlin Oren'e, Jameson'a ve bana baktı. Tam bu şekilde, karısının da baktığı sırayla. Sonra kendine bir bardak viski koydu. Oren'e boğuk bir sesle, "Güvenlik protokolleri?" diye sordu.

Oren başını hızla salladı. "Tam olarak yürürlükte."

Karısına döndü. "Rebecca nerede?" diye sordu.

Jameson içmekte olduğu çaydan gözlerini ayırdı. "Rebecca burada mı?"

"O iyi bir kız," diye homurdandı Bay Laughlin. "Yapması gerektiği gibi, ziyarete geliyor."

O zaman nerede? diye düşündüm.

Bayan Laughlin elini omzuma koydu. Bana sessizce, "Eğer temizlenmek istersen şurada bir banyo var hayatım," dedi.

BÖLÜM 54

Bayan Laughlin'in beni gönderdiği kapı direkt banyoya açılmadı. İçinde iki tane yatak ve çok az şey olan bir yatak odasına açıldı. Duvar lila rengiydi; yatakların üzerinde lavanta ve menekşe rengi, kareli battaniyeler vardı.

Banyo kapısı aralıktı.

Kapıya doğru yürüdüm, etrafımdaki her şeyin öyle acı verecek kadar farkındaydım ki bir kilometre ötede iğne düşse duyabilirmişim gibi hissediyordum. *Burada kimse yok. Güvendeyim. Sorun yok. Ben iyiyim.*

Banyoya girince duş perdesinin arkasını kontrol ettim. *Burada kimse yok*, dedim yine kendi kendime. *Ben iyiyim.* Cep telefonumu cebimden çıkarmayı başardım ve Max'i aradım. Cevap vermesini istiyordum. Bu konuda yalnız olmamaya ihtiyacım vardı. Karşıma çıkansa sesli mesajdı.

Yedi defa aradım, açmadı.

Belki de açamadı. *Ya da belki istemiyordur.* Bu bana en az aynadaki yansımama bakıp kanla lekelenmiş ve toprak bulaşmış suratımı gördüğümdeki kadar sert çarptı. Gözlerimi kendime dikip baktım.

Silah sesinin yankısını duyabiliyordum.

Dur. Ellerimi, yüzümü, göğsümden akan kan damlalarını yıkamam gerekiyordu. Kendime sertçe, *suyu aç*, dedim. *Lifi eline al.* Bedenimi hareket etmeye zorladım.

Yapamadım.

Üzerimden uzanan eller çeşmeyi açtı. Sıçramalıydım. Paniklemeliydim. Fakat nedendir bilmem, bedenim arkamdaki bedenle rahatladı.

"Her şey yolunda Varis," diye mırıldandı Jameson. "Ben yanındayım."

Jameson'ın içeri girdiğini duymamıştım. Ne kadar süredir donmuş halde orada durduğumu bilmiyordum.

Jameson lila rengi bir life uzandı ve suyun altına tuttu.

"Ben iyiyim," dedim ısrarla. Ondan ziyade kendime söylüyordum.

Jameson lifi yüzüme götürdü. "Korkunç bir yalancısın." Lifi yanağımda gezdirip çiziği temizledi. Nefesim tıkandı. Lifi duruladığında lavaboya kan ve toprak aktı, ardından tekrar yüzüme götürdü.

Tekrar.

Ve tekrar.

Yüzümü yıkadı, ellerimi tutup suyun altına soktu ve parmakları parmaklarımdaki pisliği temizledi. Tenim dokunuşuna karşılık verdi. İlk defa geri çekilmemi söyleyen hiçbir parçam yoktu. Öyle nazikti ki. Bu onun için bir oyunmuş gibi davranmıyordu, sanki ben onun için bir oyun değilmişim gibiydi.

Lifi tekrar yukarı kaldırıp boynumdan aşağı indirdi, omzumdan ve köprücük kemiğimin üzerinden geçirdi. Su ılıktı. Dokunuşuna doğru eğildim. *Bu kötü bir fikir.* Bunu biliyordum. Bunu hep biliyordum ama Jameson Hawthorne'un dokunuşuna ve kumaşın hissine odaklanmak için kendime izin verdim.

"Ben iyiyim," dedim. Buna inanabilirdim de.

"İyiden de ötesin."

Gözlerimi kapattım. Ormandayken orada benimleydi. Üstümdeki bedenini hissetmiştim. Beni koruyordu. Buna ihtiyacım vardı. *Bir şeye* ihtiyacım vardı.

Gözlerimi açıp ona baktım. Ona odaklandım. Saatte üç yüz kilometrelik hızla gitmeyi, duvara tırmanmayı, onu o balkonun tepesinde ilk gördüğüm anı düşündüm. Heyecan arayan biri olmak o kadar kötü müydü? *Berbat* hissetmek ışığında bir şey hissetmek istemek gerçekten yanlış mıydı?

Bazen herkes biraz yanılır Varis.

İçimdeki bir şeyler serbest kaldı ve ona yaslanarak nazikçe banyo duvarına doğru gerilettim. *Buna ihtiyacım var.* Koyu yeşil gözleri benimkilerle buluştu. *Onun da ihtiyacı var.* "Evet mi?" diye sordum boğuk sesle.

"Evet, Varis."

Dudaklarımı onunkilerin üstüne yapıştırdım. Öpüşüme karşılık verdi, başta nazikti, sonrasında nezaketle uzaktan yakından alakası kalmadı. Belki şokun artçı etkileriydi ama ellerimi saçlarının arasından geçirirken o da atkuyruğumu kavradı ve başımı yukarı çevirdi, aklımda onun bin farklı versiyonunu görebiliyordum: *Balkon korkuluğunda dengede dururken. Güneş odasında üstsüz ve güneş ışığının altındayken. Gülümserken. Pis pis gülerken. Köprüde ellerimiz değerken. Black Wood'da bedeniyle benimkine siper olurken. Boynumdan aşağı lifi indirirken–*

Onu öpmek ateş gibi hissettirdi. Kanı ve toprağı yıkarken olduğu gibi yumuşak ve tatlı değildi. Yumuşak ve tatlı olmasına ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan şey tam olarak *buydu.*

Belki de ben de onun ihtiyaç duyduğu şey olabilirdim. Belki bunun illa kötü bir fikir olmasına gerek yoktu. Belki karmaşıklıklara değerdi.

Geri çekildi, dudakları benimkilerden sadece bir santim ötedeydi. "Özel olduğunu hep biliyordum."

Nefesini yüzümde hissettim. O kelimelerin her birini içimde hissettim. Kendimi hiç özel biri olarak düşünmemiştim. O kadar uzun süredir görünmezdim ki. *Duvar kâğıdıydım.* Dünyadaki en büyük hikâye olmamın ardından bile gerçekten kimse bana dikkatini vermiyor gibi hissetmiştim. Gerçek bana.

"Artık çok yakınız," diye mırıldandı. "Hissedebiliyorum." Sesinde bir enerji vardı, vızıldayan neon bir ışık gibiydi. "Belli ki birisi o ağaca bakmamızı istemedi."

Ne?

Yine beni öpmek için hamle yaptı ve yüreğim sızlayarak başımı yana çevirdim. Ben sanmıştım ki... Ne sandığımdan emin değildim. *Bana özel olduğumu söylediğinde para veya bulmacadan bahsetmediğini sandım.*

"Birisinin bize bir ağaç yüzünden ateş ettiğini mi sanıyorsun?" dedim. Kelimeler ağzımdan zorlukla çıkıyordu. "Mesela ailenin çok istediği servetin bana miras kalmış olmasından dolayı değil mi? Soyadı Hawthorne olan herkesin benden nefret etmesi için milyarlarca sebebi olmasından dolayı değil mi?"

"Onu düşünme şimdi," diye fısıldadı, yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. "Toby'nin adının ağaca kazınmış olmasını düşün. Köprüye kazınan sonsuzluk işaretini düşün." Yüzü benimkine o kadar yakındı ki hâlâ nefesini hissedebiliyordum. "Ya bulmacanın bize söylemeye çalıştığı şey dayımın ölmediğiyse?"

Birisi bize ateş ederken düşündüğü şey *bu muydu?* Mutfakta Oren yaramdan iğne geçirirken? Dudaklarını benimkilere yapıştırırken? Çünkü eğer tek düşünebildiği şey gizemse...

Sen oyuncu değilsin ufaklık. Sen cam balerinsin – ya da bıçak.

"Kendini bir dinler misin?" dedim. Göğsüm sıkıştı. Hatta

şu anda ormanda olduğundan bile daha sıkışıktı, en heyecanlı kısmındayken bile böyle değildi. Jameson'ın tepkisiyle ilgili hiçbir şey beni şaşırtmamalıydı, öyleyse niçin canımı yakmıştı?

Neden acıtmasına izin veriyordum?

"Oren az önce göğsümden ağaç parçası çıkardı," dedim, sesim kısıktı, "ve olay eğer biraz daha farklı şekilde gelişseydi mermi de çıkarıyor olabilirdi." Jameson'a cevap vermesi için bir saniye verdim, sadece bir. *Hiçbir şey demedi.* "Vasiyet onaylanmadan ölürsem paraya ne olur?" diye sordum düz bir sesle. Alisa, Hawthorne ailesinin bundan faydalanamayacağını söylemişti ama *onlar* bunu biliyor muydu? "O silahı ateşleyen kişi her kimse, beni korkutup kaçırırsa ve bir yıl dolmadan ayrılırsam ne olur?" Ben gidersem hepsinin yardım kuruluşlarına gideceğini biliyorlar mıydı? "Her şey bir oyun değil Jameson."

Gözlerinde bir kıpırtı gördüm. Sadece bir anlığına gözlerini kapadı, sonra açtı ve öne eğilip dudaklarını acı verecek kadar yakınıma getirdi. "Olay da bu, Varis. Eğer Emily bana bir şey öğrettiyse o da her şeyin bir oyun olduğudur. Bu bile. Özellikle de bu."

BÖLÜM 55

Jameson gitti, onu takip etmedim.

Zihnimin gerilerinde Grayson, *Thea haklı*, diye fısıldadı. *Bu aile – biz dokunduğumuz her şeyi yok ediyoruz.* Gözyaşlarımı geri yuttum. Üzerime ateş açılmıştı, yaralanmıştım ve öpülmüştüm – ama mahvolmadığımdan gayet emindim.

"Bundan daha güçlüyüm." Yüzümü aynaya doğru kaldırdım ve kendi gözlerimin içine baktım. Eğer korkmak, incinmek ve öfkelenmek arasında bir seçim yapmam gerekiyorsa hangisini tercih edeceğimi biliyordum.

Bir kez daha Max'i aramaya çalıştım, sonra mesaj attım: *Birisi beni öldürmeye çalıştı ve Jameson Hawthorne'la öpüştüm.*

Eğer bu bir cevap almazsa hiçbir şey almazdı.

Yatak odasına geri döndüm. Biraz daha sakinleşmiş olsam da yine de tehditlere karşı etrafımı tarıyordum ve bir tane gördüm: Rebecca Laughlin, kapının girişinde duruyordu. Yüzü normalden daha beyazdı, saçı da kan gibi kırmızıydı. Şoka girmiş gibi görünüyordu.

Jameson'la beni duyduğu için mi? Büyükanne ve büyük-

babası saldırıyı anlattığı için mi? Emin değildim. Üzerinde yürüyüş botları ve kargo pantolon vardı, ikisi de çamura bulanmıştı. Ona bakarken düşünebildiğim tek şey, eğer Emily kardeşinin yarısı kadar güzel bir kızsa Jameson'ın bana bakıp da sadece büyükbabasının oyununu düşünebilmesine şaşırmamam gerektiğiydi.

Her şey bir oyun. Bu bile. Özellikle de bu.

"Büyükannem seni kontrol etmem için beni yolladı." Rebecca'nın sesi yumuşak ve tereddütlüydü.

"Ben iyiyim," dedim ve söylediğimde de kısmen ciddiydim. İyi olmak *zorundaydım.*

"Büyükannem vurulduğunu söyledi." Rebecca sanki daha yakına gelmeye korkuyormuş gibi kapıda kaldı.

"Ateş açıldı," diye düzelttim.

"Sevindim," dedi, sonra dehşete düşmüş gibi göründü. "Yani vurulmadığına demek istedim. Bu iyi, değil mi, vurulmaktansa ateş edilmesi?" Bakışları gergince benden yataklara, örtülere kaydı. "Emily basitleştir ve vurulduğunu söyle derdi." Rebecca kendisi uygun bir cevap bulmak yerine Emily'nin ne diyeceğini söylerken kendinden çok daha emin konuşuyordu. "Bir kurşun vardı. Yaralandın. Emily biraz dramatik olmanın hakkın olduğunu söylerdi."

Herkese bir şüpheli gibi davranmak benim hakkımdı. Adrenalin yüzünden kararlar vermek hakkımdı. Ve belki de sadece bu defalığına cevap almak için zorlamak hakkımdı.

"Emily'yle ikiniz bu odayı mı paylaşıyordunuz?" diye sordum. Artık barizdi, yataklara baktım. *Rebecca ve Emily büyükanne ve babalarını ziyaret ettiklerinde burada kaldılar.* "Çocukken mor onun mu en sevdiği renkti, yoksa senin mi?"

"Onun," dedi Rebecca. Hafifçe omzunu silkti. "Eskiden bana benim de en sevdiğim rengin mor olduğunu söylerdi."

İkisinin fotoğrafında Emily tam ortada, doğruca kameraya bakıyordu, Rebecca'ysa kenarda, uzaklara bakıyordu.

"Seni uyarmam gerektiğini hissediyorum." Rebecca artık bana bakmıyordu bile. Yataklardan birine doğru yürüdü.

"Hangi konuda uyaracaksın?" diye sordum ve aklımın gerilerinde bir yerlerde botlarındaki çamuru hatırladım. Bana ateş edildiği sırada civardaydı ama büyükanne ve büyükbabasıyla birlikte değildi.

Bir tehdit gibi hissettirmemesi tehdit olmadığı anlamına gelmezdi.

Fakat Rebecca tekrar konuşmaya başladığında sözleri olayla ilgili değildi. "Ablamın harika biri olduğunu söylemem gerekiyor." Sanki konuyu değiştirmiyormuş gibi davranıyordu, sanki beni uyardığı konu Emily gibiydi. "Öyleydi de, istediği zamanlarda. Gülümsemesi bulaşıcıydı. Kahkahası daha da beterdi ve bir şeyin iyi bir fikir olduğunu söylediğinde insanlar ona inanıyordu. Bana karşı iyiydi, neredeyse her zaman." Rebecca doğruca gözlerime baktı. "Fakat o oğlanlara karşı o kadar iyi değildi."

Oğlanlar, çoğul. "Ne yaptı?" diye sordum. Beni kimin vurduğuna odaklanmam gerekiyordu fakat bir parçam Jameson'ın tam benden uzaklaşmadan önce Emily'yi hatırlamış olmasını üstünden atamıyordu.

"Em seçim yapmaktan hoşlanmadı." Rebecca sözlerini dikkatle seçiyor gibiydi. "O her şeyi, benim bir şeyi istediğimden daha çok istedi. Bir defalığına bir şey istediğimde de..." Başını iki yana salladı ve cümlesini yarım bıraktı. "Benim işim ablamın mutluluğunu sağlamaktı. Biz küçükken anne babamızın bana hep söyledikleri şeydi bu. Emily hastaydı, ben değildim, o yüzden onu gülümsetmek için yapabildiğim her şeyi yapmalıydım."

"Peki oğlanlar?"

"Onu gülümsettiler."

Rebecca'nın söylediği şeyde, daha önce söylediği şeyde satır aralarını okudum. *Em seçim yapmaktan hoşlanmadı.*

"İkisiyle birden mi çıktı?" Durumu kavramaya çalıştım. "Biliyorlar mıydı?"

"Başta bilmiyorlardı," diye fısıldadı Rebecca. Sanki bir parçası Emily'nin bizi hâlâ duyabildiğini düşünüyordu.

"Grayson ve Jameson onları aynı anda idare ettiğini öğrenince ne oldu?"

"Bunu sormanın sebebi Emily'yi tanımıyor olman," dedi. "Seçim yapmak istemedi ve ikisi de onu bırakmayı istemedi. Emily bunu bir yarışa çevirdi. Küçük bir oyuna."

Ve sonra öldü.

"Emily nasıl öldü?" diye sordum çünkü bir daha böyle bir açıklık bulamayabilirdim. Ne Rebecca'yla ne de oğlanlarla.

Rebecca bana bakıyordu ama beni görmediğine dair bir hisse kapıldım. Başka bir yerlere gitmişti. "Grayson bana kalbi yüzünden olduğunu söyledi," diye fısıldadı.

Grayson. Bundan ötesini düşünemedim. Ancak Rebecca kalkıp gittiğinde beni hangi konuda uyarmak istediğini hiç söylemediğini fark ettim.

BÖLÜM 56

Yaklaşık üç saat sonra Oren ve ekibi Hawthorne Malikânesi'ne gidebileceğimi söyledi. ATV'de üç korumayla gittim.

Sadece Oren konuştu. "Hawthorne Malikânesi'nde geniş çaplı iletişim ağı olan güvenlik kameraları olduğu için ekibim Hawthorne ailesinin her üyesinin izini sürebildi, konumlarını ve şahitlerini doğrulayabildi. Bayan Thea Calligaris de dahil."

Şahitleri var. Grayson'ın şahidi var. Bir rahatlama hissettim ama bir dakika sonra göğsüm sıkıştı. "Peki ya Constantine?" diye sordum. Teknik olarak o bir Hawthorne değildi.

"Temiz," dedi Oren. "O silahı şahsen kullanmadı."

Şahsen. Satır aralarında yatanları okumak beni sarstı. "Fakat birini tutmuş olabilir mi?" *Herhangi biri yapmış olabilir.* Grayson'ın bana, ailesine iyilik yapmak için birbirini ezecek insanların her zaman bulunacağını söyleyişini duyabiliyordum.

Oren sakin bir sesle, "Tanıdığım bir balistik inceleme uzmanı var," dedi. "Aynı şekilde yetenekli bir *hacker*la çalışıyor. Herkesin hesaplarına ve cep telefonu kayıtlarına erişecekler. O sırada ekibim de çalışanlara odaklanacak."

Yutkundum. Çalışanların çoğuyla tanışmamıştım bile. Kaç kişi olduklarını veya kimin fırsatı ya da sebebi olabileceğini bilmiyordum. "Bütün çalışanlar mı?" diye sordum Oren'e. "Laughlin'ler de dahil mi?" Banyodan çıktıktan sonra bana karşı nazik davranmış olabilirlerdi ama şu anda kendi içgüdülerime de Oren'inkilere de güvenemezdim.

"Onlar temiz," dedi Oren. "Saldırı sırasında Bay Laughlin malikânedeydi ve güvenlik kameraları Bayan Laughlin'in kulübede olduğunu doğruluyor."

"Peki Rebecca?" diye sordum. Benimle konuştuktan hemen sonra evden ayrılmıştı.

Oren'in Rebecca'nın tehdit olmadığını söylemek istediğini görebiliyordum ama söylemedi. "Altına bakılmadık taş kalmayacak," diye söz verdi. "Fakat Laughlin kızlarının ateş etmeyi hiç öğrenmediklerini biliyorum. Bay Laughlin'in onlar yanındayken evde ateşli silah bulundurmaya izni bile yoktu."

"Bugün arazide başka kim vardı?" diye sordum.

"Havuz bakım ekibi, tiyatrodaki ses sistemlerinin kontrolünü yapan bir ses teknisyeni, bir masöz ve temizlik çalışanlarından biri."

O listeyi kafama kazıdım, sonra ağzım kurudu. "Hangi temizlik görevlisi?"

"Melissa Vincent."

İsim bana hiçbir şey ifade etmedi – ta ki kafama dank edene kadar. "Mellie mi?"

Oren'in gözleri kısıldı. "Onu tanıyor musun?"

Nash'i Libby'nin odasının önünde gördüğü anı düşündüm.

"Bilmem gereken bir şey mi var?" diye sordu Oren – ve aslında bu bir soru değildi. Alisa'nın Mellie ve Nash hakkında söylediği şeyi, Libby'nin odasında gördüğüm ve *Mellie*'nin gördüğü şeyi anlattım. Ardından Hawthorne Malikânesi'ne vardığımızda Alisa'yı gördüm.

Oren, "Dış kapılardan geçmesine izin verdiğim tek kişi o." diyerek garanti verdi. "Yakın gelecekte de o kapılardan geçmesine izin vereceğim tek kişi o olacak."

Muhtemelen bunu hissettiğimden daha rahatlatıcı bulmalıydım.

Arazi aracından indiğimiz anda Alisa Oren'e, "O nasıl?" diye sordu.

Oren benim yerime cevap veremeden, "Tepesi atmış," diye cevap verdim. "Yaralı. Biraz korkmuş." Onu ve Oren'i onun yanında dururken görünce ipimi kopardım ve suçlamada bulunuverdim. "İkiniz de bana iyi olacağımı söylediniz! Tehlikede olmadığıma yemin ettiniz. Cinayetten bahsettiğimde saçmalıyormuşum gibi davrandınız."

Avukatım, "Teknik olarak konuşmak gerekirse baltalı cinayetle sınırlandırdın," diye cevap verdi. Dişlerini sıkarak devam etti, "Ve yine teknik açıdan ve yasal olarak konuşmak gerekirse, dikkatsizlik olması mümkün."

"Nasıl bir dikkatsizlik? Eğer ölürsem Hawthorne'ların bir peni bile alamayacaklarını söyledin!"

"O açıklamayı hâlâ destekliyorum," dedi Alisa. "Ancak..." Herhangi bir hatayı kabullenmeyi rahatsız edici bulduğu belliydi. "Ayrıca sana vasiyet resmen onaylanmadan ölürsen mirasın sana geçeceğini de söyledim. Genel anlamda, kalır da."

"Genel anlamda," diye tekrarladım. Geçen hafta öğrendiğim tek bir şey varsa o da Tobias Hawthorne veya varisleriyle ilgili hiçbir şeyin tipik olmamasıydı.

Alisa gergin bir sesle devam etti, "Öte yandan Teksas eyaletinde vefat eden kişinin, vasiyetine varislerin mirası alması için belli bir süre geçmesi gerekmesi şartını eklemesi mümkün."

Vasiyeti defalarca okumuştum. "Mirası almak için ne kadar süre ölümden kaçmak zorunda kalacağımla ilgili bir şey olsaydı eminim hatırlardım. Tek şart–"

"Bir yıl boyunca Hawthorne Malikânesi'nde yaşamak zorunda olman," diye bitirdi Alisa. "Bu da, itiraf etmeliyim ki ölürsen gerçekleştirmesi zor bir şart olurdu."

Öngörüsü bu muydu? Eğer *hayatta olmazsam* Hawthorne Malikânesi'nde *yaşayamayacağım* gerçeği mi?

"Yani eğer ölürsem," yutkunarak dilimi ıslattım. "Para hayır kurumuna mı gidiyor?"

"Büyük ihtimalle. Fakat *senin* varislerinin Bay Hawthorne'un amacına dayanarak o yorumlamaya itiraz etmesi de mümkün."

"Benim varisim yok," dedim. "Bir vasiyetim bile yok."

"Varisin olması için vasiyete ihtiyacın yok." Alisa Oren'e bir bakış attı. "Ablası temiz mi?"

"Libby mi?" dedim inanamayarak. Ablamla *görüşmüşler miydi*?

"Ablası temiz," dedi Oren. "Saldırı sırasında Nash'le birlikteydi."

Ortaya bir bomba atsaydı da olurdu.

Alisa en sonunda sakinleşti ve yeniden bana döndü. "Yasal olarak on sekizine girene kadar bir vasiyet imzalayamayacaksın. Vakfın yasal temsilciliğiyle ilişkili belgeler için de öyle. Buradaki diğer dikkatsizlik de *bu*. Normalde yalnızca vasiyete odaklıydım fakat eğer sen yasal temsilciliği yapamayacak durumdaysan veya rolünü yerine getirmeye isteksizsen yasal temsilcilik el değiştirir." Ağır bir şekilde duraksadı. "Oğlanlara geçer."

Eğer ölürsem vakıf –bütün para, güç, potansiyel– Tobias Hawthorne'un torunlarına kalırdı. Dağıtılması için yılda yüz milyon dolar. Öyle bir parayla epey iyilik satın alabilirdin.

"Vakfın yasal temsilciliğiyle ilgili şartları kim biliyor?" diye sordu Oren, son derece ciddiydi.

Alisa anında, "Zara ve Constantine elbette," dedi.

"Grayson," diye ekledim boğuk bir sesle. Yaralarım

zonkluyordu. Yasal temsilcilik belgelerini bizzat görmeyi talep edeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu. *O bana zarar vermez.* Buna inanmak istedim. *Tek yaptığı beni uyarmak.*

"Avery'nin ölümü durumunda vakfın kontrolünü ablasına bırakacak belgeleri ne kadar sürede hazırlayabilirsin?" diye sordu Oren. Eğer bu vakfın kontrolüyle ilgiliyse bu beni korurdu – veya Libby'yi de tehlikeye sokardı.

"Birisi bana ne yapmak istediğimi soracak mı?" dedim.

Alisa beni görmezden gelerek Oren'e, "Belgeleri yarına hazırlayabilirim," dedi. "Fakat Avery on sekizine gelene kadar onları yasal olarak imzalayamaz ve o zaman bile, vakfın tam kontrolünü yirmi birinde alacağını varsayarak böyle bir karar verip veremeyeceği net değil. O zamana kadar..."

Alnımda bir hedef tahtası vardı.

"Vasiyetteki koruma maddesini hayata geçirmek için ne lazım?" Oren taktik değiştirdi. "Avery'nin kiracısı Hawthorne'ları evden çıkarabilmesi için bazı şartlar var, değil mi?"

"Kanıta ihtiyacımız var," dedi Alisa. "Saldırı, göz korkutma veya şiddet içeren hareketlerle şahıs veya şahıslar arasında bağ kurulmalı ve o zaman bile Avery saldırganı evden kovabilir, bütün aileyi değil."

"Bu süreçte başka bir yerde yaşayamaz mı?"

"Hayır."

Oren bundan hoşlanmadı ama gereksiz yorumlarla zaman harcamadı. "Bensiz hiçbir yere gitmeyeceksin," dedi çelik gibi bir sesle. "Ne arazide ne de malikânede. Hiçbir yere, anlıyor musun? Hep yakınında olacağım. Şimdi görünmez caydırıcıyı oynayacağım."

Yanımdaki Alisa Oren'e gözlerini kısarak baktı. "Benim bilmediğim ne biliyorsun?"

Bir anlık bir duraksama oldu, ardından korumam soruyu cevapladı. "Adamlarım cephaneliği kontrol etti. Hiçbir

eksik yok. Büyük ihtimalle, Avery'ye ateş açılan silah Hawthorne silahı değil ama yine de adamlarıma son birkaç güne ait güvenlik görüntülerini çıkarttırdım."

Hawthorne Malikânesi'nde bir cephanelik olduğu gerçeğini algılamaya çalışmakla öyle meşguldum ki kalanını anlamadım.

Alisa, "Cephaneliği ziyaret eden biri mi var?" diye sordu, sesi neredeyse fazla sakindi.

"İki kişi." Oren sırf benim için konuyu burada bırakabilecek gibiydi ama sonra devam etti. "Jameson ve Grayson. İkisinin de şahitleri var – ama ikisi de tüfeklere bakıyordu."

"Hawthorne Malikânesi'nde cephanelik mi var?" Söylemeyi başarabildiğim tek şey buydu.

"Burası Teksas," diye cevap verdi Oren. "Bütün aile ateş ederek büyüdü ve Bay Hawthorne bir koleksiyonerdi."

"Bir *silah* koleksiyoncusu," diye düzelttim. Vurulmadan önce de ateşli silahların hayranı değildim.

"Eğer sana bıraktığım, sahip olduğun şeylerin listesinin bulunduğu dosyayı okumuş olsaydın Bay Hawthorne'un dünyanın en geniş on dokuzuncu yüzyıl sonu ve yirminci yüzyıl başlangıcından Winchester tüfekleri koleksiyonuna sahip olduğunu bilirdin," diyerek araya girdi Alisa. "Bazılarının fiyatı yaklaşık dört yüz bin dolar."

Birinin bir tüfeğe o kadar çok para vermesi akıllara ziyandı ama söylenen fiyata karşı istifimi bile bozmadım çünkü Jameson ve Grayson'ın tüfeklere bakmak için cephaneliğe gitmelerinin bir sebebi olduğunu düşünmekle meşguldüm. O sebebin de bana ateş etmekle hiçbir ilgisi yoktu.

Jameson'ın göbek adı *Winchester*'dı.

BÖLÜM 57

Gecenin körü olmasına rağmen Oren'in beni cephaneliğe götürmesini sağladım. Kıvrılıp duran art arda koridorlarda onu takip ederken aklımdan geçen tek şey birisinin bu evde sonsuza kadar saklanabileceğiydi.

Gizli geçitleri saymıyordum bile.

En sonunda Oren uzun bir koridora gelince durdu. "Burası." Şatafatlı, altın rengi bir aynanın karşısına geçti. Elini çerçevenin kenarında gezdirişini izledim. Bir klik sesi duydum ve ardından ayna tıpkı bir kapı gibi koridora açıldı. Arkasında çelik vardı.

Oren öne çıktı ve kırmızı bir çizginin yüzünden aşağı indiğini gördüm. "Yüz tanıma sistemi," diyerek bilgilendirdi. "Sadece güvenlik sistemi desteği olarak yapıldı. İzinsiz girenleri kasaya girmekten alıkoymanın en iyi yolu nerede olduğunu bile bilmediklerinden emin olmak."

Aynanın sebebi buydu. Kapıyı içeri doğru itti. "Bütün cephanelik çelik takviyeli." İçeri girince peşinden gittim.

Cephanelik kelimesini duyunca filmlerden çıkma bir şey hayal etmiştim: duvarların bir sürü siyah ve Rambo tarzı fişeklerle dolu olduğunu. Gördüğüm şeyse daha çok özel bir

kulüp gibiydi. Duvarlarda koyu, vişne rengi ahşaptan dolaplar vardı. Odanın merkezinde karmaşık yapılı, el oyması ve üzeri mermer bir masa vardı.

"Cephanelik *bu* mu?" dedim. Yerde bir halı vardı. Adeta bir yemek odasına aitmiş gibi görünen kabarık, pahalı bir halı.

"Beklediğin gibi değil mi?" Oren kapıyı arkamızdan kapattı. Tıklayarak yerine oturdu ve hızlıca üç ek kilidi çevirdi. "Evin her yerinde güvenli odalar var. Bu iki şey için de kullanılıyor, aynı zamanda kasırga sığınağı da. Diğerlerinin yerini daha sonra gösteririm, ne olur ne olmaz diye."

Birisi beni öldürmeye çalışır falan diye. Kafamı buna yormak yerine buraya gelme sebebime odaklandım. "Winchester'lar nerede?" diye sordum.

"Koleksiyonda en az otuz Winchester tüfeği var." Oren başıyla sergi kutularını gösterdi. "Onları görmek istemenin özel bir sebebi var mı?"

Bir gün önce olsa bunu sır olarak saklayabilirdim ama Jameson kendi göbek adına denk düşen ipucunu aradığını –muhtemelen bulduğunu– bana söylememişti. Artık ona hiçbir gizlilik borcum yoktu.

"Bir şey arıyorum," dedim Oren'e. "Tobias Hawthorne'dan bir mesaj, bir ipucu. Kazıyarak yazılmış bir şey, bir rakam veya sembol."

Black Wood'daki ağaçta ikisi de yoktu. Öpüşmenin ortasındayken Jameson sonraki ipucunun Toby'nin adıyla ilgili olduğuna ikna olmuş gibiydi ama o kadar emin değildim. Yazı köprüdekiyle uyuşmuyordu. Eğri büğrü, çocuk yazmış gibiydi. Peki, ya onu Toby çocukken kendisi yapmışsa? Ya gerçek ipucu hâlâ ormanda bir yerlerdeyse?

Geri dönemem. Saldırganın kim olduğunu bilmeden olmaz. Oren odayı boşaltabilir ve bana güvenli olduğunu söyleyebilirdi. Bütün bir ormanı temizleyemezdi.

Silah sesinin yankılarını –ve sonrasında olan her şeyi– ak-

lımda gerilere ittikten sonra dolaplardan birini açtım. "Eski işverenin nereye mesaj saklamış olabilir, bir fikrin var mı?" diye sordum Oren'e, iyice odaklanmıştım. "Hangi silah? Silahın hangi kısmı?"

"Bay Hawthorne nadiren bana güvenip sırlarını açardı," dedi Oren. "Aklının nasıl çalıştığını her zaman anlamazdım ama ona saygı duyardım ve o saygı karşılıklıydı." Oren çekmeceden bir kumaş çıkarıp açtı, masanın mermer yüzeyine yaydı. Sonra açtığım dolaba doğru gidip tüfeklerden birini çıkardı.

"Hiçbiri dolu değil," dedi dikkatle. "Fakat sen doluymuş gibi davran. Her zaman."

Tüfeği kumaşın üstüne koydu ve sonra parmaklarını hafifçe namlunun üzerinde gezdirdi. "Bu en sevdiklerinden biriydi. Çok iyi nişancıydı."

Ardında bir hikâye olduğuna dair bir hisse kapıldım, muhtemelen bana asla anlatmayacaktı.

Oren geriye çekildi, bunu yaklaşmam için bir işaret olarak aldım. İçimdeki her şey büzüşüp tüfekten uzaklaşmak istedi. Bana ateşlenen kurşunlar hafızamda hâlâ tazeydi. Yaralarım hâlâ zonkluyordu ama kendimi silahın her parçasını incelemeye verdim, ipucu olabilecek bir şey, herhangi bir şey aradım. En sonunda yeniden Oren'e döndüm. "Kurşunları nereden dolduruyorsun?"

* * *

Aradığım şeyi dördüncü silahta buldum. Bir Winchester tüfeğine fişek koymak için namluyu öne kırıp dipçikten ayırıyordunuz. Baktığım dördüncü tüfekte, o namlunun altında üç harf vardı: *B.İ.R.* Metale işlenen harfler sanki baş harfler gibi görünmesini sağlamıştı ama ben köprüde bulduğumuzla eşleştirmek için rakam olarak okudum.

Sonsuzluk değil, diye düşündüm. *Sekiz. Ve şimdi: Bir. Sekiz. Bir.*

BÖLÜM 58

Oren kendi kanadıma kadar bana eşlik etti. Libby'nin kapısını tıklatmayı düşündüm ama geçti –çok geçti– ve içeri girip de, *"Dışarıda serbest dolaşan bir katil var, iyi uykular!"* diyecek halim yoktu.

Oren odamı taradı ve sonra kapımın dışında bacakları omuz genişliğinde ayrık, elleri yanlarında sallanır halde durdu. Bir ara uyuması gerekecekti ama aramızdaki kapıyı kapatırken bu akşam olmayacağını biliyordum.

Cebimden telefonu çıkarıp ekrana baktım. Max'ten hiçbir şey yoktu. O tam bir gece kuşuydu ve saat dilimi olarak benden iki saat gerideydi. Uyumuş olmasına imkân yoktu. Ona daha önce attığım mesajı kopyalayıp bütün sosyal medya hesaplarına yolladım.

Lütfen cevapla, diye düşündüm çaresizce. *Lütfen Max.*

"Hiç." Bunu sesli olarak söylemek niyetinde değildim. Kendimi yapayalnız hissetmemeye çalışarak banyoya gittim, telefonumu tezgâhın üzerine bıraktım ve soyundum. Çıplak kalınca aynada kendime baktım. Yüzüm ve dikişlerimin üstündeki bandajım dışında tenim el değmemiş görünüyor-

du. Bandajı çıkardım. Yaram kızarmıştı, dikişler düzgün ve ufaktı. Gözlerimi dikip baktım.

Birisi –Hawthorne ailesinden olduğuna neredeyse emin olduğum birisi– ölmemi istiyordu. Şu anda ölmüş olabilirdim. Tek tek yüzlerini gözümün önüne getirdim. Ateş açıldığında Jameson benimle birlikteydi. Nash en başından parayı istemediğini iddia etmişti. Xander beni hoş karşılamaktan başka bir şey yapmamıştı. Fakat Grayson...

Eğer akıllıysanız Jameson'dan uzak durursunuz. Oyundan da. Benden de. Beni uyarmıştı. Bana ailesinin dokunduğu her şeyi mahvettiğini söylemişti. Rebecca'ya Emily'nin nasıl öldüğünü sorduğumda söylediği Jameson'ın adı olmamıştı.

Grayson bana kalbi yüzünden olduğunu söyledi.

Duşun suyunu olabildiğince sıcağa ayarlayıp altına girdim, buhara arkamı döndüm ve sıcak suyun sırtıma çarpmasına izin verdim. Canım acıdı ama sadece tüm bu geceyi üzerimden atmak istiyordum. Black Wood'da olanları. Jameson'la olanları. *Hepsini.*

Kendimi kaybettim. Duşta ağlamak ağlamak sayılmazdı.

Bir ya da iki dakika sonra kendimi topladım ve suyu kapattım, tam da o sırada telefonumun çaldığını duydum. Islak ıslak ve su damlata damlata telefona atıldım.

"Efendim?"

"Suikast teşebbüsü hakkında yalan söylemiyor olsan iyi edersin. Öpüşme konusunda da."

Vücudum rahatlamayla gevşedi. "Max."

Sesimdeki tondan yalan söylemediğimi duymuş olmalıydı. "Neler oluyor Avery? Orada nasıl altlar olaylar dönüyor?"

Ona anlattım, her şeyi, her detayı, her ânı, hissetmemeye çalıştığım her şeyi.

"Oradan çıkmak zorundasın." İlk defa Max tamamen ciddiydi.

"Ne?" Ürperdim ve en sonunda bir havlu almayı başardım.

"Birisi seni öldürmeye çalıştı," dedi abartılı bir sabırla, "o yüzden o cinayet diyarından çıkman gerekiyor. Hemen."

"Ayrılamam," dedim. "Bir yıl burada yaşamak zorundayım, yoksa her şeyi kaybederim."

"Hayatın bir hafta önceki haline geri döner. Bu o kadar kötü mü?"

"Evet," dedim inanamayarak. "Bir gelecek garantisi olmadan arabamda yaşıyordum Max."

"Anahtar kelime: *yaşamak*."

Havluya daha sıkıca sarındım. "Milyarlardan vazgeçeceğini mi söylüyorsun?"

"Şey, diğer önerim düşmanından önce davranarak bütün Hawthorne ailesini biçmendi ve bununla üstü kapalı bir şekilde başka bir şeyi söylemeye çalıştığımı düşünmenden korktum."

"Max!"

"Hey, Jameson Hawthorne'la öpüşen ben değilim."

Ona bunun olmasına nasıl izin verdiğimi açıklamak istedim ama ağzımdan çıkan tek şey, "Neredeydin?" oldu.

"Pardon?"

"Seni aradım, hemen olay olduktan sonra, Jameson'la olanlar gerçekleşmeden önce. Sana ihtiyacım vardı Max."

Hattın diğer ucunda uzun, manalı bir sessizlik oldu. "Ben de iyiyim," dedi. "Burada her şey on numara. Sorduğun için sağ ol."

"Neyi sorduğum için?"

"*Kesinlikle*." Max sesini alçalttı. "Kendi telefonumdan aramadığımı fark ettin mi? Bu erkek kardeşimin. Cezalıyım. Odama kapatıldım – senin yüzünden."

Son konuşmamızda bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordum. "Benim yüzümden diyerek ne demek istiyorsun?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Bu nasıl bir soruydu? "Elbette istiyorum."

"Çünkü tüm bunlar olduğundan beri bana benimle ilgili hiçbir şey sormadın." Uzun bir nefes verdi. "Dürüst olalım Ave, öncesinde de benim hakkımdaki şeyleri nadiren soruyordun."

Karnım kasıldı. "Bu doğru değil."

"Anneni kaybettin ve bana ihtiyacın vardı. Libby ve o kışlık herifle ilgili olanlardan sonra bana gerçekten ihtiyacın vardı. Sonra milyarlarca dolar mirasa kondun, yani elbette, bana ihtiyacın var! Ben yanında olmaktan da mutlu olurdum Avery ama sevgilimin adını bile biliyor musun ki?"

Hatırlamaya çalışarak aklımı kurcaladım. "Jared?"

"Yanlış," dedi bir süre sonra. "Doğru cevap artık bir sevgilimin olmadığı olacaktı çünkü *Jaxon'ı* telefonumu karıştırıp senin bana attığın mesajların ekran görüntüsünü kendine yollamaya çalışırken yakaladım. Bir muhabir onlar için ödeme yapmayı teklif etmiş." Bu defa duraksaması acı vericiydi. "Ne kadar olduğunu bilmek ister misin?"

Yüreğim sıkıştı. "Çok üzgünüm Max."

"Ben de öyle," dedi acı acı. "Fakat özellikle fotoğraflarımı çekmesine izin verdiğim için üzgünüm. *Mahrem* fotoğraflarımı. Çünkü onunla ayrıldığımda o fotoğrafları aileme yolladı." Max benim gibiydi. Sadece duşta ağlardı. Ancak şimdi sesi titriyordu. "Benim randevuya çıkma iznim bile yoktu Avery. Sence bu nasıl gitmiştir?"

Hayal bile edemedim. "Neye ihtiyacın var?" diye sordum.

"Hayatımı geri almaya ihtiyacım var." Bir müddet sessiz kaldı. "En kötü kısmı ne biliyor musun? Sana kızamıyorum bile çünkü *birisi seni vurmaya çalıştı.*" Sesi epey yumuşamıştı. "Bana ihtiyacın var."

Bu içimi acıttı çünkü doğruydu. Ona ihtiyacım vardı. Ona her zaman onun bana ihtiyacı olduğundan daha fazla

ihtiyacım vardı çünkü o benim arkadaşımdı, bir taneydi ve ben onun için bir sürüden biriydim. "Üzgünüm Max."

Baştan savarcasına bir ses çıkardı. "Tamam, peki, bir daha biri seni vurmaya çalıştığında hatanı telafi etmek için bana gerçekten iyi bir şeyler satın alacaksın. Mesela Avustralya'yı."

"Sana Avustralya seyahati almamı mı istiyorsun?" diye sordum. Bunun ayarlanabileceğini düşünüyordum.

"Hayır." Cevabı arsızcaydı. "Bana Avustralya'yı almanı istiyorum. Karşılayabilirsin."

Alayla güldüm. "Satılık olduğunu sanmıyorum."

"O zaman sanırım vurulmamaya çalışmaktan başka seçim şansın yok."

"Dikkatli olacağım," diye söz verdim. "Beni öldürmeye çalışan her kimse bir fırsatı daha olmayacak."

"Güzel." Max birkaç saniye sessiz kaldı. "Ave, gitmem lazım. Bir daha ne zaman telefon ödünç alabileceğimi de bilmiyorum. İnternete girip giremeyeceğimi de. *Herhangi bir şey*i de."

Benim hatam. Kendime bunun sonsuza kadar olmadığını, veda olmadığını söylemeye çalıştım. "Seni seviyorum Max."

"Ben de seni seviyorum, cancık."

Telefonu kapattıktan sonra havlumla oturdum, sanki içimdeki bir şey deşilip çıkarılmış gibi hissediyordum. Eninde sonunda yatak odama döndüm ve pijamamı giydim. Yatakta Max'in söylediği her şeyi düşünüyordum, özümde bencil veya muhtaç bir insan mıyım diye merak ediyordum ki duvarlardan tırmalama sesine benzer bir ses geldiğini duydum.

Nefes almayı bıraktım ve dinledim. İşte yine geliyordu. *Geçit.*

"Jameson?" diye seslendim. Odama gelirken bu geçidi kullanan sadece oydu – ya da en azından benim bildiğim kadarıyla. "Jameson, bu hiç komik değil."

Cevap gelmedi ama ayağa kalkıp geçide doğru ilerlediğimde ve sonrasında çok hareketsiz bir şekilde durduğumda duvarın hemen diğer tarafında birinin nefes aldığını duyduğuma yemin edebilirdim. Şamdanı kavrayıp çekmeye ve orada her kim veya her ne varsa onunla yüzleşmeye hazırlandım ancak sonrasında mantığım –ve Max'e verdiğim söz– devreye girdi ve onun yerine koridora açılan kapıyı açtım.

"Oren?" dedim. "Bilmen gereken bir şey var."

***

Oren geçidi araştırdı, sonra da odama girişi etkisiz hale getirdi. Ayrıca geceyi Libby'nin odasında geçirmemi "tavsiye etti", onun odasında gizli kapılar yoktu.

Aslında gerçekten tavsiye değildi.

Kapısını tıklattığımda ablam uyuyordu. Zar zor kalktı. Yatakta yanına kıvrıldım ve nedenini sormadı. Max'le yaptığımız konuşmadan sonra ablama söylemek istemediğime emindim. Libby'nin hayatı zaten benim yüzümden tepetaklak olmuştu. İki defa. Önce annem öldüğünde, sonra da bütün bunlarla. Zaten halihazırda bana her şeyi vermişti. Kendisinin baş etmesi gereken sorunları vardı. Benimkine ihtiyacı yoktu.

Yorganın altında yastığı sıkıca sarıldım ve Libby'ye yanaştım. Ona nedenini anlatamasam da ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. Libby'nin gözleri kanat gibi çırpındı ve bana sokuldu. Kendimi başka bir şeyi düşünmemeye ikna ettim. Ne Black Wood'u ne Hawthorne'ları. Hiçbir şeyi. Karanlığın beni sarmalamasına izin verdim ve uyudum.

Rüyamda lokantaya geri döndüm. Küçüktüm, beş ya da altı yaşlarındaydım ve mutluydum.

İki şeker paketini *masada dikine yerleştirdim ve uçlarını bir araya getirip kendi başına ayakta durabilen bir üçgen*

oluşturdum. "İşte," dedim. Sonraki çifte de aynısını yaptım, ardından beşinci paketi yatay olarak yerleştirip inşa ettiğim iki üçgen arasında bağlantı kurdum.

"Avery Kylie Grambs!" Annem masanın dibinde, yüzünde bir gülümsemeyle belirdi. "Sana şekerden kale yapmak konusunda ne dedim?"

Ona ışık saçarak gülümsedim. "Eğer beş katlı yapabiliyorsan buna değer!"

Sıçrayarak uyandım. Libby'yi görmeyi bekleyerek arkamı döndüm ama yatakta onun tarafı boştu. Pencerelerden sabah ışığı sızıyordu. Libby'nin banyosuna gittim ama orada da yoktu. Odama –ve banyoma– dönmeye hazırlanıyordum ki tezgâhın üzerinde bir şey gördüm: Libby'nin telefonu. Düzinelerce okunmamış mesajı vardı, hepsi Drake'tendi. Şifresi olmadan ekrandan görebildiğim sadece üç mesaj vardı, en son atılanlardı.

Seni seviyorum.

Seni sevdiğimi biliyorsun, Libby'm.

Beni sevdiğini biliyorum.

BÖLÜM 59

Libby'nin odasından koridora çıktığım anda Oren yanımda belirdi. Eğer bütün gece uykusuz kaldıysa da belli etmiyordu.

"Polis raporu düzenlendi," dedi. "İhtiyaten. Davaya atanan dedektifler ekibimle birlikte çalışıyor. Hawthorne ailesi bir soruşturma olduğunu en azından şimdilik fark etmezse avantajımıza olacağı konusunda hepimiz hemfikiriz. Jameson ve Rebecca'nın gizliliğin önemini anlamaları sağlandı. Becerebildiğin kadarıyla, hiçbir şey olmamış gibi devam etmeni isterim."

Önceki gece ölümle burun buruna gelmemişim gibi davranacaktım. Her şey yolundaymış gibi davranacaktım. "Libby'yi gördün mü?" diye sordum. *Libby iyi değil.*

"Yarım saat kadar önce kahvaltıya indi." Oren'in sesinde hiçbir belirti yoktu.

O mesajları düşününce karnım kasıldı. "İyi görünüyor muydu?"

"Yaralı değil. Bütün uzuvları yerli yerinde."

Sorduğum şey bu değildi ama içinde bulunduğumuz şart-

lar yüzünden belki de öyle olmalıydı. "Eğer aşağıda Hawthorne'larla birlikteyse güvende mi?"

"Koruması durumun farkında. Şu anda risk altında olduğuna inanmıyorlar."

Libby varis değildi. Hedef değildi. Ben hedeftim.

***

Giyinip aşağı indim. Dikişlerimi saklamak için boğazlı bir üst giydim ve yanağımdaki çizikleri de makyajla olabildiğince kapattım.

Yemek odasındaki büfede çeşitli hamur işleri dizilmişti. Libby odanın köşesindeki geniş arkalıklı bir koltuğa kıvrılmıştı. Nash onun yanındaki koltukta oturuyordu, bacaklarını öne uzatmıştı ve kovboy botlarını bileklerinden çaprazlamıştı. Bekçilik yapıyordu.

Onlarla aramda Hawthorne ailesinden dört kişi vardı. Ölmemi istemek için her türlü sebepleri olan, diye düşündüm yanlarından geçerken. Yemek masasının sonunda Zara ve Constantine oturuyordu. Zara gazete okuyordu. Kocası da bir tablet. İkisi de bana göz ucuyla dahi bakmadı. Büyükanne ve Xander masanın diğer ucundaydı.

Arkamda bir hareket sezince döndüm.

"Bu sabah birileri çok ürkek," dedi Thea. Koluma girdi ve beni büfeye yönlendirdi. Oren bir gölge gibi takip etti. Thea kulağıma, "Çok meşgul bir kızsın," diye mırıldandı.

Beni izlediğini biliyordum, muhtemelen bana yakın durması ve rapor vermesi emredilmişti. *Dün gece ne kadar yakındı? Ne biliyor?* Oren'in söylediğine göre Thea bana şahsen ateş etmemişti ama Hawthorne Malikânesi'ne taşınmasının zamanlaması tesadüf gibi görünmüyordu.

Zara yeğenini buraya bir sebepten getirmişti.

Thea bir kruvasan alıp ağzına götürürken bana, "Masumu oynama," diye salık verdi. "Rebecca beni aradı."

Oren'e bakma dürtümle savaştım. Rebecca'nın saldırı konusunda çenesini kapalı tutacağını söylemişti. Başka hangi konuda yanılıyordu?

"Sen ve Jameson," diye devam etti Thea. Sanki bir çocuğa fırça atıyordu. "Hem de Emily'nin eski odasında. Biraz görgüsüzce, sence de öyle değil mi?"

Saldırıyı bilmiyor. Bunu fark edince sarsıldım. *Rebecca Jameson'ın banyodan çıktığını görmüş olmalıydı. Bizi duymuş olmalıydı. Farkına vardığı şey bizim...*

Xander, "İnsanlar yine bensiz görgüsüzlük mü yapıyor?" diye sorarak Thea'yla aramıza girdi ve beni Thea'nın kıskacından çıkardı. "Ne kabalık."

Ondan şüphelenmek istemedim ama şu noktada şüphe duymanın ve duymamanın verdiği stres beni herhangi birine gerek kalmadan öldürecekti.

Thea Xander'a, "Rebecca gece sayfiye evinde kaldı," dedi, kelimelerden zevk alıyordu. "En sonunda bir yıllık sessizliğini bozdu ve bana *her şeyle* ilgili mesaj attı." Thea kozunu oynayan biri gibi davranıyordu ama ben o kozun ne olduğundan tam olarak emin değildim.

Rebecca mıydı?

"Bex bana da mesaj attı," dedi Xander Thea'ya. Sonra bana özür diler gibi baktı. "Hawthorne'ların kurdukları ilişkiler çok çabuk yayılır."

Rebecca saldırı konusunda çenesini kapalı tutmuş olabilirdi ama o öpücük konusunda bir ilan panosu kiralamadığı kalmıştı.

Öpücüğün bir anlamı yok. Buradaki sorun öpüşmemiz değil.

"Sen, oradaki. Kızım!" Büyükanne bastonunu amirane bir tavırla bana doğru savurdu ve sonra hamur işi tepsilerini gösterdi. "Yaşlı bir kadını ayağa kaldırma şimdi."

Eğer başka birisi benimle bu şekilde konuşmuş olsaydı onu görmezden gelirdim ama büyükanne hem yaşlı hem de korkutucuydu, o yüzden tepsiyi almaya gittim. Yaralı olduğumu çok geç hatırladım. Acı, etime giren bir yıldırım gibi geldi ve dişlerimin arasından zorlukla nefes aldım.

Büyükanne sadece bir anlığına gözlerini dikip baktı, sonra bastonuyla Xander'ı dürttü. "Ona yardım et, seni hödük."

Xander tepsiyi aldı. Kolumu yanıma indirdim. İrkildiğimi kim gördü? Onlara bakmamaya çalıştım. *Zaten yaralı olduğumu kim biliyordu?*

"Yaralısın." Xander bedenini Thea'yla arama soktu.

"Ben iyiyim," dedim.

"Kesinlikle değilsin."

Grayson'ın içeri girdiğini fark etmemiştim bile ama şu anda tam olarak yanımda duruyordu.

"Biraz konuşabilir miyiz Bayan Grambs?" Bakışları dikkatliydi. "Koridorda."

BÖLÜM 60

Muhtemelen Grayson Hawthorne'la hiçbir yere gitmemeliydim ama Oren'in takip edeceğini biliyordum ve Grayson'dan istediğim bir şey vardı. Gözlerinin içine bakmak istiyordum. Bana bunu yapan o mu veya kimin yaptığına dair bir fikri var mı öğrenmek istiyordum.

"Yaralısınız." Grayson bunu bir soru gibi dile getirmedi. "Neler olduğunu bana anlatacaksınız."

"Ah demek anlatacağım, öyle mi?" Ona bir bakış attım.

"Lütfen." Grayson bu kelimeyi acı verici ya da tatsız bulmuşa benziyordu. Belki de ikisi birdendi.

Ona hiçbir borcum yoktu. Oren saldırıdan bahsetmememi istemişti. Grayson'la son konuşmamda beni ters bir şekilde uyarmıştı. Eğer ben ölürsem vakıf ona kalacaktı.

"Vuruldum." Açıklamasını bile yapamadığım sebeplerden dolayı gerçeği söyledim, nasıl tepki vereceğini görmem gerekiyordu. "Ateş açıldı," diye düzelttim bir saniye sonrasında.

Grayson'ın çenesindeki her kas gerildi. *Bilmiyordu.* Daha ben bir gram bile rahatlayamadan Grayson bakışlarını benden korumama çevirdi. "Ne zaman?" dedi kızgınca.

Oren, "Dün gece," diye cevap verdi.

Grayson korumama, "Peki sen neredeydin?" diye sordu.

"Şu andan itibaren olacağım kadar yakınında değildim," diyerek teminat verdi Oren ve ona tepeden baktı.

"Beni hatırladınız mı?" Elimi kaldırdım, sonra devam ettim. "Konuşmanızın ana başlığı ve kendi adına karar verebilecek bir kişi?"

Grayson hareketin bende sebep olduğu acıyı görmüş olmalıydı çünkü bana döndü ve elimi nazikçe indirmek için kendi ellerini kullandı. "Oren'in işini yapmasına izin vereceksiniz," diye emretti yumuşak bir sesle.

Ses tonunu veya dokunuşunu uzun uzun düşünmedim. "Peki beni kimden koruduğunu düşünüyorsun?" İmalı bir şekilde yemek odasına baktım. Sevdiği kişilerden şüphe etme cüretini gösterdiğim için bana bağırmasını, benim yerime onların her birini seçeceğine dair konuşmasını tekrarlamasını bekledim.

Onun yerine Grayson Oren'e döndü. "Eğer ona bir şey olursa seni bizzat sorumlu tutarım."

"Bay Sorumlu Tutan." Jameson gelişini böyle duyurdu ve ağabeyine doğru yürüdü. "Etkileyici."

Grayson dişlerini sıktı, sonra bir şeyi fark etti. "Dün gece Black Wood'da birlikteydiniz." Kardeşine baktı. "Size ateş eden her kimse seni vurabilirdi."

Jameson onun etrafından dolanırken, "Eğer bana bir şey olsaydı ne gülünç olurdu," diye cevap verdi.

Aralarındaki gerginlik elle tutulur cinstendi. Patlayacak gibiydi. Bunun nasıl ilerleyeceğini görebiliyordum – Grayson Jameson'a pervasız der, Jameson da bir şeyi kanıtlamak için kendini daha çok riske atardı. Jameson'ın benden bahsetmesi ne kadar sürerdi? Öpüşmeden.

"Umarım bölmüyorumdur." Nash partiye katıldı. Kardeşlerine tembel, tehlikeli bir şekilde gülümsedi. "Jamie,

bugün okulu asmıyorsun. Üniformanı giyip kamyonetime binmek için beş dakikan var, yoksa geleceğinde domuz bağı görünüyor." Jameson'ın harekete geçmesini bekledikten sonra döndü. "Gray, annemiz seni istiyor."

Kardeşleriyle işi bittikten sonra en büyük Hawthorne dikkatini bana çevirdi. "Country Day'e gitmek için araca ihtiyacın yok sanırım?"

"Yok," diye cevap verdi Oren. Kollarını göğsünde bağladı. Nash onun duruşunu ve ses tonunu fark etti ama o cevap veremeden araya girdim.

"Okula gitmiyorum." Bu, Oren için de yeni haberdi ama karşı çıkmadı.

Öte yandan Nash, bana da Jameson'ı domuz bağıyla bağlama konusunda tehdit ederken attığı bakışı attı. "Bu güzel cuma öğleninde devamsızlık yaptığını ablan biliyor mu?"

"Ablam seni alakadar etmez," dedim ona ama Libby'yi düşünmek aklıma Drake'in mesajlarını getirdi. Libby'nin bir Hawthorne'la olabilecek olmasından daha kötü şeyler vardı. *Nash'in ölmemi istemediğini varsayarsak*.

"Bu evde yaşayan veya çalışan herkes beni alakadar eder," dedi Nash. "Kaç defa veya ne kadar süreliğine ayrılmış olursam olayım, insanlarla ilgilenilmesi gerekiyor. O yüzden..." Bana aynı tembel gülümsemeyi yolladı. "Ablan devamsızlık yaptığını biliyor mu_"

"Onunla konuşacağım," dedim. Altta yatan kişiyi görmek için içindeki kovboyun ötesine bakmaya çalıştım.

Nash değerlendiren bakışıma karşılık verdi. "Aynen öyle yap tatlım."

BÖLÜM 61

Libby'ye evde kalacağımı söyledim. Ona Drake'in mesajlarıyla ilgili soru soracak kelimeleri bulmaya çalıştım ve bir sonuç alamadım. *Ya Drake yalnızca mesaj atmıyorsa?* Bu düşünce sinsice aklıma sızıverdi. *Ya onunla görüştüyse? Ya onu gizlice araziye alması için Libby'yi ikna ettiyse?*

Bu düşüncenin gidişatını engelledim. Araziye "gizlice girmek" diye bir şey yoktu. Güvenlik had safhadaydı ve saldırı sırasında Drake etrafta olmuş olsaydı Oren bana söylerdi. Şüpheliler listesinde en tepede veya zirveye yakın olurdu.

En azından eğer ölürsem sahip olduğum her şeyin kan bağım olan en yakın kişilere kalması için ufak da olsa bir şans var. Libby – ve babamız.

"Hasta mısın?" diye sordu Libby. Elinin tersini alnıma dayadı. Yeni mor çizmeleri ve uzun, dantelli kolları olan siyah bir elbise giyiyordu. Bir yere gidiyormuş gibi görünüyordu.

Drake'i görmeye mi? Endişe karnıma çöreklendi. *Yoksa Nash'le mi?*

"Akıl sağlığı günü," demeyi başardım. Libby bunu kar-

deş günü olarak kabul etti. Eğer planları varsa da onları benim için iptal ederken iki defa bile düşünmedi.

Ciddiyetle, "Spaya gitmek ister misin?" diye sordu. "Dün masaj yaptırdım ve uğrunda ölmelikti."

Dün neredeyse ölüyordum. Bunu söylemedim ve masözün bugün –ya da yakın gelecekte– geri gelmeyeceğini de söylemedim. Onun yerine, dikkatini dağıtabileceğini düşündüğüm ve benim de dikkatimi ondan sakladığım sırlardan uzaklaştırabilecek tek şeyi teklif ettim.

"Bir Davenport bulmama yardım etmeye ne dersin?"

***

Libby'yle yaptığımız internet araştırmasına göre, *Davenport* iki tür mobilya için ayrı ayrı kullanılıyordu: kanepe ve masa. Kanepe için kullanımı genel bir terimdi, peçete yerine Selpak veya çöp kovası yerine çöp kutusu denilmesi gibiydi ama Davenport masa denildiğinde özel türde bir masa kastediliyordu. Bölmeleri ve saklama delikleri olan, eğimli yüzeyleri kaldırıldığında altında saklama bölmelerinin yer almasıyla göze çarpan masalardı.

Tobias Hawthorne ile ilgili bildiğim her şey bana muhtemelen bir kanepe aramadığımızı söylüyordu.

"Bu biraz zaman alabilir," dedi Libby. "Bu yerin ne kadar büyük olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Müzik odalarını, spor salonunu, bovling salonunu, Tobias Hawthorne'un arabaları için olan galerisini, güneş odasını görmüştüm... ve bunlar bile bu yerde görülecek yerlerin çeyreği bile değildi. "Devasa."

"Saray yavrusu," dedi Libby. "Ayrıca kötü bir tanıtım aracı olduğum için bütün hafta keşfe çıkmak *dışında* yapacak hiçbir şeyim yoktu." Şu tanıtım aracı yorumu Alisa'dan çıkmış olmalıydı, ben yokken Libby'yle kaç defa konuştuğunu merak ettim. "Ciddi ciddi bir balo salonu var," diye

devam etti. "İki tiyatro – biri filmler için, diğerinde ise koltuklar ve sahne var."

"Onu gördüm," dedim. "Ayrıca bovling salonu da var."

Libby'nin sürmeli gözleri yusyuvarlak oldu. "Oynadın mı?"

Hayreti bulaşıcıydı. "Oynadım."

Başını iki yana salladı. "Bu evin bir bovling salonu olması tuhaflığını asla yitirmeyecek."

Oren arkamdan, "Ayrıca golf antrenman sahası var," diye ekledi. "Bir de duvar tenisi."

Eğer Libby onun ne kadar yakınımızda olduğunu fark etmişse de hiçbir tepki vermedi. "Bu ufacık masayı nasıl bulacağız ki?" diye sordu.

Oren'e döndüm. Eğer buradaysa işe de yarayabilirdi. "Bizim kanadımızdaki ofisi gördüm. Tobias Hawthorne'un başka ofisi var mıydı?"

***

Tobias Hawthorne'un diğer ofisindeki masası da bir Davenport değildi. Ofisin dışında üç oda vardı. Dinlenme salonu. Bilardo odası. Oren gereken yerlerde açıklamalar yaptı. Üçüncü oda ufaktı, penceresi yoktu. Orta kısmındaysa devasa, beyaz kapsüle benzer bir şey vardı.

"İzolasyon tankı," dedi Oren. "Bay Hawthorne arada sırada dünyayla bağını koparmak isterdi."

***

Nihayetinde Libby'yle araştırmamıza başladık. Tıpkı Black Wood'da Jameson'la yaptığımız gibi. Kanat kanat ve oda oda ilerleyerek Hawthorne Malikânesi'nin koridorlarında dolandık. Oren hep birkaç adım ötemizdeydi.

"İşte burası da... spa." Libby kapıyı hızla açtı. Neşeli görünüyordu. Ya öyleydi ya da bir şeyi gizliyordu.

Bu düşünceyi bastırarak etrafıma bakındım. Masayı burada bulamayacağımız açıktı ama bu beni etrafı incelemekten alıkoymadı. Oda L şeklindeydi. L'nin uzun kısmında yerler ahşaptı, kısa kısmındaysa taştandı. Taş tarafın orta kısmında, ufak, kare bir havuz vardı. Yüzeyinden buharlar çıkıyordu. Arkasındaysa ufak bir yatak odası büyüklüğünde cam bir duş kabini vardı, muslukları duvarda değil de tavandaydı.

"Sıcak su havuzu. Sauna." Arkamızda biri konuştu. Döndüğümde Skye Hawthorne'u gördüm. Yere kadar uzanan bir bornoz giyiyordu, bu defaki siyahtı. Uzun adımlar atarak odanın daha geniş kısmına geçip bornozunu attı ve gri, kadife bir portatif karyolaya uzandı. "Masaj masası," derken esniyordu, kendini örtüyle yarım yamalak kapattı. "Bir masöz çağırdım."

Oren onun teşhirinden zerre etkilenmeyerek, "Hawthorne Malikânesi şu anda ziyaretçilere kapalı," dedi düz bir sesle.

"Tamam o zaman." Skye gözlerini kapadı. "Magnus'u kapıdan alıp getirmen gerekecek."

Magnus. Dün buradaki kişi o muydu diye merak ettim. Skye'ın isteği doğrultusunda bana ateş eden o muydu?

"Hawthorne Malikânesi ziyaretçilere kapalı," diye tekrarladı Oren. "Güvenlik meselesi. İkinci bir emre kadar, adamlarım yalnızca gerekli personelin kapıdan geçmesine izin verecek."

Skye bir kedi gibi esnedi. "Seni temin ederim John Oren, bu masaj *gerekli.*"

Yakındaki bir rafta bir sıra mum yanıyordu. Şeffaf perdelerden içeri ışık sızıyor, kısık sesli ve keyif veren bir müzik çalıyordu.

Libby birdenbire, "Ne güvenlik meselesi?" diye soruverdi. "Bir şey mi oldu?"

Oren'e bu soruyu cevaplamasını engellemesini umduğum bir bakış attım ama o ricayı yanlış yöne yaptığım ortaya çıktı.

Skye Libby'ye, "Grayson'ıma göre Black Wood'da bazı pis işler olmuş," dedi.

BÖLÜM 62

Libby koridora dönene kadar bekledikten sonra, "Ormanda ne oldu?" diye sordu.

Grayson'a annesine anlattığı için, kendime de Grayson'a anlattığım için sövdüm.

"Niçin fazladan güvenliğe ihtiyacın var?" diye üsteledi. Bir buçuk saniye kadar sonra Oren'e döndü. "Neden fazladan güvenliğe ihtiyacı var?"

"Dün bir olay yaşandı," dedi Oren. "Bir kurşun ve bir ağaçla ilgili."

"Kurşun mu?" diye tekrarladı Libby. "Yani, bir tabancadan çıkan gibi mi?"

"Ben iyiyim," dedim ona.

Libby beni dikkate almadı. "Bir kurşun ve bir ağaçla ilgili ne gibi bir olay oldu?" diye sordu Oren'e. Mavi atkuyruğu haklı bir öfkeyle zıplıyordu.

Güvenlik şefim konuyu zaten yaptığından daha karmaşık hale getiremezdi – veya getirmezdi. "Avery'yi korkutmak için mi ateş açıldı, yoksa gerçekten hedef miydi orası belirsiz. Saldırgan atışlarında ıskaladı ama Avery seken ağaç parçasıyla yaralandı."

"Libby," dedi. "*Ben iyiyim.*"

"Atışlar, yani çoğul mu?" Libby beni duyuyormuş gibi bile görünmüyordu.

Oren boğazını temizledi. "İkinizi yalnız bırakacağım." Koridorun sonuna doğru çekildi – hâlâ görünürdeydi, hâlâ duyacak kadar yakındı ama duymuyormuş gibi davranacak kadar uzaktı.

Korkak.

"Birisi sana ateş etti ve sen bana anlatmadın mı?" Libby sık sık öfkelenmezdi ama öfkelendiğinde efsanevi olurdu. "Belki de Nash haklı. Lanet olası! Senin kendi başının çaresine kısmen bakabildiğini söyledim. O da arada sırada kıçının tekmelenmesi gerekmeyen bir tane bile milyarder ergenle karşılaşmadığını söyledi."

"Oren ve Alisa durumla ilgileniyor," dedim. "Seni endişelendirmek istemedim."

Libby elini yanağıma götürdü, gözleri kapattığım çiziğin üstündeydi. "Seninle kim ilgileniyor?"

Elimde olmadan Max'in söylediği şeyi düşündüm. *Bana ihtiyacın vardı, tekrar tekrar.* Başımı eğdim. "Senin şu anda uğraştığın yeterince şey var."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu. Hızla nefes aldığını, sonra da verdiğini duydum. "Bu Drake'le mi ilgili?"

Adını söylemişti. Musluklarım resmi olarak açıldı ve artık tutmamın imkânı yoktu. "Sana mesaj atıyordu."

Libby savunmaya geçerek, "Ona cevap yazmadım," dedi.

"Onu engellemedin de."

Buna bir cevabı yoktu.

Boğuk bir sesle konuştum. "Onu engelleyebilirdin ya da Alisa'dan yeni bir telefon isteyebilirdin. Uzaklaştırma emrini ihlal ettiği için onu bildirebilirdin."

"Uzaklaştırma emrini ben istemedim!" Libby bu sözleri eder etmez söylediğine pişman göründü. Yutkundu.

"Yeni bir telefon da istemiyorum. Bütün arkadaşlarımda bu numara var. *Babamda* da bu var."

Ona gözlerimi dikip baktım. "Babamda mı?" Ricky Grambs'ı iki yıldır görmemiştim. Sosyal hizmet görevlim onunla iletişime geçmişti ama beni aramamıştı bile. Annemin cenazesine bile gelmemişti. "Babam seni mi aradı?" diye sordum.

"O sadece... bizi kontrol etmek istedi."

Muhtemelen haberleri görmüştü. Benim yeni numaramın onda olmadığını biliyordum. Daha öncesinde ikimizi de yanımızda olacak kadar umursamazken şu anda beni istemesi için milyarlarca sebebi olduğunu biliyordum.

"Para istiyor," dedim Libby'ye, sesim dümdüzdü. "Drake gibi. Annen gibi."

Annesinden bahsetmek bel altıydı.

"Oren sana kimin ateş ettiğini düşünüyor?" Libby sakinleşmek için cebelleşiyordu.

Ben de aynısını yapmaya yeltendim. Bana söylenenleri tekrar ederek, "O kurşunlar arazi duvarlarının içinden ateşlendi," dedim. "Bana ateş eden her kimse içeri girebilen biriydi."

"O yüzden Oren güvenliği sıkılaştırıyor." Sürmeli gözlerinin arkasında kafasındaki çarklar dönüyordu. "Yalnızca gerekli personel." Kara dudakları incecik bir çizgi gibi oldu. "Bana anlatmalıydın."

Onun bana anlatmadığı şeyleri düşündüm. "Bana Drake'i görmediğini söyle. Buraya gelmediğini söyle. Onun araziye girmesine izin vermediğini söyle."

"Elbette vermedim." Libby sessizliğe gömüldü. Bana bağırmamaya mı çalışıyordu yoksa ağlamamaya mı emin değildim. "Ben gidiyorum." Sesi dengeli – ve kızgındı. "Ayrıca haberin olsun *küçük kardeşim*, sen hâlâ reşit değilsin ve ben hâlâ senin yasal vasinim. Bir dahaki sefere birisi seni vurmaya çalıştığında lanet olası şeyi bilmek istiyorum."

BÖLÜM 63

Oren'in Libby'yle ettiğimiz kavganın her kelimesini duyduğunu biliyordum ama bu konuda bir yorum yapmayacağından da adım gibi emindim.

"Hâlâ bir Davenport arıyorum," dedim aksi bir şekilde. Eğer öncesinde kafamı dağıtacak bir şey arıyorduysam da artık bu resmen mecburiydi. Benimle birlikte keşfedecek Libby olmadan oda oda dolanamazdım. *Yaşlı adamın ofisini zaten kontrol ettik. Birisi bir Davenport masayı başka nereye koyardı?*

Libby'yle olan kavgama değil de bu soruya odaklandım. Söylediğim şeye veya onun söylemediği şeye değil.

Bir müddet sonra Oren'e, "Hawthorne Malikânesi'nde birden fazla kütüphane olduğuna dair güvenilir bir kaynaktan bilgi aldım," dedim. Uzun, yavaş bir nefes verdim. "Nerede olduklarına dair bir fikrin var mı?"

***

İki saat ve dört kütüphanenin ardından, beşincinin ortasında duruyordum. İkinci kattaydı. Tavanı eğimliydi.

Duvarlarda gömme raflar vardı, her raf tam olarak bir sıra karton kapaklı kitabın sığacağı kadar uzundu. Raflardaki kitaplar yıpranmıştı ve doğuya bakan geniş, vitray cam haricindeki bütün duvarların her santimi raflarla kaplıydı. Vitray cama vuran ışık ahşap zeminde renkler oluşturuyordu.

Davenport yok. Bu, işe yaramaz hissettirmeye başlıyordu. Bu yol benim için çizilmemişti. Bu bulmacayı hazırlarken Tobias Hawthorne'un aklında ben yoktum.

Jameson'a ihtiyacım var.

Bu düşünceyi yarıda kesip kütüphaneden çıktım ve alt kata geri döndüm. Bu evde en az beş farklı merdiven saymıştım. Bu dönen merdivendi, aşağı inerken uzaktan bir piyano sesi geldi. Sesi takip ettim ve Oren peşimden geldi. Geniş, açık bir odanın girişine vardım. Uzak uçtaki duvar kemerlerle doluydu. Her kemerin altında devasa bir pencere vardı.

Her pencere açıktı.

Duvarlarda tablolar vardı ve onların önünde de bugüne kadar gördüğüm en büyük piyano yer alıyordu. Büyükanne piyanonun bankında oturuyordu, gözleri kapalıydı. Yaşlı kadının çaldığını düşünüyordum ama yaklaştığımda piyanonun kendi kendine çaldığını fark ettim.

Zemine çarpan ayakkabılarımdan bir ses çıktı ve kadının gözleri açıldı.

"Üzgünüm," dedim. "Ben–"

"Şşşt," diye emretti büyükanne. Gözlerini tekrar kapadı. Müzik devam ederek bir kreşendoya evrildi ve sonra – sessizlik. "Bu şeyde konserleri dinleyebildiğini biliyor muydun?" Büyükanne gözlerini açtı ve bastonuna uzandı. Pek fazla çaba sarf etmeden doğruldu. "Dünyanın bir yerinde bir üstat çalıyor ve bir tuşa basmanla birlikte buradaki tuşlar hareket ediyor.

Gözleri piyanoda oyalandı, yüzünde adeta hasret dolu bir ifade vardı.

"Çalıyor musunuz?" diye sordum.

Büyükanne memnuniyetsizce homurdandı. "Gençken çalardım. Biraz fazla üzerine düştüm ve kocam parmaklarımı kırarak buna bir son verdi."

Bunu söyleyiş biçimi –zahmetsizce söyleyişi– neredeyse sözleri kadar sarsıcıydı. "Bu korkunç bir şey," dedim şiddetle.

Büyükanne önce piyanoya, ardından eğri büğrü parmaklı eline baktı. Çenesini havaya dikip devasa pencerelerden dışarı baktı. "Olayın üzerinden çok geçmeden trajik bir kazada öldü."

Kulağa o "kazayı" büyükanne ayarlamış gibi geliyordu. *Kocasını mı öldürmüş?*

Kapıdan gelen bir ses, "Büyükanne, çocuğu korkutuyorsun," diyerek onu fırçaladı.

Büyükanne burnunu çekti. "O kadar kolay korkuyorsa burada fazla dayanamaz." Lafını söyledikten sonra uzaklaştı.

En büyük Hawthorne dikkatini bana çevirdi. "Ablana bugün kaçakları oynadığını söyledin mi?"

Libby'den bahsedilmesi aklımı tartışmamıza geri götürdü. *Babamızla konuşuyor. Drake'e karşı uzaklaştırma emri çıkarmak istemedi. Onu engellemeyecek.* Nash'in ne kadarını bildiğini merak ettim.

Kaskatı bir şekilde, "Libby nerede olduğumu biliyor," dedim.

Bana bir bakış attı. "Bu onun için kolay değil ufaklık. Sen fırtınanın merkezinde, her şeyin sakin olduğu yerdesin. O ise kenarlardan gelen bütün darbeleri yiyor."

Üzerime ateş açılmasına "sakinlik" demezdim.

"Ablama karşı niyetin ne?" diye sordum.

Sorgulamamı eğlendirici bulduğu açıktı. "Senin Jameson'a karşı niyetin ne?"

Bu evde öpüştüğümüzü bilmeyen *kimse* var mıydı?

"Büyükbabanın oyunu konusunda haklıydın," dedim Nash'e. Beni uyarmaya çalışmıştı. Jameson'ın beni neden yakınında tuttuğunu söylemişti.

"Genelde öyleyimdir." Nash başparmaklarını kemer gözlerine geçirdi. "Sonuna yaklaştıkça daha da kötüleşecek."

Mantıklı olan şey oynamayı bırakmaktı. Geri adım atmak. Fakat cevap istiyordum ve bir parçam –her şeyi meydan okumaya dönüştüren bir anneyle büyüyen, altı yaşındayken ilk satranç oyunumu oynayan parçam– *kazanmak* istiyordu.

"Bir ihtimal büyükbabanın bir Davenport masayı nereye koymuş olabileceğini biliyor olabilir misin?" diye sordum.

Alayla güldü. "Kolay kolay ders almıyorsun, değil mi ufaklık?"

Omzumu silktim.

Nash sorumu düşündü, başını yana eğdi. "Kütüphaneleri kontrol ettin mi?"

"Daire şeklinde olanı, oniks olanı, vitray camlı olanı, kürelerle dolu olanı, labirent olanı..." Korumama bir bakış attım. "Bu kadar mı?"

Oren başıyla onayladı.

Nash başını yana eğdi. "Pek sayılmaz."

BÖLÜM 64

Nash beni iki merdiven, üç koridordan yönlendirdikten sonra tuğlayla kapatılmış bir kapının yanından geçirdi.

"O ne?" diye sordum.

Nash bir anlığına yavaşladı. "Orası dayımın kanadı. Toby öldükten sonra ihtiyar oraya duvar ördürdü."

Çünkü bu çok normal, diye düşündüm. *Bütün aileni mirastan men ettiğini yirmi yıl boyunca saklamak ve tek kelime bile etmemek kadar normal.*

Nash tekrar hızlandı ve en sonunda bir kasaya aitmiş gibi görünen çelik bir kapının önüne geldik. Rakamların olduğu, kasadakilere benzer bir kilit mekanizması ve beş çatallı bir kol vardı. Nash o mekanizmayı rahat bir tavırla, rakamları yakalayamadığım bir hızla çevirdi – sol, sağ, sol. Gürültülü bir klik sesi geldi ve sonrasında kolu çevirdi. Çelik kapı koridora açıldı.

Ne türden bir kütüphane böylesine bir güvenlik gerektirir–

Nash kapıdan içeri adım attığında beynim bu cümleyi bitirmek üzereydi, içeride tek bir oda olmadığını o an fark ettim. Tamamen başka bir kanattı.

"İhtiyar, evin bu kısmını ben doğduğumda inşa ettirmeye başladı," dedi Nash. Etrafımızdaki koridorda kasa kilitleri, özel tuş takımları, kilitler ve anahtarlar vardı, hepsi sanat eseri gibi duvarlara sabitlenmişti. Koridorda ilerlemeye devam ederken Nash, "Hawthorne'lar maymuncuk kullanmayı erken yaşta öğrenir," dedi. Solumdaki bir odanın içine baktım ve küçük bir uçak vardı. Oyuncak değildi. Gerçek, tek kişilik bir uçaktı.

"*Bu* senin oyun odan mıydı?" diye sordum. Koridor boyunca uzanan kapılara baktım ve bu odaların içinde nasıl sürprizler olduğunu merak ettim.

"Ben doğduğumda Skye on yedi yaşındaydı." Nash omzunu silkti. "Ebeveyni oynama teşebbüsünde bulundu. Tutmadı. İhtiyar telafi etmeye çalıştı."

Sana burayı... inşa ederek.

"Hadi." Nash beni koridorun sonuna yönlendirip başka bir kapı açtı. Bir langırt, bir bar, üç tilt makinesi ve bir duvar dolusu atari salonu tarzı konsol vardı.

Tilt makinesine doğru yürüyüp bir tuşa bastım ve makine çalıştı.

Nash'e bir göz attım. "Bekleyebilirim," dedi.

Odağımı bozmamalıydım. Beni son kütüphaneye götürüyordu. Muhtemelen Davenport'un ve sonraki ipucunun bulunduğu yerdi. Fakat bir oyun beni öldürmezdi. Başlangıç için kolu çektim, sonra topu bıraktım.

En yüksek skora yaklaşamadım bile ama oyun sona erdiğinde yine de baş harflerimi girmem için beni yönlendirdi ve harfleri girdiğimde ekranda tanıdık bir mesaj belirdi.

HAWTHORNE MALİKÂNESİ'NE HOŞ GELDİN, AVERY KYLIE GRAMBS!

Bovling salonunda aldığım mesajın aynısıydı ve tıpkı o zamanki gibi, Tobias Hawthorne'un hayaletini etrafımda hissettim. *Büyükbabamızı bunu yapması için manipüle et-*

tiğini düşündüysen *bile, seni manipüle edenin o olduğunu garanti ederim.*

Nash barın arkasına geçti. "Buzdolabı şekerli içeceklerle dolu. Hangi zehri istersin?"

Yaklaştım ve *dolu* derken dalga geçmediğini gördüm. Buzdolabının her rafına cam şişeler dizilmişti, akla gelebilecek her aromalı gazoz vardı. "Pamuk şekerli?" Burnumu kırıştırdım. "Firavuninciri? *Pastırma ve acı biber?*"

Sanki bir açıklama yapıyormuş gibi, "Gray doğduğunda altı yaşındaydım," dedi. "İhtiyar, küçük kardeşim eve geldiğinde bu odayı açtı." Şüphe uyandıracak şekilde yeşil bir sodanın kapağını açtı ve bir yudum aldı. "Jamie doğduğunda yedi, Xander doğduğunda da sekiz buçuk yaşındaydım." Dinleyicisi olarak değerimi biçer gibi duraksadı. "Zara teyzem ile ilk kocası çocuk sahibi olmakta zorlanıyordu. Skye birkaç aylığına ayrılıyor, hamile olarak geri geliyordu. Yıka, durula, tekrarla."

Bu duyduğum en berbat şeylerden biri olabilirdi.

"Bir tane ister misin?" diye sordu, başıyla buzdolabını işaret ediyordu.

On tanesini almak isterdim ama onun yerine kurabiye ve kremalısını aldım. Tüm bu süre boyunca sessiz gölgem gibi davranan Oren'e bir bakış attım. İçmemem için herhangi bir işarette bulunmadı, o yüzden kapağını açıp bir yudum aldım.

"Kütüphane?" diye hatırlattım Nash'e.

"Neredeyse geldik." Nash sonraki odaya geçti. "Oyun odası," dedi.

Odanın ortasında dört adet masa vardı. Bir masa dikdörtgendi, biri kare, biri oval, biri de daireydi. Masalar siyahtı. Odanın kalanı –duvarlar, zemin ve raflar– beyazdı. Odanın duvarlarının dörtte üçü raflarla doluydu.

Kitaplarla değil. Oyunlar vardı. Yüzlerce, belki binlerce masa oyunu vardı. Direnemeyerek en yakındaki rafa gittim ve parmaklarımı kutularda gezdirdim. Bu oyunların çoğunu hiç duymamıştım bile.

Nash yumuşak bir sesle, "İhtiyar biraz koleksiyoncuydu," dedi.

Hayret içindeydim. Annemle kaç öğleden sonrayı garaj satışından aldığımız kutu oyunlarını oynayarak geçirmiştik? Yağmurlu gün geleneğimiz üç veya dört oyunu açarak tek bir devasa oyuna dönüştürmekti. Fakat *bu*? Dünyanın her yerinden oyunlar vardı. Yarısının üstündeki yazı İngilizce bile değildi. Gözümde bütün Hawthorne kardeşlerin bu masalardan birinin etrafında oturduklarını canlandırdım. Sırıtarak. Birbirine laf atarak. Birbirine üstünlük sağlayarak. Kontrol sağlamak için mücadele ederek, hatta belki gerçekten güreşerek.

O düşünceyi gerilere ittim. Buraya sonraki ipucunu, Davenport'u aramaya gelmiştim. Şu andaki oyun *oydu* – bu kutuların içindeki şeylerden biri değildi. Gözlerimi oyunlardan ayırarak, "Kütüphane?" diye sordum Nash'e.

Başıyla odanın sonunu işaret etti, masa oyunlarıyla dolu olmayan tek duvardı. Kapı yoktu. Onun yerine bir itfaiyeci direği ve bir tür kanalın ucuna benzeyen bir şey vardı. Bir kaydırak mıydı?

"Kütüphane nerede?" diye sordum.

Nash yaklaşıp direğin yanında durdu ve başını tavana doğru kaldırdı. "Yukarıda."

BÖLÜM 65

Önce Oren çıktı, sonra geri döndü – direkten geri döndü, kaydıraktan değil. "Oda temiz," dedi bana. "Ama yukarı tırmanmaya çalışırsan dikişlerin açılabilir."

Yaramdan Nash'in önünde bahsetmesi bana bir şeyi söylüyordu. Ya Oren onun nasıl tepki vereceğini görmek istiyordu ya da Nash Hawthorne'a güveniyordu.

Nash yemi yutarak, "Ne yarası?" diye sordu.

Oren dikkatle, "Birisi Avery'ye ateş etti," dedi. "Bu konuda bir şey biliyor olamazsın, değil mi Nash?"

Nash artık kısık ve ölümcül olan ses tonuyla, "Eğer biliyor olsaydım çoktan icabına bakılmış olurdu," dedi.

"Nash." Oren ona muhtemelen *bunun dışında kalmasını* söyleyen bir bakış attı. Fakat görebildiğim kadarıyla bir şeyin "dışında kalmak" pek de Hawthorne'lara göre değildi.

Nash rahat bir şekilde, "Şimdi gidiyorum," dedi. "Benimkilere bazı sorular soracağım."

Benimkiler – Mellie de dahildi. Nash'in ağır adımlarla uzaklaşmasını izledim, sonra da Oren'e döndüm. "Gidip çalışanlarla konuşacağını biliyordun."

"Çalışanların onunla konuşacağını biliyorum," diye düzeltti. "Ayrıca bu sabah gafil avlama meselesini mahvettin."

Grayson'a söylemiştim. O da annesine anlatmıştı. Libby biliyordu. "Onun için özür dilerim," dedim. Ardından yukarıdaki odaya döndüm. "Yukarı çıkıyorum."

Oren, "Orada masa falan görmedim," dedi.

Direğe doğru yürüyüp onu kavradım. "Yine de çıkıyorum." Kendimi yukarı çekmeye başladım ama acı beni durdurdu. Oren haklıydı. Tırmanamazdım. Direkten uzaklaştım, sonra soluma baktım.

Eğer direkten çıkamıyorsam kaydıraktan çıkardım.

* * *

Hawthorne Malikânesi'ndeki son kütüphane ufaktı. Tavan eğimli bir şekilde yükselerek tepede bir piramit oluşturuyordu. Raflar basitti ve yalnızca belime kadar geliyordu. İçleri çocuk kitaplarıyla doluydu. Yıpranmış ve sevilmişlerdi, bazıları oturup okumak istememe sebep olacak şekilde tanıdıktı.

Fakat yapmadım çünkü orada dururken rüzgâr hissettim. Pencereden gelmiyordu, o kapalıydı. Arka duvardaki raflardan geliyordu – *hayır*. Yaklaştıkça iki kitaplığın arasında bir boşluk olduğunu keşfettim.

Orada bir şey var. Yüreğim boğazımda tıkanan nefesim gibi sıkıştı. Sağdaki kitaplıktan başlayarak parmaklarımı tepeye taktım ve çektim. Çok sertçe çekmeme gerek kalmadı. Kitaplık menteşelere bağlıydı. Çekip dışarı doğru açtığımda küçük bir açıklık ortaya çıktı.

Bu kendi başıma keşfettiğim ilk gizli geçitti. Garip bir şekilde heyecan vericiydi, Büyük Kanyon'un kenarında durmak veya elinde paha biçilemez bir sanat eserini tutmak gibiydi. Kalbim gümbürdeye gümbürdeye eğilip açıklıktan geçtim ve bir merdiven buldum.

Tuzak üstüne tuzak, diye düşündüm *ve bilmece üstüne bilmece.*

Temkinli bir şekilde basamaklardan indim. Yukarıdan vuran ışıktan uzaklaştıkça nereye gittiğimi görebilmek için telefonumun fenerini açmak zorunda kaldım. *Geri dönüp Oren'i almalıyım.* Bunu biliyordum ama artık daha hızlı gidiyordum – dibine ulaşana kadar basamaklardan aşağı kıvrıla kıvrıla dönerek iniyordum.

Orada kendi feneriyle duran kişi Grayson Hawthorne'du.

Bana döndü. Kalbim acımasızca çarptı ama geri adım atmadım. Grayson'ın ötesine baktım ve gizli merdivenin sahanlığındaki tek mobilya parçasını gördüm.

Bir Davenport.

Grayson, "Bayan Grambs," diyerek beni selamladıktan sonra yeniden masaya döndü.

"Daha bulmadın mı?" diye sordum. "Davenport ipucunu?"

"Bekliyordum."

Ses tonunu anlamlandıramadım. "Neyi?"

Grayson gözlerini masadan ayırdı, gümüşten gözleri karanlıkta benimkilerle buluştu. "Sanırım Jameson'ı."

Jameson okula diye gideli saatler olmuştu, Grayson'ı görüşümün üzerinden saatler geçmişti. Ne kadar süredir burada bekliyordu?

"Bariz olan bir şeyi kaçırmak Jamie'ye göre değil. Bu oyun her neyse, bizimle ilgili. Dördümüzle ilgili. Adlarımız birer ipucu. Elbette burada bir şey bulacaktık."

"Merdivenin dibinde mi?" diye sordum.

"Bizim kanadımızda," diye cevap verdi. "Biz burada büyüdük – Jameson, Xander ve ben. Sanırım Nash de ama o daha büyüktü."

Xander'ın, Jameson ve Grayson'ın bitiş çizgisine varmadan Nash'i yenmek için birlik olduklarını ve oyunun sonun-

da da birbirlerini sırtından vurduklarını söylediklerini hatırladım.

"Nash saldırıyı biliyor," dedim Grayson'a. "Ona anlattım." Grayson bana tam olarak anlamlandıramadığım bir bakış attı. "Ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Artık sizi kurtarmak isteyecektir."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?" diye sordum.

Başka bir bakış daha – ve orada yoğun bir şekilde maskelenmiş daha fazla duygu vardı. "Yaralandığın yeri bana gösterir misin?" diye sordu, sesinde boğukluk yoktu belki ama *bir şey* vardı.

Muhtemelen ne kadar kötü olduğunu görmek istiyordur, dedim kendime ama yine de ricası beni elektrik gibi çarptı. Uzuvlarım açıklanamayacak şekilde ağırlaştı. Aldığım her nefesin fazlasıyla farkındaydım. Burası ufak bir yerdi. Birbirimize, masaya yakın duruyorduk.

Jameson'la dersimi almıştım ama bu farklı bir histi. Sanki Grayson beni kurtaran kişi olmak istiyordu. Sanki o kişi olmaya *ihtiyacı vardı.*

Elimi tişörtümün yakasına götürdüm. Tişörtü aşağı, köprücük kemiğimin altına çektim ve yaramı gösterdim.

"Bana kimin ateş ettiğini biliyor musun?" Sormak zorundaydım çünkü özür dilemişti ve Grayson Hawthorne özür dileyecek tarzda biri değildi. *Eğer biliyorsa...*

"Hayır," dedi.

Ona inandım ya da en azından bunu istedim. "Eğer yıl bitmeden Hawthorne Malikânesi'nden ayrılırsam para hayır kurumuna gider. Eğer ölürsem hayır kurumuna veya varislerime gider." Duraksadım. "Eğer ölürsem vakıf dördünüze kalır."

Bunun nasıl göründüğünü biliyor olmalıydı.

"Büyükbabam zaten en başından bize bırakmış olmalıy-

dı." Grayson başını çevirip bakışlarını zorlukla tenimden ayırdı. "Ya da Zara'ya. Biz bir fark yaratmak için yetiştirildik ve siz..."

"Ben hiç kimseyim," diye bitirdim. Sözleri söylemek canımı yakıyordu.

Grayson başını iki yana salladı. "Ne olduğunuzu bilmiyorum." Fenerlerimizin sağladığı hafif ışıkta bile her nefesle göğsünün yükselip alçaldığını görebiliyordum.

"Sence Jameson haklı mı?" diye sordum. "Büyükbabanızın bu bulmacasının sonunda cevaplar mı var?"

"*Bir şey* olduğu kesin. İhtiyarın oyunlarında hep vardır." Grayson duraksadı. "Elinizde kaç rakam var?"

"İki," dedim.

"Aynı," dedi. "Bu ve Xander'ınki eksik."

Kaşlarımı çattım. "Xander'ınki mi?"

"Blackwood. Xander'ın göbek adı. West Brook Nash'in ipucuydu. Winchester Jameson'ın."

Masaya baktım. "Davenport da senin."

Gözlerini yumdu. "Önden buyurun, Varis."

Jameson'ın benim için kullandığı lakabı kullanması bir anlama geliyormuş gibi hissettirdi ama ne olduğundan emin değildim. Dikkatimi elimdeki işe verdim. Masa bronz rengi ahşaptan yapılmıştı. Masanın yüzeyine dik konumda dört çekmece vardı. Her seferinde birini denedim. Boştu. Sağ elimi çekmecelerin içinde gezdirerek olağandışı bir şey var mı diye baktım. Yoktu.

Grayson'ın varlığını yanımda hissediyordum, izlendiğimi ve yargılandığımı biliyordum, masanın yüzeyine geçtim ve altındaki bölmeye bakmak için kaldırdım. Yine boştu. Çekmecelerde yaptığım gibi parmaklarımı bölmenin altında ve kenarlarında gezdirdim. Sağ tarafta ufak bir çıkıntı hissettim. Gözlerimi masaya dikip kenarın genişliğinin dört veya beş santim olduğunu tahmin ettim.

Gizli bir bölüm için yeterince genişti.

Bölmeyi nasıl açacağımdan emin olmadan elimi çıkıntı olan yerde gezdirdim. Belki sadece iki tahtanın denk geldiği bir birleşim yeriydi. *Belki de...* tahtayı içeri doğru sertçe bastırdım ve kendini dışarı bıraktı. Az önce çıkan parçaya parmaklarımı doladım ve masadan söktüğümde küçük bir açıklığı ortaya çıkardım. İçinde anahtarsız bir anahtarlık vardı.

Anahtarlık plastikti ve bir şeklindeydi.

BÖLÜM 66

Sekiz. Bir. Bir.

O gece Libby'nin odasında uyudum. O uyumadı. Oren'e Libby'nin korumasıyla iletişime geçip iyi ve evde olduğunu teyit etmesini istedim.

Burada ve iyiydi – ama nerede olduğunu bana söylemedi.

Libby yok. Max yok. Yalnızdım. Buraya geldiğimden beri hiç bu kadar yalnız olmamıştım. *Jameson yok.* Bu sabah gittiğinden beri onu görmemiştim. *Grayson yok.* İpucunu bulduktan sonra yanımda fazla oyalanmamıştı.

Bir. Bir. Sekiz. Odaklanmam gereken tek şey buydu. Üç rakam, bu da Black Wood'daki Toby'nin ağacının sadece bir ağaç olduğunu doğruluyordu. Eğer dördüncü bir rakam varsa hâlâ orada bir yerdeydi. Anahtarlık düşünülürse Black Wood'daki ipucu illa kazınmış halde olmayabilirdi, herhangi bir şekilde olabilirdi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde uykuya dalmak üzereyken ayak seslerine benzer bir şeyler duydum. *Arkamda? Altımda?* Penceremin dışında rüzgâr ıslık çaldı. Silah sesleri hafızamda dolandı. Bu duvarların içinde nelerin dolandığına dair bir fikrim yoktu.

Şafağa kadar uyumadım. Uyuduğumdaysa uyumakla ilgili rüyalar gördüm.

Annem, "Bir sırrım var," dedi, yatağımda neşeyle zıplayarak beni de uyandırdı. "Tahminde bulunmak ister misin daha yeni on beşine basan kızım?"

"Oynamıyorum," diye homurdanırken yorganı da tepeme çektim. "Asla doğru tahmin edemiyorum."

"Sana bir ipucu vereceğim," diyerek tatlı tatlı kandırdı. "Doğum günün diye." Yorganı geri çekti ve yastıkta yanıma uzandı. Gülümsemesi bulaşıcıydı.

En sonunda dayanamayıp gülümsedim. "Tamam. Ver ipucunu."

"Bir sırrım var... doğduğun günle ilgili."

Avukatım panjurları açarken bir baş ağrısıyla uyandım. Alisa mahkeme salonunda savunma yapan birinin gücü ve kararlılığıyla, "Kalkma zamanı," dedi.

"Git başımdan." İçimdeki ergene bürünerek yorganı başımın üstüne çektim.

"Kusura bakma," dedi ama sesinde özürden eser yoktu. "Ama artık gerçekten kalkmalısın."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim," diye homurdandım. "Milyarderim."

Bu tam da beklediğim gibi gitti. "Eğer hatırlarsan," diye cevap verdi memnuniyetle, "bu hafta yaptığın doğaçlama basın konferansının hasar kontrolünü yapman için bu hafta sonu Teksas sosyetesine girişini ayarladım. Bu akşam katılacağın bir bağış organizasyonu var."

"Dün gece doğru düzgün uyumadım bile." Acındırmayı denedim. "Birisi beni vurmaya çalıştı!"

"Biraz C vitamini ve ağrı kesici almanı sağlarız." Alisa'da merhamet yoktu. "Yarım saat içinde seni elbise alışverişine götüreceğim. Saat birde medya eğitimin, dörtte de saç ve makyajın var."

"Belki ertelemeliyiz," dedim. "Hani birisi beni öldürmeye çalıştı diye."

"Oren mülkten ayrılmamızı onayladı." Alisa bana bir bakış attı. "Yirmi dokuz dakikan var." Saçımı inceledi. "En iyi halinde göründüğünden emin ol. Arabada buluşuruz."

BÖLÜM 67

SUV'ye kadar Oren bana eşlik etti. Alisa ve Oren'in iki adamı arabanın içinde bekliyordu. Bekleyenler sadece onlar değildi. Thea selam vermek yerine, "Bensiz alışverişe gitmeyi planlamadığını biliyordum," dedi. "Modanın trendini belirleyen butikler neredeyse Thea oradadır."

Onu arabadan atmasını umarak Oren'e baktım. Atmadı.

Thea emniyet kemerini takarken küçük, kibirli bir fısıltıyla, "Ayrıca Rebecca hakkında konuşmamız lazım," dedi.

***

SUV'de üç sıra koltuk vardı. Oren ve ikinci koruma önde oturuyordu. Alisa ve üçüncü koruma arkada. Thea ile ben de ortada.

Thea arabadaki diğer kişilerin dikkatli bir şekilde dinlemediklerine ikna olana kadar bekledikten sonra kısık sesle, "Rebecca'ya ne yaptın?" diye sordu.

"Rebecca'ya hiçbir şey yapmadım."

"Jameson Hawthorne'un tuzağına, Jameson ve Emily'nin hatıralarını eşeleme *amacıyla* düşmediğini kabul edeceğim." Yüce gönüllü olduğunu düşündüğü barizdi. "Fakat

cömertliğim orada bitiyor. Rebecca acı verecek kadar güzel ama o kız çirkin ağlayanlardan. Bütün geceyi ağlayarak geçirdiğinde nasıl göründüğünü biliyorum. Sorunu her neyse, Jameson'la ilgili değil. Kulübede neler oldu?"

Rebecca saldırıyı biliyor. Birisine anlatması yasaklandı. Olası sonuçlarını kavramaya çalıştım. *Neden ağlıyordu?*

"Jameson'dan bahsetmişken," diyerek taktik değiştirdi. "Ah nasıl da sefil halde ve sanırım bunu sana borçluyum."

Sefil mi? Göğsümde bir şeylerin *–acaba mı sorusunun–* çırpındığını hissettim ama o hissi bastırdım. "Neden ondan o kadar çok nefret ediyorsun?" diye sordum Thea'ya.

"Sen niye etmiyorsun?"

"Sen niye buradasın ki?" Gözlerimi kıstım. Yine moda öncüsü butiklerden bahsedemeden araya girip, "Bu arabadan bahsetmiyorum," diyerek düzelttim. "Hawthorne Malikânesi'nde. Zara ve amcan buraya ne yapman için gelmeni istedi?"

Neden bana bu kadar yakın duruyordu? Ne istiyorlardı?

"Benden bir şey yapmamı istediklerini düşündürten ne?" Thea'nın ses tonundan ve tavırlarından avantajla doğmuş ve bunu hiç kaybetmemiş biri olduğu belliydi.

Her şeyin bir ilki var, diye düşündüm ama daha ben kendi savımı ortaya dökemeden araba bir butiğin önünde durdu ve paparaziler sağır edici, klostrofobi yaratan bir sesle etrafımızı sardı.

Koltuğuma yığıldım. "Gardırobumda resmen bir alışveriş merkezi yatıyor." Alisa'ya kederli bir bakış attım. "Eğer sahip olduğum şeylerden birini giyseydim bununla uğraşmak zorunda kalmazdık."

Oren arabadan dışarı çıktı ve muhabirlerin soruları daha gürültülü bir hal aldı. Alisa, "Amaç zaten *bu*," dedi.

Görülmek için, hikâyenin kontrolünü elimde tutmak için buradaydım.

Thea doğruca kulağıma, "Güzelce gülümse," diye mırıldandı.

* * *

Alisa'nın dikkatle planladığı bu gezinti için seçmiş olduğu butik, her elbiseden bir tane bulunduran türden bir mağazaydı. Bütün mağazayı benim için kapatmışlardı.

"Yeşil." Thea askıdan bir gece elbisesi çıkardı. "Gözlerinle uyması için zümrüt yeşili olmalı."

Düz bir sesle, "Benim gözlerim ela," dedim. Satış görevlisine uzattığı elbiseden gözlerimi kaçırdım. "Bu kadar düşük yakalı olmayan elbiseniz var mı?"

"Yüksek yakayı mı tercih ediyorsunuz?" Görevlinin ses tonu eleştirel olmamak için öyle dikkatle ayarlanmıştı ki beni yargıladığından neredeyse emindim.

"Köprücük kemiğimi kapatan bir şeyler," dedim. Sonra Alisa'ya bir bakış attım. *Ardından da dikişlerime.*

Alisa, "Bayan Grambs'i duydunuz," dedi sert bir sesle. "Ayrıca Thea haklı. Bize yeşil bir şeyler getirin."

BÖLÜM 68

Bir elbise bulduk. Oren bizi SUV'ye götürürken paparazi-ler fotoğraflarımı çekti. Kaldırımın kenarından ayrılmadan önce Oren dikiz aynasından baktı. "Emniyet kemerleri takıldı mı?"

Benimki takılıydı. Yanımda oturan Thea kendininkini taktı. "Saçını ve makyajını düşündün mü?" diye sordu.

İfadesiz bir şekilde, "Hiç durmadan," diye cevap verdim. "Bugünlerde başka hiçbir şey düşünmüyorum. Bir kızın önceliklerinin sırası olmalı."

Thea gülümsedi. "Ben de burada bütün önceliklerinin soyadı Hawthorne olanlar olduğunu düşünüyordum."

"Bu doğru değil," dedim. *Yoksa doğru muydu?* Onları düşünerek ne kadar vakit harcamıştım? Jameson'ın bana özel olduğumu söylerken bunu içinden gelerek söylemiş olmasını ne kadar çok istemiştim?

Grayson'ın yaramı kontrol edişini hâlâ nasıl net bir şekilde hissedebiliyordum?

"Koruman bugün gelmemi istemedi," diye mırıldandı Thea. Uzun ve virajlı bir yola döndük. "Avukatın da öyle. İnat ettim, neden biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bunun amcamla veya Zara'yla hiçbir ilgisi yok." Thea kara saçlarının ucuyla oynadı. "Ben sadece Emily'nin yapmamı isteyeceği şeyi yapıyorum. Bunu unutma, olur mu?"

Birdenbire araba başka tarafa yöneldi. Vücudum panik moduna girdi – savaş ya da kaç ve ikisi de seçenek dahilinde değildi, arka koltuğa yapışıp kaldım. Başımı arabayı süren Oren'e doğru hızla çevirdim ve yolcu koltuğundaki korumanın silahının elinde, tetikte ve hazır olduğunu fark ettim.

Yolunda olmayan bir şeyler var. Gelmemeliydik. Bir saniye için bile güvende olduğuma güvenmemeliydim. *Alisa beni buna zorladı. Dışarı çıkmamı o istedi.*

"Sıkı tutunun," diye bağırdı Oren.

"Neler oluyor?" diye sordum. Kelimeler boğazıma takıldı ve bir fısıltı gibi çıktı. Penceremin dışında bir hareket gördüm: Bir araba son sürat bize doğru geliyordu. Çığlık attım.

Bilinçaltım *kaçmam* için haykırıyordu.

Oren yine direksiyonu kırdı, tamamen çarpmasını önlemeye yetecek kadardı ama metalin metale sürten sesini duydum.

Birisi bizi yoldan çıkarmaya çalışıyor. Oren gaza yüklendi. Siren sesleri –polis sirenleri– kafamın içindeki paniğin yarattığı kakofoniyi belli belirsiz aştı.

Bu oluyor olamaz. Lütfen bunun olmasına izin verme.

Lütfen, hayır.

Oren sol şeride geçip bize saldıran arabanın önüne geçti. SUV'yi çevirip refüjün üstünden geçirdi ve ters şeritte hızlandı.

Çığlık atmaya çalıştım ama yüksek sesle veya haykırarak yapmadım. Ağıt yakar gibiydim ve bunu durduramıyordum.

Artık daha fazla siren sesi vardı. Arabanın arkasına dönüp bakarken en kötüsünü bekliyordum, çarpışmaya hazırdım. Gördüğüm şeyse bize çarpan arabanın spin atarak döndüğüydü. Saniyeler içinde aracın etrafı polisler tarafından sarıldı.

"İyiyiz," diye fısıldadım. İnanmıyordum. Vücudum bana hâlâ bir daha asla iyi olmayacağımı söylüyordu.

Oren ayağını gazdan çekti ama durmadı ve geri dönmedi.

"Bu da ne haltı böyle?" diye sordum. Sesim camı bile çatlatacak kadar tiz çıktı.

Oren sakin bir şekilde, "Bu, birisinin yemi yutmasıydı," diye cevap verdi.

Yem mi? Bakışlarımı Alisa'ya çevirdim. "O neden bahsediyor?"

Olayın sıcağıyla burada olmamız Alisa'nın suçu diye düşünmüştüm. Ondan şüphe etmiştim – ama Oren'in cevabına göre belki de ikisini birden suçlamalıydım.

Kendine özgü sakinliği hafif zedelenmiş ama yıkılmamış olan Alisa, "Amaç zaten *buydu*," dedi. Mağazanın dışında paparazileri gördüğümüzde de aynı şeyi söylemişti.

Paparaziler. Görüldüğümüzden emin oluyordu. Olan biten onca şeye rağmen kesinlikle çıkılması gereken elbise alışverişi.

Hepsi olan biten onca şey yüzündendi.

"Beni *yem* olarak mı kullandınız?" Bağıran biri değildim ama şu anda bağırıyordum.

Yanımdaki Thea sesine geri kavuştu. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Oren otobandan çıktı ve kırmızı ışıkta durmak için yavaşladı. Özür diler gibi bir tavırla, "Evet, seni ve kendimizi yem olarak kullandık," dedi. Thea'ya bir bakış atıp sorusunu cevapladı. "İki gün önce birisi Avery'ye saldırdı. Emniyetteki arkadaşlarımız bunu benim yöntemimle oynamayı kabul etti."

"Senin yöntemin bizi öldürebilirdi!" Kalbimi yavaşlatamıyordum. Zorlukla nefes alabiliyordum.

"Destek ekibimiz vardı," dedi Oren. "Hem adamlarım hem de polis. Sana tehlikede olmadığını söylemeyeceğim ama durum düşünüldüğünde tehlike ortadan kaldırılabile-

cek bir olasılık değil. Seçenekler iyi değildi. O evde yaşamaya devam etmek zorundaydın. Sonraki saldırıyı beklemek yerine Alisa'yla birlikte mükemmel bir fırsat gibi görünen bir durum ayarladık. Şimdi belki bazı cevaplara ulaşabiliriz."

Önce bana Hawthorne'ların tehdit olmadığını söylemişlerdi. Sonra da beni o tehdidi ortaya çıkarmak için kullanmışlardı. Kabaca, "Bana anlatabilirdiniz," dedim.

Alisa, "Bilmemen daha iyiydi," dedi. "*Kimsenin* bilmemesi."

Kimin için daha iyi? Ben bunu söyleyemeden Oren'in telefonu çaldı.

"Rebecca saldırıyı biliyor muydu?" diye sordu Thea. "O yüzden mi o kadar üzgündü?"

"Oren." Alisa, Thea ve beni görmezden geldi. "Sürücüyü yakalamışlar mı?"

"Yakalamışlar." Oren duraksadı, dikiz aynasından bana bakışını yakaladım. Bakışları karnımı buracak bir şekilde yumuşadı. "Avery, ablanın sevgilisi."

Drake. "Eski sevgilisi," diye düzeltirken sesim kısıldı.

Oren bu beyanıma cevap vermedi. "Bagajında bir tüfek bulmuşlar, en azından görünüşte kurşunlarla uyumlu. Polis ablanla konuşmak isteyecektir."

"Ne?" Kalbim göğüs kafesimi hâlâ merhametsizce dövüyordu. "Neden?" Bir yönden biliyordum – o sorunun cevabını biliyordum ama kabul edemedim.

Yapamazdım.

"Eğer saldırgan Drake'se birisinin onu gizlice içeri almış olması gerekiyor," dedi Alisa. Sesi ona hiç de uymayan şekilde nazikti.

Libby olmaz, diye düşündüm. "Libby *yapmaz–*"

"Avery." Alisa elini omzuma koydu. "Eğer sana bir şey olursa, vasiyetin olsun ya da olmasın, ablan ve baban senin varislerin."

BÖLÜM 69

Gerçekler şunlardı: Drake arabamı yoldan çıkarmaya çalışmıştı. Oren'in çıkardığı kurşunla eşleşmesi yüksek ihtimal olan bir silah taşıyordu. Suç kaydı vardı.

Polis ifademi aldı. Saldırı hakkında sorular sordu. Drake hakkında. Libby hakkında. En sonunda Hawthorne Malikânesi'ne geri götürüldüm.

Daha Alisa'yla verandaya varamadan ön kapı hızla açıldı.

Nash kapıdan fırtına gibi çıktı, bizi görünce yavaşladı. "Polisin Libby'yi buradan alıp götürdüğünü neden şimdi duyduğumu bana söylemek ister misin?" diye sordu Alisa'ya.

Güneyli aksanını hiç bu kadar yoğun duymamıştım.

Alisa çenesini havaya kaldırdı. "Eğer tutuklu değilse onlarla gitmesi için mecburiyeti yoktu."

"Bunu bilmiyor!" diye patladı Nash. Sonra sesini alçaltıp Alisa'nın gözlerine baktı. "Eğer onu korumak isteseydin yapabilirdin."

O cümlede öyle çok katman vardı ki beynim diğer şeylere

odaklanırken onları çözümlemeye başlayamadım bile. *Libby. Polis Libby'yi aldı.*

Alisa Nash'e, "Her acıklı hikâyeyi koruma işinde değilim," dedi.

Sadece Libby'yle ilgili konuşmadığını biliyordum ama bu önemli değildi. "O acıklı bir hikâye değil," dedim dişlerimin arasından. "O benim ablam!"

"Cinayete teşebbüste suç ortağı olması büyük ihtimal." Alisa omzuma dokunmak için uzandı. Geriye çekildim.

Libby beni incitmezdi. Kimsenin beni incitmesine izin vermezdi. Buna inanıyordum ama söyleyemedim. Niçin söyleyemiyordum?

Yanımdaki Nash, "O piç ona mesaj atıyordu," dedi. "Onu engellemesini sağlamaya çalıştım ama çok fazla suçluluk hissediyordu–"

"Ne için?" diye bastırdı Alisa. "Suçluluk hissedecek neyi var? Eğer polisten sakladığı bir şey yoksa onlarla konuşması seni neden bu kadar endişelendiriyor?"

Nash'in gözleri parladı. "Gerçekten orada durup ikimiz de 'avukatın olmadan asla konuşma' lafını on emirden biriymiş gibi kabul etmemiz öğretilerek büyütülmemişiz gibi mi davranacaksın?"

Libby'nin hücrede tek başına olduğunu düşündüm. Muhtemelen *hücrede* bile değildi ama görüntüyü aklımdan atamadım. "Birini yolla," dedim Alisa'ya titrek bir sesle. "Şirketten birini." Karşı çıkmak için ağzını açtı ve lafı ağzına tıktım. "*Hemen yap.*"

Şu anda kesenin ağzını ben tutmuyor olabilirdim ama bir gün tutacaktım. O benim için çalışıyordu.

"Hallolmuş say," dedi Alisa.

Sert bir sesle, "Beni yalnız bırakın," dedim. Oren'le ikisi benden bilgi gizlemişti. Beni tıpkı bir satranç taşı gibi tahtada gezdirmişlerdi. "Hepiniz," diyerek Oren'e döndüm.

Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Birinin aklıma şüphe tohumu ekmesine izin vermemek için gücümün yettiği her şeyi yapmam gerekiyordu çünkü eğer Libby'ye güvenemezsem...

Kimsem kalmazdı.

Nash boğazını temizledi. "Ona oturma odasında bekleyen medya danışmanını sen mi söylemek istersin Lee-Lee yoksa ben mi söylemeliyim?"

BÖLÜM 70

Alisa'nın yüksek ücretli medya danışmanıyla oturmayı kabul etmiştim. Bu akşamki bağış galasına gitmek gibi bir niyetim olmadığı için değil, herkesin beni yalnız bıraktığından emin olmamın tek yolu olduğu için.

"Bugün üç şey üzerinde çalışacağız Avery." Danışman, havalı İngiliz aksanı olan zarif bir siyahî kadındı, kendini Landon olarak tanıttı. Adı mıydı, soyadı mı hiçbir fikrim yoktu. "Bu sabahki saldırıdan sonra senin –ve ablanın– hikâyene her zamankinden daha çok ilgi olacak."

Libby bana zarar vermez, diye düşündüm çaresizce. *Drake'in bana zarar vermesine izin vermez.* Sonra başka bir düşünce geldi: *Numarasını engellemedi.*

"Bugün pratik yapacağımız üç şey; ne söyleyeceğimiz, nasıl söyleyeceğimiz ve söylememen ve itiraz etmemen gereken şeyleri nasıl saptayacağımız olacak." Landon özgüvenli, kusursuz ve stilistlerimin ikisinden de daha tarzdı. "Şimdi, bu sabah olan talihsiz olaya ilgi olacak ama hukuk ekibin o konuda olabildiğince az şey söylemeni tercih edecektir."

O *konu*, dediği üç gün içinde ikinci defa hayatıma kast edilmesiydi. *Libby buna dahil değil. Olamaz.*

"Benden sonra tekrar et," dedi Landon. "*Hayatta olduğum için şükrediyorum ve bu akşam burada olmaktan çok memnunum.*"

Beni didikleyen düşünceleri becerebildiğim kadarıyla engelledim. "Hayatta olduğum için şükrediyorum," diye tekrarladım taş gibi bir ifadeyle, "ve bu akşam burada olmaktan çok memnunum."

Landon bana bir bakış attı. "Sence bu kulağa nasıl geliyor?"

Suratımı asarak, "Tepesi atmış gibi?" diyerek tahmin yürüttüm.

Landon bana nazik bir öneride bulundu. "Belki daha az tepesi atmış konuşmayı deneyebilirsin." Bir müddet bekledi ve sonra oturuş şeklimi değerlendirdi. "Omuzlarını aç. O kasları gevşet. İzleyicinin beyninin odaklanacağı ilk şey duruşundur. Eğer kendini ikiye katlamaya çalışıyormuş gibi görünürsen, kendini küçültürsen bu bir mesaj verir."

Gözlerimi devirip biraz daha dik oturmaya ve ellerimi yanlarımda gevşekçe tutmaya çalıştım. "Hayatta olduğum için şükrediyorum ve bu akşam burada olmaktan çok memnunum."

"Hayır." Landon başını iki yana salladı. "Kulağa gerçek biri gibi gelmek istersin."

"Ben gerçek bir insanım."

"Dünyanın kalanı için değilsin. Henüz. Şu anda büyük bir gösterisin." Landon'ın sesinde kabalıktan eser yoktu. "Eve dönmüşsün gibi davran. Konfor alanındasın."

Benim konfor alanım neydi? Yakın gelecekte kayıplarda olacak olan Max'le konuşmak mı? Libby'yle birlikte yatağa kıvrılmak mı?

"Güvendiğin birini düşün."

Bu içimi boşaltması gereken ama onun yerine kusacakmışım gibi hissettiren bir şekilde canımı acıttı. Yutkundum.

"Hayatta olduğum için şükrediyorum ve bu akşam burada olmaktan çok memnunum."

"Zorlama görünüyor Avery."

Dişlerimi sıktım. "Zorlama da ondan."

"Zorlama olmak zorunda mı?" Landon bu soruyu bir müddet düşünmeme izin verdi. "Sana bu fırsat verildiği için şükrettiğin olmuyor mu? Bu evde yaşadığın için? Ne olursa olsun seninle ve sevdiğin insanlarla her zaman ilgilenileceğini bildiğin için?"

Para emniyetti. Güvendi. Hayatını batırmadan bir şeyleri batırabileceğini bilmekti. *Eğer Libby Drake'in araziye girmesine izin verdiyse, eğer bana ateş eden Drake'se – Libby bunların olacağını biliyor olamazdı.*

"Olanlardan sonra hayatta olduğun için şükretmiyor musun? Bugün ölmek *istedin* mi?"

Hayır. Yaşamak istedim. Gerçekten yaşamak.

"Hayatta olduğum için şükrediyorum," derken bu defa kelimeleri daha çok hissederek söyledim. "Ve bu akşam burada olmaktan çok memnunum."

"Daha iyi ama bu defa... canını yakmasına izin ver."

"Pardon?"

"Onlara incinebilir olduğunu göster."

Ona burnumu kırıştırıp baktım.

"Onlara sadece sıradan bir kız olduğunu göster. Tıpkı onlar gibi. İşte bu benim meslek sırrım: Kendini gerçekten incinebilir hale getirmeden nasıl gerçek, nasıl incinebilir görünebilirsin?"

Gardırobumu dizayn ederken anlatmayı seçtiğim hikâye *incinebilir* değildi. Hafif sert mizacım olacaktı. Fakat keskin kenarları olan kızların bile hisleri vardı.

"Hayatta olduğum için şükrediyorum ve bu akşam burada olmaktan çok memnunum."

"Güzel." Landon başıyla onayladı. "Şimdi küçük bir oyun oynayacağız. Sana sorular soracağım ve sen de bu ak-

şamki galaya gitmene izin vermeden önce kesinlikle ustalaşmanı istediğim tek şeyi yapacaksın."

"Neyi?" diye sordum.

"Soruları cevaplamayacaksın." Landon'ın yüz ifadesi kararlıydı. "Kelimelerle değil. Yüzünle değil. Hiçbir şekilde. Ta ki pratik yaptığımız ana mesajla cevaplayabileceğin bir soru gelene kadar."

"Minnettarlık," dedim. "Falan filan." Omzumu silktim. "Kulağa zor gelmiyor."

"Avery, annenin Tobias Hawthorne'la uzun süreli bir cinsel birlikteliği olduğu doğru mu?"

Beni neredeyse kekliyordu. Tam *hayır* diye bağırmak üzereydim. Fakat bir şekilde kendimi dizginledim.

"Bugünkü saldırıyı sen mi tezgâhladın?"

Ne?

"Yüzüne dikkat et," dedi ve sonra bir saniye bile kaybetmeden, "Hawthorne ailesiyle ilişkin nasıl?" diye sordu.

Tepki vermeden oturdum, kendime isimlerini düşünmek için bile izin vermedim.

"Parayla ne yapacaksın? Sana dolandırıcı ve hırsız diyen insanlara nasıl cevap vermek istersin? Bugün yaralandın mı?"

Son soru bana bir açıklık sağladı. "İyiyim," dedim. "Hayatta olduğum için şükrediyorum ve bu akşam burada olmaktan çok memnunum."

Övgü alırım diye bekledim ama olmadı.

"Ablanın seni öldürmeye çalışan adamla ilişkisi olduğu doğru mu? Hayatına kast edenlerle ilişkisi var mı?"

Hemen cevabımdan sonra bu soruyu sıkıştırıvermiş olma şekli mi yoksa sorunun hassas noktama çok yakın bir yerden kesmesi miydi emin değildim ama parladım.

"*Hayır.*" Kelime resmen ağzımdan fırladı. "Ablamın bunlarla *hiçbir* ilgisi yok."

Landon bana bir bakış attı. Sabit bir ifadeyle, "En başından tekrar deneyelim," dedi.

BÖLÜM 71

Landon'la seansımız bitince beni yatak odama bıraktı, stilistlerim bekliyordu. Onlara galaya gitmeyeceğimi söyleyebilirdim ama Landon düşünmemi sağlamıştı. Bu nasıl bir mesaj verirdi?

Korktuğumu mu söylerdi? Saklandığımı veya bir şey sakladığımı mı? Libby'nin suçlu olduğunu mu?

O suçlu değil. Kendime söyleyip durduğum şey buydu. Saç ve makyajın yarısındaydım ki Libby yatak odama girdi. Karın kaslarım kasıldı, kalbim boğazıma çıktı. Yüzünde akan makyajının izleri vardı. Ağlamıştı.

O hiçbir yanlış yapmadı. Yapmadı. Libby üç dört saniye kadar tereddüt ettikten sonra kendini bana attı ve beni hayatımın en büyük, en sıkı kucaklamalarından birine hapsetti. "Üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm."

Kanımın buz gibi aktığı bir –sadece bir– saniye oldu.

"Onu engellemeliydim," diye devam etti. "Bir faydası var mı bilmem ama telefonu mikserin içine attım. Sonra da mikseri çalıştırdım."

Drake'e yardım ve yataklık ettiği için özür dilemiyordu.

Numarasını engellemediği için özür diliyordu. Yapmasını istediğimde benimle tartıştığı için özür diliyordu.

Başımı eğdim, stilistler işlerine devam edebilsin diye birkaç çift el anında çenemi yukarı kaldırdı.

Libby, "Bir şey söyle," dedi.

Ona inandığımı söylemek istedim ama şu ana kadar gerçekten emin bile olmadığım için o kelimeleri söylemek sadakatsizce geldi. "Yeni bir telefona ihtiyacın olacak," dedim.

Libby boğuk sesle küçük bir kahkaha attı. "Ayrıca yeni bir miksere de ihtiyacımız olacak." Sağ eliyle gözlerini sildi.

"Gözyaşı yok!" diye bağırdı makyajımı yapan adam. Bu Libby'ye değil banaydı ama o da doğruldu. "Bize verilen fotoğraftaki gibi görünmek istiyorsun, değil mi?" diye sorarken bir yandan da saçıma köpük sürüyordu.

"Olur," diye cevap verdim. "Her neyse." Eğer Alisa onlara fotoğraf vermişse benim için verilecek kararlar, düşünülecek şeyler bir azaldı demekti.

Şu andaki milyar dolarlık soru şuydu: Eğer bana ateş eden Drake'se ve onu içeri Libby almadıysa kim almıştı?

***

Bir saat sonra aynanın karşısında durdum. Stilistler saçımı örmüştü ama öyle alelade bir örgü değildi. Saçımı ikiye bölmüş ve sonra her yarımı üçe bölmüşlerdi. Her bölüm kısımlara ayrılmıştı, bir taraf diğerinin etrafına dolanarak saçıma spiralimsi, ip gibi bir görüntü verilmişti. Saçlarımı örmeye başladıklarında sabit tutmak için ufak, saydam tokalar ve inanılmaz miktarda saç spreyi harcanmıştı. Sonra ne yapıldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece deli gibi acıttığını ve dört stilistimin elleriyle birlikte Libby'nin ellerinden birinin gerektiğini biliyordum ama örgünün son hali başımın etrafından dolanıp yüzümün tek tarafını çevreledi. Bukleler çeşitli renklerdeydi, küllü kahve saçımın arasındaki

gölgeleri ve doğal sarı tutamları gösteriyordu. Etkisi hipnotize ediciydi, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Makyajın etkisi o kadar dramatik değildi; doğal, taze, gözlerim haricindeki her yer abartısızdı. Nasıl bir büyücülük yaptıklarını bilmiyordum ama siyah sürme çekilen gözlerim normalin iki katı büyüklükte ve yeşil görünüyordu. Gerçekten yeşil, içindeki benekler de kahverengi değil altın rengiydi.

"En önemli parça..." Stilistlerden biri boynuma bir kolye taktı. "Beyaz altın ve üç zümrüt."

Mücevherler başparmağım kadardı.

Libby, "Güzel görünüyorsun," dedi.

Kendime hiç benzemiyordum. Baloya ait olan birine benziyordum ve buna rağmen, neredeyse galaya gitmeyecektim. Havlu atmamı engelleyen tek şey Libby'ydi.

Hikâyeyi kontrol etmem gereken bir zaman varsa şu andı.

BÖLÜM 72

Oren benimle merdivenlerin başında buluştu.

"Polis Drake'ten laf alabilmiş mi?" diye sordum. "Saldırıyı kabul etti mi? Kiminle çalıştığını?"

"Derin nefes al," dedi Oren. "Drake kendini bulaştırmaktan fazlasını yapıyor, bunun Libby'nin fikri olduğu izlenimini vermeye çalışıyor. Ama kimse bu hikâyeye inanmaz. Güvenlik kamerasında araziye girişi yok ve eğer iddia ettiği gibi Libby onun kapıdan girmesine izin vermiş olsaydı olması gerekirdi. Şu anda en iyi tahminimiz tünellerden geldiği."

"Tünellerden mi?" diye tekrarladım.

"Evdeki gizli geçitler gibi ama arazinin altında. Ben iki girişi biliyorum ve ikisi de emniyette."

Oren'in söylemediği şeyi duydum. "Bildiğin iki tane var... ama burası Hawthorne Malikânesi. Daha fazlası olabilir."

* * *

Baloya giderken kendini bir masal prensesi gibi hissetmeliydim ama at arabam sabah Drake'in yoldan çıkardığının aynısıydı. Hiçbir şey cinayete teşebbüs kadar *masalsı* olamazdı.

Tünellerin yerini kim biliyor? Şu andaki sorumuz buydu. Eğer Hawthorne Malikânesi'nin güvenlik şefinin bile bilmediği tüneller varsa Drake'in onlara kendi başına denk geldiğinden fazlasıyla şüpheliydim. Libby de onları biliyor olamazdı.

Öyleyse kim? Hawthorne Malikânesi'ni çok ama çok iyi tanıyan biriydi. *Drake'e mi ulaştılar? Neden?* Son soru o kadar da gizemli değildi. Sonuçta senin için cinayet işlemeye istekli ve hazır birisi varken sen niye yapacaktın ki? Birisinin Drake'in varlığından, bir defa şiddete bulaştığından ve benden nefret etmek için her türlü sebebinin olduğundan haberdar olması yeterliydi.

Hawthorne Malikânesi'nin duvarları içinde bunların hiçbiri sır değildi.

Belki suç ortağı ona eğer bana bir şey olursa mirasın Libby'ye kalacağını söyleyerek durumu daha güzel hale getirmişti.

Pis işlerini bir suçlunun yapmasına – ve onlar için suçu üstlenmesine izin veriyorlar. Kurşungeçirmez SUV'min içinde beş bin dolarlık elbisem ve en az bir yıllık üniversite ücretini ödemeye yetebileceğini düşündüğüm bir kolyeyle oturuyor, Drake'in yakalanması tehlikenin bittiği anlamına mı geliyor yoksa onu tünele sokan kişinin benim için başka planları mı var diye merak ediyordum.

Alisa ön koltuktan, "Vakıf bu akşamki tören için iki masa satın aldı," dedi. "Zara koltuk paylaşmaya hiç istekli değil ama teknik olarak *senin* vakfın olduğu için pek bir seçim şansı yok."

Alisa hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Sanki ona güvenmem için her türlü nedenim varmış gibi davranıyordu, halbuki güvenmemem için sebepler artıyormuş gibi geliyordu.

"Yani onlarla oturacağım," dedim ifadesiz suratla. "Hawthorne'larla."

İçlerinden biri –*en az* biri– hâlâ ölmemi istiyor olabilirdi.

"Aranızın iyi gibi görünmesi senin yararına olur." Alisa, durum düşünüldüğünde bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini fark etmiş olmalıydı. "Eğer Hawthorne ailesi seni kabul ederse, bu, mirasın neden sana kaldığıyla ilgili bazı uygun olmayan teorileri susturmaya yarayacak."

"Peki ya içlerinden *en az* birinin benim ölmemi istemesi teorisine ne diyorsun?" diye sordum.

Belki Zara veya kocasıydı, belki Skye, hatta büyükanne bile olabilirdi. Bana kısmen kocasını öldürdüğünü söylemişti.

"Hâlâ alarm halindeyiz," dedi Oren. "Fakat Hawthorne'ların bunu fark etmemesi yararımıza olacaktır. Eğer suç ortağı her şeyi Drake'in –ve Libby'nin– üstüne yıkmayı umuyorsa bırakalım da başardıklarına inansınlar."

Geçen defa gafil avlama şansını mahvetmiştim. Bu defa her şey farklı olacaktı.

BÖLÜM 73

"Avery, buraya bak!"

"Drake Sanders'ın tutuklanmasıyla ilgili bir yorumun var mı?"

"Hawthorne Vakfı'nın geleceğiyle ilgili bir yorumda bulunabilir misin?"

"Annenin bir defa fuhşa teşvikten tutuklandığı doğru mu?"

Eğer öncesinde *yedi* turluk pratik sorularına maruz kalmış olmasaydım son soru beni gafil avlardı. Cevap verirdim ve cevabım küfürlerle dolu olurdu. Onun yerine arabanın yanında durdum ve bekledim.

Ardından beklediğim soru geldi. "Olanlardan sonra nasıl hissediyorsun?"

Doğruca o soruyu soran muhabire baktım. "Hayatta olduğum için şükrediyorum ve bu akşam burada olmaktan çok memnunum."

***

Etkinlik bir sanat müzesindeydi. Üst kattan girdik ve sonra da devasa, mermer merdivenden sergi salonuna indik.

Merdivenin yarısına geldiğimde salondakilerin yarısı ya gözlerini dikmiş bana bakıyor ya da bakmıyordu, ki bu daha kötüydü.

Basamakların sonundaki Grayson'ı gördüm. Smokini de tıpkı takım elbiseyi taşıdığı gibi taşıyordu. Elinde bir bardak vardı, içindeki sıvı berraktı. Beni gördüğü anda donakaldı, sanki birisi zamanı durdurmuş gibi aniden ve tamamen dondu. Gizli merdivenin dibinde onunla birlikte durduğum zamanı, bana bakış şeklini hatırladım ve şu anda da bana o şekilde baktığını düşündüm.

Nefesini kestiğimi düşündüm.

Sonra elindeki bardağı düşürdü. Bardak yere çarpıp parçalara ayrıldı, kristal parçaları her yana dağıldı.

Ne oldu? Ne yaptım?

Alisa hareket etmem için beni dürttü. Ben merdivenin son basamaklarına gelmişken hizmetliler cam parçalarını temizlemek için koşturdu.

Grayson gözlerini bana dikti. "Ne yapıyorsun?" Sesi boğuktu.

"Anlamıyorum," dedim.

"Saçın," dedi boğulur gibi. Boştaki elini örgüme doğru kaldırdı, dokunmak üzereyken parmaklarını geri çekip yumruk yaptı. "O kolye. Elbise..."

"Ne?" dedim.

Söylemeyi başardığı tek kelime bir isimdi.

***

Emily. Her zaman Emily'ydi. Bir şekilde, kaçıyormuş gibi görünmeden tuvalete gelmeyi başardım. Bana verilen siyah, saten el çantasından telefonumu çıkarmak için çabaladım, çıkardığımda ne yapmayı planladığımdan emin değildim. Birisi yaklaşıp yanımdaki aynada belirdi.

"Güzel görünüyorsun," dedi Thea, bana yandan bir bakış attı. "Hatta ***kusursuz*** görünüyorsun."

Gözlerimi ona diktim, jetonum düştü. "Sen ne yaptın Thea?"

Telefonuna göz atıp birkaç tuşa bastı ve bir saniye sonra telefonuma bir mesaj geldi. Numaramın onda olduğunu fark etmemiştim bile.

Mesajı açtım, bir fotoğraf vardı. Yüzümdeki bütün kan çekiliverdi. Fotoğrafta Emily Laughlin kahkaha atmıyordu. Kameraya gülümsüyordu. Yüzünde yaramaz bir gülümseme vardı, sanki göz kırpmanın eşiğindeydi. Makyajı doğaldı ama gözleri doğal olmayacak kadar geniş görünüyordu ve saçı...

Aynı benimki gibiydi.

"Sen ne yaptın?" diye sordum tekrar. Bu defa sorumda suçlama vardı. Elbise alışverişime kendini zorla davet ettirmişti. Yeşil giymemi öneren oydu – Emily'nin fotoğraftaki elbisesindendi.

Hatta kolyem bile ürpertici şekilde onunkine benziyordu.

Stilist fotoğraftakine benzemek isteyip istemediğimi sorduğunda Alisa'nın bir fotoğraf verdiğini varsaymıştım. Bir modelin fotoğrafı olduğunu varsaymıştım. Ölü bir kızın değil.

Sorumu düzelterek, "Bunu neden yaptın?" diye sordum.

"Emily böyle isterdi." Thea çantasından ruj çıkardı. Dudaklarını parlak, yakut kırmızıya dönüştürmeyi bitirdikten sonra, "Bunu *sana* yapmadım," dedi.

Onlara yapmıştı.

"Emily'yi Hawthorne'lar öldürmedi," diye bağırdım. "Rebecca kalp sorunu yüzünden öldüğünü söyledi."

Teknik olarak, *Grayson*'ın öyle söylediğini söylemişti.

"Hawthorne ailesinin *seni* öldürmeye çalışmadığından nasıl eminsin?" Thea gülümsedi. Bu sabah oradaydı. Sarsılmıştı. Şimdiyse hepsi bir şakaymış gibi davranıyordu.

"Sende çok büyük bir sorun var," dedim.

Öfkem nüfuz etmişe benzemiyordu. "Seninle tanıştığımız gün Hawthorne ailesinin çarpık, yıkık bir karmaşa olduğunu söyledim." Aynaya birkaç saniye daha baktı. "Benim de öyle olmadığımı hiç söylemedim."

BÖLÜM 74

Kolyeyi çıkardım ve elimde tutarak aynanın önünde durdum. Saçım daha büyük bir sorundu. Yapmak için iki kişi gerekmişti. Açmam için doğal afet gerekecekti.

"Avery?" Alisa tuvaletin kapısından başını uzattı.

"Bana yardım et," dedim.

"Hangi konuda?"

"Saçımla ilgili."

Arkaya uzanıp çekiştirmeye başladım ve Alisa ellerimi yakaladı. Sağ eliyle bileklerimi kavradıktan sonra sol eliyle tuvaletin kapısını kilitledi. "Seni zorlamamalıydım," dedi. Sesini kısık tuttu. "Bu kısa zamanda çok fazla geldi, değil mi?"

"Kime benzediğimi biliyor musun?" diye sordum. Kolyeyi suratına doğru ittim. Elimden aldı.

Kaşlarını çattı. "Kime benziyorsun?" Cevabı bilmeden sorular sormaktan hoşlanmayan birinden gelen dürüst bir soruya benziyordu.

"Emily Laughlin." Kendime engel olmadan aynaya bakıp duruyordum. "Thea beni tıpkı onun gibi giydirmiş."

Bunu kavramak Alisa'nın bir saniyesini aldı. "Bilmiyordum." Duraksayarak düşündü. "Basın da bilmeyecek. Emily sıradan bir kızdı."

Emily Laughlin'le ilgili sıradan hiçbir şey yok. Buna ne zaman inanmaya başladığımı bile bilmiyordum. Fotoğrafını gördüğümde mi? Rebecca'yla sohbet ettiğim sırada mı? Jameson adını ilk söylediğinde mi yoksa ben Grayson'a ilk söylediğimde mi?

"Eğer bu tuvalette daha fazla kalırsan insanlar fark edecektir," diye uyardı Alisa. "Zaten fark ettiler. İyi ya da kötü, dışarı çıkman gerekiyor."

Bu akşam buraya yüzüme mutlu bir ifade kondurmamın Libby'yi koruyacağını düşündüğüm için gelmiştim. Eğer öz ablam beni öldürmeye çalışmış olsaydı burada olmazdım, değil mi?

"İyi," dedim dişlerimin arasından. "Fakat ben senin için bunu yaparsam senden ablamı yapabildiğin her şekilde koruyacağına dair söz vermeni istiyorum. Nash'le olayın ne veya Nash'in Libby'yle olayı ne umurumda değil. Artık sadece benim için çalışmıyorsun. Ablam için de çalışıyorsun."

Alisa'nın gerçekten söylemek istediği şey her neyse onu yuttuğunu gördüm. Ağzından çıkan tek şey, "Söz veriyorum," oldu.

***

Sadece yemeği atlatmam gerekiyordu. Bir ya da iki dans. Müzayede. Söylemesi kolaydı. Alisa beni Hawthorne Malikânesi'nin aldığı masalara yönlendirdi. Soldaki masada büyükanne beyaz saçlıların ilgi odağıydı. Sağdaki masanın yarısı Hawthorne'larla doluydu: Zara ve Constantine, Nash, Grayson ve Xander.

Ben büyükannenin masasına yöneldim ama Alisa nazikçe yolumu kesip beni doğruca Grayson'ın yanına yönlendirdi.

Alisa da diğer sandalyeye oturup sadece üç kişilik yer bıraktı. En azından birinin Jameson'a ayrıldığını varsaydım.

Yanımdaki Grayson hiçbir şey demedi. Gözlerimi ondan tarafa çevirmeme savaşımı kaybettim ve onu doğruca karşısına bakarken buldum. Bana ya da masadaki başka birine bakmıyordu.

"Bunu kasten yapmadım," diye fısıldadım. Bizi izleyenlerin, davetlilerin ve fotoğrafçıların dikkatini çekmemek için yüzümdeki ifadeyi düz tutmaya çalışıyordum.

"Elbette," diye cevap verdi. Sesi kaskatı, sözleri ezberdendi.

"Örgüyü açabilsem açardım," diye mırıldandım. "Ama kendi başıma yapamam."

Başını hafifçe yana eğdi, sadece bir anlığına gözlerini yumdu. "Biliyorum."

Grayson'ın Emily'nin saçını açmasına yardım edişinin, parmaklarını örgülerin arasından geçirip yavaş yavaş açışının görüntüsünün üstesinden geldim.

Kolum Alisa'nın şarap kadehine çarptı. Yakalamaya çalıştı ama yeterince hızlı değildi. Şarap, masa örtüsüyle kıpkırmızı lekelenirken en başından beri, vasiyetin okunduğu andan beri bariz olması gereken şeyi fark ettim.

Ben bu dünyaya ait değildim. Ne böyle bir partiye ne de Grayson Hawthorne'un yanında oturmaya. Asla da olmayacaktım.

BÖLÜM 75

Birisi beni öldürmeye teşebbüs etmeden yemeği atlattım ve Jameson hiç görünmedi. Alisa'ya biraz hava almam gerektiğini söyledim ama dışarı çıkmadım. Basınla bu kadar kısa sürede yüzleşemezdim, o yüzden müzenin başka bir kanadına gittim. Oren gölgem gibiydi.

Kanat kapalıydı. Işıklar loştu ve sergi odaları kapalıydı ama koridor açıktı. Uzun koridordan ilerledim, Oren'in adımları benimkileri takip ediyordu. İleride parlayan bir ışık vardı, çevresindeki her şeyin arasında parlıyordu. Bu sergi odasını çevreleyen kordon bir kenara çekilmişti. Kordonun yanından geçmek karanlık bir tiyatrodan çıkıp güneşe adım atmak gibiydi. Oda parlaktı. Tabloların çerçeveleri bile beyazdı. Odada sadece bir kişi vardı, smokininin ceketi üzerinde yoktu.

"Jameson." Adını söyledim ama arkasını dönmedi. Ufak bir tablonun önünde duruyor, bir metre kadar öteden dikkatli bir şekilde bakıyordu. Ben ona doğru yürürken yan gözle bana baktı, sonra tabloya geri döndü.

Beni gördün, diye düşündüm. *Saçımı nasıl yaptıklarını gördün.* Oda o kadar sessizdi ki kendi kalbimin atışını duyabiliyordum. *Bir şey söyle.*

Başıyla tabloyu işaret etti. Yanında durduğumda, "Cézanne'ın *Dört Kardeş*'i," dedi. "Belli sebeplerden Hawthorne ailesinin favorisi."

Kendimi ona değil de tabloya bakmaya zorladım. Kanvasın üzerinde dört figür vardı, yüzleri bulanıktı. Kaslarının çizgilerini çıkarabiliyordum. Resmen hareket ettiklerini *görebiliyordum* ama sanatçının amacı gerçekçilik değildi. Gözlerim tablonun altındaki altın rengi etikete kaydı.

Dört Kardeş. Paul Cézanne. 1898. Tobias Hawthorne'un koleksiyonundan ödünç alınmıştır.

Jameson yüzünü bana çevirdi. "Davenport'u bulduğunu biliyorum." Tek kaşını kaldırdı. "Benden önce davrandın."

"Grayson da öyle," dedim.

Jameson'ın yüzü karardı. "Haklıydın. Black Wood'daki ağaç sadece bir ağaçtı. Aradığımız ipucu bir rakamdı. *Sekiz. Bir. Bir.* Sadece bir tane daha var."

"*Biz* diye bir şey yok," dedim. "Beni birey olarak gördün mü hiç Jameson? Yoksa sadece bir araç mıyım?"

"Bunu hak etmiş olabilirim." Gözlerime birkaç saniye daha baktıktan sonra yeniden tabloya döndü. "İhtiyar, odağımın çok keskin olduğunu söylerdi. Her seferinde tek bir şeyi umursamak için yaratılmışım."

O tek bir şey oyun muydu, yoksa o kız mıydı?

"İşim bitti Jameson." Sözlerim beyaz odada yankılandı. "Seninle. Bu her neyse bununla." Uzaklaşmak için arkamı döndüm.

"Emily'nin saç örgüsünü yapmış olman umurumda değil." Jameson beni durdurmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. "Umurumda değil," diye tekrarladı, "çünkü *Emily umurumda değil.*" Hırıltılı bir soluk verdi. "O gece ondan ayrıldım. Küçük oyunlarından bunaldım. Ona işimin bittiğini söyledim ve birkaç saat sonra da öldü."

Geri ona döndüm ve biraz kan oturmuş yeşil gözleri benimkilere kilitlendi. "Üzgünüm," dedim. Son konuşmalarını kafasında kaç defa tekrarladığını merak ediyordum.

"Benimle Black Wood'a gel," diye yalvardı. Haklıydı. Tek bir odağı vardı. "Beni öpmen gerekmiyor. Benden hoşlanman bile gerekmiyor Varis ama lütfen bunu yalnız yapmama izin verme."

Sesi hem açık hem de daha önce hiç olmadığı kadar gerçekçi geliyordu. *Beni öpmen gerekmiyor.* Sanki öpmemi istiyormuş gibi söylemişti.

"Umarım bölmüyorumdur."

Jameson'la birlikte kapıya dönüp baktık. Grayson orada duruyordu, odaya girdiğinde onun bakış açısından gördüğü tek şeyin saç örgüm olduğunu fark ettim.

Bir an için Grayson ve Jameson birbirine baktı.

"Beni nerede bulacağını biliyorsun Varis," dedi Jameson. "Eğer içinde beni bulmak isteyen herhangi bir parçan varsa."

Kapıdan çıkarken Grayson'a değerek geçti. Grayson uzun bir müddet onun gidişini izledikten sonra bana döndü. "Seni gördüğünde ne dedi?"

Saçımı gördüğünde. Yutkundum. "Öldüğü gece Emily'den ayrıldığını söyledi."

Sessizlik.

Grayson'a bakmak için arkamı döndüm.

Gözleri kapalıydı, vücudundaki her kas gergindi. "Jameson sana onu benim öldürdüğümü söyledi mi?"

BÖLÜM 76

Grayson ayrıldıktan sonra tam on beş dakikayı galeride tek başıma, Cézanne'ın *Dört Kardeş* eserine bakarak geçirdim, ardından Alisa beni bulması için birini yolladı.

"Katılıyorum," dedi Xander. Katılması için ona hiçbir şey söylememiştim. "Bu parti berbat. Sosyetik sima ve çörek orantısı neredeyse bağışlanamaz."

Çörek şakası kaldıracak halde değildim. *Jameson Emily'den ayrıldığını söylüyor. Grayson onu öldürdüğünü iddia ediyor. Thea ikisini cezalandırmak için beni kullanıyor.*

"Ben buradan gidiyorum," dedim Xander'a.

"Gidemezsin!"

Ona bir bakış attım. "Niyeymiş?"

"Çünkü..." Kalan tek kaşını oynattı. "Dans pistini açtılar. Basını konuşacakları bir şeyle etkilemek istersin, değil mi?"

***

Bir dans. Buradan defolup gitmeden önce Alisa'ya ve fotoğrafçılara vereceğim tek şey buydu.

Xander bir vals müziğiyle beni pistte döndürürken, "Kar-

aştığın en büyüleyici kişiymişim gibi davran," diye tavsiye verdi. Bir eliyle benimkini ileri uzatıyordu, diğer kolunu sırtıma doğru kıvırmıştı. "Dur yardım edeyim, yedi yaşımdan on iki yaşıma kadar büyükbabam her yıl doğum günümde bana yatırım yapmam için para verdi ve ben onların hepsini kripto para almak için kullandım çünkü ben bir dâhiyim, kesinlikle *kripto para* lafı kulağıma havalı geldiği için falan yapmadım." Beni bir defa döndürdü. "Büyükbabam ölmeden önce sahip olduğum kripto parayı yaklaşık yüz milyon dolara sattım."

Ona boş boş baktım. "Ne yaptın?"

"Bak?" dedi bana. "Büyüleyici." Xander dans etmeyi sürdürdü ama aşağı baktı. "Ağabeylerim bile bilmiyor."

"Onlar neye yatırım yaptı?" diye sordum. Bunca zaman ellerinde hiçbir şey kalmadığını varsaymıştım. Nash bana Tobias Hawthorne'un doğum günü geleneğinden bahsetmişti ama "yatırımları" hakkında hiç düşünmemiştim.

"Hiçbir fikrim yok," dedi kaygısızca. "O konuda konuşmamıza izin yoktu."

Dans ettik, fotoğrafçılar fotoğraflarımızı çekti. Xander yüzünü benimkine yaklaştırdı.

"Haberciler çıktığımızı düşünecek," dedim. Aklım söylediği şey yüzünden hâlâ dönüyordu.

Xander kurnazca, "Şans işte," diye cevap verdi. "Sahte randevu konusunda çok iyiyim."

"Tam olarak kiminle sahte randevuya çıktın?" diye sordum.

Xander bakışlarını benden Thea'ya çevirdi. "Ben Rube Goldberg makinesinin insan versiyonuyum," dedi. "Basit şeyleri karmaşık şekillerde yaparım." Duraksadı. "Thea'yla çıkmamız Emily'nin fikriydi. Nasıl desek, Em biraz... ısrarcıydı. Thea'nın zaten biriyle çıktığını bilmiyordu."

"Sen de gösteri yapmayı kabul mü ettin?" diye sordum inanamayarak.

"Tekrar ediyorum: Ben Rube Goldberg makinesinin insan versiyonuyum." Sesi yumuşadı. "Ayrıca bunu Thea için yapmadım."

O zaman kimin için? İkiyle ikiyi toplamam bir saniyemi aldı. Xander bu sahte randevu olayından daha önce *iki defa* bahsetmişti: bir keresinde Thea konusunda ve diğerinde de ona Rebecca'yı sorduğumda.

"Thea ve Rebecca mı?" dedim.

"Deliler gibi âşıklar," diye doğruladı. *Thea ona acı verecek kadar güzel demişti.* "En iyi arkadaşı ve küçük kardeşi. Ne yapsaydım? Emily'nin anlayacağını düşünmüyorlardı. Emily sevdiği insanlar konusunda sahipleniciydi ve Rebecca'nın ona karşı koymasının ne kadar zor olduğunu biliyordum. Sadece bir defalığına Bex kendisi için bir şey istedi."

Xander'ın Rebecca'ya karşı hisleri olup olmadığını, Thea'yla sahte sevgililiğinin bunu ona Rube Goldberg makinesi gibi karmaşık bir şekilde itiraf etmek için olup olmadığını diye merak ettim. "Thea ve Rebecca haklı mıydı?" diye sordum. "Emily'nin anlamayacağı konusunda?"

"Haklıdan da öteydiler." Duraksadı. "Em onları o gece öğrendi. İhanet olarak gördü."

O gece – öldüğü gece.

Müzik sona erdi ve Xander elimi bıraksa da diğer kolunu belimden ayırmadı. "Haberciler için gülümse," diye mırıldandı. "Onlara bir hikâye ver. Gözlerimin içine bak. Cazibemin ağırlığını hisset. En sevdiğin hamur işlerini düşün."

Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı ve Xander beni pistin dışına çıkarıp Alisa'ya doğru yönlendirdi. Alisa memnun bir halde, "Artık gidebilirsin," dedi. "Tabii istersen."

Hem de nasıl. "Geliyor musun?" diye sordum Xander'a.

Davetim onu şaşırtmışa benziyordu. "Gelemem." Duraksadı. "Ben Black Wood'u çözdüm." Bununla dikkatimi tamamen üstüne çekti. "Bunu kazanabilirdim." Xander havalı

ayakkabılarına baktı. "Fakat Jameson ve Grayson'ın daha çok ihtiyacı var. Hawthorne Malikânesi'ne geri dön. Oraya gittiğinde seni bekleyen bir helikopter olacak. Pilota sizi Black Wood'un tepesinde uçurmasını söyle."

Helikopter mi?

Xander bana, "Sen nereye gidersen onlar takip edecektir," dedi.

Onlar, yani ağabeyleri. "Kazanmak istiyorsun sanıyordum," dedim.

Yutkundu. Zorlanarak. "İstiyorum."

BÖLÜM 77

Xander bana bir helikopter sözü verdiğinde ona kısmen inanmıştım ama işte oradaydı, Hawthorne Malikânesi'nin ön bahçesindeydi, pervanesi hareketsiz olarak duruyordu. Oren iyice kontrol edene kadar içine adım atmama izin vermedi. Hatta o zaman bile pilotun yerini almakta ısrar etti. Arka tarafa geçtiğimde Jameson'ın çoktan orada oturduğunu gördüm.

"Helikopter mi çağırdın?" diye sordu. Sanki bunu yapmak son derece normal bir şeydi.

Yanındaki yere oturup kemerlerimi bağladım. "Kalkış için beklemene şaşırdım."

"Sana söyledim Varis." Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Bunu yalnız yapmak istemiyorum." Kısacık bir saniye için o yarış pistinde sadece ikimizdik, bitiş çizgisine doğru gidiyorduk, sonra helikopterin dışındaki parlak bir siyahlık dikkatimi çekti.

Bir smokin. Helikoptere binen Grayson'ın yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı.

Jameson sana onu benim öldürdüğümü söyledi mi? Soru-

sunun zihnimdeki yankısı sağır ediciydi. Sanki Jameson duymuş gibi başını Grayson'a çevirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

Xander nereye gidersem peşimden geleceklerini söylemişti. *Jameson beni takip etmedi*, diye hatırlattım kendime. Vücudumdaki her bir sinir hücresi canlanmıştı. *Buraya önce o geldi.*

Grayson bana, "Geçebilir miyim?" diye sorarak boş bir koltuğu işaret etti. Jameson'ın bana baktığını, hayır dememi istediğini hissedebiliyordum.

Başımla onayladım.

Grayson arkama oturdu. Oren güvende olduğumuzdan emin olduktan sonra pervaneyi çalıştırdı. Bir dakika içinde pervanenin sesi sağır edici bir hal aldı. Havalanırken kalbim boğazıma çıktı.

Uçağa ilk bindiğimde hoşuma gitmişti ama bu farklıydı, çok daha fazlasıydı. Ses, titreşim, beni havadan ve yerden ayıran hiçbir şey olmadığını hissettiren coşku hissi. Kalbim hızla çarpıyordu ama duyamıyordum. Düşüncelerimi de duyamıyordum – ne Grayson'ın o soruyu sorarken sesinin çatlayışını ne Jameson'ın onu öpmem veya ondan hoşlanmam gerekmediğini söyleyiş şeklini.

Tek düşünebildiğim şey aşağı bakmaktı.

Black Wood'un üzerinden uçarken aşağıdaki ağaçların yamuk karmaşasını görebiliyordum. Güneş ışığının geçemeyeceği kadar yoğundu. Fakat bakışlarım ormanın ortasına, ağaçların seyrekleştiği yere kaydığında, tam merkezinin bir boşluğa açıldığını gördüm. Drake ateş etmeye başladığında Jameson'la o açıklığa yaklaşmıştık. Çimleri fark etmiştim ama şu anda gördüğüm gibi *görmemiştim*.

Tepeden açıklığa bakıldığında, seyrek ağaçlar etrafını sarıyor ve yoğun ormanlık alanı da çevreleyerek uzun, ince bir O harfi oluşturuyordu.

Ya da sıfır rakamını.

* * *

Helikopter yere değdiğinde yerimde duramadığımı hissettim. Pervane tam olarak durmadan aşağı atladım, adrenalinle doluydum ve sersemlemiştim.

Sekiz. Bir. Bir. Sıfır.

Jameson bana doğru geldi. "Başardık Varis." Tam önümde durup ellerini havaya kaldırdı. Helikopterin heyecanıyla ben de aynısını yaptım ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Dört göbek adı. Dört rakam."

Onu öpmek bir hata olmuştu. Şimdi elini tutmak da bir hataydı ama umursamadım.

"Sekiz, bir, bir, sıfır," dedim. "Rakamları bulduğumuz sıraya ve vasiyetteki ipucuna göre sıralama böyle." Westbrook, Davenport, Winchester ve Blackwood, sıralama böyleydi. "Belki bir şifredir?"

"Evde en az bir düzine kasa var," diyerek sesli olarak düşündü Jameson. "Fakat başka ihtimaller de var. Bir adres... koordinat... ve ipucunun dağınık olmadığının garantisi yok. Çözmek için rakamları farklı şekilde dizmek zorunda kalabiliriz."

Adres. Koordinat. Şifre. Gözlerimi sadece bir saniyeliğine yumdum, beynimin başka bir olasılığı kelimelere dökeceği kadar uzun süre. "Bir tarih?" Dört ipucu da rakamdı, ayrıca tek haneliydi. Kilit şifresi veya koordinatlar için bazı iki haneli girişler beklerdim. Fakat tarih...

Bir ya da sıfır başa gelmek zorunda. 1-1-0-8 dizildiğinde 11/08 olurdu. "Sekiz Kasım," dedim ve sonra diğer olasılıkları değerlendirdim. *08/11.* "On bir Ağustos." *01/18.* "On sekiz Ocak."

Son olasılık – son tarih suratıma çarpıverdi.

Nefes almayı kestim. Bu tesadüf olamayacak kadar büyük bir şeydi.

"On sekiz Ekim." Hızla nefes aldım. Vücudumdaki her sinir ucu canlanmış gibi geldi. "Bu benim doğum günüm."

Annem iki yıl önce, on beşinci doğum günümde, ölmeden günler önce bana, *doğduğun günle ilgili bir sırrım var*, demişti...

"Hayır." Jameson ellerimi bıraktı.

"Evet," diye cevap verdim. "Ben on sekiz Ekim'de doğdum. Annem–"

"Bu senin annenle ilgili değil." Jameson ellerini yumruk yaparak geriye çekildi.

"Jameson?" Burada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer Tobias Hawthorne beni doğduğum gün olan bir şeyle ilgili seçmişse bu büyük bir şeydi. *Kocamandı.* "Cevap bu olabilir. Belki annem doğum yaparken yolu onunla kesişti? Belki annem bana hamileyken onun için bir şey yaptı?"

"Dur." Kelime bir kırbaç gibi şakladı. Jameson bana sanki doğaüstü, bozuk bir şeymişim gibi bakıyordu, sanki görüntüm mide bulandırabilirmiş gibi. Onun midesi de dahil, hatta özellikle onun midesini.

"Sen ne diyor–"

"Rakamlar tarih değil."

Evet, diye düşündüm hiddetle. Öyle*ler.*

"Cevap bu olamaz," dedi.

İleri adım attım ama hızla geri çekildi. Kolumda hafif bir dokunuş hissettim. *Grayson.* Dokunuşu ne kadar nazikçe olursa olsun beni tuttuğuna dair bir hisse kapıldım.

Neden? Ne yapmıştım ki?

Grayson konuştuğunda sesi gergindi. "Bir yıl önce, Ekim'in on sekizinde Emily öldü."

Jameson, "O hasta ruhlu *orospu çocuğu*," diye küfretti. "Tüm bunlar –ipuçları, vasiyet, bu kız– hepsi *bunun* için mi? Bir mesaj vermek için o günde doğmuş gelişigüzel birini mi buldu? *Bu* mesajı vermek için?"

"Jamie–"

"Benimle konuşma." Jameson bakışlarını Grayson'dan bana çevirdi. "Başlarım böyle işe. Benden bu kadar."

Gecenin içinde uzaklaştığında arkasından seslendim. "Nereye gidiyorsun?"

"Tebrik ederim, Varis," diye bağırdığında sesinde kutlama dışında her şey vardı. "Sanırım doğru günde doğacak talihin varmış. Gizem çözüldü."

BÖLÜM 78

Bulmacada bundan daha fazlası olmalıydı. Olmak *zorundaydı*. Sadece gereken tarihte doğmuş gelişigüzel biri olamazdım. *Cevap bu olamaz.* Peki ya annem? Ya sırrı? Emily ölmeden tam bir yıl önce, on beşinci doğum günümde bahsettiği o sır? Tobias Hawthorne'un benim için bıraktığı mektup?

Üzgünüm.

Tobias Hawthorne'un özür dileyecek neyi vardı? *Doğru tarihte doğmuş birini öylesine seçmemişti. Bundan daha fazlası olmak zorundaydı.*

Fakat Nash'in bana söylediği şeyi hâlâ duyabiliyordum: *Sen cam balerinsin – ya da bıçak.*

"Üzgünüm," dedi yanımdaki Grayson. "Böyle olması Jameson'ın hatası değil. Oyunun böyle sona ermesi..." Yenilmez Grayson Hawthorne konuşmakta zorlanıyor gibi görünüyordu. "... Jameson'ın hatası değil."

Üzerimde hâlâ galada giydiğim elbisem vardı. Saçım hâlâ Emily'ninki gibiydi.

"Bilmeliydim." Grayson'ın sesi hissettikleriyle dolu doluydu. "*Biliyordum*. Vasiyetin okunduğu gün tüm bunların benim yüzümden olduğunu biliyordum."

Grayson'ın o gece otel odamın kapısında nasıl belirdiğini düşündüm. Öfkeliydi, ne *yaptığımı* öğrenmeye kararlıydı.

"Sen neden bahsediyorsun?" Cevabı görmek için yüzünü ve gözlerini araştırdım. "Bu nasıl senin yüzünden oluyor? Ayrıca bana Emily'yi öldürdüğünü söyleme."

Hiç kimse –hatta Thea bile– Emily'nin ölümüne cinayet dememişti.

Grayson ısrarla, "Öldürdüm," dedi. Sesi kısıktı ve hissettiği yoğunlukla titriyordu. "Eğer ben olmasaydım orada olmayacaktı. Atlamayacaktı."

Atlamış. Boğazım kupkuru oldu. "Nerede olmayacaktı?" diye sordum sessizce. "Tüm bunların büyükbabanın vasiyetiyle nasıl bir ilgisi var?"

Grayson ürperdi. "Belki sana anlatmak benim kaderimdi," dedi uzun bir süre sonra. "Belki de amaç hep buydu. Belki bulmacanın hep eşit bir parçası... ve kefarettin." Başını eğdi.

Ben senin kefaretin değilim Grayson Hawthorne. Ben bunu sesli olarak dile getirme fırsatı bulamadan tekrar konuşmaya başladı ve bir kez başladığında onu durdurmak doğal afeti durdurmak gibi olurdu.

"Onu hep tanıyorduk. Bay ve Bayan Laughlin onlarca yıldır Hawthorne Malikânesi'ndeydi. Kızları ve torunları eskiden California'da yaşardı. Kızlar yılda iki defa ziyarete gelirdi. Noel zamanı anne babalarıyla birlikte ve bir de yaz tatilinde üç haftalığına yalnız başlarına. Noel'de onları pek fazla görmezdik ama yaz tatillerinde hep birlikte oynardık. Aslında biraz yaz kampı gibiydi. Yılda bir defa görüştüğün kamp arkadaşların olur, gündelik hayatında yerleri yoktur. İşte Emily ve Rebecca tam olarak buydu. Dördümüzden öyle farklıydılar ki. Skye kız oldukları için öyle olduğunu söylerdi ama ben hep iki kişi oldukları için olduğunu düşündüm ve öncelik hep Emily'deydi. Afet gibiydi ve ailesi kendini çok

fazla yoracak diye hep çok endişeliydi. Bizimle birlikte kart oynamaya ve diğer sessiz, evin içinde oynanan oyunları oynamaya izni vardı ama bizim gibi dışarıda dolanmaya veya koşmaya izni yoktu.

"İstediği şeyleri bize getirtiyordu. Biraz geleneğe dönüştü. Emily bizim için av düzenlerdi ve istediği şeyi –ne kadar olağandışı ve bulunması zor olursa o kadar iyiydi– kim bulursa o kazanıyordu."

"Ne kazanıyordunuz?" diye sordum.

Grayson omzunu silkti. "Biz kardeşiz. Özellikle bir şey kazanmamıza gerek yoktu. Sadece *kazanmak* yetiyordu."

Rayına oturdu. "Sonra Emily'ye kalp nakli yapıldı," dedim. Jameson bana o kadarını anlatmıştı. Sonrasında Emily'nin *yaşamak* istediğini söylemişti.

"Ailesi hâlâ korumacıydı ama Emily cam kafeslerin içinde yeterince yaşamıştı. O ve Jameson on üç, ben on dördümdeydim. Yaz tatillerine dalarcasına girerdi, tam bir gözü pekti. Rebecca dikkatli olmamız için hep peşimizdeydi ama Emily hep doktorlarının, yapacağı aktiviteleri fiziksel gücünün belirleyeceğini söylediklerinde ısrarcıydı. Eğer *yapabiliyorsa yapmaması* için bir sebep yoktu. Emily on altısındayken ailesi temelli olarak buraya taşındı. Ziyaretleri sırasında olduğu gibi burada yaşamadılar ama büyükbabam özel okula girmeleri için paralarını ödedi."

Bunun nereye gittiğini gördüm. "Artık sadece yaz kampı arkadaşı değildi."

"O her şeydi," dedi Grayson. Bunu tam olarak bir iltifat gibi söylemedi. "Emily bütün okulu parmağında oynattı. Belki bu bizim hatamızdı."

Sırf Hawthorne'lara komşu olmak bile insanların sana bakışını değiştirirdi. Thea'nın cümlesi aklıma geldi.

Grayson devam etti, "Ya da belki de sadece o *Em* olduğu içindi. Çok akıllı, çok güzel, istediğini elde etmekte çok iyiydi. Hiç korkusu yoktu."

"Seni istedi," dedim. "Ve Jameson'ı. Seçim yapmak istemedi."

"Bunu bir oyuna çevirdi." Grayson başını iki yana salladı. "Tanrı yardımcımız olsun, biz de oynadık. Onu sevdiğimiz için olduğunu söylemek istiyorum – *onun* için olduğunu da ama ben bile bunun ne kadarının doğru olduğunu bilmiyorum. *Kazanmak* demek, Hawthorne demek."

Emily bunu biliyor muydu? Bunu kendi yararına mı kullanmıştı? Bu hiç canını acıtmış mıydı?

"Olay şu ki..." Grayson'ın sesi boğuklaştı. "O sadece bizi istemedi. Ona verebileceğimiz şeyleri istedi."

"Parayı mı?"

"Deneyimleri," diye cevapladı. "Heyecanları. Yarış arabalarını, motosikletleri ve egzotik yılanlarla oynamayı. Partileri, kulüpleri ve olmamamız gereken yerleri. Hem onun için hem de bizim için bir heyecandı." Duraksadı. "Benim için," diye düzeltti. "Jamie için tam olarak neydi bilmiyorum."

Jameson, öldüğü gece onunla ayrılmıştı.

"Bir gece geç saatte Emily'den bir telefon aldım. Jameson'la işinin bittiğini, tek istediğinin ben olduğumu söyledi." Grayson yutkundu. "Kutlamak istedi. Şeytanın Kapısı denilen bir yer var. Körfeze bakan bir uçurum – dünyadaki en meşhur uçurumdan atlama bölgelerinden biri." Grayson başını eğdi. "Kötü bir fikir olduğunu biliyordum."

Kelimeleri bir araya getirmeye çalıştım. Ne olursa. "Ne kadar kötü?"

Artık daha ağır nefes alıp veriyordu. "Oraya gittiğimizde ben daha alçaktaki yerlerden birine yöneldim. Emily zirveye yöneldi. Tehlike tabelalarını da geçti. Uyarıları geçti. Gecenin körüydü. En başından orada olmamalıydık. Neden sabaha kadar beklememe izin vermediğini bilmiyordum – ta ki daha sonrasında beni *seçmekle* ilgili yalan söylediğini fark edene kadar."

Jameson ondan ayrılmıştı. Grayson'ı aramış ve *beklemek* istememişti.

"Uçurumdan atlamak mı ölümüne sebep oldu?" diye sordum.

"Hayır," dedi Grayson. "İyiydi. *Biz* iyiydik. Havlularımızı almaya gittim ama geri döndüğümde... Emily artık suyun içinde bile değildi. Kıyıda öylece yatıyordu. Ölmüştü." Gözlerini kapattı. "Kalbi."

"Onu sen öldürmedin," dedim.

"Adrenalin öldürdü. Ya da rakım, basınç değişikliği. *Bilmiyorum.* Jameson onu götürmezdi. Ben de götürmemeliydim."

Kararları o verdi. Bir yöntemi vardı. Ona hayır demek senin işin değildi. Doğru olsa bile bunların birini bile söylemenin iyi bir şeye sebep olmayacağını içgüdüsel olarak biliyordum.

"Emily'nin cenazesinden sonra büyükbabam bana ne söyledi biliyor musun? Önce aile. Eğer önceliği aileme verseydim Emily'nin başına bunun gelmeyeceğini söyledi. Eğer oynamayı reddetmiş olsaydım, eğer onun yerine kardeşimi seçmiş olsaydım." Grayson'ın ses telleri boğazında iyice gerildi, sanki başka bir şey söylemek istiyor ama yapamıyordu. En sonunda söyledi. "Bu mesaj onunla ilgili. Bir-sıfır-bir-sekiz. On sekiz Ekim. Emily'nin öldüğü gün. Senin doğum günün. Bununla büyükbabam, içimde zaten bildiğim bir şeyi doğruluyordu.

"Tüm bunlar, hem de hepsi benim yüzümden."

BÖLÜM 79

Grayson gidince Oren beni eve geri götürdü.

"Ne kadarını duydun?" diye sordum ona. Zihnim baş etmeye hazır olduğumu düşünmediğim düşüncelerle ve duygularla karman çormandı.

Oren bana bir bakış attı. "Ne kadarını duymuş olmamı istersin?"

Dudağımın içini ısırdım. "Tobias Hawthorne'u tanıyordun. Sırf doğum günüm Emily Laughlin'in öldüğü günle aynı diye mirasını bana bırakır mıydı? Servetini on sekiz Ekim'de doğmuş gelişigüzel birine vermeye mi karar vermişti? Piyango gibi?"

"Bilmiyorum Avery." Oren başını iki yana salladı. "Tobias Hawthorne'un ne düşündüğünü gerçekten bilebilecek tek kişi Bay Hawthorne'un kendisiydi."

***

Hawthorne Malikânesi'nin koridorlarında ilerledim, ablamla paylaştığım tarafa doğru ilerledim. Grayson veya Jameson'ın bir daha benimle tek kelime bile konuşacağından şüpheliydim. Gelecekte ne olacağını da tamamen saçma bir

sebepten seçilmiş olma ihtimalimin neden yumruk yemişim gibi hissettirdiğini de bilmiyordum.

Bu gezegende benimle aynı doğum tarihini paylaşan kaç insan vardı?

Basamaklarda, Tobias Hawthorne'un portresinin önünde durdum, Xander'ın bunu bana gösterdiği zaman bir ömür öncesindeymiş gibi geldi. O zaman yaptığım gibi şu anda da milyarder adamla yollarımızın kesiştiği herhangi bir hatıra, herhangi bir an için zihnimi kurcaladım. Tobias Hawthorne'un gözlerine –Grayson'ın gri gözleri– baktım ve ona sessizce *neden* diye sordum.

Neden ben?

Neden üzgün olduğunu yazdın?

Annemin "bir sırrım var" oyununu oynayışını gözümde canlandırdım. *Doğduğum gün bir şey mi oldu?*

Gözlerimi portreye diktim, yaşlı adamın yüzündeki her kırışıklığı, duruşundaki kişiliğine ait her izi inceledim, hatta arka plandaki yumuşak renk tonlarını bile. *Cevap yoktu.* Gözlerim ressamın imzasına kaydı.

Tobias Hawthorne X.X. VIII

Yaşlı adamın gümüş rengi gözlerine tekrar baktım. *Tobias Hawthorne'un ne düşündüğünü gerçekten bilebilecek tek kişi Bay Hawthorne'un kendisiydi.* Bu bir otoportreydi. İsminin yanındaki harfler neydi?

"Roma rakamları," diye fısıldadım.

"Avery?" dedi yanımdaki Oren. "Her şey yolunda mı?"

Roma rakamına göre *X* ondu, *V* beşti ve *I* birdi.

"On." Parmağımı ilk X'in altına koydum, sonra da kalan harflerde gezdirip hepsini tek bir sayı olarak okudum. "On sekiz."

Cephanelikte saklanmış aynayı hatırlayarak portrenin

çerçevesinin arkasına uzandım. Bulana kadar ne aradığımdan emin değildim. Bir tuş. *Bir açma tuşu.* Ona bastım ve portre öne doğru açıldı.

Arkasındaki duvarda bir tuş takımı vardı.

Oren yine, "Avery?" dedi ama tuşlara uzanmıştım bile. *Ya rakamlar son cevap değilse?* Bu ihtimal bana dişlerini geçirdi ve bırakmadı. *Ya sonraki ipucuna götürmeleri gerekiyorsa?*

Başparmağımı tuş takımına götürdüm ve bariz rakamları girdim. "Bir. Sıfır. Bir. Sekiz."

Bipleme sesi geldi ve altımdaki basamağın üst kısmı yükselmeye başlayarak altındaki bir bölmeyi açığa çıkardı. Eğilip içeri uzandım. Basamaktaki boşlukta sadece tek bir şey vardı: bir parça renkli cam. Mordu, sekizgendi, tepesinde ufak bir delik vardı ve oradan şeffaf, parıldayan bir kurdele geçirilmişti. Tıpkı bir Noel süsüne benziyordu.

Süsü ipinden tuttuğumda gözlerim panelin altındaki bir şeye takıldı. Tahtaya kazınmış bir dize vardı.

Saat tepeye ulaşınca
Zirvede buluş benimle
Biten güne merhaba de
Sabaha elveda
Şöyle bir kıvrıl ve dön
Gördüğün şey ne?
İkişer ikişer ilerle
Bul beni böylece

BÖLÜM 80

Renkli cam süsle veya basamağın altında yazılı olan sözlerle ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama o akşam Libby saçımı açmama yardım ederken bir şey son derece açıktı.

Oyun sona ermemişti.

***

Ertesi sabah peşimde Oren'le Jameson ve Grayson'ı aramaya gittim. Jameson'ı güneş odasında üstsüz ve güneşin altında dururken buldum.

Kapıyı açtığımda kim olduğuma bile bakmadan, "Git buradan," dedi.

"Bir şey buldum," dedim ona. "Tarihin cevap olduğunu sanmıyorum – en azından hepsi bu değil."

Cevap vermedi.

"Jameson, beni dinliyor musun? Bir şey buldum." Kısacık zamanda onu tanıdığım kadarıyla azimli, takıntılıydı. Elimde tuttuğum şey en azından bir gıdımcık merakı körüklemeliydi ama bana bakmak için döndüğünde gözleri donuktu. Tek söylediği, "Diğerlerinin yanına at," oldu.

Yakındaki çöp kutusuna baktığımda en az yarım düzine

renkli sekizgen gördüm, kurdelesine kadar her şeyiyle elimde tuttuğumun aynısıydı.

"On ve on sekiz sayıları bu kahrolası evin her yerinde." Jameson'ın sesi kısıktı, kendine hâkimdi. "Gardırobumun altındaki bir panele kazınmış halde buldum. O küçük mor şerefsiz altındaydı."

Çöp kutusunu göstermeye veya bahsettiği renkli cam parçasını belirtmeye zahmet etmedi.

"Peki diğerleri?" diye sordum.

"Rakamları aramaya başladığımda duramadım ve bir kere gördüğünde görmeden duramıyorsun," derken sesi alçaktı. "Yaşlı herif çok akıllı olduğunu düşünürdü. O şeylerden yüzlercesini evin her tarafına saklamış olmalı. Dışında on sekiz ve iç kısmında on tane kristal olan bir avize buldum, altında gizli bir bölme vardı. Dışarıdaki çeşmede on sekiz taş yaprak ve on tane de güzelce çizilmiş gül vardı. Müzik odasındaki tablolar..." Jameson başını eğdi. "Baktığım her yerde, gittiğim her yerde başka bir hatırlatıcı var."

"Görmüyor musun?" dedim ona şevkle. "Büyükbaban bunların hepsini Emily öldükten sonra yapamazdı. Fark ederdin–"

"Evdeki işçileri mi?" diyerek cümlemi tamamladı. "Büyük Tobias Hawthorne bu yere her yıl bir oda veya kanat eklerdi ve bu boyuttaki bir evde sürekli yenilenmesi ya da tamir edilmesi gereken bir yer var. Annem durmadan yeni tablolar, yeni çeşmeler, yeni avizeler alıyordu. Hiçbir şeyi fark etmezdik."

"On-on sekiz cevap değil," dedim ısrarla, gözlerinin benimkilere bakmasını istiyordum. "Bunu görmen gerekiyor. Bu bir ipucu, gözden kaçırmamamızı istediği bir ipucu."

Biz. Biz olarak bahsetmiştim ve öyle olduğumuzu kastetmiştim. Fakat önemli değildi.

"On-on sekiz yeterli bir cevap." Bana sırtını döndü. "Sana söyledim Avery, artık oynamıyorum."

***

Grayson'ı bulmak daha zordu. En sonunda mutfakta şansımı denedim ve onun yerine Nash'i buldum.

"Grayson'ı gördün mü?" diye sordum.

Nash'in yüz ifadesi ihtiyatlıydı. "Seni görmek istediğini sanmıyorum ufaklık."

Önceki gece Grayson beni suçlamamıştı. Bana sözlü olarak saldırmamıştı. Fakat Emily'yle ilgili şeyleri anlattıktan sonra gitmişti.

Beni yalnız bırakmıştı.

"Onu görmem gerek," dedim.

"Biraz zaman ver," diye tavsiye verdi. "Bazen iyileşebilmesi için yarayı kesip kanatman gerekir."

***

Doğu kanadındaki merdivene, portrenin önüne geri döndüm. Oren'e bir telefon geldi. Bana karşı tehditlerin şimdilik kontrol altına alındığını, evde boş boş dolanmamı izlemesine gerek olmadığına karar vermiş olmalıydı. O ayrıldı ve ben Tobias Hawthorne'a bakmaya geri döndüm.

İpucunu bu portrede bulmamın kader gibi göründüğünü düşünmüştüm ama Jameson'la konuştuktan sonra bunun bir işaret olmadığını biliyordum, hatta bir tesadüf bile değildi. Bulduğum ipucu birçoğundan sadece biriydi. *Bunu kaçırmamalarını istedin*, dedim sessizce. Eğer tüm bunları Emily'nin ölümünün ardından yapmışsa ısrarı acımasızcaydı. *Olanları unutmadıklarından emin olmak mı istedin?*

Tüm bu çarpık oyun sadece aileyi ön plana koymalarının daimi bir hatırlatıcısı mı?

Yoksa o hatırlatıcı ben miyim?

Jameson en başından beri bana özel olduğumu söylemişti. Haklı olduğuna, görünmez olmadığıma, bir duvar kâğıdı olmadığıma inanmayı ne kadar çok istediğimi şu âna ka-

dar fark etmemiştim. Tobias Hawthorne'un bende ona bunu yapabileceğimi söyleyen, bakışlarla ve ilgi odağı olmakla, sorumlulukla, bilmecelerle, tehditlerle, her şeyle başa çıkabileceğimi söyleyen bir şey gördüğüne inanmak istiyordum. Önemli olmak istiyordum.

Cam balerin veya bıçak olmak istemiyordum. *Bir şey* olduğumu en azından kendime kanıtlamak istedim.

Jameson oyunla işinin bittiğini söyleyebilirdi ama ben kazanmak istiyordum.

BÖLÜM 81

Saat tepeye ulaşınca
Zirvede buluş benimle
Biten güne merhaba de
Sabaha elveda
Şöyle bir kıvrıl ve dön
Gördüğün şey ne?
İkişer ikişer ilerle
Bul beni böylece

Basamaklara oturup kelimelere baktım, her dizeyi tek tek incelerken renkli camı elimde çeviriyordum. *Saat tepeye ulaşınca.* Saati zihnimde canlandırdım. *En tepede ne var?*

"On iki." Bunu kafamda evirip çevirdim. *Saatin tepesindeki sayı on iki.* Tıpkı domino taşları gibi, zihnimde zincirleme bir reaksiyon başladı. *Benimle zirvede buluş...*

Ne tepedeyken?

"Öğlen." Bu bir tahmindi ama sonraki iki dize bunu doğrular gibiydi. Öğlen günün ortasıydı, sabaha elveda ve sonraki güne merhaba dediğin zamandı.

Bilmecenin ikinci kısmına geçtim... Ve elimde hiçbir şey yoktu.

Şöyle bir kıvrıl ve dön
Gördüğün şey ne?
İkişer ikişer ilerle
Bul beni böylece

Renkli cama odaklandım. Kıvırmam falan mı gerekiyordu? Döndürecek miydim? Bir şekilde bütün parçaları toplamam mı gerekiyordu?

"Sincap yutmuş gibi görünüyorsun." Xander merdivende yanıma oturdu.

Kesinlikle sincap yutmuş gibi falan *görünmüyordum* ama bunun Xander'ın iyi olup olmadığımı sorma yolu olduğunu tahmin ediyordum, o yüzden peşine düşmedim. "Ağabeylerin benimle bir şey yapmak istemiyorlar," dedim sessizce.

"Sanırım hepinizi Black Wood'a göndermek için yaptığım nazik jest patladı." Xander yüzünü buruşturdu. "Dürüst olmam gerekirse, yaptığım jestlerin hepsinin sonu patlama oluyor."

Şaşkın bir kahkaha attım. Basamağı ona doğru eğdim. "Oyun bitmedi," dedim. Yazıyı okudu. "Dün gece Black Wood'dan sonra buldum." Renkli camı havaya kaldırdım. "Bundan ne çıkarım yapıyorsun?"

Xander düşünceli bir şekilde, "Bakalım, nerede tam da buna benzeyen bir şey gördüm ben?" dedi.

BÖLÜM 82

Vasiyetin okunduğu günden bu yana büyük salon
önmemiştim. Renkli vitray cam uzundu –iki buçuk metr
zunluğunda, bir metre genişliğindeydi– ve en alçak noktas
ile başımın üstüne geliyordu. Tasarım basit ve geometrikt
En üst köşelerinde iki sekizgen vardı. Elimdekiyle tam ola
ak aynı boyda, tonda, renkte ve kesimdeydi.

Daha iyi bakmak için boynumu uzattım. Şöyle bir kıvr
e dön...

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Xander.

Başımı yana eğdim. "Sanırım bize bir merdiven gerek
ek."

***

Xander merdiveni aşağıdan tutarken ben de en tepesin
ünedim, elimi sekizgen vitraylardan birine bastırdım. Baş
içbir şey olmadı ama soldaki tarafa bastırdığımda sekizge
döndü – yetmiş derece kadar ve sonrasında bir şey onu du
durdu.

Bu kıvrılmak sayılır mı?

İkinci sekizgene döndüm. Sola ve sağa bastırmak bir i

yaramadı ama altından itmek yaradı. Cam yüz seksen derece döndükten sonra biraz daha döndü, ardından yerine oturdu.

Merdivenden aşağı inip merdiveni tutan Xander'ın yanında durdum, yaptığım şeyden emin değildim. "Şöyle bir kıvrıl ve dön," diyerek ezberden tekrarladım. "*Gördüğün şey ne?*"

Geri çekilip geniş açıdan baktık. Pencerenin dışında güneş parlıyor, büyük salonun zemininde farklı renklerde ışıkların oluşmasına sebep oluyordu. Çevirdiğim iki panel kontrast oluşturarak mor ışınlara sebep oluyordu. En sonunda o ışınlar kesişti.

Gördüğün şey ne?

Xander ışınların kesiştiği kısımda yere çömeldi. "Bir şey yok." Ahşap zemini test etti. "Dışarı doğru çıkmasını falan bekliyordum..."

Bilmeceye geri döndüm. *Gördüğün şey ne?* Işık görüyordum. Işınların kesiştiğini görüyordum... Oradan bir yere varamayınca şiirde biraz daha geriye gittim. En başına kadar.

"Öğlen," dedim hatırlayarak. "Bilmecenin ilk kıtası öğleni tarif ediyor." Zihnimdeki çarklar daha hızlı döndü. "Işınların açısı biraz da olsa güneşin düşüş açısına bağlı olmalı. Belki de kıvırıp döndürmek sadece öğle vaktinde görmen gereken şeyi gösteriyor?"

Xander bir saniye için buna kafa yordu. "Bekleyebiliriz," dedi. "Ya da..." derken kelimeyi uzatarak söyledi. "Hile yapabiliriz."

Dağılıp etrafındaki zemini denemeye başladık. Öğlene çok yoktu. Açı o kadar değişemezdi. Elimin ayasını tek tek tahtalara dayadım. *Sağlam. Sağlam. Sağlam.*

"Bir şey buldun mu?" diye sordu Xander.

Sağlam. Sağlam. Gevşek. Elimin altındaki ahşap oynamıyordu ama diğerlerinden daha esnekti. "Xander – buraya gel!"

Yanıma gelip ellerini ahşaba dayadı ve bastırdı. Parke yu
karı kalktı. Xander onu kaldırdığında altındaki ufak kil
sistemi ortaya çıktı. Ne beklediğimi bilmeden onu çevirdim
Sonra bir baktım ki Xander'la birlikte alçalıyoruz. Çevre
mizdeki zemin yere çöküyordu.

Durduğunda artık büyük salonda değildik. Altındaydı
ve tam karşımızda basamaklar vardı. Riski göze alıp bunu
Oren'in haberdar *olmadığı* tünellerden birinin girişi olduğ
tahmininde bulunacaktım.

"Merdivenlerden ikişer ikişer ilerle," dedim Xander'a
"Sonraki dize buydu." İkişer ikişer ilerle ve bul beni böylece

BÖLÜM 83

Merdivenlerden ikişer ikişer inmezsek ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu ama öğrenmediğimize memnundum.

Başımıza bir iş gelmeden aşağı indikten sonra Xander'a, "Hiç bu tünellere geldin mi?" diye sordum.

Xander sorumu tuzaklı hissettirecek kadar uzun süre sessiz kaldı. "Hayır."

Odaklanarak etrafımdaki şeyleri inceledim. Tüneller metaldi, devasa bir boru veya kanalizasyon sistemini andırıyordu ama şaşırtıcı şekilde iyi aydınlatılmıştı. *Gaz lambası mıydı?* Ne kadar aşağıda olduğumuza dair hiçbir bilgim yoktu. İleride tünel üç ayrı yöne ayrılıyordu.

"Hangi taraftan?" diye sordum. Ağırbaşlı bir şekilde doğruca ileriyi işaret etti.

Kaşlarımı çattım. "Nereden biliyorsun?"

Xander kaygısızca, "Çünkü söylediği şey o," diye cevap verdi. Ayaklarımın dibini işaret etti. Aşağı bakınca çığlık attım.

Basamakların dibinde heykeller olduğunu algılamam bir saniyemi aldı, büyük salondakilerle uyumluydu. Ancak bu

heykelin sol eli –ve bir parmağı– uzanmış ileriyi gösteriyordu.

Bul beni böylece.

Yürümeye başladım. Xander takip etti. Neye doğru yürüdüğümüze dair bir fikri var mı diye merak ettim.

Bul beni böylece.

Xander'ın bana Tobias Hawthorne'u manipüle ettiğimi düşündüğümde bile aslında manipüle edenin o olduğunu söylediğini hatırladım.

O öldü, dedim kendime. *Değil mi?* Bu düşünce bana sertçe çarptı. Basın kesinlikle Tobias Hawthorne'un öldüğünü düşünüyordu. Ailesi buna inanıyor gibiydi. Fakat gerçekten bedenini görmüşler miydi?

Bu ne anlama geliyor olabilirdi? *Bul beni böylece.*

***

Beş dakika sonra karşımıza bir duvar çıktı. Gidecek başka bir yer yoktu, görecek bir şey yoktu, bu yolda ilerlemeye başladığımızdan beri hiçbir yere dönmemiştik.

"Belki de heykel *yalan söyledi.*" Xander'ın sesi bundan biraz fazla keyif alıyormuş gibiydi.

Duvarı ittim. *Hiçbir şey olmadı.* Arkamı döndüm. "Kaçırdığımız bir şey mi oldu?"

"Muhtemelen," dedi düşünceli bir şekilde, "heykel yalan söyledi!"

Geldiğimiz yöne baktım. Yavaşça aynı yoldan geri dönerken tüneldeki her detayı inceledim. *Her-bir-kısmını.*

"Bak!" dedim Xander'a. "İşte orada."

Tünelin zeminine yerleştirilmiş metal bir ızgara vardı. Eğildim. Metalin üzerine işlenmiş bir marka adı yer alıyordu ama zaman harflerin çoğunu silip yok etmişti. Geriye kalan harfler yalnızca *B, E...*

Ve *N* harfleriydi.

"Bul *beni* böylece," diye fısıldadım. Çömelip parmaklarımı ızgaranın kenarına taktım ve çektim. Bir şey olmadı. Tekrar çektim ve bu defa ızgara yukarı çıktı. Geriye doğru düştüm ama Xander beni yakaladı.

İkimiz birlikte aşağıdaki deliğe baktık.

Xander, "Heykelin doğruyu söylüyor olması mümkün," diye fısıldadı. Beni beklemeden delikten aşağı kendini bıraktı – ve düştü. "Geliyor musun?"

Eğer Oren ne yaptığımı bilseydi beni öldürürdü. Aşağı atladım ve kendimi ufak bir odada buldum. Şu anda yerin ne kadar altındaydık? Oda dört duvardı, üçü birbirinin aynıydı. Dördüncüsü betondandı. Çimentoya üç harf kazınmıştı.

A.K.G.

Baş harflerim.

Büyülenmiş bir halde harflere doğru yürüdüm ve sonra kırmızı, lazer benzeri bir ışığın yüzümü taradığını gördüm. Bir bipleme sesi geldikten sonra beton duvar ikiye ayrılıp asansör benzeri bir açıklığı ortaya çıkardı. Arkasında bir kapı vardı.

"Yüz tanıma sistemi," dedi Xander. "Bu yeri hangimizin bulduğu önemli değildi. Sen olmadan duvarı geçemeyecektik."

Zavallı Jameson. Beni yakınında tutmak için o kadar çaba harcamış, sonra da payıma düşen kısmı oynayamadan beni ekmişti. *Cam balerin. Bıçak. Yüzüyle duvardaki kilidi açıp ardındaki kapıyı ortaya çıkaran kız...*

"O nedir?" Kapıyı incelemek için öne doğru ilerledim. Dört tane dokunmatik yüzey vardı, her biri kapının bir köşesindeydi. Xander açmak için birine dokundu ve ışıkla aydınlatılmış bir el izi belirdi.

"Aa-aa," dedi Xander.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bunda Jameson'ın baş harfleri var." Xander sonraki-

ne geçti. "Grayson'ın. Nash'in." Sonuncusunda duraksadı. "Benim." Elini düz bir şekilde ekrana yapıştırdı. Bir bipleme sesi geldi ve sonra bir kilidin açılma sesini duydum.

Kapının kolunu denedim. "Hâlâ kilitli."

"Dört kilit." Xander irkildi. "Dört kardeş."

Yüzüm buraya kadar gelmemizi sağlamıştı. Daha ileri gitmek için elleri gerekiyordu.

BÖLÜM 84

Xander odayı korumam için beni bıraktı. Ağabeyleriyle birlikte geri döneceğini söyledi.

Söylemesi yapmasından daha kolaydı. Jameson hislerini açık etmişti. Grayson kendini bulunması zor hale getirmişti. Nash en başından beri büyükbabasının oyunuyla ilgilenmemişti. *Ya gelmezlerse?* Bu kapının arkasında her ne varsa, Tobias Hawthorne'un bulmamızı istediği şeydi. *On sekiz Ekim* cevap değildi, tamamı değildi.

Dünya üzerinde benimle aynı doğum gününü paylaşan onca kişi varken neden ben? Milyarderin üzülecek neyi vardı? Çok fazla parça var, diye düşündüm. *Birleştiremiyorum, hiçbir parçasını.* Yardıma ihtiyacım vardı.

Tepeden ayak sesleri geldiğini duydum. Sesler birdenbire durdu.

"Xander?" diye seslendim. Cevap yoktu. "Xander, sen misin?"

Daha çok ayak sesi geldi – gittikçe yaklaşıyordu. *Tüneli başka kim biliyordu?* Cevapları bulmaya ve bunun sonunu getirmeye öyle niyetliydim ki bir şeyi neredeyse unutmuş-

tum: Hawthorne Malikânesi'ndeki biri Drake'in tünellere girmesine izin vermişti.

Bu tünellere.

Sırtımı duvara yasladım. Tam üstümde birinin hareket ettiğini duyabiliyordum. Ayak sesleri durdu. Tepemde birisi belirdi, arkasından ışık vuruyordu ve tek çıkışımın üzerinden bana bakıyordu. *Kadın. Solgun renkli.*

"Rebecca?"

BÖLÜM 85

"Avery." Rebecca tepeden bana baktı. "Orada ne yapıyorsun?" Sesi son derece normal geliyordu ama tek düşünebildiğim Drake'in bana ateş ettiği gece Rebecca Laughlin'in arazide olduğuydu. Görgü tanığı yoktu çünkü Wayback Sayfiye Evi'ne gittiğimizde orada değildi ve büyükannesi ile büyükbabası onun nerede olduğunu bilmiyordu. Beni uyarmakla ilgili bir şeyler söylemişti. Thea'ya göre, sonraki gün Rebecca ağlamış gibi görünüyordu. *Neden?*

"Saldırı gecesi neredeydin?" diye sorduğumda ağzım kupkuru oldu.

Rebecca gözlerini kapattı. Yumuşak bir sesle, "Bütün hayatının tek bir kişinin etrafında dönmesinin ve bir gün uyandığında o kişinin gitmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," dedi.

Sorumun cevabı bu değildi. Thea'nın sadece Emily'nin isteyeceği şeyi yaptığını söylediğini hatırladım.

Emily, Rebecca'nın bana ne yapmasını isterdi?

Xander'ın acilen buraya dönmesi gerekiyordu.

Rebecca yukarıdan, "Benim hatamdı, biliyor musun?"

dedi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Emily büyük riskler alıyordu. Ailemize söyledim. Onu cezalandırdılar, Hawthorne'ları görmesini yasakladılar. Fakat Em'in kendi yolları vardı. Annemizi ve babamızı taşkınlıkla işinin bittiğine ikna etti. Oğlanlar konusunda yasağını kaldırmadılar ama Thea'yla tekrar görüşmesine izin vermeye başladılar."

"Senin gizlice çıktığın Thea," diye tekrarladım.

Rebecca'nın gözleri açılıverdi. "Emily o öğlen bizi birlikteyken yakaladı. O... öfkelendi. Beni yalnız yakaladığı anda Thea'yla yaşadığım şeyin aşk olmadığını, Thea'nın beni *gerçekten* seviyor olsa Xander'la çıkıyormuş gibi davranmayacağını söyledi. Emily dedi ki..." Rebecca artık kendini hatıraya yoğun bir şekilde kaptırmıştı. *Hatta şiddetle.* "Bana Thea'nın onu daha çok sevdiğini ve bunu kanıtlayacağını söyledi. Thea'ya uçuruma gittiğini saklamasını söyledi. Thea'ya yapmaması için yalvardım ama olanlardan sonra Em'e bunu borçlu olduğumuzu söyledi."

Thea, Emily'nin öldüğü gece onun için yalan söylemişti.

"Emily oğlanları yapmaları için ikna ettikleri çoğu şeyi *yapabildi* ama profesyonel olarak uçurumdan atlayanlar bile Şeytanın Kapısı'ndan atlamazdı. Herkes için tehlikeliydi ama onun kalbinin o kadar adrenaline, kortizola, rakım ve basınç değişimine dayanması?" Rebecca artık öyle yumuşak sesle konuşuyordu ki dinlediğimi hatırladığını bile sanmıyordum. "Aileme ne yaptığını söylemeyi denedim ve işe yaramadı. O yüzden Jameson'a gitmeye karar verdim. Onu oraya götürmesi gereken güya oydu."

Rebecca başını eğdi, koyu kızıl saçları yüzüne dökülüyordu. Thea haklıydı, Rebecca Laughlin güzeldi. Fakat şu anda pek iyi görünmüyordu.

"Emily'nin ses kaydı var," dedi yumuşakça. "Eskiden oğlanların onunla, onun için ve ona yaptığı her şeyi bana anlatırdı. Skor tutmak hoşuna gidiyordu." Rebecca durak-

sadı ve yeniden konuştuğunda sesinde daha keskin bir ton vardı. "Ses kaydını Jameson için oynattım. Kendime bunu ablamı korumak için, onu uçuruma götürmemesi için yaptığımı söyledim. Fakat işin aslı şuydu ki, o Thea'yı benden uzaklaştırmıştı."

O yüzden sen de ondan bir şey aldın, diye düşündüm. "Jameson ondan ayrıldı," dedim. Jameson bana o kadarını anlatmıştı.

"Eğer ayrılmamış olsaydı belki de Emily'nin o kadar zorlaması gerekmezdi. Belki biraz yumuşar ve daha alçaktaki yerden atlardı. Belki o sorun olmazdı." Sesi biraz daha yumuşadı. "Eğer Emily o öğlen Thea'yla ikimizi yakalamamış olsaydı, ilişkimizi bir ihanet olarak görmemiş olsaydı belki hiç atlamazdı."

Rebecca kendini suçluyordu. Thea oğlanları suçluyordu. Grayson yükün ağırlığını kendi omuzlarına almıştı. *Ve Jameson...*

"Üzgünüm." Rebecca beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Sesindeki ton artık Emily hakkında konuşmadığını söylüyordu. Bir yıldan uzun zaman önce olan bir şey hakkında konuşmuyordu.

"Ne için üzgünsün?" diye sordum. *Sen burada ne yapıyorsun Rebecca?*

"Sana karşı bir garezim falan olduğundan değil. Ama Emily böyle olsun isterdi."

O iyi değil. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmak zorundaydım. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Onların parasını çaldığın için Emily senden nefret ederdi. Sana bakış şekillerinden nefret ederdi."

"Yani sen de benden kurtulmaya karar verdin," dedim ve oyalanarak zaman kazandım. "Emily için."

Rebecca gözlerini dikip öylece baktı. "Hayır."

"Tünelleri biliyordun ve bir şekilde Drake'e anlattın..."

"*Hayır*," diye ısrar etti. "Avery, öyle bir şey yapmam ben."

"Kendin söyledin. Emily kaybolmamı isterdi."

"Ben Emily *değilim*." Kelimeler boğuktu.

"O zaman özür dileyecek neyin var?" diye sordum.

Rebecca yutkundu. "Ben küçükken bir yaz Bay Hawthorne bana tünelleri anlattı. Bütün girişleri gösterdi, sadece bana ait olan bir şeyi hak ettiğimi söyledi. Bir sırrı. Bazen büyükannemleri ziyarete geldiğimde uzaklaşmam gerektiğinde buraya inerdim. Fakat Emily öldüğünden beri evde her şey çok kötü, o yüzden bazen dışarıdan giriyorum."

Bekledim. "Ve?"

"Saldırının olduğu gece tünellerde başka birini gördüm. Hiçbir şey söylemedim çünkü Emily söylememi istemezdi. Ona borçluydum Avery. Yaptığım şeyden sonra – *ona borçluydum*."

"Kimi gördün?" diye sordum. Cevap vermedi. "Drake'i mi?"

Rebecca benimle göz göze geldi. "Yalnız değildi."

"Orada başka kim vardı?" Bekledim. *Hiçbir şey*. "Rebecca, tünelde Drake'le birlikte başka kim vardı?"

Emily onun kimi korumasını isterdi?

"Oğlanlardan biri mi?" diye sordum. Yer ayaklarımın altında ufalanıyormuş gibi hissediyordum.

"Hayır," dedi sessizce. "Onların annesi."

BÖLÜM 86

"Skye mı?" Bunu anlamlandırmaya çalıştım. Bana asla bir tehdit gibi gelmemişti, Zara gelmişti mesela. Pasif agresifti, evet ve dar görüşlüydü. Ama şiddet yanlısı olmak?

Burada hepimiz dostuz, değil mi? Söylediklerini duyabiliyordum. *Doğuştan hakkım olanı benden çalan kişilerle arkadaş olmak gibi bir prensip edindim.*

Elinde bir kadeh şampanya tutuşunu ve bana içmemi söyleyişini görebiliyordum.

"Skye saldırının olduğu gece Drake'le birlikte buradaydı," dedim. Kendimi imalarla doğrudan yüzleşmeye zorladım. "Araziye girmesini sağladı, hatta muhtemelen Black Wood'a yönlendirdi."

Bana.

"Birine söylemeliydim," dedi yumuşak sesle. "Saldırıdan sonra, ne gördüğümü fark eder etmez konuşmalıydım."

"Evet." O kelime jilet keskinliğindeydi – ve benim dışımda birisi tarafından söylendi. "Konuşmalıydın." Tepede Grayson görüş alanıma girdi.

Rebecca ona bakmak için döndü. "Annendi Gray. *Yapamadım–*"

Grayson, "Bana söyleyebilirdin," dedi sessizce. "Ben icabına bakardım Bex."

Grayson'ın *icabına bakmaktan* kastının annesini polise teslim etmeyi içerdiğinden şüpheliydim.

Gözlerimle Rebecca'ya hançerler saplayarak, "Drake bir kez daha denedi," dedim. "Bunu biliyorsun, değil mi? Bizi yoldan çıkarmaya çalıştı. Beni öldürebilirdi. Alina'yı, Oren'i ve *Thea*'yı da."

Thea'nın adını andığım anda Rebecca boğuluyor gibi bir ses çıkardı.

Grayson sesini alçak tutarak, "Rebecca," dedi.

"Biliyorum," dedi Rebecca. "Ama Emily'nin istediği..."

"*Emily gitti.*" Grayson'ın sesi tonu sert değildi ama sözleri Rebecca'nın nefesini kesti. "Bex." Kızın ona bakmasını sağladı. "Rebecca. Bunun icabına bakacağım. Sana söz veriyorum: Her şey yoluna girecek."

"Hiçbir şey yoluna falan *girmeyecek*," dedim Grayson'a.

"Git," dedi Rebecca'ya. Kız gitti ve biz yalnız kaldık.

Grayson yavaşça gizli odaya indi. "Xander bana ihtiyacın olduğunu söyledi."

Gelmişti. Belki az önce Rebecca'yla o konuşmayı yapmamış olsaydım bunun anlamı çok daha fazla olurdu.

"Annen beni öldürtmeye çalıştı."

"Annem karmaşık bir kadın," dedi Grayson. "Fakat aileden."

Benim yerime ailesini seçerdi, her zaman.

"Eğer bunu halletmeme izin vermeni isteseydim, verir miydin?" diye devam etti. "Sana ve senin olana hiçbir zarar gelmeyeceğini garanti edebilirim."

Net olmayan bir şeyin garantisini tam olarak nasıl verebilirdi bilmiyorum ama yapabileceğine inandığına şüphe yoktu. *Dünya, Grayson Hawthorne'un iradesine boyun eğerdi.* Onunla tanıştığım gün hakkında bunu düşünmüştüm, kendinden ne kadar emin olduğunu, nasıl yenilmez olduğunu.

"Ya bunun için seninle oyun oynarsam?" diye sordu cevap vermediğimde. "Meydan okumalardan hoşlanıyorsun. Hoşlandığını biliyorum." Bana yaklaştı. "Lütfen Avery. Bunu düzeltmem için bana bir şans ver."

Bunu düzeltmenin bir yolu yoktu – fakat tek istediği bir şanstı. Ona bunu borçlu değilim. *Ona hiçbir şey borçlu değilim. Fakat–*

Belki sebebi yüzündeki ifadeydi. Ya da zaten bir defa benim yüzümden her şeyi kaybettiğini bilmemdi. Belki de sadece beni görmesini ve on sekiz Ekim dışında bir şeyi düşünmesini istediğimdendi.

"Oynayacağım," dedim. "Oyun ne?"

Grayson'ın gümüş rengi gözleri gözlerimi esir aldı. "Bir rakam düşün," dedi. "Birden ona kadar. Eğer doğru tahmin edersem annemin durumunu kendi yöntemimle halletmeme izin vereceksin. Eğer bilmezsem..."

"Onu polise teslim ederim."

Grayson bana yarım adım attı. "Bir rakam düşün."

Burada ihtimaller benden yanaydı. Doğru tahmin etme şansı yüzde ondu. Benim şansım yüzde doksandı. Seçmekte acele etmedim. İnsanlar belli rakamları seçmeye meyilliydi. Mesela yedi. Uçuk bir şey yapıp biri veya onu seçebilirdim ama onlar da basit tahminlerdi. Nümerik dizilimle uğraşıp durduğumuz günlerin hatırına aklımda sekiz vardı. Dört, Hawthorne kardeşlerin rakamıydı.

Eğer tahmin etmesini istemiyorsam beklenmeyen şeyi hedeflemem gerekiyordu. Akla yatkın olmayan.

İki.

"Rakamı yazmamı istiyor musun?"

Grayson dingin bir şekilde, "Neyin üstüne?" diye sordu.

Yutkundum. "Eğer doğru bilirsen rakamım hakkında yalan söylemeyeceğimi nasıl biliyorsun?"

Grayson birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra konuştu. "Sana güveniyorum."

Varlığımın her zerresiyle Grayson Hawthorne'un kolay güvenmeyen –hatta pek güvenmeyen– biri olduğunu biliyordum. Yutkundum. "Söyle hadi."

Tahmin etmek için benim rakamı seçtiğim süre kadar zaman harcadı. Bana baktığında düşüncelerimi ve dürtülerimi çözmeye çalıştığını, sanki bilmeceymişim gibi cevabı bulmaya çalıştığını hissedebiliyordum.

Bana baktığında ne görüyorsun Grayson Hawthorne?

Tahminini yaptı. "İki."

Başımı omzuma çevirerek göz temasını kestim. Yalan söyleyebilirdim. Ona yanıldığını söyleyebilirdim. Fakat yapmadım. "İyi tahmin."

Grayson nefesini hırıltıyla verdi ve sonra yüzümü nazikçe kendine çevirdi. "Avery." Adımı neredeyse hiç kullanmıyordu. Çenemi usul usul okşadı. "Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Beni koruyabileceğini düşünüyordu. Bunu *istiyordu*. Bana dokunuyordu ve tek istediğim ona izin vermekti. Beni korumasına izin vermekti. Bana dokunmasına. Ona izin–

Ayak sesleri. Tepemizden gelen takırtılar ondan bir adım uzaklaşmama sebep oldu ve birkaç dakika sonra Xander ile Nash aşağı indi.

Grayson'a değil de onlara bakmayı başardım. "Jameson nerede?" diye sordum.

Xander boğazını temizledi. "Varlığıyla bizi onurlandırmasını istediğimde oldukça renkli bir dil kullandığını söyleyebilirim."

Nash alayla güldü. "Burada olacaktır."

Bekledik. Beş dakika, on dakika.

Xander diğerlerine, "Siz kendinizinkileri açabilirsiniz," dedi. "Ellerinizden bahsediyorum, lütfen."

Önce Grayson yaptı, sonra Nash. Dokunmatik ekran ellerini taradıktan sonra kilidin birbiri ardına atan sesini duyduk.

"Üç kilit gitti," diye mırıldandı Xander. "Kaldı bir."

Beş dakika daha geçti. Sekiz. Gelmeyecek, diye düşündüm.

"Jameson gelmiyor," dedi Grayson. Tuttuğum rakamı tahmin ettiği gibi kolayca düşünceyi zihnimden alıverdi.

Nash, "Burada olacak," diye tekrarladı.

"Her zaman bana söyleneni yapmaz mıyım?"

Hepimiz başımızı yukarı kaldırdık – ve Jameson aşağı atladı. Kardeşleriyle arama indi, darbeyi azaltmak için neredeyse yere kadar eğildi. Doğrulduğunda hepsiyle göz göze geldi. *Nash. Xander. Grayson.*

Sonra da benimle. "Ne zaman duracağını bilmiyorsun, değil mi Varis?" Bu, kulağa tam olarak bir suçlama gibi gelmedi.

"Göründüğümden daha çetinim," dedim. Uzun bir süre bana baktıktan sonra kapıya döndü. Elini baş harflerinin yer aldığı ekrana dayadı. Son kilit de açıldı ve kapı serbest kaldı. İki üç santimlik bir boşluk oluştu. Jameson'ın kapıya uzanmasını bekledim ama onun yerine açıklığa geri döndü ve zıplayıp kenarından yakaladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum. Bu noktaya gelmek için olan bitenlerden sonra öylece yürüyüp gidemezdi.

"En sonunda cehenneme," diye cevap verdi Jameson. "Şu anda muhtemelen şarap mahzenine."

Hayır. Öylece gidemezdi. Beni buna sürükleyen oydu ve sonunu da görecekti. Tepedeki açıklığın kenarını kavramak için zıpladım, peşinden gidecektim. Elimin kaydığını hissettim. Aşağıdan güçlü eller beni yakaladı – *Grayson.* Beni yukarı itti ve yukarı çıkıp ayağa kalkmayı başardım.

"Gitme," dedim Jameson'a.

Çok uzaklaşmaya başlamıştı. Sesimi duyunca durdu ama arkasını dönmedi.

"O kapının diğer tarafında ne var bilmiyorum ama ihtiyarın bu tuzağı benim için bıraktığını biliyorum Varis."

"Sadece senin için mi?" dedim, sesim gittikçe keskinleşiyordu. "O yüzden mi buraya kadar gelmek için dört kardeşin el izi ve benim yüzüm gerekti?" Belli ki Tobias Hawthorne *hepimizin* burada olmamızı istemişti.

"Ne oyun bırakırsa bıraksın benim oynayacağımı biliyordu. Nash boş ver gitsin diyebilir, Grayson hukuki geçerlilik açmazına girebilir, Xander bin farklı şey düşünebilir ama ben *oynarım*." Nefes alıp verişini, *acı çekişini* görebiliyordum. "O yüzden, evet, bunu benim için bıraktı. O kapının diğer tarafında her ne varsa..." Hırıltılı bir nefes daha aldı. "Biliyordu. Yaptığım şeyi biliyordu ve asla unutmadığımdan emin olmak istedi."

"Neyi biliyordu?" diye sordum.

Grayson yanımda belirdi ve sorumu tekrarladı. "İhtiyar neyi biliyordu Jamie?"

Arkamdan Nash ve Xander'ın da tünele çıktıklarını duyabiliyordum ama zihnim onların varlığını yarım yamalak algıladı. Tamamen Jameson ve Grayson'a odaklanmıştım.

"*Neyi biliyordu Jamie?*"

Jameson ağabeyiyle yüzleşmek için döndü. "O tarihte olanları."

"Benim hatamdı." Grayson uzun adımlarla ilerledi, Jameson'ın omuzlarını kavradı. "Emily'yi oraya götüren bendim. Kötü bir fikir olduğunu biliyordum ve umursamadım. Sadece kazanmak istedim. *Beni* sevmesini istedim."

"O gece sizi takip ettim." Jameson'ın cümlesi havada asılı kaldı. "Atladığınızı gördüm Gray."

Birdenbire West Brook'a geri ışınlandım, yeniden Jameson'laydım. Bana iki yalan ve bir gerçek söylemişti. *Emily Laughlin'in ölümünü izledim.*

"Bizi takip mi ettin?" Grayson bundan bir anlam çıkaramadı. "Neden?"

"Mazoşizm?" Jameson omzunu silkti. "Kızgındım."

Duraksadı. "Sonrasında sen havluları almak için gittin ve ben..."

"Jamie." Grayson ellerini yanlarına indirdi. "Ne yaptın?"

Grayson bana havluları almak için gittiğini ve döndüğünde Emily'nin kıyıda yattığını söylemişti. Ölmüştü.

"Ne yaptın?"

"Beni gördü." Jameson bakışlarını ağabeyinden ayırıp bana döndü. "Beni gördü ve gülümsedi. Kazandığını sandı. Hâlâ beni elinde tuttuğunu sandı ama arkamı dönüp uzaklaştım. Bana seslendi. Durmadım. Hızla nefes aldığını duydum. Boğulur gibi sesler çıkarıyordu."

Elimi dehşet içinde ağzıma koydum.

"Benimle oyun oynadığını sandım. Suyun sıçrama sesini duydum ama arkamı dönmedim. Metrelerce yürüdüm muhtemelen. Artık arkamdan seslenmiyordu. Arkama baktım." Sesi çatladı. "Emily iki büklüm olmuş sudan çıkmaya çalışıyordu. *Rol yaptığını* sandım."

Onu manipüle ettiğini sanmıştı.

"Orada öylece durdum," dedi boğuk sesle. "Ona yardım etmek için tek bir lanet şey bile yapmadım.

Emily Laughlin'in ölümünü izledim. Kusacağımı sandım. Orada durduğunu, artık onun olmadığını göstermeye çalıştığını, direndiğini görebiliyordum.

"Yığılıp kaldı. Hareketsizleşti ve *öylece kaldı.* Sonra sen geri döndün Gray ve ben de gittim." Jameson titredi. "Onu oraya götürdüğün için senden nefret ettim ama ölmesine izin verdiğim için kendimden daha çok nefret ettim. Orada durdum ve *izledim.*"

"Sorun kalbindeydi," dedim. "Ne yapabilirdin–"

"Kalp masajı yapmayı deneyebilirdim. *Bir şey* yapabilirdim." Jameson yutkundu. "Fakat yapmadım. İhtiyar nasıl öğrendi bilmiyorum ama birkaç gün sonra beni köşeye kıstırdı. Orada olduğumu bildiğini söyledi ve kendimi suçlu

hissedip hissetmediğimi sordu. Sana söylememi istedi Gray ve ben yapmadım. Eğer orada olduğumu bilmenin senin için çok önemli olduğunu düşünüyorsa kendisinin anlatabileceğini söyledim. Fakat anlatmadı. Onun yerine... bunu yaptı."

Mektup. Kütüphane. Vasiyet. Göbek adları. Doğum tarihim – ve Emily'nin ölüm tarihi. Evin her yanına dağılmış sayılar. Renkli cam, bilmece. Tünele inen geçit. B. E. N. yazan ızgara. Gizli oda. Hareket eden duvar. Kapı.

"Asla unutmadığımdan emin olmak istedi," dedi Jameson.

"Hayır," deyiverdi Xander. Herkes ona bakmak için döndü. "Bunun anlamı o değil," dedi. "Bir şey ima etmiyordu. O bizim –hepimizin– bir arada olmamızı istedi. Burada."

Nash Xander'ın omzuna elini koydu. "İhtiyar gerçek bir piç kurusu olabiliyordu Xan."

"*Bunun anlamı o değil*," dedi tekrar, sesi hiç duymadığım kadar kararlıydı. Sanki varsayımda bulunmuyordu. Sanki o *biliyordu.*

Jameson'ın itirafından beri tek kelime söylememiş olan Grayson, "Tam olarak ne diyorsun sen Alexander?" dedi.

"İkiniz hayalet gibi dolanıyordunuz. Sen resmen bir robottun Gray." Xander artık hızlıca konuşuyordu, hatta neredeyse takip edemeyeceğimiz kadar hızlıydı. "Jamie saatli bir bomba gibiydi. Birbirinizden nefret ediyordunuz."

Grayson zımpara kâğıdı gibi bir sesle, "Kendimizden daha çok nefret ettik," dedi.

"İhtiyar hasta olduğunu biliyordu," diye itiraf etti Xander. "Ölmeden hemen önce bana anlattı. Onun için bir şey yapmamı istedi."

Nash'in gözleri kısıldı. "O şey tam olarak neydi?"

Xander cevap vermedi. Grayson gözlerini kıstı. "Oynadığımızdan emin olmak zorundaydın."

"Benim işim bunu sonuna kadar götürdüğünüzden emin

olmaktı." Xander Grayson'a, sonra da Jameson'a baktı. "İkinizin de. Eğer ikinizden biri oynamayı bırakırsa sizleri geri çekmek benim işimdi."

"Biliyor muydun?" dedim. "Bunca zaman ipuçlarının nereye yönlendirdiğini biliyor muydun?"

Tüneli bulmama yardım eden oydu. Black Wood'u çözen de oydu. Hatta en başında bile...

Büyükbabasının göbek adı olmadığını bana söyleyen oydu.

"Bana yardım ettin," dedim. Beni manipüle etmişti. Beni oltaya takmış gibi yönlendirmişti.

"Sana yaşayan, nefes alan bir Rube Goldberg makinesi olduğumu söyledim." Xander yere baktı. "Seni uyardım. Sayılır yani." Beni kendi yaptığı makineyi görmeye götürdüğü ânı düşündüm. Ona bunun Thea'yla nasıl bir ilgisi olduğunu sormuştum ve onun cevabı da şuydu: *Bunun Thea'yla herhangi bir ilgisinin olduğunu kim söyledi?*

Gözlerimi Xander'a diktim – Hawthorne'ların en genci, en uzunu ve tartışmasız en akıllısıydı. Galadayken bana, *sen nereye gidersen onlar takip edecektir*, demişti. Bunca zaman beni kullananın Jameson olduğunu sanmıştım. Bir sebepten beni yakınında tutuyor diye düşünmüştüm.

Xander'ın da kendi sebepleri olduğu aklıma bir kez bile gelmemişti.

"Büyükbabanın beni neden seçtiğini biliyor musun?" diye sordum. "Bunca zamandır cevabı biliyor muydun?"

Xander ellerini önünde havaya kaldırdı, sanki onu boğazlayabileceğimi düşünüyordu. "Sadece bilmemi istediği şeyleri biliyorum. Kapının diğer tarafında ne olduğunu hiç bilmiyorum. Sadece Jamie ve Gray'i buraya getirmem gerekiyordu. *Birlikte.*"

"Dördümüzü," diye düzeltti Nash. "Birlikte." Mutfakta söylediği şeyi hatırladım. *Bazen iyileşebilmesi için yarayı kesip kanatman gerekir.*

Söylediği şey bu muydu? Yaşlı adamın büyük planı o muydu? Onları harekete geçirmek için beni buraya getirip oyunun gerçekleri ortaya çıkarmasını mı ummuştu?

"Sadece dördümüzü değil," dedi Grayson Nash'e. Bana baktı. "Belli ki bu beş kişilik bir oyun."

BÖLÜM 87

Aşağıdaki odaya birer birer geri indik. Jameson elini kapıya dayayıp içeri itti. Arkasındaki hücre küçük bir tahta kutu haricinde boştu. Kutunun üzerinde harfler vardı, dünyanın en pahalı Scrabble'ından çıkmış gibi görünen altın rengi harflerle işlenmişti.

Kutunun üzerindeki harfler benim adımı oluşturuyordu: AVERY KYLIE GRAMBS.

Dört boşluk vardı, biri adımdan önceydi, diğeri soyadımdan sonraydı ve ikisi de isimleri birbirinden ayırıyordu. Az önce olanlardan sonra –önce Jameson'ın, sonra Xander'ın itirafı– olayın bana indirgenmesi yanlışa benziyordu.

Neden ben? Bu oyun Jameson ve Grayson'ı yeniden bir araya getirmek, sırlarını ortaya çıkarmak, çürütmeden önce kanatıp zehri akıtmak için tasarlanmış olmalıydı ama nasıl oluyorsa, bir sebepten, benimle bitiyordu.

"Bu senin rodeon gibi görünüyor ufaklık." Nash beni kutuya itti.

Yutkunarak eğildim. Kutuyu açmaya çalıştım ama kilitliydi. Anahtar için yer yoktu, dokunmatik ekran yoktu.

Jameson tepemden konuştu. "Harfler, Varis."

Kendine mani olamadı. Olan biten her şeye rağmen oynamayı bırakamıyordu.

Temkinli bir şekilde *Avery*'nin *A*'sına uzandım. Kutudan çıktı. Teker teker harfleri ve boşlukları söktüm, kilidi tetikleyecek şeyin *bu* olduğunu fark ettim. Parçalardan başladım, toplamda on dokuz taneydi. *Adım.* Kutuyu açacak kombinasyonun o olmadığı barizdi. *Öyleyse ne?*

Grayson yanımda eğildi. Sesli harfleri başa, sonrasında sessizleri alfabetik sıraya göre düzenledi.

"Bu bir anagram," yorumunda bulundu Nash. "Harfleri yeniden düzenle."

İçimden gelen cevap adımın sadece adım olduğunu, hiçbir şeyin anagramı olmadığını söylemekti ama beynim olasılıkları dizmeye başlamıştı bile.

Avery kelimelere dönüştürmesi en kolay olandı, iki taneydi, sadece ilk harften sonra baştaki boşluğu eklemek yeterdi. Harfleri kutunun üstüne geri yerleştirdim, her parçayı klik sesini duyana kadar ittim.

A very... Çok...

Very kısmından sonra bir boşluk daha koydum. Bu geriye iki boşluk ve göbek adımla soyadımdan kalan harfleri bıraktı.

Grayson'ın metoduna göre dizilmiş olan *Kylie Grambs* şu şekildeydi: *A, E, I, B, G, K, L, M, R, S, Y.*

Bak. Gel. Kel. Kelimeleri seçip almaya başladım, hepsinden sonra elimde ne kaldığına baktım ve sonra onu gördüm.

Hepsini bir anda.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye fısıldadım.

"Ne?" Jameson istesin ya da istemesin artık yüzde yüz içindeydi. Grayson'la yanımıza diz çöktü, harfleri tek tek koydum.

Avery Kylie Grambs – doğduğum gün bana verilen isim,

Tobias Hawthorne'un bovling salonuna, tilt makinesine ve bu evde kim bilir başka nerelere programladığı isim yeniden düzenlendiğinde ortaya çıkan şuydu: *A very risky gamble. Çok riskli bir kumar.*

"Bu lafı söyleyip dururdu," diye mırıldandı Xander. "Ne planlamış olursa olsun işe yaramayabilirdi. Öyle olduğunda o iş..."

"Çok riski bir kumardı," diye bitirdi Grayson. Bakışları bana kaydı.

Benim adım mı? Bunu kavramaya çalıştım. Önce doğum günüm, şimdi de adım. Bu muydu? *Bu yüzden* miydi? Tobias Hawthorne beni nasıl bulmuştu ki?

Son boşluk kısmını da kutudaki yerine soktum ve kutu tık ederek açıldı. Kapağı havaya kalktı. İçinde hepimizin adına beş zarf vardı.

Oğlanların kendi zarflarını açıp okumalarını izledim. Nash sessizce küfretti. Grayson kendininkine baktı. Jameson ufak bir kahkaha attı. Xander kendininkini cebine koydu.

Dikkatimi dördünden uzaklaştırıp zarfıma çevirdim. Tobias Hawthorne'un bana yolladığı son mektup bana hiçbir şey açıklamamıştı. Bunu açarken netlik bekledim. *Beni nasıl buldun? Neden üzgün olduğunu yazdın? Ne için üzgünsün?*

Zarfımın içinde mektup yoktu. İçindeki tek şey bir paket şekerdi.

BÖLÜM 88

İki şeker paketini masada dikine yerleştirdim ve uçlarını bir araya getirip kendi başına ayakta durabilen bir üçgen oluşturdum. "İşte," dedim. Sonraki çifte de aynısını yaptım, ardından beşinci paketi yatay olarak yerleştirip inşa ettiğim iki üçgen arasında bağlantı kurdum.

"Avery Kylie Grambs!" Annem masanın dibinde, yüzünde bir gülümsemeyle belirdi. "Sana şekerden kale yapmak konusunda ne dedim?"

Ona ışık saçarak gülümsedim. "Eğer beş katlı yapabiliyorsan buna değer!"

Rüyamda hatıram burada sona ermişti ama bu defa elimde şeker paketini tutarken beynim beni bir adım öteye götürdü. *Arkamdaki masada yemek yiyen bir adam bana göz attı. Bana kaç yaşında olduğumu sordu.*

"Altı," dedim.

"Evde senin yaşlarında torunlarım var," dedi. "Söyleseme Avery, adını heceleyebilir misin? Tam adını, annenin bir dakika önce söylediği şekilde?"

Yapabilirdim ve yaptım.

"Onunla tanıştım," dedim sessizce. "Yıllar önce, sadece bir defa – sadece gelip geçerken, bir anlığına." Tobias Hawthorne annemin tam adımı söylediğini duymuştu. Hecelememi istemişti.

"Anagramları viskiden bile çok severdi," dedi Nash. "Büyükbabam iyi viskiyi çok seven bir adamdı."

Tobias Hawthorne tam adımı o anda zihninden mi düzenlemişti? Onu eğlendirmiş miydi? Grayson'ın kirli çamaşırlarını ortaya dökmek için birini tutmasını düşündüm. Anneminkileri de. Tobias Hawthorne da bizi merak mı etmişti? Aynısını mı yapmıştı?

"Seni izlemiş olmalı," dedi Grayson sertçe. "Komik bir adı olan ufak bir kız." Jameson'a göz attı. "Doğum tarihini de biliyordu büyük ihtimalle."

"Emily öldükten sonra da..." Jameson artık bana –sadece bana– bakıyordu. "Seni düşündü."

"Sırf *adım* yüzünden bütün servetini bana bırakmaya mı karar verdi?" dedim. "Bu delilik."

"Söyleyen sensin Varis. Bizi mirasından senin *için* çıkarmadı. Hiçbir şekilde parayı alamayacaktık."

"Hayır kurumlarına gidecekti," diye karşı çıktım. "Şimdi bana yirmi yıllık vasiyetini bir hevesle sildiğini mi söylüyorsunuz? Bu–"

"Dikkatimizi çekecek bir şeye ihtiyacı vardı," dedi Grayson. "Öyle beklenmedik, öyle sersemletici bir şey ki onu sadece şey gibi görebilecektik–"

"–bir bulmaca gibi," diye bitirdi Jameson. "Görmezden gelemeyeceğimiz bir şey. Bizi yeniden uyandıran bir şey. Dördümüzü birden buraya getirecek bir şey."

"Zehri boşaltacak bir şey." Nash'in ses tonunu yorumlamak zordu.

Yaşlı adamı tanıyorlardı. Ben tanımıyordum. Söyledikleri şeyler *onlara* mantıklı geliyordu. Onların gözünde bu bir

hevesle yapılmamıştı. Çok riskli bir kumardı. *Ben* çok riskli bir kumardım. Tobias Hawthorne bahsini benim evdeki varlığımın her şeyi sarsacağına koymuştu, eski sırların ortaya çıkacağına ve bir şekilde, son bir bilmecenin her şeyi değiştireceğine oynamıştı.

Eğer Emily'nin ölümü onları ayırdıysa benim onları bir araya getirebileceğime oynamıştı.

"Sana söyledim ufaklık," dedi Nash yanımdan. "Sen oyuncu değilsin. Cam balerin – veya bir bıçaksın."

BÖLÜM 89

Büyük salona ayak bastığım anda Oren yanımdaydı. Beni bekliyor olması, en başından yanımdan niye ayrıldığını merak etmeme sebep oldu. Gerçekten telefon gelmiş miydi, yoksa Tobias Hawthorne oyunu beşimiz yalnız bitirelim diye ona talimatlar mı bırakmıştı?

"Aşağıda ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum güvenlik şefime. Yaşlı adama bana olduğundan daha sadıktı. *Senden başka ne yapmanı istedi?*

"Tünelden başka mı?" diye cevap verdi. "Hayır." Beni ve oğlanları inceledi. "Bilmeli miyim?"

Xander gittiğinde orada olanları düşündüm. Rebecca'yı ve aşağıdayken bana anlattıklarını. Skye'ı. Grayson'a baktım. Benimle göz göze geldi. Orada bir soru, umut ve tam olarak adlandıramadığım bir şey vardı.

Oren'e söylediğim tek şey, "Hayır," oldu.

***

O gece kendi kanadımda, Tobias Hawthorne'un masasına oturdum. Ellerimde bana bırakmış olduğu mektup vardı.

Çok Sevgili Avery,
Çok üzgünüm.
-T.T.H.

Tam olarak ne için üzgün olduğunu merak etmiştim ama her şeyi tersinden anladığımı düşünmeye başlıyordum. Belki de bana parayı özür dilemek için bırakmamıştı. Belki de bana parayı bıraktığı için özür diliyordu. *Beni kullandığı için.*

Beni buraya *onlar* için getirmişti.

Mektubu önce ikiye katladım, sonra bir kez daha katladım. Bunların hiçbirinin annemle bir ilgisi yoktu. Nasıl bir sırrı varsa Emily'nin ölümünün ardında kalmıştı. Büyük resme bakıldığında tüm bu yaşam değiştiren, akıl uçuran, manşetleri süsleyen olaylar zincirinin *benimle* hiçbir alakası yoktu. Ben sadece doğru günde doğmuş, komik isimli küçük bir kızdım.

Yaşlı adamın, *Evde senin yaşlarında torunlarım var,* deyişini duyabiliyordum.

"Bu her zaman onlarla ilgiliydi." Sözleri sesli olarak söyledim. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?" Oyun bitmişti. Bulmaca çözülmüştü. Amacıma hizmet etmiştim. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar önemsiz hissetmemiştim.

Gözlerim masanın yüzeyindeki pusulaya kaydı. Bu ofise ilk girişimde pusulayı çevirmiştim ve masadaki panel yukarı çıkmış, altındaki bir bölmeyi açığa çıkarmıştı. Parmağımı ahşaba kazınmış *T* harfinin üstünde gezdirdim.

Sonra mektubuma, Tobias Hawthorne'un imzasına baktım. *T. T. H.*

Bakışlarım masaya geri kaydı. Jameson bana bir keresinde büyükbabasının gizli gözü olmayan bir masayı asla almayacağını söylemişti. Oyunu oynadığım için, Hawthorne Malikânesi'nde yaşadığım için artık her şeye farklı gözle bakmadan duramıyordum. T'nin işlendiği tahta paneli denedim.

Bir şey olmadı.

Sonra parmağımı *T*'nin üstüne koyup bastırdım. Tahta içeri girdi. *Klik*. Sonra geri çıktı.

"*T*," dedim yüksek sesle. Sonra aynı şeyi bir daha yaptım. Yine *klik*. "*T*." Uzun bir müddet panele baktıktan sonra onu gördüm: Tahta ile masanın üst kısmı arasında bir boşluk vardı, hemen T'nin alt kısmındaydı. Parmaklarımı altına ittim ve bir yiv hissettim, üzerinde de onu tutan bir mandal vardı. Mandalı yerinden çıkardığımda panel saat yönünün aksine döndü.

Doksan derecelik bir dönüşün ardından artık baktığım şey *T* harfi değildi. *H* harfine bakıyordum. *H*'nin bütün çubuklarına aynı anda bastırdım. *Klik*. Bir çeşit motor hareket geçti ve panel masanın içine doğru kaybolarak altındaki başka bir bölmeyi ortaya çıkardı.

T. T. H. Tobias Hawthorne bunun benim kanadım olmasını istemişti. Mektubumu baş harfleriyle imzalamıştı, adıyla değil. O baş harfler bu çekmeceyi açmıştı. İçinde Grayson'ın bana vakıftayken gösterdiği dosyaya çok benzeyen bir dosya vardı. Üzerinde tam adım yer alıyordu.

Avery Kylie Grambs.

Artık anagramı gördüğüm için görmeden duramıyordum. Ne bulacağımdan veya ne beklediğimden emin olmadan dosyayı çıkarıp açtım. Gördüğüm ilk şey doğum belgem oldu. Tobias Hawthorne doğum tarihimin – ve babamın imzasının altını çizmişti. Tarih mantıklıydı. Fakat imza?

Bir sırrım var, dediğini duyabiliyordum annemin. *Doğduğun günle ilgili.*

Tüm bunlardan ne çıkarmam gerektiğini hiç bilmiyordum. Sonraki sayfaya geçtim, sonrakine ve sonrakine. Altı yaşımdan bu yana geçen yıllardan fotoğraflarla doluydu.

Seni izlemiş olmalı, dediğini duyabiliyordum Grayson'ın. *Komik bir adı olan ufak bir kız.*

On altıncı doğum günümden sonra fotoğrafların sıklığı gittikçe artmıştı. *Emily öldükten sonra.* O kadar çoklardı ki, sanki Tobias Hawthorne her hareketimi izlemesi için birini yollamıştı. *Her şeyi bir yabancıya vermeyi riske alamazdın*, diye düşündüm. Teknik olarak yaptığı şey buydu ama bu fotoğraflara bakarken Tobias Hawthorne'un ev ödevini yaptığı hissiyle dolup taştım.

Onun için sadece bir isim ve tarihten ibaret değildim.

Park alanında poker oyunları oynatırken ve lokantada tek seferde çok sayıda bardağı taşırken çekilmiş fotoğraflarım vardı. Libby'yle birlikte kahkaha atarken bir fotoğrafım vardı ve birinde onunla Drake'in arasında duruyordum. Parkta satranç oynarken bir fotoğrafım vardı, birinde Harry'yle birlikte kahvaltı kuyruğundaydık, sadece kafalarımızın arkası görülebiliyordu. Hatta arabamda elimde bir yığın kartpostal tutarken bile bir fotoğrafım vardı.

Fotoğrafçı beni hayal kurarken yakalamıştı.

Tobias Hawthorne benimle tanışmamıştı ama beni tanımıştı. Çok riskli bir kumar olabilirdim. Oyuncu değil de oyunun bir parçası olabilirdim. Fakat milyarder benim de oynayabildiğimi biliyordu. Buna kör bir şekilde atılıp en iyisini ummamıştı. Yazmış çizmiş, planlamıştı ve ben o hesaplamanın bir parçasıydım. Sadece Emily Laughlin'in öldüğü gün doğan Avery Kylie Grambs değildim, aynı zamanda bu fotoğraflardaki kızdım.

Jameson'ın o ilk gece şömineden odama adım attığında söylediği şeyi hatırladım. Tobias Hawthorne bana bir servet bırakmıştı, onlara bıraktığı şeyse *bendim*.

BÖLÜM 90

Ertesi sabah erken saatlerde Oren beni Skye Hawthorne'un evden ayrıldığı konusunda bilgilendirdi. Taşınıyordu ve Grayson güvenliğe bir daha eve girmesine izin verilmemesi talimatını vermişti.

"Neden olduğuna dair bir fikrin var mı?" Oren bana bir şeyler bildiğimi anladığını gösteren bir şekilde baktı.

Ona baktım ve yalan söyledim. "Tahminim bile yok."

* * *

Grayson'ı gizli merdivende, Davenport'un yanında buldum. "Anneni evden mi kovdun?"

Küçük bahsimizi kazandığında yapmasını beklediğim şey bu değildi. İyi ya da kötü, Skye ailedendi. *Aile önce gelir.*

"Annem kendi iradesiyle ayrıldı," dedi sakince. "En iyi seçeneğin bu olduğunu anladı."

Polise verilmekten daha iyiydi.

"Bahsi kazandın," dedim Grayson'a. "Mecbur değildin–"

Bana döndü ve bir basamak yukarı çıktı, böylece artık benimle aynı basamakta duruyordu. "Evet, kazandım."

Eğer sizinle onlar arasında bir seçim yapmam gerekseydi onları seçerdim, her zaman ve daima, demişti.

Fakat yapmamıştı.

"Grayson." Ona yakın duruyordum ve onunla bu basamaklarda birlikte durduğumuz son seferde ona yaralarımı açmıştım – gerçek anlamda. Bu defa ellerimin *onun* göğsüne doğru kalktığını fark ettim. Küstahtı, korkunçtu ve tanıştığımız o ilk hafta hayatımı cehenneme çevirmeyi kafasına koymuştu. Hâlâ bir bakıma Emily Laughlin'e âşıktı. Fakat onu gördüğüm ilk andan beri gözlerimi ondan ayırmam neredeyse imkânsızdı.

Günün sonunda beni seçmişti. *Ailesinin yerine. Annesinin yerine.*

Tereddütle elimi göğsünden çenesine kaydırdım. Bir saniye için ona dokunmama izin verdi ve sonra başını çevirdi.

"Seni her zaman koruyacağım," derken çenesi gergin, gözleri kederliydi. "Kendi evinde kendini güvende hissetmeyi hak ediyorsun. Sana vakıf konusunda da yardım edeceğim. Bu hayatı sanki içine doğmuşsun gibi yaşaman için öğrenmen gerekenleri sana öğreteceğim. Fakat bu... biz..." Yutkundu. "Bu olamaz Avery. Jameson'ın sana nasıl baktığını gördüm."

Aralarına başka bir kızın daha girmesine izin vermeyeceğini söylemedi. Söylemesine gerek yoktu.

BÖLÜM 91

Okula gittim ve eve döndüğümde muhtemelen telefonunu almamış olsa da Max'i aradım. Arama doğruca sesli mesaja düştü. "Maxine Liu'yu aradınız. Manastıra kapatılmanın teknolojik versiyonunu yaşıyorum. Güzel bir gün geçirin sizi çürümüş hergeleler."

Kardeşinin telefonunu denedim ve o da sesli mesaja düştü. "Isaac Liu'ya ulaştınız." Max *onun* sesli mesajına da el koymuştu. "Kendisi tamamen katlanılabilir bir kardeş ve eğer bir mesaj bırakırsanız muhtemelen sizi geri arayacaktır. Avery, eğer sensen kendini öldürtmeye çalışmaya bir son ver. Bana Avustralya borcun var!"

Mesaj bırakmadım ama Liu ailesine Avustralya'ya birinci sınıftan uçak biletleri almak için Alisa'nın neler yapabileceğini sormayı planladım. Hawthorne Malikânesi'ndeki zamanım dolana kadar ben seyahate çıkamazdım ama belki Max çıkabilirdi.

Ona borçluydum.

Grayson'ın söylediği şeyle kendimi başıboş ve sızı içinde hissediyordum ve bunu anlamamı sağlamak için Max de ol-

madığından Libby'yi aramaya çıktım. Ona yeni bir telefon almamız gerekiyordu çünkü bu yerde birisi kaybolabilirdi.

Başka kimseyi kaybetmek istemiyordum.

Onu asla bulamayabilirdim ama müzik odasına yaklaştığımda piyanonun çaldığını duydum. Müziği takip ettim ve Libby'yi piyanonun başında büyükanneyle birlikte otururken buldum. İkisi de gözleri kapalı bir şekilde oturmuş dinliyordu.

Libby'nin mıraran gözü en sonunda solmuştu. Onu büyükanneyle birlikte görünce bu, Libby'nin işini düşünmeme sebep oldu. Ondan her gün bir şey yapmadan evde oturmasını isteyemezdim.

Nash Hawthorne'un ne tavsiyede bulunacağını merak ettim. *Libby'den bir iş planı oluşturmasını isteyebilirim. Belki bir yemek kamyoneti?*

Ya da belki o da seyahat etmek isterdi. Vasiyetname onaylanana kadar yapabileceğim şeyler konusunda sınırlarım vardı ama McNamara, Ortega ve Jones'taki iyi insanların benden taraf olmaları için her türlü sebepleri vardı. Eninde sonunda para benim olacaktı. Eninde sonunda güven fonundan çıkacaktı.

Eninde sonunda, dünyadaki en zengin ve en güçlü kadınlardan biri olacaktım.

Piyano müziği bitti ve ablamla büyükanne başını kaldırdığında beni gördü. Libby en iyi anne tavuk taklidini yaptı.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu. "İyi görünmüyorsun."

Grayson'ı düşündüm. Jameson'ı. Buraya yapmak için geldiğim şeyi. "Ben iyiyim," dedim Libby'ye. Sesim öyle düzdü ki neredeyse inanabilirdim.

Kanmadı. "Sana bir şey yapacağım," dedi. "Hiç kiş yedin mi? Ben hiç kiş yapmadım."

Denemek için ölüp bittiğimi söyleyemezdim ama bir şey-

ler pişirmek Libby'nin sevgisini gösterme şekliydi. O mutfağa yöneldiğinde peşinden gitmeye yeltendim ama büyükanne beni durdurdu.

"Kal," diye emretti.

İtaat etmekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Büyükanne beni biraz terlettikten sonra ters bir şekilde, "Torunumun gittiğini duydum," dedi.

Gerçeği gizlemeyi düşündüm ama kendisi hassas tipte biri olmadığını kanıtlamıştı. "Beni öldürtmeye çalıştı."

Büyükanne alayla ses çıkardı. "Skye kendi ellerini kirletmekten hiç hoşlanmadı. Bana soracak olursan eğer birini öldüreceksen en azından bizzat ve doğru düzgün yapacak kadar terbiyen olmalı."

Muhtemelen bu hayatımda yaptığım en tuhaf sohbetti ve bu bile yeteri kadar şey söylüyordu.

"Bugünlerde insanlarda terbiye kalmadı," diye devam etti. "Saygı yok. Kendine saygı yok. Cesaret yok." İç geçirdi. "Eğer zavallı Alice'im şimdi çocuklarını görebilseydi..."

Skye ve Zara için Hawthorne Malikânesi'nde büyümenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Toby için.

Onları buna dönüştüren neydi?

"Damadınız, Toby öldükten sonra vasiyetini değiştirmiş." Büyükannenin yüz ifadesini inceledim, bilip bilmediğini merak ediyordum.

"Toby iyi bir çocuktu," dedi büyükanne homurdanarak. "Sonra bir gün iyi bir çocuk olmayı bıraktı."

Bundan ne anlam çıkaracağımdan emin değildim.

Ellerini boynundaki madalyona götürdü. "Gördüğüm en tatlı çocuktu, cin gibiydi. Eskiden babasına çekmiş derlerdi ama o çocukta benden bir şeyler vardı."

"Neler oldu?" diye sordum.

Büyükannenin yüz ifadesi karardı. "Olanlar Alice'imin kalbini kırdı. Aslında hepimizinkini kırdı." Parmaklarını

madalyona sardı ve eli titredi. Çenesini sıkıp madalyonu açtı. "Ona bir baksana," dedi bana. "Şu tatlı oğlana bak. Burada on altısındaydı."

Daha iyi bakmak için eğildim, Tobias Hawthorne II'nin yeğenlerini andırıp andırmadığını merak ediyordum. Gördüğüm şey nefesimi kesti.

Hayır.

"Bu Toby mi?" Nefes alamadım. Düşünemedim.

"İyi bir oğlandı," dedi boğuk sesle.

Onu zorlukla duydum. Gözlerimi fotoğraftan ayıramadım. Konuşamadım çünkü o adamı tanıyordum. Fotoğrafta gençti, çok daha geçti ama o yüzü karıştırmam mümkün değildi.

"Varis?" Kapıdan bir ses geldi. Oraya baktığımda Jameson'ı orada dururken gördüm. Son birkaç günde göründüğünden daha farklı görünüyordu. Bir şekilde daha hafiflemiş gibiydi. Görünürde daha az öfkeliydi. Bana hafif çarpık bir şekilde gülümseyecek kadar. "Canını sıkan ne?"

Madalyona bir daha baktım ve ciğerlerimi dağlayan bir nefes aldım. "Toby," demeyi başardım. "Onu tanıyorum."

"Ne dedin?" Jameson yanıma geldi. Büyükanne tamamen hareketsiz kaldı.

"Eskiden onunla parkta satranç oynardım," dedim. "Her sabah." *Harry.*

"Bu imkânsız," dedi büyükanne, sesi titriyordu. "Toby yirmi yıl önce öldü."

Yirmi yıl önce Tobias Hawthorne ailesini mirasından men etmişti. *Bu neydi? Burada ne haltlar dönüyordu?*

"Emin misin Varis?" Jameson hemen yanımdaydı. *Jameson'ın sana bakış şeklini gördüm,* demişti Grayson. "Gerçekten, kesinlikle emin misin?"

Jameson'a baktım. Bu gerçek gibi gelmedi. *Bir sırrım var,* dediğini duyabiliyordum annemin, *doğduğun günle ilgili...*

Jameson'ın eline uzanıp sertçe sıktım. "Eminim."

SONSÖZ

Xander Hawthorne elindeki mektuba bakıyordu, tıpkı bir haftadır her gün yaptığı gibi. Mektupta çok az şey yazıyordu.

Alexander,
Aferin.
Tobias Hawthorne

Aferin. Ağabeylerinin oyunu bitirmesini sağlamıştı. Avery'yi de oraya getirmişti. Tam olarak söz verdiği şeyi yapmıştı ama ihtiyar da ona bir söz vermişti.

Onların oyunu bittiğinde seninki başlayacak.

Xander asla ağabeyleri gibi rekabet etmemişti ama ah, nasıl da istemişti. Avery'ye sadece bir defalığına olsun kazanmak istediğini söylerken yalan söylememişti. Son odaya girdiklerinde, Avery kutuyu açtığında, mektubunu parçalayarak açmış ve... *bir şeyler* beklemişti.

Bir bilmece.

Bir bulmaca.

Bir ipucu.

Aldığı tek şey buydu. *Aferin.*

"Xander?" dedi yanındaki Rebecca yumuşak bir sesle. "Burada ne yapıyorsun?"

"Duygusal bir şekilde iç geçiriyor," diyerek laf attı Thea. "Orası bariz."

İkisini buraya, aynı odaya getirmek bir beceriydi. Bir tanığa, daha doğrusu *tanıklara* ihtiyacı olduğu gerçeği dışında neden bunu yaptığından emin değildi. Kendine karşı dürüst olması gerekirse Rebecca'yı yanında istediği için getirmişti ve Thea'yı da getirmişti çünkü eğer getirmeseydi...

Rebecca'yla yalnız kalmış olurdu.

"Görünmez mürekkeplerin çeşitli türleri var," dedi Xander. Son birkaç günde kâğıdın arkasından kibrit tutmuş, yüzeyini ısıtmıştı. UV lambası almış ve harıl harıl çalışmıştı. Bir sayfanın üzerindeki gizli bir mesajı ortaya çıkarmak için bildiği her yolu denemişti. Biri haricinde. Sakince devam etti, "Fakat ortaya çıktıktan sonra mesajı yok eden sadece bir türü var."

Eğer bu konuda yanılıyorsa her şey sona ererdi. Oyun da olmazdı kazanmak da. Xander bunu yalnız yapmak istemediğini biliyordu.

"Tam olarak ne bulacağını sanıyorsun?" diye sordu Thea.

Xander son bir defa daha mektuba baktı.

Alexander,
Aferin.
Tobias Hawthorne

Belki de ihtiyar yalan söylemişti. Belki Tobias Hawthorne için Xander sonradan aklına gelen biriydi. Fakat denemek zorundaydı. Yanındaki küvete döndü. Suyla doldurdu.

"Xander?" dedi Rebecca tekrar. Sesi neredeyse sakinliğini bozacaktı.

"Haydi bakalım." Xander mektubunu dikkatli bir şekilde suyun yüzeyine yerleştirip bastırdı.

Önce korkunç bir hata yaptığını sandı. Hiçbir şey olmayacağını düşündü. Sonra yavaşça büyükbabasının imzasının yanında kelimeler belirdi. *Tobias Hawthorne* diye imzalamıştı, *göbek adı yoktu* ve şimdi bu eksikliğin sebebi açıktı.

Görünmez mürekkep sayfada karardı. İmzanın sağ tarafında sadece iki harf belirdi, Roma rakamıydı: II. Ardından son bir kelime daha belirdi: *Bul.*

Tobias Hawthorne II'yi Bul.

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazmak zorlu bir işti ve neşe vericiydi. Sürecin her adımında beni destekleyen inanılmaz ekiplerle (çoğul!) çalıştığım için öyle minnettarım ki. Bu projede iki olağanüstü editörle çalıştım. Yazmam gereken kitabın kesinlikle bu olduğunu fark eden ve Avery'ye, Hawthorne kardeşlere ve onların dünyalarına hayat vermem için yardım eden Kieran Viola'ya minnettarım. Ardından Lisa Yoskowits yayımlanması için kitabı yönlendirdi, piyasa bilgisi ve zarafetiyle birlikte bu projeye olan tutkusu ve vizyonu süreci bir hayale dönüştürdü. Bu editörlerin biriyle çalışan yazar kendini şanslı sayarken ben ikisiyle birlikte çalıştığım için gerçekten çok mutluyum!

Little, Brown Books for Young Readers'taki bütün ekibe kocaman teşekkürler. Özellikle de Janelle DeLuise, Jackie Engel, Marisa Finkelstein, Shawn Foster, Bill Grace, Savannah Kennelly, Hannah Koerner, Christie Michel, Hannah Milton, Emilie Polster, Victoria Stapleton ve Megan Tingley'ye. Bu projeye olan coşkusuyla birden fazla kez günümü güzelleştiren yayımcım Alex Kelleher-Nagorski'ye özel